râsul lumii râsul lumii râsu
sul lumii râsul lumii râsul
râsul lumii
râsul

nigel williams

crimele d wimbledo

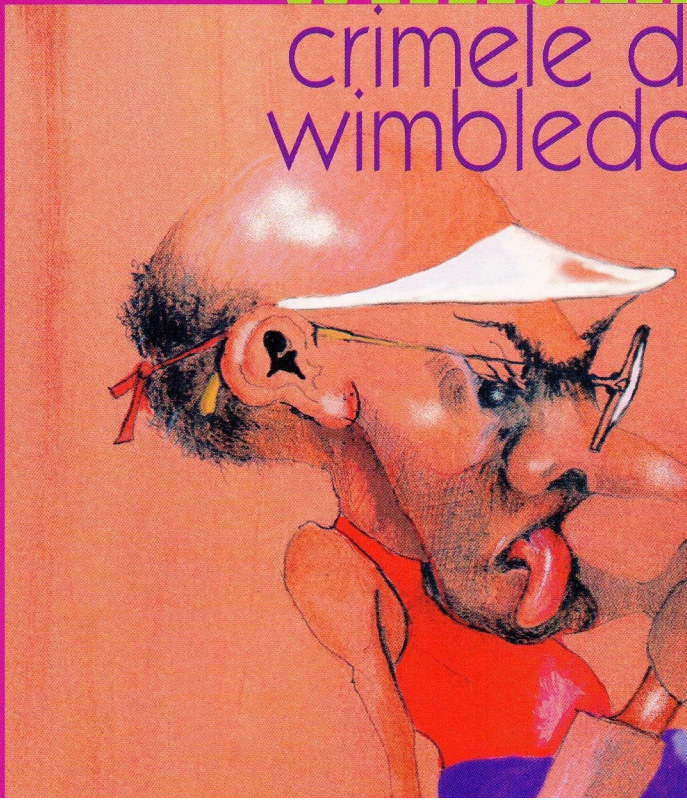

NIGEL WILLIAMS s-a născut în Cheshire (Anglia), în 1948. A scris un volum de nuvele şi unsprezece romane, printre care *The Wimbledon Trilogy {The Wimbledon Poisoner,* 1990, *They Came /rom SW19,* 1992, *East of Wimbledon,* 1993) şi, mai recent, *Fortysomething* (2000). Piesele sale de teatru au fost traduse în douăzeci de limbi. Piesele pentru televiziune i-au adus două premii Bafta şi un Emmy *(Dirty Tricks,* 2000), iar romanele – Premiul Somerset Maugham şi o nominalizare Ia Premiul Whitbread. Multe dintre aceste cărţi au fost adaptate pentru televiziune, iar emisiunile radiofonice ale lui Nigel Williams includ lecturi din cărţile lui de călătorie (*Two and a HalfMen în a Boat,* 1993, *From Wimbledon to Waco,* 1996). Este considerat unul dintre cei mai importanţi romancieri comici englezi.

nigel

williams

crimele din wimbledon

Traducere din engleză de IRINA NEGREA

HUMANITAS
BUCUREŞTI

Coperta
DANIEL NICOLESCU
NIGEL WILLIAMS
THE WIMBLEDON PO1SONER
Faber and Faber Limited, 1995

Pentru Suzan

„Este interzis să ucizi; prin urmare, sunt pedepsiţi toţi criminalii care nu ucid întovărăşiţi în grupuri mari şi acompaniaţi de sunetul trâmbiţelor.”
VOLTAIRE, *Dicţionar filozofic*

partea întâi
nepătata bucurie

„Când nici la rele ticălosul nu se-mbie Şi mici ticăloşii el nu urzeşte, Dorinţa lui de nepătată bucurie Aidoma omului onest o preamăreşte!”
W. S. GILBERT *Pirates of Penzance*

h

f C/enry Farr nu ţinea neapărat să îşi ucidă nevasta. Nu-i venea în minte însă o altă modalitate de a prelungi la nesfârşit absenţa ei de lângă el.

I se întâmplase destul de des, în trecut, când îl enervase mai mult decât de obicei, să aibă fantezii legate de moartea ei. Ba o vedea zburând peste stânci în automobile incendiate, ba era omorâtă brutal în drum spre curăţătoria chimică. Dar niciodată Henry nu era răspunzător de incident. Se închipuia la cimitir, îndoliat şi interesant. Sau îşi imagina cum salva aparenţele de dragul fiicei lui, când aceasta umbla fără rost prin casa deja pustie, iar el încerca să nu arate cât de bine îi părea că aveau mai mult spaţiu. Dar niciodată, de fapt, nu era el instigatorul.

O dată ce îi veni ideea să o ucidă (iar la început această fantezie nu se deosebise prea mult de reveriile în care el plângea la mormântul ei încă neastupat, şi se lăsa consolat de tinere îmbrăcate elegant), îi luă ceva timp până să îşi dea seama că scenariul acesta era complet diferit de celelalte. Era un vis care, dacă el voia, putea deveni realitate.

Intr-o vineri după-amiază, în septembrie, se gândi să o sugrume. Sugrumătorul din Wimbledon. îi plăcea ideea. Parcă-l şi vedea pe Edgar Lustgarten mijind ochii ameninţător la cameră, în timp ce patrula pe Maple Drive. „Dar Henry Farr“, spunea Lustgarten, „cu nesăbuinţa criminalului, cu acea supremă aroganţă a ucigaşului, a uitat ceva vital. Bucăţica de ţesătură care avea să-l trimită pe Henry Farr în şstreang era...“

Dar unde-i stătea capul? Nu mai existau

spânzurători. Se scria doar despre ele, în cărţi groase şi cu coperte moi, care se bucurau de mare succes. Ucigaşii condamnaţi, mai ales cei brutali şi scârboşi, erau urmăriţi peste tot de *papa- razzi,* ca membrii familiei regale. Gândurile lor despre viaţă, dragoste şi literatură erau publicate în ziarele de duminică. Producătorii unor documentare de televiziune îi întrebau, respectuos, despre ce simţiseră, în fond, când îşi căsăpiseră mamele bătrâne sau când spintecaseră vreun copil din vecini. Era epoca ucigaşilor. Iar Edgar Lustgarten nu murise, parcă?

Nu voia, în nici un caz, să fie cunoscut drept Sugrumătorul din Wimbledon, ci drept Henry Farr, psihopat cu sânge rece. Ori, şi mai bine, doar Farr, psihopat cu sânge rece. Lui Henry îi surâdea ideea de a fi un psihopat cu sânge rece. Se imagina într-o celulă, sub obiectivul camerelor de televiziune care filmau. Nu, fără gemete, bâlbâieli sau ticuri nervoase, cum fac mai toţi asasinii. în schimb, ar explica limpede şi coerent cum şi de ce a înjunghiat-o, a împuşcat-o, a sugrumat-o, a gazat-o sau a electrocutat-o. „în esenţă", ar spune el în faţa camerelor, cu nişte gesturi imperative şi incisive ca orice alt cetăţean care invocă legea la televizor, „în esenţă, sunt un om foarte pasionat. Iubesc şi urăsc. Tar, când dragostea se transformă în ură, ştiţi, la mine până aici a fost. Pur şi simplu, n-am mai vrut ca ea să trăiască. îmi menţin această decizie." La care, s-ar holba brusc drept în obiectivul camerei, aşa cum îi văzuse făcând pe atâţia politicieni, şi ar spune: „Nici un englez cu sânge fierbinte, care e capabil de sentimente, care e capabil de pasiuni, n-ar putea proceda altfel. Dragostea, când moare, moartă rămâne."

Stai un pic. În fond, ce era el: un englez cu sânge fierbinte sau un psihopat cu sânge rece? Ori un pic din amândouă? Se puteau combina, oare, cele două roluri?

în ambele cazuri, indiferent cum o făcea (or, devenea tot mai sigur că ideea era bună), viaţa lui avea să fie mult mai amuzantă. Mai bine criminal condamnat, decât avocat la Harris, Harris şi Overdene, din Blackfriars, Londra. Până şi ăia de la puşcărie, la Wormwood Scrubs, ofereau probabil mai mult decât Harris, Harris şi Overdene, se gândea Henry în uruitul râşniţei de cafea, la etajul trei. Sigur, n-ar mai fi fost aşa de rău, într-un fel, dacă era ceva de capul lui ca avocat. Dar, cum îi spunea mereu Elinor, Henry nu inspira nici o încredere ca reprezentant al profesiei de jurist. Şi asta, susţinea ea, fiindcă avea moacă de parşiv. „Păi, cu mutra asta de condamnat proaspăt eliberat condiţionat, cine să-şi lase cesiunile pe mâna ta!?!“ îi spusese ea, nu mai departe de săptămâna trecută.

Posac, Henry porni cu cafeaua pe coridorul întunecat, spre scările care duceau la biroul lui. „Birou“ era, de fapt, un termen prea pompos. „Cămară” ar fi fost o descriere mai potrivită. Era o încăpere de 2,45 pe 3,05 metri şi, cum se exprimase un agent imobiliar cu care Henry colabora, părea „absolut ideală ca puţ de ventilaţie”. Ca multe alte lucruri din viaţa lui Henry, biroul constituia, mai degrabă, un fel de insultă atent ticluită din partea Atotputernicului.

Voia să se răsfeţe, astăzi. Va urca, aşadar, cu liftul. împunse furios în buton. Domnul Dent de la etajul trei, care aştepta deja în faţa uşilor ascensorului, se uită atent la el. „N-ai observat...“,

spuneau parcă ochii lui, „am chemat deja liftul?! Nu ştii că, dacă butonul e aprins, înseamnă că cineva a apăsat deja pe el?” Până ca Dent să apuce să deschidă vorba despre ascensoare, vreme, Societatea Juridică sau orice alte lucruri despre care Dent obişnuia să discute, Henry pomi spre scări. Deschise uşa şi, când puse piciorul pe prima treaptă, trăi o revelaţie comparabilă cu aceea prin care trecuseră Newton în livadă sau Arhimede în baie.

Putea s-o omoare pe Elinor, foarte uşor şi *fără ca nimeni să ştie.* Implicaţiile acestei descoperiri erau absolut uluitoare. Fără ca nimeni să ştie. Rosti aceste cuvinte cu glas tare, în timp ce îşi târşâia picioarele în sus, pe scări. Fără ca nimeni să ştie. Bineînţeles. Fără ca nimeni să ştie. în fiecare minut din fiecare zi, erau ucişi oameni. Sute de oameni dispăreau fără urmă, în fiecare an. Nimeni nu-i mai găsea vreodată. Din câte observase Henry, toţi poliţiştii erau incompetenţi. Işi petreceau timpul pitindu-se în dosul unor ziduri joase din piatră, de unde săreau la motocicliştii care circulau pe banda pentru autobuze. Le plăceau oamenii ca Henry. După mintea lor, aşa trebuiau să fie cetăţenii britanici – nişte oameni ca Henry, bărbaţi albi de vârstă mijlocie, care locuiesc în Wimbledon şi au doar o fiică. Un poliţai tânăr venise la ei, anul trecut, când hoţii le spărseseră casa, şi, foarte laborios, scrisese detaliile infracţiunii într-un carnet. Lui Henry i se păruse că arăta ca un puştan gigantic în uniformă, un hibrid ciudat de viclenie şi *naivele,* un reprezentant al unei Anglii la fel de moarte ca şi etalonul în aur. Henry încercase să-l ispitească făcând o afirmaţie rasistă, potrivit căreia zărise pe

fereastră o persoană de culoare, în urmă cu două săptămâni, însă singura remarcă a poliţaiului fusese: „Nu prea vezi negrotei prin partea asta de Wimbledon.” Spusese asta aproape cu regret, pe tonul unui păsărar dezamăgit care pândeşte zadarnic un mare cufundar moţat.

Nimeni nu l-ar putea bănui vreodată pe Henry. Fiindcă – ştia perfect – aproape toată lumea îl considera un Tip Simpatic. Henry nu fusese niciodată foarte lămurit ce implica să fii un tip simpatic – dar, categoric, chestia asta nu prea avea legătură cu ideea de a te purta scrupulos de frumos cu semenii tăi. Or, dacă tot însemna ceva, însemna probabil că oamenii credeau despre tine că eşti oarecum ca ei. Pentru majoritatea celor care îl cunoşteau, Henry era suficient de excentric încât să treacă drept terifiant de normal, însă până şi amărăciunea lui calculată cu grijă, calitate de care, în ansamblu, era nespus de mândru, devenise, la începutul vârstei mijlocii, un Simţ Drăguţ al Umorului Sec.

Le-arăt eu simţ drăguţ al umorului, se gândea el feroce, ieşind pe palierul lui şi păşind greoi spre camera 4038, le-arăt eu simţ drăguţ al umorului, să se înveţe minte. Le-arăt eu cine e de fapt Henry Farr! Ce-şi închipuie ei, s-a isprăvit cu glumiţele spirituale despre autostrada orbitală londoneză!

Dintre toţi prietenii lui Elinor, el era cel mai puţin probabil să fie suspectat de moartea ei. încă de la nunta lor, Elinor se înconjurase de indivizi suficient de interesând, aproape toţi, încât să merite o cercetare minuţioasă din partea poliţiei. Majoritatea dintre ei, spre groaza lui Henry, fumau droguri făţiş. Unul dintre ei purta caftan. Doi umblau cu sandale. Şi încă mai veneau şi

plecau buluc din casa lui, uitându-se uneori cu milă la el, în timp ce discutau despre filme străine, cea mai recentă piesă de la Royal Court şi necesitatea retragerii imediate a forţelor armate din Nicaragua. Câteodată, şedeau în camera din faţă, citind cu voce tare din opera unui tip pe nume Ian McEwan, autor care, potrivit lui Elinor, ar fi avut „multe de spus" lui Henry Farr.

Oh, daaaa, se gândea Henry, fioros, în dreptul camerei 4021a, legănând periculos cafeaua în paharul de plastic, şi Henry Farr ar avea multe de spus lui Ian McEwan.

Necazul era, desigur, că, printre persoanele din anturajul lui, un inspector jucător de rugby, bunăoară, sau un dentist ca David Sprott, care nu se jena să sfideze pe toată lumea la o reuniune mondenă, apucându-se să vorbească serios şi pe îndelete despre dinţi, Henry era considerat cam subversiv. La nunta lor, cu atâta amar de ani în urmă, prietenii lui, încă de pe atunci absolut toţi în costum şi cu cravată, îşi dăduseră coate unii altora când el se ridicase ca să îi răspundă cavalerului de onoare. „Haide, să te vedem cum mai faci pe durul!", precis asta fusese în mintea lor. însă, când îşi mutase privirea spre grupul lui Elinor – capete cu părul tapat şi creţ, rochii înflorate şi profiluri atent studiate –, realizase că nici nu ştia ce le-ar fi putut spune ca să-i convingă totuşi că nu era doar un ins mărunt şi plicticos.

Existau însă unele avantaje, în cazul în care lumea te considera plicticos. Ei bine, dacă pretindeau de Ia el să fie plicticos, atunci ăsta era rolul pe care îl va interpreta. Va fi atât de groaznic de plicticos, încât până şi bancherii, contabilii şefi, directorii de producţie şi agenţii de bursă, care se

numărau printre prietenii Iui, vor începe să fugă de el. Va întruchipa părerea pe care prietenii lui Elinor o aveau despre el. Vajuca rolul cetăţeanului onest, insul meschin, jignit şi anost al cărui orizont se limita la drumul zilnic până la serviciu, la grădina din cartierul periferic şi la cerul periferic de deasupra, înconjurat de acoperişuri mărginaşe şi de frumoşi copaci lăturalnici. Mergând pe coridorul care ducea la biroul lui, rupse o floare de caper, redobândind o însuşire care devenise subit importantă pentru el – banalitatea. Va fi banal. Banal banal banal banal. Va fi la fel de banal ca gara din Crewe. Banal ca un primar neînsemnat. Se va contopi cu Wimbledonul, până nu se va mai deosebi de copaci, de copiii aflaţi în drum spre casă, de cucoanele planturoase sau de frontoanele caselor din cărămidă roşie.

Şi niciodată, dar niciodată nu vor descoperi că el fusese făptaşul.

Când intră în birou, trecând pe lângă Selinda, secretara lui, o femeie în vârstă, care îi tot cerea să-i dea „ceva interesant de făcut” (Dar de unde? Nici Henry nu avea niciodată nimic interesant de făcut), se lipi de perete şi tuşi încetişor, într-un stil excesiv de banal. Lăsă deschisă uşa de la birou şi, în următoarea oră, îi servi o conversaţie uluitor de banală despre cercetările legate de un apartament închiriat, din Esher. Când femeia vârî capul pe uşă şi îl întrebă, în obişnuitul ei stil conspirativ, dacă nu voia nişte ceai, Henry zise: „Ceaiul ar fi o încântare, draga mea!” Rosti aceste cuvinte pe un ton plat şi piţigăiat, menit să sugereze plictiseala; totuşi, din expresia Selindei, îşi dădu seama că întinsese coarda cam prea mult.

Scoase un dosar conţinând corespondenţa

dintre un proprietar şi chiriaşul lui din Ruislip – aproape optzeci de pagini dedicate conflictului provocat de responsabilitatea asupra unei zone cu tomberoane – şi încercă să se concentreze. Cum să procedeze?

Un omor, intuia el, nu trebuia să fie ceva complicat în mod inutil. Trebuia să aibă un aspect curat, estetic. Trebuia să implice cât mai puţine persoane. Tu şi victima. Dacă era să îl asemene cu ceva, se gândea Henry, aducea cumva cu arta de a mânca în oraş.

Primul lui gând a fost „să umble“ cumva la Volkswagenul Passat. în felul acesta, exista avantajul de a scăpa, simultan, atât de maşină, cât şi de nevastă. Dacă Henry ura ceva la fel de mult ca pe nevastă-sa, aceasta era maşina pe care o aleseseră şi o cumpăraseră împreună. Urâse micul pliant care o descria – încercarea patetică de a o face să arate somptuos, fotografiile cu ea, foarte studiate, cu uşile deschise, cu uşile închise, efortul desperat de a o face să nu arăte aşa cum era –, o cutie pătrată cu nişte scaune pestriţe hidoase. Volkswagenul Passat era cam la fel de somptuos ca o vizită la supermarket, lucru pentru care şi era folosit, în principal. Oamenii fotografiaţi în pliant – un bărbat cu soţia, cei doi copii şi bagajul lui stupid de tot, scaunele pliante, masa pliantă, coşul de răchită, valiza lui cuminte pregătită pentru o vacanţă cuminte – erau exact cum îşi închipuia Henry că îl considera pe el firma respectivă de publicitate. Un tip pe nume Frobisher-Zigtermans – o persoană care a insistat să nu rămână anonimă pe timpul tranzacţiei – spusese că era „maşina totală”. „E maşina totală!” declarase el. „Garantez pentru asta!” Şi, în timp ce zâmbea şi dădea

posomorât din cap, Henry se gândea în sinea lui: Asta-i tot ce ai de spus despre ea? Că e „maşina totală?” De ce nu pomeneşti nimic de stabilitatea pe şosea? De incredibila ei putere asupra femeilor? Nu poţi, aşa-i? Deoarece crezi că n-aş reacţiona. Deoarece mă crezi la fel de plicticos ca automobilul ăsta. Motiv pentru care îl şi cumpăr.

Numai şi gândindu-se la maşina asta, lui Henry îi venea să facă rost de un ciocan electric şi să alerge cât mai repede la Wimbledon, unde să tabere pe caroserie, urlând ca turbatul.

Va tăia complet cablul de frână. Nu chiar de tot. Aproape, doar. Va face asta diseară, vineri, exact la timp înainte de drumul săptămânal la supermarket. Elinor va vira la stânga pe Maple Drive, la stânga din nou pe Belvedere Road, la stânga iarăşi sus pe deal... şi pe urmă... oh, pe urmă...

Numai că nu ea se ducea la supermarket, de fapt. Ci el. Ceea ce, dacă se gândea mai bine acum, constituia unul dintre principalele motive pentru care plănuia să o ucidă. Dar cum se taie, totuşi, un cablu de frână? N-avea nici un sens, nu-i aşa, să căsăpească în două chestia aia? Victima s-ar prinde imediat, până să apuce să accelereze la o viteză care să-i fie fatală. Trebuia să-l taie doar pe jumătate, aşa-i? Henry se întreba unde era plasat cablul de frână, cum arăta şi dacă puteai ajunge la el cu un ferăstrău. Necazul cu tăiatul ăsta pe jumătate era că nu aveai nici un fel de control asupra locului şi a momentului când chestia urma să se rupă. Doamne, dacă plesnea tocmai când el era la volan?! Chiar dacă ea ar fi stat alături, lângă el, bombănindu-l pentru felul în care şofa, decesul ei iminent nu ar compensa nicidecum depresia

provocată de propria lui moarte. Ideal ar fi fost, desigur, ca Elinor să o ducă pe maică-sa undeva cu maşina. Undeva, într-un loc un pic mai interesant decât Wimbledon Hill. Undeva, în fine, într-un loc ceva mai abrupt...

Henry se gândi o bună bucată de vreme la conversaţia dintre Elinor şi maică-sa, în timp ce ar zbura amândouă, fără frâne, drept la vale pe Paso della Lagastrella. „Dragă, dar/a ceva!" „Dar *fac* ceva, dragă!" „Oh, dragă, o să murim, oh, *Doamne?* „Dar *ştiu* că n-o să murim din cauza mea, oh, *Doamne*|" Se gândea la saltul avântat, aproape optimist pe care Volkswagenul l-ar face când ar trece de marginea stâncii (din câte ţinea minte Henry, pe acel traseu din Apenini nu exista nici o balustradă de protecţie). Se gândea la căderea aceea prelungă şi la flăcări, undeva dedesubt. La imensa dificultate pe care ar întâmpina-o, negreşit, echipele de salvare.

Era ora cinci, douăzeci şi nouă de minute şi cincisprezece secunde. În exact patruzeci şi cinci de secunde, se va ridica de la birou, îşi va lua haina şi va trece pe lângă secretară. Va spune „Noapte bună la toată lumea" (deşi ea va fi singura persoană din încăpere), iar apoi va coborî cu liftul până jos. Afară, o toamnă răcoroasă. Pe stradă, spre staţia Blackfriars, toată numai funingine şi tuburi fluorescente cu lumină bolnăvicioasă. Iar de acolo, în huruitul roţilor, înapoi la Wimbledon şi la nevastă, cu care era însurat de douăzeci de ani.

Henry şedea pe scaun, urmărind ticăitul secundelor. Dar când limba mare a ceasului de la mână trecu de douăsprezece, nu se clinti din loc. Şedea şi se holba la biroul din faţa lui, la volutele crem ale lemnului, la nuanţa arămie. Şi se gândea

la nesfârşitul mister al obiectelor.

Q

C/nnoptase deja, când Henry ajunse acasă. Luminile erau aprinse în toate casele de pe Maple Drive. La numărul 23, indianul şedea nemişcat la bovindoul său. La ultimul etaj de la 32, doamna Mackintosh se holba neliniştită la strada întunecată. Doamna Mackintosh suferea de boala Alzheimer. „Oare soţul meu a plecat acum?" părea să spună expresia de pe chipul ei. „Ori trebuie să se întoarcă din clipă în clipă? Sau poate e aici, pe undeva prin casă, pitit în dosul vreunui scrin, pândind să-mi sară în faţă." Nu mai departe de săptămâna trecută îi spusese lui Henry (care locuia pe Maple Drive de doisprezece ani) că îi urează bun venit în cartier. Miercurea, sora ei o ducea cu maşina la o chestie numită Clinica de Memorie, unde Henry îşi imagina că se practica un fel de variantă psihiatrică sinistră ajocului lui Kim. Asta nu însemna că Henry stătea mai bine cu memoria. Deunăzi, numai... Deunăzi, numai... ce?

La 49 toate perdelele erau trase, iar la 51 doamna Archer lăsase deschisă uşa din faţă, poate în speranţa că domnul Archer avea să revină. Domnul Archer o părăsise în urmă cu patru ani, pentru un bărbos însurat, care locuia, vorbea lumea, în Shepherds Bush.

La el acasă, prin ferestrele cu perdelele strânse, se vedea că lumina era aprinsă, iar o fată cu părul strâns în coadă de cal şedea la pian. Cânta *FurElise,* foarte, foarte lent şi precaut. Lângă ea, era o femeie cu păr negru şi lung, cu nas borcănat şi cu fălci de actor care face pe şeriful destoinic
în filmele cu cow-boy. în timp ce fata cânta, femeia îşi dilata nările şi se ridica un pic de pe taburetul

de la pian, ca şi cum cineva ar fi tras-o în sus cu o sârmă prinsă de creştetul capului ei. Când copila ajunse la partea de jos a primei pagini, femeia ţâşni înainte, zvârlindu-şi părul negru peste faţă, ca să întoarcă pagina cu o mişcare viguroasă, care l-ar fi debu- solat până şi pe Paderewski. „Uite!“ părea să spună gestul, „întorc pagina!” Copila se avântă voiniceşte pe pagina doi, deşi bănuia, pesemne, că după o asemenea întoarcere a foii orice altceva nu mai putea fi decât un fiasco.

Henry o studie pe femeie o bucată de timp. Umeri lăţi. Bust ţeapăn. Concentrată sever asupra interpretării fetei. Doamna Elinor Farr. Mama copilului lui.

Ce-ar fi să-i dea brânci de pe-o stâncă? Se puteau duce, în fond, la Beachy Head. Se plimbau acolo pe marginea stâncii. O remarcă de genul „Oooh! Ia uite acolo, dragă!” Şi, pe urmă, un ghiont zdravăn în spinare.

Dar cum s-o convingă să meargă la Beachy Head? Darămite să şi stea pe marginea unei stânci. Şi dacă, în cădere, se agăţa de el? Sau, bănuind ce i se cocea, avea inspiraţia să se tragă într-o parte, când Henry trecea la acţiune? Henry se şi vedea parcă suspendat în aer, sus de tot deasupra mării şi a plajei cu pietriş, răsfirat acolo ca o stea-de-mare, cu Elinor deasupra lui, cotcodăcind frenetic.

Greu s-o omoare, nici nu-ncăpeavreo îndoială, se gândea Henry. Se vedea după mutra ei îndărătnică. Oftând, vârî cheia în broască. Fiica lui oscila, inelegant, între mi natural şi re diez. Maisie făcuse cumva ca melodia lui Beethoven să sune ca sirena obosită a unei patrule de poliţie; când compoziţia coborî cu o pătrime la şi natural, fata

se opri o fracţiune de secundă, înainte de a ataca nota, care, drept urmare, aduse mai degrabă a râgâială sau a pârţ. La cadenţă, fata se poticni pe claviatură, cu niscaiva elemente de virtuozitate, dar până la urmă scoase nişte sunete ce semănau mai mult cu o tromboză digitală, un colaps al degetelor, oribil şi ruşinos, care, în ultimul minut, îşi reveni, lăsând însă senzaţia că putea să se transforme într-un fel de la minor. Dar n-avea să fie aşa. în timp ce Henry îşi scotea haina şi punea servietajos, degetele lui Maisie, ca nişte păianjeni dementi într-o cadă, fugeau încolo şi-ncoace, parcă în orice direcţie menită să le îndepărteze de logica melancolică a melodiei. Toate însemnările făcute de doamna Craxton cu creionul pe partitură *{Descreşte brusc! Digitaţie aici, Maisie!!!),* toate revizuirile, frazele şi digitaţia lui O. Thurmer, toate cele patru sute şaisprezece lire sterline de lecţii se spulberară subit, iar Maisie Farr pocni în clapele pianului ca o gorilă tratată cu amfetamine.

Henry se opri în drum spre etaj. Ii plăcea muzica. De ce se ocupa Elinor de lecţiile de pian ale lui Maisie?

Niciodată nu avusese voie, de fapt, să se apropie de fiica lui. îi fusese arătată, cam la fel cum îi fusese arătată şi mamei ei, în urmă cu zece ani, de către o moaşă jamaicană, la spitalul „Queen Mary“, în Roehampton. Servită pe tavă, se gândea Henry, şi nu întotdeauna frumos. Uneori era servită cu garnitură de premii, vreun certificat de excelenţă la înot sau nişte cuvinte de laudă de la profesori, dar cel mai adesea era scuturată bine de faţă cu el, ca sandvişurile de la căile ferate britanice, şi garnisită cu o serie de neajunsuri medicale, „îi supurează urechile!** cârâia Elinor,

arătând spre fiică- sa, în bucătăria aia întunecoasă. Sau: „Pieptul! Ascult-o la piept, Henry! E ceva groaznic! Ascultă numai!** Iar Maisie stătea acolo în picioare, ca modelul în faţa artistului plastic, afişându-şi bolile de parcă doar atâta ar fi legat-o de el.

Poate câteva lovituri cu toporul pe partea laterală a capului? Sau un cablu electric muiat în cadă într-o bună du- pă-amiază? Lui Henry îi plăcea ideea ca soţia lui să moară în baie. Imaginându-şi ultimele ei zvârcoliri, cu o cască de plastic pe cap şi cu faţa mânjită de nămol verde, Henry ajunse în dormitorul lor (o încăpere pe care Elinor se obişnuise să o numească dormitorul ,,meu“) şi încercă să reziste la felul în care Maisie reda a doua temă din *FurElise.* Gama fa major nu o aranjează deloc, reflectă el, căznindu-se să îşi scoată pantofii aceia ridicoli de om de afaceri.

Necazul era că toate aceste metode reprezentau acum reţeta de bază din piesele de teatru de la Radio 4. Aşa cum, pentru Henry, stereotipia marca obsedant drumul zilnic până la tren, şosetele de la Marks and Spencer’s, culcatul cu regularitate la aceeaşi oră seara, plăcerea de a bea un ceai la douăzeci şi două treizeci, aşa cum părea sortit să fie la fel de implacabil de britanic ca platanii de pe stradă sau ca navetiştii sporovăind înapoi spre casă, la asfinţit, tot astfel unicul lui act existenţial (nu aşa îl numise parcă cineva?) părea sortit unei predictibilităţi de mahala. De ce să n-o prăjească în ulei? Ori s-o azvârle într-o groapă cu şerpi? Să-i injecteze ca-n America de Sud o formidabilă otra...

Cuvântul „otravă” nici nu prinsese bine contur

în mintea lui, când Henry şi înţelese, cu acea dulce certitudine care însoţeşte majoritatea formelor de victorie, că îşi găsise punctul *forte.* Limpede, nu era el Mad Axeman din SW23. Nu era, nu avea cum să fie Sugrumătorul din Southfields sau Violatorul din Raynes Park. Dar Otrăvitorul din Wimbledon! Se ridică în picioare şi se duse la oglindă să îşi studieze imaginea. Apoi, rosti cu voce tare – „Otrăvitorul din Wimbledon". Prima idee e întotdeauna cea mai bună. îşi scoase sacoul, pantalonii, cămaşa, cravata şi lenjeria, după care se studie în oglindă. Un bărbat gras, la patruzeci de ani, cu un penis de o lungime dubioasă şi o masă deasă de păr pubian sârmos. O faţă, cum îi spunea adesea Elinor, ca de băcan pervers. Câteva şuviţe subţiri de păr negru spre cărunt şi un nas ca nişte chit prost aplicat. Un englez demodat.

La cuvântul „englez", Henry înţepeni în poziţia de drepţi. Trase umerii spre spate (mai precis, doar un umăr. I se părea imposibil să îndrepte ambii umeri simultan) şi scoase pieptul în afară. Nu trebuia să fie moale! Mai avea încă ceva zvâc în el! Pe furiş şi devotat meseriei mai putea contribui încă la gloria clasei şi a ţării care îl produsese pe Crippen. Ce mai producea Anglia acum, în materie de criminali? Nişte mitocani capabili doar de acte violente prost gândite, pe la colţ de stradă. Unde erau omorurile clasice, care reţinuseră cândva atenţia lumii? Faptele perseverente, domestice săvârşite în această ţară de ceaţă şi neguri, care făcuseră din criminalii englezi eminenţele globului civilizat. în ziua de azi, pentru britanicul mediu ideea de crimă însemna atacul unui beţivan asupra vreunui băcan

pakistanez. O va face, şi o va face lent, cu fineţe. Se apucă zdravăn de penis cu mâna dreaptă şi îl scutură. Acesta se întări, plin de sânge, şi, ca un câine când îşi vede lesa, pulsă de nerăbdare. Henry îşi trase mâna şi, mişcând din degetul arătător, îşi mustră membrul.

— Nu încă! spuse el. Avem nevoie de toată energia pentru misiunea care ne aşteaptă!

îşi amintise (cum de putuse să uite?) că suburbia se fălise cândva cu un otrăvitor aproape la fel de celebru cum intenţiona să devină şi Henry. Un monstru de prima clasă, cu adevărat. O brută. Un lup rapace în blană de oaie. Everett Maltby. Capitolul 24 (Addenda)ţ volumul 8 al acestei cărţi.

Unde era partea despre Everett Maltby? Mereu o rătăcea. Uneori, o găseai vârâtă lângă „Vrăjitoria în Wimbledon sub dinastia Stuart", iar pe urmă se întâmpla să dai de ea, la mijloc, în „Impactul morţii negre asupra Londrei de sud-vest". Traversă încăperea despre care Elinor zicea că era „biroul" lui. Pentru Henry, însemna mai degrabă un loc sfânt. Aici completa el formularele de impozit, citea cu atenţie paginile de imobiliare de la majoritatea ziarelor locale şi, lucrul cel mai sacru dintre toate, lucra la opera lui – *Istoria completă a Wimbledonului.* Numai ridul în sine îl costase două săptămâni de muncă. Nu putea fi, simplu, *Istoria Wimbledonului* (exista o carte cu acest titlu – nu conta că fusese publicată cu aproape două sute de ani în urmă). Trebuia cumva să insufle muşteriilor potenţiali ceva din ameţitoarea profunzime, anvergură şi exhaustivitate a lucrării lui Henry. Să le sugereze faptul că, dacă o citeau pe-asta, aflau absolut tot-

tot ce s-ar putea şti vreodată, acum şi pentru totdeauna, despre Wimbledon. Că nu va exista vreo scăpare din faţa imenselor metereze de cunoştinţe pe care Henry le propulsa în direcţia lor.

Deschise sertarul de la birou şi scoase de-acolo o pagină, la întâmplare. Era dintr-un capitol destul de combativ, de undeva de pe la mijlocul „Wimbledonului în veacul al IX-lea după Cristos". „Citim", citi el, „în *Wimbledonul timpuriu şi medieval de Jasper* McCrum, o carte neserioasă, tendenţioasă şi adesea de-a dreptul greşită, că «în 878 o armată daneză a campat peste iarnă exact pe partea cealaltă a râului, la Ful- ham. Nu se cunoaşte nimic despre activităţile acesteia, însă în mod normal vikingii trăiau din raidurile făcute prin ţară, pe o rază largă pornind de la baza lor. *Prin urmare, Wimbledonul arfi trebuit să aibă mare nome ca săfi scăpat neatins»* (s. m.) ".

îl plesnise cam dur pe McCrum, considera Henry, dar avusese dreptate s-o facă. Cu standardele nu te joci. Gân- dindu-se Ia McCrum, se înveselise, aşa că se ridică şi se duse la biblioteca unde se afla broşura revoltătoare. O deschise şi alese o propoziţie, la întâmplare. Nu avu de ce să regrete, „în timpul Epocii de bronz – 2500 până în 750 î.Cr. – au apărut primele obiecte de metal în Wimbledon." Ce era de capul ăstuia? Chiar n-avea deloc habar de metoda istorică? Propoziţia îi evoca lui Henry nişte imagini bizare, antice şi moderne. Parcă şi vedea nişte bărbaţi purtând coifuri cu aripi, tândălind pe lângă Frost's, magazinul de delicatese care ţinea deschis până noaptea târziu, sau zgâindu-se mitocăneşte în vitrinele de la Sturgis, agenţia imobiliară. Roiau

spre Parkside şi se suiau în autobuzele care mergeau la Putney, zbierând chestii urâte şoferului. Şi, pe urmă, împresurau casa lui McCrum, o jefuiau şi îi tăiau cu sabia pe McCrum şi pe alţi membri ai „Societăţii Wimbledon”, care pur şi simplu nu înţelegeau că...

— Arăţi de parcă te-a lovit damblaua! rosti o voce în spatele lui.

Henry se roti în loc, cu broşura în mână.

— Eşti în pielea goală! zise ea, acuzator.

Henry lăsă cartea în jos şi rămase postat acolo cu o alură cuceritoare, după cum îşi imagina el. Ea îl privea cu o mutră împietrită. El îi adresă zâmbetul lui de zile mari, pe care îl rezerva îndeobşte ospătarilor. Important era ca în etapele pregătitoare să nu-i trezească bănuieli.

— Scuză-mă! zise el, adăugând pe un ton ce se voia amabil, dar suna mieros: Ţi se pare că sunt dezgustător?

Drept răspuns, Elinor ieşi din birou, trântind uşa. Henry se scărpină pe scrot, gânditor, şi se holbă în jos la *Istoria Wim- bledonului.* Dedesubt, la parter, pianul porni din nou. Fata cânta un pic mai bine de data asta, însă efectul era tot deosebit de sinistru. După sunetele pe care le scotea, părea absolut ideală pentru Fiica Otrăvitorului din Wimbledon.

n

LzV doua zi dimineaţă era sâmbătă.

Cândva, de mult de tot, Henry îşi amintea că îl alarmau vidul, tihna, simpla potenţialitate oferită de orice sâmbătă. Dar nu mai era cazul. Sâmbetele, Maisie urma acum o rutină riguros pusă la punct, ca o zi din viaţa unei călugăriţe, într-o ordine deosebit de strictă. Se ducea la pian. Se ducea la balet. Se ducea la lecţii de actorie. Se ducea la ora de desen, patinaj, aerobică pentru juniori şi multe alte dexterităţi pe care nu exista absolut nici o speranţă să le dobândească. în schimb, se gândea Henry cu amărăciune, târându-se jos din pat şi croindu-şi drum spre baie, peste chiloţii lui Elinor aruncaţi pe podea, nu ia lecţii de slăbit şi nici nu merge la un curs unde să înveţe cum să-i rămână în cap o idee mai mult de cinci minute.

Fiică-mea, îşi zise el în timp ce se spăla pe dinţi şi se holba în stradă la Mitsubishi-ul roşu de la numărul 47, e ca mine, grasă şi netalentată. Vizavi, perdelele transparente de la numărul 47 se despărţiră la mijloc şi numărul 47 se zgâi afară. Inutil să mai vadă faţa uscăţivă şi îngrijorată a bărbatului, felul în care omul îşi muşca nervos buza de jos sau privirea piezişă în stânga şi în dreapta! Oricum, Henry ştia perfect că numărul 47 îndeplinea ritualul cunoscut ca „A-zgâriat- careva-Mitsubishi-ul?“ De când compania farmaceutică la care tipul lucra îi dăduse vehiculul (îi *dăduse,* se gândi Henry, feroce), numărul 47 îl veghease cu o emoţie mai profundă
decât sentimentul matern, mai desperată decât

iubirea romantică. Ca şi cum i-ar fi fost teamă ca maşina să nu sufere echivalentul mecanic al morţii în faşă, să nu cumva să se bombeze brusc, să se umple de băşici sau să se îndoaie, de- formându-se hidos, acolo sub ochii lui, la rigolă, parcată cuminte în poziţia ei uzuală. Uneori, se gândea Henry, ce gest de mare bunătate ar fi să se scoale într-o noapte, pe la trei-patru, când tot cartierul donnea, şi să râcâie cu o piatra ascuţită părţile laterale ale automobilului Mitsubishi. Măcar aşa ar pune capăt suspansului oribil. Măcar aşa numărul 47 ar afla, în loc doar să presupună, că până şi obiectele costisitoare îmbătrânesc, se murdăresc şi mor.

Mor.

Elinor, dormind acum în cameră, cu falca pătrată în sus ca o piatră funerară, cu gura larg deschisă ca un mormânt proaspăt, şi sforăind uşor, cu un păcănit neregulat, ca o maşinărie obosită. Elinor urma să moară. Henry se frecă bine pe dinţi cu periuţa şi scuipă în chiuvetă, uitându-se la saliva albă înroşită de sânge.

Va face rost de otravă astăzi.

Fredonând încetişor, se întoarse în dormitor şi îşi puse nişte pantaloni gri de catifea reiată, o cămaşă roşie şi un pulover turcoaz-aprins, pătat de mâncare. Examinându-se în oglindă, conchise că arăta mult mai hidos decât de obicei. Tare i-ar fi plăcut ca nevastă-sa să se trezească şi să-l surprindă cum era acum, nebărbierit, cu părul slinos şi ciufulit, aşa că, stând în picioare lângă pat, se pârţâi foarte zgomotos, de parcă ar fi vrut să-i aducă aminte că asta şi merita – pe cineva groaznic ca el.

Dar Elinor nu se trezi, iar pentru o clipă pe

Henry îl năpădi o furie neputincioasă, o senzaţie de îi venea să se repeadă la noptieră, să înhaţe de-acolo foarfecele subţiri ale lui Elinor şi să i le răsucească în gât, uite-aşa şi-aşa, scobind dinăuntru sângele şi venele. „Pardon!" ar fi urlat el sfârtecân- du-i grumazul, „Dar exist şi eu! Sunt aici! Scuză-mă! Pardon!"

Născocind dialogul acesta, se mai calmă oarecum; stătea în picioare, cu braţele moi pe lângă corp, respirând rar şi greoi. Se simţea de parcă ar fi alergat cincizeci de metri, şi încă destul de repejor. Calm, Henry. Calm. Lucrul esenţial la otrăvitori este stăpânirea de sine. Nu dai buzna la micul dejun şi torni erbicid peste cerealele nevesti- ti, în timp ce-o împroşti cu înjurături. Eşti liniştit, tacticos şi metodic. Iar când se prinde cu mâna de mijloc şi se vaită că o doare un pic, te înclini în faţă, plin de solicitudine, şi o întrebi: „Te simţi bine, draga mea?" Eşti blând şi amabil. Dar, pe dinăuntru, eşti Otrăvitorul din Wimbledon.

Henry se simţea acum OK. Se aplecă, sărută cea mai puţin abruptă parte de bărbie pe care reuşi s-o găsească şi coborî să o caute pe fiica lui.

Maisie şedea în faţa televizorului, privind posacă la un bărbat într-un trening roz. Limpede, va fi o problemă s-o scoată din casă.

După „Nu", cuvântul ei preferat era „De ce".

Stratagema lui Henry era, pur şi simplu, să mintă. „Mă gândeam să mergem să cumpărăm nişte ciocolată[1]*, putea el să-i spună, adăugând *sotto voce,* în timp ce fiică-sa dădea fuga să-şi ia hanoracul, „şi mă gândeam că am putea trece, în drum, şi pe la gimnastică/profesoara de pian/bibliotecă..."

Ii promise să i-l arate pe Arfur în acea

dimineaţă. îşi amintise că era foarte probabil ca Donald, tatăl lui Arfur, să aştepte, la fel ca alţi părinţi, în maşina lui parcată afară, lângă sala de repetiţii pentru Tinerii Interpreţi din Wimbledon. Incredibil, dar efectiv îl botezase „Arfur** pe unicul lui fiu. Şi mai incredibil, Maisie considera că Arfur era „mişto** – un cuvânt prea des prezent pe buzele ei în ultima vreme, însă şi mai incredibil decât aceste două amănunte rămânea faptul că Donald era medic.

Toţi bărbaţii din cartier aveau o slujbă. Henry nu ştia pe nimeni care să n-aibă serviciu. Citea despre şomeri în ziare şi îi vedea în reportaje la televizor, unde se derulau imagini fotogenice din Anglia contemporană şi se mormăia sumbru despre ratare şi deşertăciune. Ciudat era că avocaţii, dentiştii, opticienii, vânzătorii şi contabilii pe care îi cunoştea el nu păreau să muncească prea mult. Poate, se gândea el mergând în urma lui Maisie pe poteca din faţa casei, asta şi din cauza faptului că îi cunoştea doar ca taţi, ca oameni a căror funcţie primară era să stea postaţi pe marginea bazinelor de înot, în atmosfera umedă a sălilor de gimnastică sau a terenurilor de fotbal – o virilitate colectivă strivită de creşterea copiilor, pălind o dată cu vârsta şi dragostea neputincioasă.

Sau poate că, de fapt, nici nu munceau. Poate doar se prefăceau că muncesc. Poate că şomerii erau singurii oameni care mai munceau ceva în zilele noastre.

Firește, ştiind ce profesie avea, ţi-era imposibil să uiţi că Donald era doctor. O dată cu trecerea anilor, felul lui de-a fi ajunsese să pară straniu de medical. Dacă Henry îi făcea cinste cu un pahar, Donald ţuguia buzele, cobora privirea, de parcă ar

fi pus vreun diagnostic dificil, şi încuviinţa mişcând rar din cap şi plin de responsabilitate, ca un om purtând povara vreunui sinistru secret despre starea măruntaielor lui Henry.

— Mulţam, Henry, obişnuia el să spună, pe un ton ce sugera că s-ar fi putut să fie ultima oară când avea ocazia să bea un pahar cu prietenul lui. Mulţam!

Expresia care-i venea pe limbă lui Henry, ori de câte ori îl vedea pe Donald cu veşnica lui mutră de cadru medical vigilent, era *Cât timp îmi mai dai, doctore*[1]*?* Concentrarea cu care te privea în ochi presupunea ceva absolut înspăimântător.

Singurele ocazii când Donald nu mai arăta a doctor se iveau la petreceri, când îl mai întreba lumea câte ceva legat de sănătate sau fiziologie. Atunci semăna cu un animal speriat. îşi pierdea calmul obişnuit, mutându-şi de colo-colo privirea ochilor cenuşii, după care, mormăind ceva despre nişte antibiotice, dispărea în celălalt capăt al camerei, unde aveai să-l descoperi, peste câteva ceasuri, lângă vreo somitate locală, discutând despre problemele de parcare la Waitrose, cu tipica autoritate liniştită a unui mare medic.

Maisie se postase lângă Volkswagen, pe partea din stânga, cu mâna pregătită să deschidă portiera imediat ce Henry avea s-o descuie. Instalându-se la volan, Henry întoarse privirea spre Maisie. Uluitor cât de puţin timp irosesc copiii. Cu câtă satisfacţie şi siguranţă trec imediat la următorul lucru! Incredibil cum trec de la faza în care sunt căraţi în braţe şi puşi în diferite chestii, la etapa în care stau pe scaunul din faţă în maşină, deschid singuri toate lucrurile, dezleagă misterele insipide ale vieţii. Precis o să şi şofeze în curând, se gândea

el, în timp ce debloca încuietoarea, iar fiică-sa se instala lângă el. Avea stilul maică-sii de a pune stăpânire pe spaţiul din jurul ei. Fata îşi fixă centura de siguranţă şi se holbă afară pe geam, de parcă ar fi căutat şi altceva de organizat.

— Elsie Mitchell zice de mine că put! spuse ea, ca şi cum ar fi deschis acest subiect pentru o dezbatere teoretică.

— Cine mai e şi Elsie Mitchell asta?
— O fată din a doua, bineînţeles, cu un nas ca de porc! Henry şofa.

Viră la dreapta pe Caldecott Road, la stânga pe Howard's Avenue, la dreapta în continuare pe Mainwaring Road şi în sus, pe artera largă care ducea spre Wimbledon HilL Pe toate aceste străzi, înţesate de tei, panouri de agenţii imobiliare şi maşini mari, curate, nu vedeai nici ţipenie de om. Henry cunoştea toate clădirile – vila impozantă cu faţadă dublă şi un Mercedes pe alee, şirul de case muncitoreşti de la începutul epocii victoriene, renovate meticulos, din loc în loc câte o construcţie cu un singur nivel sau *vreo* imitaţie de ceva gotic cu multe turnuleţe –, ştia cât valora fiecare şi le urmărea destinele, declinul, reparaţiile, vânzarea, aşa cum studiază ţăranii anotimpurile. Pe Howard's Avenue, ia numărul 29, schipui constructorului era încă în faţa casei, iar schelele ruginite obturau ferestrele jalnice. Pe Mainwaring Road, la numărul 45, apartamentul de sus era în continuat e de vânzare – nu mai puţin de şase pancarte întrecându-se să atragă atenţia trecătorilor, cu acelaşi anunţ. Henry remarca toate aceste lucruri cu un soi de afecţiune, în timp ce Maisie şedea cu nasul (chiar ca de porc, se gândi

Henry) lipit de geamul Passatului.

Cum să aducă discuţia la tema otrăvii? Henry nu-şi putea imagina începutul, mijlocul şi finalul unei conversaţii în care Donald i-ar spune cum să facă rost de o otravă nedetectabilă.

Putea să sustragă câteva file din carnetul de reţete al lui Donald. Dar oare doctorii au voie să prescrie otrăvuri? Şi pentru ce să aibă voie, de fapt? La ce se foloseşte în medicină arsenicul, bunăoară? Henry îşi dădu seama că habar n-avea. Pentru el, arta omorului era aceeaşi mare necunoscută ca şi golful sau filozofia. Problema la treaba asta cu otrăvitul consta în faptul că investigaţiile preliminare erau groaznic de incriminatoare. Nici nu apucai bine să pui nişte întrebări nonşalante despre arsenic, că pe nevastă-ta o şi apuca vomitatul şi îi cădea părul. Iar lumea făcea imediat legătura.

Dar care naiba erau principalele otrăvuri?

Arsenicul, cianura, acidul cianhidric – lista se oprea aici. Nu prea se mai utilizau otrăvuri; ăsta era necazul. Sau cele care se foloseau erau atât de moderne, încât nu auzise nimeni de ele. Lui Henry nu-i veneau în minte al ţi otrăvitori celebri în afară de Maltby şi Crippen. Şi după Crippen, cine urmase? Aşa-i că linia se stinsese? Iar dacă tot venise vorba despre Crippen, n-ar fi fost deloc recomandabil să-şi aleagă drept model pe cineva care fusese condamnat şi executat pentru vina lui. Avea nevoie de cineva care scăpase nepedepsit.

Tocmai parca în faţa sălii, când îi veni în minte Graham Young.

Deocamdată, în afară de nume nu prea reuşea să facă vreo asociere. Din câte îşi amintea Henry, Young fusese trimis la puşcăria de nebuni de la Broadmoor. Dar nu fusese ăsta un otrăvitor de

mare clasă? Un tip care abordase subiectul cu oarecare fineţe. Totuşi, nu îndeajuns de fin încât să nu nimerească la balamuc. Din ceea ce ţinea minte Henry despre proces, care nici nu era prea clar însă, Young fusese un soi de farmacist. Dacă voiai să faci chestia asta ca lumea, nu exista probabil o modalitate mai bună decât să studiezi figura unui profesionist faimos. Nu era suficient să găsească o otravă cu care să-i facă felul lui Elinor. Trebuia să ştie şi cum să reacţioneze când începeau durerile abdominale. Exista, de pildă, vreo otravă care să declanşeze nişte simp- tome comparabile cu cele ale vreunei boli relativ simplu de recunoscut? Şi, dacă da, de ce naiba n-o foloseau toţi englezii care se simţeau cu adevărat bărbaţi?

Graham Young, da. Graham Young. Henry îşi imagină un bărbat liniştit îmbrăcat în costum. Un om nu prea diferit de el. Ceva ud şi greu îl izbi în cap, lateral. îl pupa Maisie. Se răsuci şi se uită la ea cum alerga pe alee şi intra în sală. Totuşi, unde era Donald? Fordul Sierra alb al acestuia era parcat exact în faţa lui Henry, cu portiera deschisă, însă în rest nici urmă de Donald sau Arfur.

Henry coborî din maşină şi porni agale spre Sierra. Nimeni prin preajmă. Portiera din stânga era întredeschisă. Şi acolo, pe geanta desfăcută, îi sări în ochi carnetul alb pentru reţete. Henry deschise complet portiera, smulse primele trei file de deasupra şi o zbughi la maşina lui. Abia când ajunse la adăpost în Passat se încumetă să privească înjur ca să se convingă că nu-l văzuse nimeni. Scăpase-scă- pase-scăpase.

Bâjbâind pe sub scaun, ca să vadă unde putea

dosi mai bine hârtiile, dădu cu degetele peste ceva rece, tare şi ascuţit. Cricul. De când îl căuta! Păi, dacă toate celelalte variante eşuau, obiectul ăsta putea fi probabil un mijloc eficient, chiar dacă nu prea subtil, de a o face pe nevastă-sa să înţeleagă că era nevoie de ceva mult mai serios decât „Ghidul matrimonial” pentru a scoate din impas căsnicia lor. înfăşură formularele de reţete în jurul cricului şi porni motorul. Avea o oră la dispoziţie, ca să ajungă la bibliotecă, să facă investigaţiile necesare şi să se întoarcă acolo ca s-o ia pe Maisie. O oră întreagă. Ce modalitate mai plăcută de a-ţi petrece una dintre rarele pauze ale unei zile periferice decât să studiezi metodele prin care te-ai putea descotorosi de nevastă?!

*I*a Biblioteca publică din Wimbledon existau nu mai puţin de patru cărţi care se ocupau de cazul Graham Young. Una dintre ele – de un tip pe nume Harkness – conţinea 400 de pagini, douăzeci şi patru de fotografii alb-negru, trei anexe, câteva hărţi şi nişte diagrame. Era cu optzeci de pagini mai lungă decât biografia standard a lui Antonin Dvorak, compozitorul, şi doar cu şaptezeci de pagini mai scurtă decât descrierea oficială a campaniei lui Rommel în Africa de Nord.

Pagini şi pagini întregi de prostii psihanalitice, observă Henry, şi nesfârşite portrete plicticoase ale oamenilor otrăviţi de Young. Dar exista, de asemenea, un capitol scris destul de concis, intitulat „Otrăvirea cu taliu: inodoră, insipidă şi aproape imposibil de detectat“. Exact ce-şi dorea Henry să citească.

Majori tea otrăvurilor, se părea, aveau gust rău. (Elinor nu bea ceai, nici cafea, şi doar ocazional câte un pahar cu tizană de mentă. Alcool nu bea deloc şi considera nocive majoritatea formelor de asezonare. Regimul ei alimentar era, într-un fel, imun la otrăvuri.) însă, după toate aparenţele, taliul nu avea absolut nici un gust.

Efectele lui erau senzaţionale, totuşi. Iţi cădea părul. Aveai halucinaţii. Nu-ţi mai puteai folosi membrele. După aceea, înfăptuiai adevărate minuni în materie de diaree, dureri de cap şi vărsături, tuşind la urmă până îţi dădeai duhul, într-un mod care lui Henry i se părea absolut potrivit pentru Elinor. Dar nu era doar asta. Otrăvirea cu taliu crea nişte simptome similare celor întâlnite într-un tip de polinevrită cunoscută sub denumirea de sindromul Guillain-Barre. La prima autopsie efectuată asupra uneia dintre

victimele lui Young – Fred Biggs – nu se găsise nici o urmă de taliu în cadavru, deşi ulterior analiza microscopică a depistat prezenţa câtorva sute de miligrame, adică mai mult decât suficient pentru a-i cauza moartea.

Chestia asta cu polinevrita îi plăcea lui Henry. La doi ani după ce se căsătoriseră, brusc şi misterios Elinor căpătase o slăbiciune în picioare, iar Henry, care, la fel de misterios, pe atunci nu încerca să o omoare, o transportase de urgenţă la spitalul local, unde doctorii îi puseseră diagnosticul – ţineţi-vă bine! – de polinevrită. Categoric, polinevrita este un cuvânt aidoma „moralităţii", care înseamnă atât de multe lucruri diferite, încât ajunge să nu mai aibă absolut nici un sens. În fine, se gândea Henry, diagnosticul sugera ceva de genul *N-avem nici un indiciu.* Henry îşi şi imagina conversaţia cu Donald. Elinor în pat, chelind, vomitând, nemaiputând să-şi folosească membrele, iar el şi Donald, mai încolo, la fereastră, vorbind în şoaptă, cu nişte mutre de o gravitate discretă. Donald ar fi fost în stare să emită un certificat de deces pentru orice cauză i s-ar fi sugerat; cazul acesta, simţea Henry, putea fi atât de evident, încât să-l determine să ajungă singur la un diagnostic.

— E de la... polinevrită... se auzea el rostind, în timp ce Donald se furişa spre dicţionarul de medicină, înclinân- du-şi îngrijorat capul mare şi chipeş şi privind cu ochii lui cenuşii în depărtare, spre terenul de tenis din zonă.

Ar putea să şi plângă. Asta ar prinde tare bine. Fie numai şi pentru a contempla jena de pe faţa lui Donald.

Unde era mai bine s-o incinereze? Undeva să nu coste prea scump, se gândea Henry. Exista un

crematoriu deosebit de scârbos în Mitcham, îşi aminti el, cu o capelă care arăta exact a closet public. Şi, din câte îşi aducea el aminte de la înmormântare (a bunică-sii), angajaţii păreau gata să pufnească în râs, mai tot timpul. Sau mai bine să procedeze complet altfel? Să închirieze, bunăoară, un mic iaht de croazieră şi să împingă peste bord sicriul ei, în vreun ocean care ar putea avea vreo semnificaţie specială pentru ea (Strâmtoarea Bering, eventual)? Putea... dar avea deja prea multe idei bune pentru înmormântarea ei. Or, nici măcar nu era moartă.

Mai rămânea o jumătate de oră.

Se părea că principalul inconvenient relativ la taliu consta în faptul că nu se prea folosea decât pentru fabricarea lentilelor optice cu un indice mare de refracţie – lentilele fotografice, de exemplu. Henry se holbă câteva momente la cuvântul „optic". De ce să aibă el nevoie de materia din care se fabrică lentilele? Doar nu producea aparate de fotografiat şi nici optician nu era...

Nu, dar Gordon Beamish asta făcea. Gordon Beamish era un optician în came şi oase. Optician sadea. Mereu dădea fuga, probabil, la Underwoods, după câteva grame de taliu. Susie Beamish îl bea probabil la micul dejun. Ce plăcere pentru el să se folosească de numele lui Gordon Beamish. Cine, dacă nu Beamish, merita câţiva ani de închisoare cu regim lejer!

Aidoma multor persoane care poartă ocheleri, Henry ura opticienii, mai ales opticienii care aveau vederea perfectă. Gordon Beamish făcuse un cult din faptul că avea ochi de vultur. 11 puteai vedea aproape în fiecare dimineaţă în pragul magazinului lui din Wimbledon Village, cu braţele încrucişate,

cu gura pocită într-un rânjet superior, pândind ocazia să descifreze scrisul mărunt de pe botul autobuzelor.

— Te-am văzut deunăzi pe High Street, îl auzeai spunând, pe un ton ce sugera că era absolut imposibil ca Henry să-l fi văzut şi el.

Henry nici nu mai ştia de câte ori Beamish începuse o frază cu cuvintele „Am remarcat...“ sau „Am observat.. Lucrurile aveau întotdeauna o claritate de cristal pentru Beamish; veşnic privea la ceva sau studia terenul, ori găsea o modalitate de a sublinia diferenţa dintre lumea lui – un univers cu muchii subţiri şi distanţe exacte – şi senzaţia de spaţiu plin de vuiet şi pâclă care îl copleşea pe Henry ori de câte ori îşi scotea ochelarii. Când îşi făcea un control la ochi în cămăruţa întunecoasă din fundul magazinului, aproape singurul lucru pe care Henry izbutea să-l vadă era zâmbetul compătimitor de pe faţa lui Beamish, când acesta lumina şiruri de litere din ce în ce mai mici, formând toate probabil propoziţia „Uite ce grăsan tâmpit şi miop!“

Beamish, se gândea Henry, ar putea fi ţapul ispăşitor. Ce plăcere să şi-l închipuie pe Beamish pe banca acuzaţilor la Tribunalul central, cu avocatul care ar perora gălăgios despre nevoia perfect normală şi acceptabilă a clientului său de a avea otrăvuri din metale grele. („Dar cum poţijustifica, domnule Beamish, faptul că ai comandat o cantitate de taliu la o farmacie absolut onorabilă...?“) închise volumul, îl puse la loc printre cărţile de bucătărie de pe rafturile cu acces liber şi ieşi cu paşi iuţi la maşină. Nu mai avea timp de pierdut. Părea absolut posibil, Elinor fiind aşa cum era, ca altcineva să încerce s-o

omoare, înainte ca Henry să apuce să acţioneze.

într-adevăr, reflecta el, înscriindu-se în şirul automobilelor care aşteptau la semafor vizavi de bibliotecă, o idee uluitor de simplă şi flagrant de evidentă, încât era foarte greu de înţeles cum de nu şi-ar însuşi-o oricine. De ce, în fond, dacă tot se punea problema, n-ar încerca şi ea să-l omoare?

Henry şofa cu precauţie, urcând panta. Testă frânele când ajunse sus. Păreau OK.

Ca de obicei după ora de pian, Maisie avea oarecum alt aer. Părea mai lucidă, mai inteligentă, mai optimistă. Ca o compensaţie, poate, a faptului că în mod aproape cert nu făcuse progrese la pian.

Fiul lui Donald, Arfur, era şi el acolo, un puşti de şase ani, mic şi durduliu, care se holbă la Henry şi spuse: „Am cântat la plan!“

— Bun, rosti Henry printre dinţi.

Apucând-o pe Maisie de mână, pomi înapoi spre maşină.

Dacă reuşea să facă rost de ceva de la Beamish, ar fi posibil să pună mâna pe nişte taliu până la prânz. în felul ăsta, nevastă-sa ar fi fost moartă la ora când începea programul pentru copii la televizor, sau, dacă nu moartă, măcar cu un picior în groapă. Alese, la coborâre, o rută fără prea multe pante mari, trecând de pe Roseberry Road pe Warburton Drive şi Chesterton Terrace, iar de acolo o luă înapoi pe nişte străzi cu o atmosferă de *esprit de corps*[I] ofensiv de tangibilă – Lowther Park Drive, unde oamenii se strigau unii pe alţii peste automobilele lor marca Volvo, şi, mai rău chiar, Stapleton Road, unde aveai senzaţia mai tot timpul că urma să înceapă o petrecere în

---

I Spirit de echipă (1b. fr.). *(N. ed.)*

stradă.

Frânele păreau în continuare OK.

Gordon Beamish nu era la magazin – în schimb, sub nişte rame de ochelari gigantice stătea în picioare Ruthie, o fată scundă, cu mutră de şobolan. Pentru a compensa parcă excelenta acuitate vizuală a şefului ei, s-ar fi zis că Ruthie suferea de toate bolile de ochi, în afară de cecitate. Astigma- tism, strabism, prezbitism prematur, miopie, hipermetropie, câmp vizual îngustat, vedere tubulară, migrenă, Ruthie le avea pe toate, iar ochelarii ei semănau cu un fel de periscop rudimentar; erau ca o chestie circulară, foarte durabilă, cu multe cârlige, încuietori şi şuruburi. Undeva sub lentilele din cristal de stâncă, în nuanţe de gri şi roz deopotrivă, sub clemele şi sârmele de fier existau, se presupunea, doi ochi, care nu erau de fapt decât o licărire, în adâncimile celebrei *piece de resistancea* opticianului, cocoţată acum pe nasul lui Ruthie.

Henry o plăcea pe Ruthie, iar Ruthie îl plăcea pe el.

— Gordon e pe-aici?

— Nu, spuse Ruthie. S-a dus cu Luke la Beavers.

Beavers. Asta era ceva nou pentru Henry. Beavers – ce naiba mai era şi asta? Vreo organizaţie neofascistă? Din ce-şi aducea el aminte despre Luke, băiatul s-ar fi potrivit perfect în Waffen SS. Lăsând-o pe Maisie în stradă, intră în magazin.

— Am să-i scriu un bilet! spuse el.

Ruthie se postă cu mâinile în sân, ca şi cum ar fi vrut să sublinieze lipsa ei de responsabilitate pentru magazinul de care se ocupa. Ochii ei, sau

ceva foarte asemănător cu ochii ei, se mişcară în adâncimile groase ale sticlei.

— Bine! spuse ea.

Henry se duse până în fundul magazinului.

Pe biroul lui Gordon se afla un teanc de hârtii cu antet. Henry luă două foi. Pe urmă, văzu ceva şi mai bun. Pe o tavă dreptunghiulară din metal, în partea din spate a biroului, se afla un blocnotes, genul de obiect promoţional oferit de micile companii care încearcă să intre în atenţia opiniei publice. A.M. Duncan, scria pe carnet, Lentile fotografice şi optice. Iar dedesubt, antetul, o adresă. Aruncând o privire rapidă spre partea din faţă a magazinului (Maisie şi Ruthie se holbau afară pe stradă, în tăcere), Henry introduse o foaie de hârtie imprimată în maşina de scris a lui Gordon. Tare îi mai venea să scrie, de fapt:

Henry Farr vrea să îi administreze nişte taliu nevesti-sii.

Fă-i rost de asta, te rog. E disperat.

În schimb, adresându-se celor cu drept de decizie, spuse că numele lui era Alan Bleath, cercetător angajat la firma sus-menţionată, şi că avea nevoie să cumpere 10 grame de taliu pentru lucrările de cercetare pe care le desfăşura. Dar ajungea oare doar atât? Tipa era voinică. Nu cumva, mai bine, să comande un kil? Două kile? Un camion plin, ce naiba! Din păcate, se gândea el, semnând hârtia indescifrabil, cu mâna stângă, împăturind-o şi punând-o în buzunarul de la haină, nu ştia prea multe despre otrăvirea cu taliu, iar despre fabricarea lentilelor cu indice mare de refracţie, nici atât. Un asasin cu adevărat meticulos ar fi tocit mai intens la ambele materii.

Imposibil să n-ajungă zece grame. Luă o foaie

de hârtie din teancul lui Gordon, pe care dactilografie câteva rânduri adresate lui Alan Bleath, mulţumindu-i astfel pentru recenta sa contribuţie la mobilizatorul seminar despre lentilele cu indice mare de refracţie, imită destul de bine semnătura lui Gordon şi puse nota într-unul dintre plicurile „Gordon Beamish: Vezi?", adresat lui Alan Bleath, Carradine Road nr. 329, Mitcham. („Chiar te aştepţi să cred, domnule Beamish, că cineva a putut intra în biroul dumitale şi, fără să ştii, ţi-a folosit maşina de scris ca să redacteze o scrisoare?!" „Păi, eu..." „Te acuz de faptul că o iubeşti de mult pe Elinor Farr. Patima dumitale pentru ea n-a cunoscut limite, iar când această femeie leală ţi-a dat cu piciorul pentru bărbatul cu care era măritată de douăzeci de ani, te-ai răzbunat cumplit!" „Nu nu nu! N-aţi înţeles bine!")

Mare mirare, se gândi Henry, verificând cum arăta în oglindă, ca vreun om, chiar şi poliţist, să fie atât de imbecil încât să-şi închipuie că Elinor ar putea fi victima unei *crime passimnel.* Singura pasiune implicată de această operaţie era dorinţa copleşitoare de a o vedea pe Elinor între patru scânduri.

După părerea lui, chiar semăna cu Bleath. Minus ochelarii. Şi-i scoase şi văzu o faţă ca un disc roşu estompat, care amintea de portretul lui Francis Bacon. Alan Bleath.

— Haide, o dată! zise Maisie. Ce tot faci acolo?

— îi las un bilet lui Gordon, spuse Henry.

Când te fac o halbă? scrise el pe carnetul lui Gordon. Exact genul de expresie golănească imbecilă, cum îi plăcea lui Gordon.

Se decise să nu se ducă Ia o farmacie de

marcă, unde deverul era atât de mare, încât îşi puteau permite luxul respectării unor standarde exigente. Ce-i trebuia lui era *o* spiţerie prăpădită, de modă veche, cu borcănele de sticlă în vitrină, ca pe timpuri. Cu doi farmacişti boşorogi şi fără simţ negustoresc. Exact genul de indivizi care izbucnesc în plâns de fericire când intri să cumperi nişte leucoplast de la ei.

Voia o farmacie cum văzuse el când era mic. Dacă ar fi în stare să-şi mai aducă aminte tocmai de-atunci... fn ultima vreme, îi era greu să-şi amintească diverse crâmpeie neplăcute din educaţia lui, pe care se obosise să le memoreze iniţial; numele unor persoane recent cunoscute se învălmăşeau cu forme verbale arhaice, iar zone pe unde credea că umblase în copilărie se dovedeau a fi nişte locuri abia recent descoperite. Dar parcă mergea el undeva de mult de tot, acum un car de ani, da-da, se ducea el acolo cu maică-sa ori cu cineva care semăna bine cu maică-sa?! Wealdlake Road. Asta era! Wealdlake Road!

în colţ, pe Wealdlake Road, patru străzi mai la nord de staţia Wimbledon, se afla prăvălia ideală. O ramă de vitrină din lemn masiv, geam prăfuit şi trei sticle pântecoase, colorate cu nişte lichide misterioase şi strălucitoare, cum văzuse el în copilărie. Nu ţinea minte exact când fusese prima oară acolo, fiindcă farmacia asta, ca şi Wimbledonul, se afla acolo dintotdeauna. Henry trăia în Wimbledon de-o viaţă. Exclus ca oamenii ăştia să nu se bucure de orice client, fie el şi un otrăvitor potenţial, se gândea Henry. De desperare, probabil, erau în stare să-şi ofere serviciile şi suplimentar, după vânzare („Nu vă convine taliul, domnule? De ce nu încercaţi cu

antimoniu, poate? Sau cu clorat de potasiu...“)

Parcă Passatul şi îi spuse lui Maisie că se ducea să cumpere nişte aspirină.

— Pot să vin şi eu?

— Nu! spuse Henry.

înainte ca fata să protesteze, Henry încuiase portierele şi, scoţându-şi din mers ochelarii, păşi hotărât înainte. Rată la milimetru ceea ce credea el că era un felinar, dar se dovedi a fi un copac, şi întinse mâna spre locul unde, îndeobşte, ar fi trebuit să fie clanţa pe orice uşă de la intrare. Spre mirarea lui, chiar era acolo.

Se simţea perfect calm, când intră în magazin. Nu numai calm. Se simţea Bleath, într-o măsură surprinzător de mare. Asta poate şi fiindcă de-abia dacă vedea la un metru în faţa lui.

— Vă salut! spuse o formă albă, estompată.

Glas de om bătrân şi incompetent.

— Salut! replică el, mişcându-se cu prudenţă spre celălalt. Pe urmă, cu aerul cuiva care vrea să cumpere un pachet de ţigări, zise: Am nevoie de 10-15 grame de taliu. Ţineţi aşa ceva sau trebuie să mă duc la o farmacie mai mare?

Forma albă estompată veni mai aproape. S-ar fi zis că zâmbea. Dar de ce să zâmbească? *Eşli Henry Farr, Otrăvitorul din Wimbledon, şi te arestez în numele...* Stai aşa, stai aşa. Nu era Otrăvitorul din Wimbledon. Nu încă.

Confruntat cu tăcerea formei, continuă cu însufleţire:

— Nu ştiu dacă la o farmacie aşa mică se pot găsi otrăvuri înregistrate, însă tocmai ne-am mutat laboratoarele...

Ne-am mutat laboratoarele! Genial!

— Nu prea cunosc cartierul...

Forma stătea suficient de aproape de el încât să se vadă că era vorba despre un bărbat.

— Taliu, spuse acesta, pe un ton de-a dreptul sinistru, taliu...

Lui Henry nu-i plăcea că tipul rostea cuvântul atât de tare. Şi ce-avea de-l tot repeta aşa? Parcă era individul ăla din *Călătorie în spaţiu,* care se născuse în 1945 şi murise în 1939! Da, taliu, tataie, taliu, otrava din metal greu de la care îţi cade părul, faci diaree şi mori urlând. Aia, da. Taliu.

— Nu valiu, spuse Henry, vioi. T-a-l-i-u!

— Da, zise forma. Ştiu...

Henry avea senzaţia că mai trecuse cândva prin aşa ceva. Ca şi cum, exact în acest loc, acum o sută de ani... ce? Un gând vag, un crâmpei de memorie nu-i dădea pace, dar nu-l putea defini, lucru care i se întâmpla atât de des în ultima vreme. Ceva spus de el sau de altcineva, ceva... Oricum, domnea o atmosferă în prăvălia asta, o senzaţie neplăcută, de parcă tocmai ar fi intrat pe o poartă într-o lume paralelă cu a noastră, unde ţi se ofereau nişte uriaşe opţiuni morale urâte, de la care porneau certuri şi discuţii.

S-ar fi zis că forma frunzărea o carte, dar Henry nu-şi putea da seama *care. Cum să identifici un otrăvitor,* poate, sau *Pretexte uzuale invocate de asasini.* Ori poate doar încerca să afle ce era taliul, de fapt.

— Metalul greu... preciză Henry, pe un ton de mare cunoscător, cum spera el.

— Dar de ce vă trebuie? se interesă forma.

— Mă ocup de lentilele optice, zise Henry şi, făcând pe deşteptul, mai adăugă: Cu indice mare de refracţie!

— Oh, da... zise forma.

Poate că se uita într-o carte din care afli chestii dintr-astea. Sau poate că mereu apărea câte cineva pe-aici ca să cumpere 10 grame de taliu. Ori poate voia doar să-l deruteze. Dar dacă întâi se documenta, după care dădea o fugă până la Boots, cumpăra marfa cu câteva lire şi venea să i-o revândă lui Henry, cu zece la sută mai mult decât valoarea de piaţă?! Tipul era în stare, probabil, să vândă orice, inclusiv borcanele de sticlă din vitrină.

Ce sinistru, totuşi, se gândea Henry, ce magazin sinistru. Sau i se părea lui, şi sinistru era doar ceea ce făcea el acolo?

Se duse spre tejghea, cu aerul omului căruia nu-i place să îndeplinească *din nou* aceeaşi formalitate, dar *este gata* s-o facă, *bine, atunci, poftim cartea mea de vizită, dacă insişti!* Scoase scrisoarea şi o azvârli pe tejghea.

— Poftim recomandarea mea, dacă e nevoie, zise el.

Clar, pe Bleath îl enerva birocraţia, fiindcă avea multă treabă cu lentilele lui. Forma părea impresionată.

— Aveţi vreun act de identitate, domnule Bleath?

Bleath duse mâna la buzunarul de la piept. Apoi, transferă aceeaşi mână la buzunarul de la spate al pantalonilor şi se pipăi, fără prea multă convingere, şi pe părţile laterale.

— Nu ştiu ce-am făcut cu carnetul de conducere! zise el, arţăgos, după care: Uite o scrisoare adresată mie!

Felul în care îi întinsese mocofanului scrisoarea fusese decisiv, conchise Henry după

aceea. Observase de multă vreme că, dacă te holbezi la un vameş când treci prin tunelul verde, mai mult ca sigur că tipul o să te oprească. Trebuie să fii prudent cu oficialităţile. Şi îi dădu scrisoarea (care se mototolise splendid în buzunar), cu un gest politicos, dar suficient de agasat.

— Va trebui să semnaţi în registru! zise forma.

O făcuse şi pe-asta.

T

B egistrul de Otrăvuri era, ca şi restul prăvăliei, o piesă din trecutul Angliei. Avea nişte coperte groase albastre, iar aspectul acela de lucru foarte vechi – hârtia era liniată cum avusese Henry caietele de şcoală, când era mic – te ducea cu gândul la o biblie de familie. „Poftim, domnule Bleath."

în continuare, tipul numi o sumă care i se păru foarte acceptabilă lui Henry. Ce modalitate ieftină şi simplă de a-ţi ucide soţia, se gândea Henry. Foarte rezonabil. Foarte rezonabil, efectiv. Bine de ştiut – în orice domeniu al vieţii casnice e mult mai înţelept, din punct de vedere financiar, oricum, să faci treaba de unul singur. Unii dintre tipii care se ocupă de omoruri la modul profesonist te-ar da, probabil, mai bine la curăţat, decât să catadicsească să se uite la tine.

Ieşi afară încet, calm, pregătit pentru întrebarea capcană, la uşă... „Succes la otrăvire!" „Mersi!" *Rahat*| Henry îşi puse ochelarii pe nas. Insă forma, care se dovedi a fi acum un bărbat amabil, la vreo treizeci de ani, păstra tăcerea.

Afară mirosea frumos. Sus pe colină, adia o briză uşoară dinspre sud-vest, iar vizavi de el un castan uriaş, contaminat deja de frumoasa rugină a toamnei, se foia la unison cu vântul. Ce plăcere să ştie că Elinor nu va mai respira multă vreme aerul acesta bun, de cartier mărginaş.

în maşină, Maisie îşi studia partiturile. Părea matură şi serioasă. îşi trăsese părul de pe frunte spre ceafa şi şi-l legase în coadă de cal, cu o fundă roz. Maisie îşi făcea veşnic nişte chestii la păr. Uneori şi-l strângea în sus, alteori şi-l împingea în faţă, ca un breton, iar câteodată şi-l lăsa să atârne

drept, cum se pieptăna maică-sa. Dar în timp ce lui Elinor părul i „se revărsa ca o cascadă măreaţă şi calmă”, cum se exprima ea, lui Maisie părul îi spânzura, pur şi simplu, ca nişte şosete vechi pe frânghie. Şi, orice şi-ar fi făcut la păr, tot degeaba, se gândea Henry – faţa lui Maisie rămânea la fel, rotundă ca o farfurie de supă. Genul acela de faţă cum vezi la copiii de pe marginea diurnului, în Connemara.

Aplecându-se, îşi sărută fiica pe frunte. Fata continua să studieze partitura. După moartea lui Elinor, se gândea Henry, el şi Maisie vor avea posibilitatea să se cunoască bine de tot. întrucât avea de gând să se poarte extraordinar de frumos, fata va ajunge să îl îndrăgească şi să îl respecte (lucru de care nu era prea sigur, în momentul de faţă). Unul dintre avantajele de a-ţi plănui când să porţi doliu consta în faptul că era mult mai uşor să reacţionezi în mod matur şi afectuos la decesul partenerului de viaţă. Henry citise un articol în *The Times,* în care se spunea că atunci când ţi se prăpădeşte cineva drag ai tendinţa, adesea, să dai vina pe cel răposat pentru că a murit. Henry n-avea de gând să facă aşa. El va fi un munte de forţă în faţa tuturor.

—Aţi stat o veşnicie, spuse Elinor, în timp ce el şi Maisie se munceau să urce scările.

— îmi pare rău! zise Henry.

Nevastă-sa veni ameninţătoare spre el. Când păşea, îşi mişca fiecare şold separat, cum fac gangsterii cu pistoale în timp ce îşi înfruntă adversarii pe strada principală. Elinor scoase mâna dreaptă dintre faldurile şorţului şi întinse o hârtie spre Henry, fără se se uite la el. Ca şi cum nu voia să aibă nici o legătură cu cearta pe care o

putea provoca acest cuvânt.

— Waitrose! spuse ea.

— Credeam că ai fost tu, ieri... zise Henry.

După voce, se putea crede că era speriat. De ce să fie aşa?

Elinor miji ochii şi îşi zvârli spre spate părul negru şi drept, ca pe o eşarfa. Trecu, cum făcea adesea, de la o răutate clară şi densă, la o atitudine vag copilăroasă, ca şi cum ar fi avut nevoie de cineva (nu de Henry) care s-o cuprindă în braţe şi să-i spună că totul era bine. Un tip genul patern. Henry înşfacă hârtia şi porni înapoi pe alee.

— Te duci la Waitrose acum! lătră ea.

Ce era asta, un ordin sau o afirmaţie? Semăna a ordin, ca atâtea dintre remarcele lui Elinor – dar avea puterea ameninţătoare a unei legi ştiinţifice.

— Nu e rândul meu! zise Henry.

— Ba e! spuse Elinor

— Ba nu e! o contrazise Henry.

— Oh, da, ba bine că nu! insistă Elinor.

Cu răutate, Henry trase un şut în bordura trotuarului. Elinor era mai categorică decât de obicei. Nu conta că el îşi amintise, pe parcursul acestei discuţii nu prea elevate, că era rândul lui, de fapt. Izbi din nou tare în bordură şi strânse buzele, furios. De ce-l apuca întotdeauna să-şi iasă din fire pentru nişte chestii în care nu avea dreptate?

A început iarăşi să meargă la psihiatru, se gândi Henry, împleticindu-se spre Passat.

— Pot să merg şi eu? întrebă Maisie.

Elinor se trase în sus şi în afară, cumva. Pe urmă, cu fluiditatea aceea specifică doar personajelor din filmele de animaţie, se repezi în

jos asupra fiică-sii; o prinse cu braţele de umeri şi se postă cu faţa la înălţimea lui Maisie. Până şi vocea i se schimbă. Căpătă o dulceaţă imposibilă, o tandreţe ce părea aproape sinistră.

— Scumpete, spuse Elinor, nu stă Maisie acasă cu mămica şi exersează la violoncel, iar mămica o ajută?

Maisie era într-o mare încurcătură. Ii plăcea la Waitrose. La Waitrose, se găseau batoane de Twix şi Breakaways; produse cu ciocolată bune la digestie, pungi uriaşe cu cartofi prăjiţi şi sticle de plastic gigantice cu Coca-Cola. Uneori, ea şi Henry şedeau amândoi în maşină, la câteva străzi de casă, molfăind tablete de ciocolată, în timp ce în portbagajul Passatului cutii de carton imense pline cu cereale, fulgi din grâu, sosuri fără lipide şi fără calorii, chestii fără gust care te împiedică să mori de cancer aşteptau aprobarea lui Elinor. Ei nu-i plăcea să aibă dulciuri în casă. Doar dacă mirosea nişte Coca-Cola, zicea ea, îi şi venea să vomite.

— Pa, Maisie! zise Henry.

— Parcă trebuia să mergem la Elspeth! remarcă Maisie.

Mamă, Doamne, da! începu să articuleze pe muteşte cuvintele „îţi aduc o ciocolată”, dar până să ajungă lajumă- tatea acestei propoziţii silenţioase nevastă-sa întinse deja faţa spre el. Avea privirea aceea limpede de pocherist versat.

— Fără dulciuri! decretă ea.

— Da, dragă, spuse Henry.

Cu palma încleştată pe flaconul cu taliu din buzunar, se sui înapoi în maşină. Ce ciudat. Maşina era ultimul loc în care şi-ar fi dorit să fie. De ce, de fiecare dată când se dădea jos din ea, era nevoit să se urce la loc?

Astăzi, fireşte, îi convenea să facă el cumpărăturile. Ce se potrivea bine cu taliul? Nişte chestii cu curry? Pui Dopiaza cu taliu! Dar parcă ei nu-i plăcea curry, aşa-i? Oricum, chestia aia n-avea nici un gust. Putea să-i dea doar taliu! Taliu *ă* /«Wimbledon, servit într-un castronel de porţelan cu un praf de busuioc şi un şervet de masă curat. S-ar putea ca Elinor chiar să accepte aşa ceva. Metoda *nouvelle cuisine* de pregătire a taliului... o picătură de taliu pe o algă de mare, taliu la gheaţă, servit cu garnitură dintr-o singură frunză de *radicchio...* taliu ca la mama acasă... taliu cu fasole... bur- geri mari, gustoşi, dolofani cu taliu, serviţi cu cartofi pai, murături şi taliu alături... „E atât de *versatil",* zise Henry cu voce tare, coborând din nou dealul, cu maşina. *„Sepot face atâtea lucruri cu taliu!"*

Cumpărăturile efectuate cu moartea în cap devin aproape suportabile.

Henry părea, într-adevăr, persoana cea mai veselă din Waitrose, în timp ce analiza minuţios rafturile pline, pentru ultima masă a soţiei lui. Mâncarea preferată a lui Elinor era iaurtul. Iaurt cu taliu? Nu prea mergea. în faţa lui, un tip posac, îmbrăcat cu un cardigan, umbla cu mâinile printre feliile de carne în containere de plastic. Din nou, pe Henry îl frapă enormitatea supermarketurilor – toate milioanele acelea de animale moarte, măcelărite, aranjate în pachete, etichetate cu PRODUS DE sau A SE CONSUMA DE PREFERINŢĂ ÎNAINTE DE, grupate, nu pe specii sau subspecii, ci pe părţi ale corpului. Rânduri întregi de pulpe de pui, galerii de piepturi de pui fără os, şniţele de pui învelite în pesmet, pui gata de gătit, crescuţi în curte şi hrăniţi cu grăunţe...

Stop. Pui gata de gătit, crescuţi în curte şi hrăniţi cu grăunţe. Henry trase unul spre el. într-un fel, ca pui de crescătorie ai o viaţă mai curată decât ca pui de fermă, hrănit cu grăunţe. Cel puţin, puiul de crescătorie ştie la ce să se aştepte. Imobilizat într-o celulă, cu lumina aprinsă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, puiul de crescătorie nu se lasă măcar prostit ca să aibă o părere bună despre oameni. Pe când, puiul de la curte, hrănit cu grăunţe, e victima unei glume crude. I se dă un pic de speranţă, un peticuţ de pământ... ca să fie mai gustos. în curând, se gândea Henry, simţind, cum i se întâmpla adesea, un sentiment de solidaritate cu puii, vor ajunge să scrie pe pungi ACEASTĂ PASĂRE A FOST HRĂNITĂ CU MÂNA ŞI I S-A VORBIT FRUMOS. A MURIT ÎN PACE.

Lui Elinor îi plăceau puii gata de gătit, crescuţi la curte şi hrăniţi cu grăunţe. Iar praful fin de condimente —verde de la pătrunjel, negru de la piper – putea masca perfect taliul. Şi mai important chiar, lui Maisie nu-i plăcea carnea de pui, mai ales cei crescuţi la curte, hrăniţi cu grăunţe şi ucişi de om, care trecuseră printr-o analizăjungiană. Ii plăceau bucăţile de pui mari cât farfuria şi în aluat crocant. Ar fi şi mult mai uşor – începea el să se entuziasmeze – să presare taliul pe piept, fiindcă, de la pui, lui Elinor îi plăcea pieptul, iar lui picioarele.

— Un pic de carne albă, dragă?

— Sigur că da, dragul meu! parc-o auzea pe Elinor piţi- găindu-se, împingându-şi de pe frunte coama de păr negru.

Şi atunci farfuria, plină vârf cu varză de Bruxelles, cartofi, sos, plus câteva felii suculente

de piept de pui perfect rumenite, având o crustă crocantă de pătrunjel, piper şi taliu, ar ateriza în faţa doamnei Farr. Iar ea ar înfige furculiţa în- tr-o bucată de pui şi ar ridica-o sus în aer, spre gura ei ca o imensă gaură neagră, sporovăind în continuare despre şedinţele de terapie, planurile ei de viitor, incapacitatea ei de a înţelege, ca femeie, sexualitatea lui crudă, tipic masculină, şi asta mestecând mestecând mestecând...

— Ce faci, te-ai îndrăgostit de puiul ăla?

Henry tresări.

Era Donald.

— Oh, bună!

— Parcă ai fi pe altă lume.

— Am fost.

Cu o curiozitate camaraderească, Donald aruncă o privire în căruciorul lui Henry. Nu conţinea decât un borcănel cu capere.

— N-ai fost prea vrednic, Henry.

— Nu, deloc.

Donald achiziţionase patru chifle pufoase, trei pachete mari cu fulgi de porumb, cinci franzele, nişte biscuiţi dietetici, un pachet pătrat conţinând nişte chestii numite „Uncie Sam's Chocolate Chip Cookies", un chec Battenburg şi două feluri de cartofi prăjiţi asortaţi ambalaţi în nişte pungi de mărimea unor mici tomberoane. Donald ataca Waitrose cu o precizie militărească, înaintând voiniceşte printre diferitele raioane – Făinoase, Legume (Salată), Legume (Rădă- cinoase, la kilogram şi preambalate), Păsări, Vânat, Carne macră şi tocată, iar de acolo, trecând pe la Peşte (Congelat) şi Peşte (Proaspăt) la Condimente, Murături şi Sosuri proaspete nerefrigerate, până

la Hrană pentru animale de casă, Accesorii pentru animale de casă şi Detergenţi pentru gospodărie.

Clătina din capul lui mare şi frumos, garnisit încă de cârlionţi încărunţiţi.

— Altfel, îţi merge bine, da?

— Excelent, spuse Henry. Excelent.

Donald miji ochii foarte puţin şi mişcă iarăşi din cap. Profilul lui perfect ieşea parcă în relief pe fundalul şirurilor de pachete cu ambalaje strălucitoare. „Să-i spun acum?“ sugera cumva expresia lui, „Sau să las, mai bine, ca boala să evolueze? N-o să mai dureze mult, oricum...“

— Elinor, în schimb, nu prea are culoare.

— Zău?

— Mda... ceva ciudat. Nu ştiu dacă am apucat să-ţi spun... dar acum câţiva ani i s-a pus diagnosticul de... polinevrită...

Buzele lui Donald, de o formă perfectă, începură să tremure.

— Mă întrebam dacă nu... poate...

Donald privea în depărtare, cu alean, spre Delicatesele Refrigerate, mişcându-şi competent ochii de medic peste diferitele ambalaje cu somon afumat – scandinav, tăiat manual, afumat cu lemn de stejar, plus cele vreo douăsprezece sortimente de cârnaţi germani şi polonezi, feliile preambalate „Waitrose” de pastrama şi vită sărată, până ce ajunse la şirurile frumos ordonate de Tortellini proaspete, Cappelletti, Paglia e Fieno şi Tagliatelle (Verzi şi Albe).

— Păi, asta e, zise el într-un final. Viaţa merge mai departe!

Şi, clătinând iarăşi din capul acela perfect, îşi văzu de drum, cu un aer de mare chirurg, împingând căruciorul prin mulţimea matinală.

Henry puse puiul la loc în stivă. Se opri, după care luă din spate unul care părea să se fi separat de restul. Ambalajul de polietilenă arăta oarecum rupt şi jerpelit, de parcă an- gajaţii magazinului Waitrose s-ar fi jucat de-a prinselea cu el. Avea şi data expirată. Nici o problemă, era perfect. I se părea cumva nedrept să otrăvească o bucată de carne proaspătă şi bună.

îl aruncă în cărucior şi porni să caute produse care nu-i plăceau lui Elinor.

în moment ce optase pentru pui de fermă *ă la* Taliu, esenţial era să nu cumpere cumva ceva care să-i convină mai mult lui Elinor. Dacă o apuca să insiste pentru gulaş de viţel, de exemplu, totul era pierdut. Lui Maisie îi plăcea gulaşul de viţel. Iar *ea* aflase că ţie nu-ţi face bine.

Măcar de i-ar fi plăcut să bea şi altceva decât ceai de plante.

încercând să nu se gândească la posibilele ei reacţii, Henry umplu căruciorul cu peşte afumat, măruntaie, carne de vită şi un sortiment îndrăzneţ de legume de care nu auzise în viaţa lui, darămite să le mai fi şi gustat vreodată. Trăsătura lor comună era potenţialul de a-i face scârbă doamnei Farr. Pungi cu gulii şi bame, cartofi proaspeţi, ardei iuţi, salată verde şi vreun kil jumate dintr-o chestie foarte ciudată numită „edenwort", care semăna cu o sfeclă în criză de identitate. Avea alături o mică etichetă de plastic, pe care scria: EDENWORT: A SE CONSUMA FELII, LA CUPTOR SAU ÎN CASE- ROLE. Ori, pur şi simplu, a se azvârli la vecini, se gândi Henry, sardonic, băgând edenwortul între castanele chinezeşti şi un cartof-dulce gigantic.

Confruntând cumpărăturile din coş cu lista ei, în timp ce se pregătea să plătească la casă, constată cu plăcere că între cele două grupe de produse nu exista nici o coincidenţă.

Pe urmă, îl văzu pe Donald, cu coşul înţesat de alimente tradiţionale.

— Hei, ce faci? îl strigă Henry.

Donald mişcă scurt din cap.

— Vii la o bere?

Donald evaluă oferta; faţa i se încreţise de la atâta concentrare. Dacă s-ar fi transformat în

tablou, cu pometii aceia frumos proporţionări şi ochii serioşi, titlul potrivit ar fi fost probabil „Medic deliberând”.

— OK, făcu el, într-un sfârşit.

Infirmierele imaginare oftară uşurate. Ceasurile de aşteptare se terminaseră! Aveau, în fine, un diagnostic!

— Da, hai să bem o halbă! conchise Donald.

Dacă Henry ajungea acasă după trei, însemna că Elinor era deja plecată la şedinţa de terapie. Maisie trebuia să fie la balet. Ar avea timp, aşadar, să dosească bine bârnele, măruntaiele şi edenwortul. Iar până venea ea înapoi, se făcea deja şase sau şase jumate. Ora de gustare!

Acum, când Henry avea patruzeci de ani, timpul nu se mai desfăşura ca înainte. O dată, cândva, exista trezirea din somn, lentă şi anevoioasă, iar pe urmă o perioadă lungă de tot, doldora de ocazii, victorii, înfrângeri şi riscuri, care uneori, deşi nu întotdeauna, se încheia la prânz. După-amiezele, îşi amintea Henry, se tot întindeau, aride ca Arizona, şi erau urmate de nişte chestii numite seri, complet diferite şi separate de nopţi. Acum – te trezeai din somn cu un sentiment de uşurare şi mirare că încă n-ai dispărut, te dădeai jos din pat, te spălai pe dinţi şi, până să te dumireşti, constatai că te uiţi deja la televizor. Afară se întunecase, iar tu depăşiseşi cu mult ora de culcare. Probabil că erai şi beat, pe deasupra, dar cum ajunseseşi să te îmbeţi sau pe unde umblaseşi în intervalul dintre primul moment de reacomo- dare cu tine însuţi şi acum rămânea un mister. Cu excepţia magazinelor, desigur. În mod aproape cert, fuseseşi prin magazine.

— Ce-ar fi să mergem la Rose and Thorn?!

propuse Donald.

— Trăsnet! exclamă Henry.

Donald începu să îşi aşeze cumpărăturile pe tejgheaua rulantă.

Henry scoase din coş edenwortul şi se uită la spinarea lui Donald. Arăta a individ capabil să semneze un certificat de deces dubios.

Ce să facă totuşi cu puiul, după ce stăteau la masă? Presupunând că îi telefona lui Donald imediat ce ca începea să vomite şi să aibă dureri de cap, nu era de aşteptat ca Donald să întrebe ce mâncaseră la cină? Poate că nu, din moment ce Henry, cu condiţia ca taliul să nu ajungă pe co-panul de pui, avea să se simtă perfect.

Era însă vital să-l implice pe Donald în diagnosticul stării lui Elinor. Tipul nu era numai un prieten apropiat, ci şi, din câte ştia Henry, unul dintre cei mai proşti medici din sud-estul Angliei.

— A venit la cabinet un tip care se plângea de dureri de cap, parcă îl şi auzea pe Donald povestind posac. „Şi ce-ai vrea să-ţi fac eu?“ i-am zis. „Şi pe mine mă doare capul. Pe toţi ne doare capul. Ia mai scuteşte-mă cu ifosele astea“, i-am zis eu, „că acu’ m-apucă şi pe mine durerea de cap!“

— Bravo, bine i-ai făcut! venea replica lui Henry. A meritat să-l trimiţi aşa la plimbare. Ceva psihosomatic, presupun, nu?!

Donald ar trage atunci de halba cu bere (numai dacă era beat criţă ajungea să discute despre medicină):

— De fapt, ar zice el, s-a dovedit că tipul avea o tumoare urâtă la creier!

— Ei, pe naiba! – reacţiona Henry.

— Păi, să nu rămâi cu gura căscată la aşa

ceva?

— Ba bine că nu! replica Henry.

Şi cei doi bărbaţi ar da din cap stupefiaţi de incredibilul tupeu al afurisiţilor de cetăţeni care dau buzna în cabinetul medicului generalist şi, cu bună ştiinţă, îl induc în eroare pe profesionist, nepomenindu-i de boala fatală care îi macină.

În timp ce beau bere, Henry putea să mai facă nişte referiri întâmplătoare la polinevrita lui Elinor. Când Donald ajungea să o consulte pe nevasta lui Henry, aflată deja în ultima fază a bolii, s-ar putea să trebuiască să îl îndrume spre un manual de medicină şi să-l facă să-şi îndrepte ochii aceia cenuşii şi calmi spre capitolul intitulat „Sindromul Guillain-Barre".

Birtul Rose and Thorn, lângă Wimbledon Common fusese, în secolul al XVIII-lea, localul preferat al tâlharilor. Se spune că ticălosul de Tibbet, executat în piaţa de pe Put- ney Hill, a înjunghiat mortal un om, aici; taverna are şi nişte asocieri literare. în secolul al XlX-lea, Swinburne, după ce a fost dat afară din cârciuma de lângă casă, Green Man, de pe versantul de apus al Putney Hill, a plecat pe jos până la Rose and Tavem, unde, potrivit unei scrisori de-a lui Watts Dunton, a băut opt halbe de bere tare şi a borât urât peste fiica birtaşului, o femeie pe nume Henrietta Luce, care ulterior s-a măritat cu o rudă îndepărtată de-a lui Trollope.

Henry îi povestea lui Donald câte ceva din asta, aşa cum făcea de fiecare dată când el şi Donald veneau aici, la cârciumă, în timp ce Donald clătina din cap, zâmbea şi zicea: „Zău!? Extraordinar!*[1], ca de fiecare dată când Henry îi spunea asemenea istorii.

Ajunsese, acum, la faza în care declara uneori „Da, parcă am citit undeva că exista o fiică de cârciumar, pe care o chema Loo sau Loup sau…“

Dându-i astfel ocazia lui Henry să replice „De fapt, o chema Luce… nu ştiu dacă ţi-am mai spus…”

La care, Donald răspundea, un pic cam prea repede, „Nu, nu… parcă nu mi-ai mai spus…**

Şi apoi… „Fascinant, efectiv!**

Şi discutau amândoi, cu oarecare entuziasm, despre cum ajunsese Donald să obţină această informaţie. După părerea lui Henry, conversaţiile lor erau mult mai simpatice tocmai datorită faptului că aveau întotdeauna un miez de fapte cunoscute, pe care puteau apoi să le brodeze şi să le înflorească, precum moşnegii de la ţară când vorbesc despre recolta din anul precedent.

— Bineînţeles, zise el la a treia halbă. Otrăvitorul din Wimbledon venea aici, la barul din spate.

— Serios? făcu Donald.

— Da, Everett Maltby, spuse Henry. Tipul locuia mai încolo, pe Wimbledon Hill. Şi-a otrăvit nevasta şi soacra, plus alte câteva persoane, inclusiv câţiva clienţi ai localului.

— Mamă, Doamne! spuse Donald. Dar de ce?

— Nu ştiu, ca să mai scape de monotonie, presupun, opină Henry.

Donald luă un gât de bere. Se linse pe buze cu vârful limbii, ca şi cum ar fi vrut să se convingă de gust.

— Mda, viaţa e uneori tare anostă… remarcă el.

Tare anostă, se gândi Henry. Mie-mi spui?!

— Cred că am auzit şi eu de Everett Maltby,

continuă Donald.

— Tot ce se poate, zise Henry. Povestea lui e foarte cunoscută prin cartier.

Doar de-aici îi venise şi lui ideea. Acesta era motivul pentru care, brusc, Everett i se păru mai real, mai înspăimântător decât de obicei. Şi nu fiindcă Henry ar fi crezut cumva în toate prostiile alea despre spirite posedate, repetarea istoriei sau forţa miturilor. Toate, nişte tâmpenii la modă! Istoria e ceva care li s-a întâmplat morţilor. Nu acţionează asupra celor vii, ca drojdia. Deşi...

— N-a fost parcă spânzurat? îl incită Donald.

— Ba da, în 1888, preciză Henry. în fond, misterul e de ce a făcut-o. Era un tip liniştit, cu o căsnicie aparent fericită, fără duşmani. Nu s-a ales cu nimic, până la urmă. Un om cu totul misterios. Era un cetăţean model.

— Ca tine, Henry! spuse Donald.

Râseră amândoi. Pe urmă, mai băură un pic. Apoi, Donald zise:

— Dar cum l-au prins?

Păi, îşi recunoscuse faptele, parcă. „împovărat", cum se exprimase el la proces, „de insuportabila idee a propriei mele bestialităţi! " Dar lui Henry nu i se va întâmpla aşa ceva, nu?! Ce bărbat e ăla care nu e în stare să rămână tare în faţa propriei bestialităţi? Cam dubios, Maltby ăsta, se gândea Henry. Poate de-aceea nici nu se încumetase vreodată să prelucreze însemnările referitoare la acest caz. La un moment dat, intenţionase ca un capitol întreg din *Istoria completă a Wimbledonului* să aibă drept temă problema Maltby, însă până la urmă capitolul nu se mai materializase. Iniţial, tot rătăcea însemnările, iar apoi, când izbutise să le găsească

şi le răsfirase pe birou, nu mai avusese nici un chef să se apuce de lucru. Exista ceva de-a dreptul sinistru legat de Maltby. Şi, în timp ce discutau, imaginea tipului se făcu din ce în ce mai clară, până când lui Henry îi veni să-i spună lui Donald „Nu, hai să nu mai vorbim despre asta, vrei? E prea... periculos”. Parcă şi vedea în faţa ochilor camera îmbâcsită, dinspre stradă, şi planta aceea hidoasă. Mobila grea din stejar, pianul nefolosit, fiica nu prea atrăgătoare... II vedea pe Everett făcând naveta la Londra, pe vremea când linia ferată care pleca de la Wimbledon nu fusese încă electrificată. Everett aşezat pe un taburet înalt, într-un birou asemănător cu cel al lui Henry, contribuind la creşterea avuţiei imperiului. Dar exista un detaliu pe care ştia că nu voia să şi-l amintească. Dar de ce nu voia să şi-l amintească? Şi de ce, da, se speria dacă se gândea la el?

— Totuşi, zi, cum l-au prins?

Tăcuse prea mult. Henry recurse la soluţia adoptată adesea de istorici când se confruntă cu o problemă spinoasă. Născoci ceva.

— Şi-a recunoscut faptele, spuse Henry. N-a mai putut suporta. Sentimentul de vinovăţie, înţelegi, nu?! Şi i-au cedat nervii. Chiar în cârciuma asta, într-o seară, când le-a spus tuturor că el e Otrăvitorul din Wimbledon. Se pare că i-a luat ceva timp ca să-i convingă.

— Nu cred să-mi mai fi povestit vreodată chestia asta! zise Donald, cam vexat de faptul că Henry făcuse o afirmaţie inedită, când ei erau la faza de presupuneri deja cunoscute.

Şi Henry se panicase un pic, constatând că îşi folosea imaginaţia. încercă să redirijeze conversaţia spre planul teoretic.

— Otrăvitorul tipic, începu el, este un ins

searbăd şi liniştit, care încearcă să atragă atenţia prin crimele lui. Dar, adesea, e atât de searbăd, încât şi când dă buzna în cârciumă, fluturând un flacon cu erbicid şi zbierând *Eu sunt făptaşul,* lumea pur şi simplu nici nu vrea s-audă. Nimănui nu i-a venit să creadă că Everett Maltby săvârşise toate lucrurile acelea îngrozitoare. Şi atunci a trebuit să-i convingă pe toţi.

Mai bău un pic.

— O crimă, continuă el pe tonul cuiva care se pricepe cât de cât la subiect, este ceva ce încercăm şi clasăm. încercăm şi respingem irevocabil. Dar în fiecare dintre noi există un asasin. însă cei mai mul ţi dintre noi nu au sinceritatea de a o recunoaşte. Şi există mai multe modalităţi de a omorî pe cineva, decât omorul propriu-zis. Nu ştiu dacă mă înţelegi.

— Nu prea... zise Donald.

Henry se uită la ceas. Două şi jumătate. Donald se cam săturase de istoria locală. Ca mulţi alţii, considera şi el că istoria locală era plicticoasă. Era limpede că ar fi vrut să discute despre controversa legată de restructurarea centrului municipal al Wimbledonului (Greycoat contra Speyhawk, sau Arhitecţii grijulii contra Proiectanţii lacomi). Henry n-avea chef să discute despre restructurarea centrului municipal al Wimbledonului. Din partea lui, n-aveau decât să toarne peste tot beton.

Dacă n-avea grijă, discuţia putea aluneca spre subiectul autostrăzii. Se părea că exista proiectul de a construi o autostradă care să traverseze Wimbledonul. Se zvonea chiar că ar urma să treacă drept prin mijlocul casei lui Henry, idee care, spre surprinderea lui oarecum, îl umplea de o plăcere sălbatică. Pe Henry, trecutul îl inspira,

nu prezentul.

Sus la bar, îl văzu pe Everett Maltby şi, dincolo de el, pe Tibbet Tâlharul, iar mai încolo pe Cicely de Vaulles, care avea fieful castelului la vreo 250 metri de locul unde beau el şi Donald. Şi pipăi halba din sticlă groasă, o duse la buze şi bău din nou, bere englezească brună şi acră. Citise undeva, probabil într-una dintre cărţile pe care Elinor le tot citea, că în regimurile totalitare oamenii nu au acces la trecutul lor. Asta se întâmpla şi în Wimbledon. Lumea era, pur şi simplu, prea leneşă ca să încerce să-şi aducă aminte.

Desigur, memoria lui Henry părea defectuoasă doar în chestiuni care îl priveau imediat. Cu cine luase cina în seara precedentă şi ce părere avea despre acele persoane, dacă era cazul. Dar începea să piardă şirul lucrurilor care făcuseră din el ceea ce era acum. Unde învăţase la şcoală, ce fel de diplomă universitară obţinuse. Odată, de mult, citise un număr înspăimântător de mare de cărţi şi acumulase un număr la fel de înspăimântător de mare de opinii. Acum însă orizonturile lui intelectuale se îngustaseră, rezumân- du-se la dezbateri despre autostrăzi sau nesfârşite conversaţii despre unde era mai bine să-ţi dai copilul la şcoală; ca şi cum nici n-ar mai fi vrut să-şi amintească de acel Henry care promisese cândva un pic mai mult decât atât.

Spre mirarea lui, Donald discuta despre boală. Poate se îmbătase. Henry se simţea cam cherchelit.

— Spune-mi... zicea Donald, această... polinevrită a lui Elinor...

— Da... făcu Henry.

— O avea şi când se trata la mine?

— Eu aş zice că ai fi remarcat dacă un pacient de-al tău era diagnosticat cu polinevrită. Adică, nu se poate să nu îţi dai seama, nu-i aşa?

— Nu neapărat, rosti Donald, pesimist. E posibil să nu fi remarcat. E posibil să-i fi spus... „trebuie să te lămureşti ce e cu durerile astea de picioare". Fac aşa, uneori. Şi e posibil ca ea să se fi dus la un specialist, ca să-i pună diagnosticul. Sau poate i l-am pus chiar eu şi am uitat. În ultima vreme, uit ce medicamente prescriu şi ce boală are pacientul, de cum a ieşit pe uşa cabinetului. Asta e. Uit totul. Uit unde ar trebui să mă duc şi ce-am făcut ieri şi cui i-a venit rândul...

— Ţie! se grăbi Henry să spună.

— Vezi? Ţi-am zis eu?! exclamă Donald, cu un aer triumfător. Minte bătrână, de mucava. Uite aşa am ajuns în ultima vreme!

Se ridică în picioare şi porni ţeapăn spre bar.

Poate că oamenii uită doar lucrurile pe care nu le-au dorit de la bun început. în mod cert, asta simţea Donald în legătură cu pacienţii lui. Şi poate asta simţea Henry în privinţa lui însuşi. Şi în privinţa lui Maltby. De ce să nu vrea să-şi amintească de Maltby, toUişi? înapoi la subiectul discuţiei de-acum. Haide, haide. Elinor.

Elinor. Toată chestia asta despre polinevrită era abilă, dar poate un pic cam prea evidentă. Nici n-ar termina bine discuţia despre polinevrită, că s-ar şi afla că Elinor era pe moarte din cauza bolii. însă prima remarcă a lui Donald, când se întoarse cu berea, se dovedi şi mai straniu de adecvată cu ceea ce avea Henry în minte.

— Ştii ce? zise el. O să trec pe la voi, ca s-o consult un pic, da?

Henry înghiţi cu noduri. Donald bău.

— Cel mai probabil, spuse el, e de la stres. Se simte stre- sată. Suferă de... stres, cum zicem noi, doctorii. Probabil că e într-o... situaţie stresantă. Şi atunci îşi imaginează că are... chestia aia...

— Polinevrită, zise Henry.

— Aşa, exact. Mda... continuă Donald, ştie cineva, în fond, ce este polinevrita? Ce este ea cu adevărat? Medicina susţine o mulţime de lucruri, să ştii, însă de fapt noi toţi, doctorii, suntem cam în ceaţă în ceea ce priveşte cele mai multe chestiuni medicale...

Greu de presupus că ar putea găsi pe cineva mai potrivit decât Donald în rolul „Doctorul Asasinului". Nu-i prea convenea însă ideea ca Donald să-şi facă apariţia exact când Elinor se ştergea la gură de ultimele resturi ale puiului cu taliu. Una dintre principalele cerinţe pentru un otrăvitor era o viaţă casnică tihnită. Nu de musafiri aveai nevoie, ci de o rutină apăsătoare, de tăceri lungi, întrerupte doar de ticăitul ceasului şi de gemetele victimei tale. Nu era vorba despre o crimă publică. Everett Maltby făcuse... Dar, nu. Henry nu voia să se mai gândească la Maltby.

— Mă urmăreşti? spunea Donald.

— Sigur, spunea Henry.

— Aşa că o să trec pe la nouă jumate, continuă Donald. Ţin mult la draga de Elinor. E-o fată de modă veche, tare dulce şi fără ifose. O persoană extrem de drăguţă!

Henry bulbucase ochii la el. Ca şi cum Donald i-ar fi spus „în fond, şi Stalin era băiat bun". Dar cu ce fusese de-acord, până la urmă?

Nu exista nici un risc ca Donald să pună diagnosticul de otrăvire cu taliu. Donald nu era în stare să diagnosticheze nici măcar un guturai. Prezenţa lui acolo, încă de la început, era un mare

noroc, pe care pesimismul natural al lui Henry încerca să-l transforme într-un dezastru.

— Hai mai bine la zece jumate! zise el.

La ei, cina era la opt. Aşa că până la zece jumate taliul avea tot timpul să se furişeze în voie prin organismul lui Elinor. Aveau s-o apuce nişte senzaţii de înţepături şi ace. Poate crampe la stomac.

Toate motivele să se bucure, aşadar, de prezenţa unui medic.

(y ând ajunse înapoi, casa părea pustie. După-amiaza de toamnă pălea, iar din iedera care acoperea faţada numărului 63 picurau parcă stropi galbeni şi maro. Vizavi, numărul 47, în nişte cizme verzi uriaşe şi cu caschetă de baseball, stătea de vorbă cu numărul 60. Nevasta numărului 60 zbiera ceva la copiii numărului 60. Sau nu erau cumva copiii numărului 58? Henry trase sacoşele de plastic din portbagajul Passatului şi coborî privirea. S-ar fi zis că numărul 47 avea chef de conversaţie.

În timp ce Henry intra pe poarta din faţă, numărul 60 o luă înapoi pe stradă spre nevastă-sa, iar numărul 47, subit şi teatral, căzu în genunchi în faţa Mitsubishi-ului roşu. Câteva clipe, Henry crezu că era vorba despre un gest autentic de adorare, un gest de iubire în public faţă de vehicul *(Nu mi-e ruşine de ceea ce simt pentru această maşină! E cel mai frunws lucru care mi s-a întâmplat vreodată!)* Însă, cumva spre dezamăgirea lui Henry, numărul 47 nu se apucă să îmbrăţişeze caroseria. Tipul începu, în schimb, să pulverizeze un fel de pastă de dinţi pe capacele de la roţi. Henry scăpase, oricum. Numărul 47 nu putea face două lucruri deodată: ori vorbea cu

tine, ori cu maşina. Era incapabil să împărtăşească altuia ceea ce simţea el pentru Mitsubishi.

Henry era destul de abţiguit.

Pe unde venise acasă? O luase cumva pe Windlesham Avenue şi în continuare? Ori în sus pe Abacus Road, unde trăia singurul negru din această parte a Wimbledonului?

Coborâse oare până la poalele dealului şi urcase pe urmă pe Belvedere Road, venind dinspre sud-est? Cartierul începea să-i joace feste, să fie nesincer. Mai bine nu născocea toate chestiile alea despre Everett Maltby. Henry n-avea prea multe lucruri sfinte, însă istoria locală se număra printre ele.

în timp ce depozita edenwortul şi guliile în fundul cămării, parcă o şi vedea pe maică-sa, palidă şi încordată la faţă, lăudându-se neconvingător unui vecin cu realizările lui fiu-său. „Henry are mare talent la istorie!" zicea ea. După ce Henry şi-a mai luat un examen la Universitatea din Lough- borough, maică-sa i-a spus doamnei Freeman de la 82 că „Henry candida la Premiul Nobel". Nu cumva, se gândi Henry, în timp ce o ploaie de cartofi-dulci, castraveciori muraţi şi pachete de pastramă se revărsă pe pardoseala cu dale roşii din bucătărie, nu cumva accesele actuale de amnezie culturală erau o reacţie la speranţele extravagante pe care maică-sa şi le pusese în el?

„De ce te-ai mai apucat de drept?" obişnuia ea să-i spună. „Nu crezi că eşti capabil de mai mult?" De fapt, problema lui Henry era că nu se prea pricepea la drept. Chiar şi după optsprezece ani de muncă la Harris, Harris şi Overdene, reflecta el, în privinţa chestiunilor de jurisprudenţă era tot cam în ceaţă, la fel ca şi Donald cu medicina lui. Ceea ce spunea multe. Maică-sa, îşi amintea Henry cu amărăciune, credea că el ar fi putut „găsi ceva mai de soi" şi decât Elinor. „Totul depinde", zisese Henry, „de ceea ce aştepţi de la o relaţie!" Aşa vorbise Henry pe atunci. Păi, dacă era să te iei după calităţile demonstrate de Elinor în anii trăiţi împreună, probabil că ţi-ar fi mers mult mai bine

însurat cu o tigroaică feroce.

Dar, desigur, dacă bătrâna doamnă Farr îşi exprimase nişte dubii în privinţa unei femei, Henry se simţise aproape obligat să se însoare cu aceasta, la fel cum, imediat ce maică-sa îşi exprima o opinie politică sau estetică, instantaneu pe el îl cuprindea un entuziasm nebun faţă de concepţia diametral opusă. Ostilitatea lui faţă de maică-sa nu diferea prea mult de cea resimţită faţă de Elinor, deşi, conformându-se politeţii cultivate în familia lui, nu găsise încă o modalitate de a o exprima. în cei treizeci şi şase de ani de când datau primele lui amintiri conştiente legate de doamna Farr senior, relaţia lor nu depăşise niciodată faza de „ce frumos e afară, nu-i aşa?" Nu se certaseră niciodată, cu excepţia unei singure dăţi în 1956, când Henry refuzase să se îmbrace cu nişte pantaloni scurţi. Mama lui Henry pomenea şi acum de această ceartă.

— Mai ţii minte..., se alinta ea uneori, când ai făcut tărăboiul ăla oribil din cauza pantalonilor...

Toate gândurile acestea legate de maică-sa îl treziră pe Henry la realitate, aşa că, sumbru la faţă, ieşi să ia puiul din maşină. îl lăsase pe scaunul din stânga, unde zăcea cu picioarele în sus, fără cap, cu târtiţa îndesată în tapiţerie. Abia când se întinse să-l ia, îşi aduse aminte. Cele trei formulare de reţete, furate din carnetul lui Donald. Atâta mai lipsea, să dea careva peste ele înfăşurate pe cric şi să înceapă să se întrebe *de ce...*

Precauţia e mama înţelepciunii. într-adevăr, totul trebuie făcut cu mare, mare precauţie.

Henry trase cricul afară, bâjbâi după hârtii şi le îndesă în buzunar. Exact în acel moment, auzi din

spate o voce: „Am o durere de cap cumplită![1]'

Elinor. Durere de cap. Cum să reacţioneze. Henry încercă un mic oftat de compasiune. „Oh, nu!" făcu el. Par de-a dreptul comic, se gândi el. „Iar te doare capul!"

Ar fi trebuit să rostească asta pe tonul omului care află de un imens dezastru natural. Ei, nu, la el semănase a neîncredere cu totul jignitoare. Henry se întoarse spre ea şi ridică cricul. Cerşind clemenţă.

— Uite, zise el. Am găsit cricul!

Elinor pufni dispreţuitor.

— Pune-l în magazie! spuse ea.

Henry se uită chiorâş la ea.

— Şi ţi-arn luat un pui dintr-ăla de care îţi place ţie, spuse el.

Şi gulii, bame, ardei iuţi, pastramă şi *taliu*|

Elinor se încrunta la pavaj.

— După ce pui cricul la loc, nu vrei să te duci tu cu maşina s-o iei pe Maisie de la balet? zise ea.

— Sigur! spuse Henry.

Elinor îşi împinse faţa spre el. Era lividă şi se vedea că o doare. Ce sprâncene groase are, observă Henry. Negre şi stufoase. Ca la gorile, se gândi el.

— îmi stai în cale, zise ea. Stai în calea creativităţii mele!

— Scuze! făcu Henry.

Elinor îşi balansă fundul în direcţia sud-sud-vest şi, virând cu totul, pomi pe alee. Măcinând încă un refuz, în timp ce se uita la fesele ei care se îndepărtau, Henry încerca să-şi amintească dacă i se întâmplase vreodată, cu ani în urmă, să o dorească. Sau, pur şi simplu, ea îl văzuse într-o bună zi, plimbându-se prin cartierul mărginaş

unde el se născuse, şi îi spusese, cu vocea aia ascuţită pe care o avea când dădea ordine: „Insoară-te cu Mine!”

Exista, probabil, şi un bărbat pe lumea asta care să-i ţină piept lui Elinor. Ceva cam de trei metri înălţime şi vreo doi metri jumate lăţime. Şi fără sistem nervos.

Henry se duse în holul din faţă, puse puiul şi cricul pe masa de lângă uşa de la intrare, după care îşi târî picioarele afară, spre Passat. Maşina asta pare mulţumită că o s-o conduc iarăşi, se gândi Henry. în timp ce demara, observă draperiile mişcându-se la dormitorul din faţă. Elinor se pregătea să se culce. întotdeauna, după terapie, simţea nevoia să doarmă. Şedinţa de-o oră şi ceva, în care sporovăia cu alte femei despre cât de slabi, cruzi, neiubitori, leneşi şi insensibili sunt soţii lor, o obosea de fiecare dată.

„Oh, Maisie”, se gândea Henry, „tu, care chiar acum de-abia aştepţi să-ţi scoţi picioruşele durdulii din papucii de balet pe care nu-i vei purta niciodată cu graţie, curând vom scăpa de ea. Curând, nu va mai trebui să ne ducem la balet, la pian sau la gimnastică aerobică. Putem să mergem oriunde avem noi chef[1].

De fapt, dacă ar avea posibilitatea să aleagă în ce loc din lume i-ar plăcea să meargă, el ar alege, probabil, Wimbledonul. După părerea lui Henry, obiceiurile tribale din Wimbledon meritau studiate în aceeaşi măsură ca totemurile şi tabuurile aborigenilor din nordul Australiei. Poveştile mahalalei, basmele care consfinţeau dreptul numerelor 24, 59, 30 sau 47 la casele lor, toate acestea erau, în felul lor, la fel de substanţiale ca miturile creaţiei la eschimoşi. Passaturi, BMW-uri,

lucarne, acareturi din spate, magazii de lemn, toate însemnau ceva mai mult decât păreau la prima vedere – parapete albe din lemn, nume pe plăcuţe aurii prinse pe uşi, geamuri din sticlă colorată la baie, perdele transparente, lăzi de gunoi numerotate, lăzi de gunoi nenumerotate, ferestre glisante, ferestre cu sticlă de oglinzi, ferestre cu geamuri duble, ferestre simple, ziduri văruite cu alb, toate astea aparţineau unui fond de mituri la fel de straniu şi de misterios ca *Epopeea lui Ghilgameş.* Care era legătura dintre acoperişurile noi şi discordiile matrimoniale? De ce tocmai persoanele care pun în ferestre anunţuri despre serbările locale uită cel mai adesea să îşi vopsească lemnăria? Codurile Wimbledonului sunt prea stranii şi prea complexe pentru a fi înţelese de locuitorii lui. E nevoie de o persoană străină care să descifreze Wimbledonul, să îl explice lui însuşi, să vadă dincolo de aparenta tăcere şi linişte.

Wimbledon. Arhitectura lui era comparabilă cu cea din nordul Franţei (minus una-două catedrale). Bucătăria lui era la fel de variată ca aceea din Hong King sau Bangkok (la restaurantul Mai Thai, de pe Wimbledon Broadway, se mânca la fel de bine ca oriunde în Golful Thailandei). Istoria lui, dacă săreai vreo mie de ani, era la fel de violentă ca aceea din Phnom Penh sau Smolensk. Ceea ce făcuseră vikingii în Raynes Park era, hai să nu ne mai ascundem, incalificabil.

Ce-l apucase, oare, să ia aşa apărarea Wimbledonului, se miră Henry. Ce, îl ataca cineva? Poate era din cauza scrisorii de la nemernicul ăla din oraş. Neispră...

Dragă domnule Farr,

Vă mulţumesc pentru scrisoare şi pentru posibilitatea de a vedea cele nouă volume din Istoria completă a Wimbledonului *scrisă de dumneavoastră. Este o lucrare masivă, căreia e limpede că i-aţi consacrat mult timp şi efort.*

Mă tem totuşi că o astfel de analiză amănunţită a unui cartier periferic, mai ales unul nu prea cunoscut cum este Wimbledonul, nu „ar avea trecere", cum zicem noi. Sunt sigur că veţi înţelege la ce mă refer când spun că unui cititor din Moscova, bunăoară, i-ar fi foarte greu să găsească vreun interes în cartea dumneavoastră. Pentru ca o carte să constituie într-adevăr o atracţie internaţională trebuie, în fine, să aibă într-adevăr o atracţie internaţională!

Ne-a plăcut tuturor capitolul despre Wimbledonul victorian, totuşi. Nu aţi putea scoate din el un fel de broşură? Poate pentru societatea istorică locală?

Cu cele mai bune urări,

Karim Jackson.

Henry îşi încleştă mâinile pe volan, gândindu-se la scrisoarea lui Karim Jackson. Existau oameni în Moscova, New York, Roma, Paris, Oslo şi Napoli care practic mureau de nerăbdare să afle despre Wimbledon. Pentru ei, Wimbledonul era un mister, ca şi Orinoco pentru Henry. Tot ce trebuia să facă, ştia el bine, era să bage chestia aia la tipar.

De ce-i căşunase pe el pakistanezului ăstuia—dacă pakistanez era? De ce adoptase această atitudine extraordinar de negativă faţă de cea mai importantă suburbie din lumea occidentală? Să fie cumva din cauza tenisului? Aia din Pakistan sunt cu crichetul, parcă. Asta era oare problema? Şi, mai important chiar, ce căuta un pakistanez într-o

funcţie însemnată şi influentă la o editură? Tipul (dacă nu, poate, tipa) era, probabil, relativ nou în firmă; bine ar fi, se gândea Henry, să găsească o modalitate de a-I ocoli, ca să poată ajunge până la persoanele care aveau, efectiv, putere de decizie.

Nu trebuia să se mai gândească la carte. Dacă se gândea la carte îi făcea aproape mai rău decât dacă se gândea la Elinor. Da, cum spunea mereu mama lui, se va gândi la „ceva frumos”. „Gândeşte-te la ceva frumos!” îi spunea ea lui Henry, seara la culcare, când îl învelea. Şi, îndreptându-se spre Maple Drive pe străzile încă pustii ale cartierului, Henry se gândea la lucruri frumoase. Se gândea la taliu şi la sindromul Guillain-Barre şi la faptul dacă era sau nu prea târziu ca să-i facă lui Elinor o asigurare substanţială pe viaţă.

otul se petrecu foarte repede după ce ajunse cu Mai- sie acasă.

Elinor dormea în continuare. înainte ca ea să apuce să se trezească şi să găsească edenwortul, Henry se apucă să pregătească cina. Maisie stătea într-un colţ al bucătăriei, cu un baton de ciocolată în gură, altul în mâna dreaptă, altul în poală şi un al patrulea alături, pe planşeta de vase, pentru eventualitatea în care s-ar fi întâmplat ceva cu celelalte trei.

Henry se întrerupse din treabă, cu ochii la edenwortul pe jumătate dezmembrat. Mai bine s-ar pune la curent cu ultima şarjă de instrucţiuni ale lui Elinor.

îi scria bileţele. Bileţele în care îi spunea ce să ia pentru cină, bileţele amintindu-i să nu-şi lase pantofii lângă pat... uneori îi lăsa bileţele în care îi povestea ce simte ea. Despre viaţă, despre lume şi, mai presus de toate, despre el. De când începuse să meargă la şedinţele de terapie, aceste bileţele deveniseră mai lungi şi mai clare. Nu mai debutau cu „Dragă Henry" sau „Soţul meu drag", ci începeau pur şi simplu prin identificarea „clipei de furie" (cum o învăţase terapeuta ei). Din coşul cu legume, se profila acum un astfel de bileţel, de care Henry se apropie încet, de parcă i-ar fi fost teamă de o bombă neexplodată.

De ce nu înţelegi nevoile mele ca femeie 1 Nu prea eşti legat de casă, Henry, nu-i aşa ? Eşti foarte moralizator (nu pot
să nu ţi-o spun). îmi blochezi şi îmi refuzi aspiraţiile spre creativitate şi permanenţă.

Elinor urma nişte cursuri de arte plastice la Şcoala de artă din Wimbledon. Era deosebit de

pasionată de ceramică, o dexteritate pe care n-avea şanse s-o dobândească, nici cât fiică-sa măcar, considera Henry.
Ucizi în mine nevoia de a progresa, de a mă schimba şi de a deveni eu însămi. Ca un zid uriaş care ecranează firavele raze de lumină, tu înfrânezi elanul pasiunilor şi al senzaţiilor mele. Mi-e frică de tine, Henry!

Nici măcar pejumătate cât mi-e mie frică de tine! se gândi Henry, plimbându-şi privirea în jos pe restul de text (probabil că-l scrisese înainte să se ducă la culcare).
Mi-e teamă de violenţa masculină din tine. Intr-o lume condusă de bărbaţi, pentru bărbaţi...

Poate, se gândi Henry, dar, dacă ar fi aşa, eventual condusă de alţi bărbaţi pentru alţi bărbaţi. Eu nu sunt unul dintre aceşti bărbaţi! *Intr-o lume de crudă lăcomie, violuri, războaie nucleare, control falocentric, unde femeile sunt date la o parte, cum să nu-mi fie teamă de tine ? Cu ura asta feroce care ştiu că zace în tine? Ca un hoţ sari la mine din întuneric, iar drepturile mele ca femeie sunt siluite de virilitatea ta obscenă!*

Henry se privi în oglinda din bucătărie, în timp ce mototolea celelalte trei pagini ale recentei misive şi le arunca în găleata de gunoi. Da, trebuia să recunoască, era însăşi imaginea virilităţii obscene. Abătut, începu să tragă afară bârnele şi edenwortul. Dacă Elinor nu mânca legumele, atunci aproape în mod sigur carne mânca.

Elinor era o elevă eminentă la cursurile de psihoterapie, întrucât învăţase, întâi la un colegiu scump şi apoi la Oxford University, cum să se exprime la comandă, considera că toate creaturile acelea amărâte care-şi târşâiau picioarele până pe

Dorman Road, numărul 23, în fiecare sâmbătă, joi, luni şi miercuri, nici nu se comparau cu ea. Majoritatea acestor femei se aflau „sub terapie“ de mai mulţi ani deja. Dificultăţile lui Elinor erau, cel puţin din ceea ce povestea ea despre acele reuniuni, mai mari şi mai bune decât ale colegelor ei. Era un fel de muncitoare stahanovistă în domeniul suferinţei femeieşti, fixând noi ţinte pentru durere, găsindu-şi săptămânal vreo nouă cruce emoţională de îndurat. Principalul subiect de pe agenda şedinţelor de psihoterapie, cel puţin în prima fază, fusese Henry. Şedeau toate în cerc convenind ce mare porc era Henry.

Dar, cum observase Henry, o dată cu trecerea timpului, la şedinţele de terapie s-au găsit şi alte persoane vinovate de crima capitală de a bloca creativitatea lui Elinor. Existau alţi sabotori şi nimicitori, troţkişti şi spioni dubli, care, subversiv şi fără ruşine, se furişau pe-acolo, blocând locul pe care Elinor îl merita de drept ca pictoriţă recunoscută pe plan internaţional, mare ziaristă sau cântăreaţă de operă. Mama ei, în primul rând.

Iniţial, lui Henry nu-i venise să creadă că terapeuta ţintise atât de bine. Dacă într-adevăr cineva o împiedicase pe Elinor să se afirme în pictură sau ca mare romancieră şi nuvelistă, păi aceasta fusese chiar mama ei, o femeie scundă, trupeşă şi saşie, care locuia foarte aproape de reactorul atomic de la Sellafield. În principal, fiindcă mama lui Elinor nu avea alt talent decât acela de a face zile fripte bărbaţilor şi, se presupunea, transmisese aceste gene fiicei sale.

După câte se părea, găsind-o vinovată pe mamă de hidoasa şi nociva culpă de a fi blocat creativitatea fiicei, tera- pista adoptase opinia că

femeia reuşise asta determinând-o pe Elinor să o iubească prea mult. Cum procedase în acest scop rămânea un mister pentru Henry, având în vedere că rolul maică-sii în viaţa lui Elinor se limita la două vizite pe an, în care se posta în camera lor din faţă şi asculta poveştile lui Elinor despre cât de groaznic era Henry.

Puse puiul într-o pungă de gătit şi pipăi prin buzunar flaconul de taliu.

— Uăăă! se strâmbă Maisie. Pui.

— N-are nimic, spuse Henry. Te saturi cu batoane de ciocolată şi, pe urmă, te prefaci că mănânci din el, iar când o vezi că nu se uită la tine, îţi golesc eu farfuria la gunoi.

— Bine! zise Maisie.

— Nici eu n-o să pun gura pe el, spuse Henry. E pui din- tr-ăla de fermă, cum îi place ei...

— Aăăă! făcu Maisie.

în timp ce Maisie molfăia al treilea baton de ciocolată, Henry se duse cu puiul la masa din fundul bucătăriei şi, cu mare atenţie, unse cu taliu pieptul păsării. Peste taliu, presără sare, un praf fin de piper şi nişte tarhon uscat. Era şase şi jumătate.

Venind înapoi, curăţă edenwortul şi bârnele, după care le tocă mărunt, ca să nu se mai observe ce erau de fapt. Fluiera în timp ce toca şi, răsturnând legumele în tigaie, fre- donă, pe melodia de la Candyman Blues, următorul cântec:

Taliu
Taliu
Guillain-Barre
Taliu
Taliu Taliu
Taliu Guillain-Barre

Sub tigaie mai era un bileţel.

Urăşti femeile, nu-i aşa ? De ce urăşti femeile ? De ce ţi-e aşa frică de ele ? De ce cauţi să le distrugi ? Să le caricaturizezi ? Te sperie potenţialul lor creator? Puterea lor menstruală? Puterea lor dea aduce pe lume copii ? Urăşti, de fapt, fondul lor de feminitate? Nu-i aşa că urăşti femeile, Henry?

Lui Henry nu-i venea în minte nici o femeie pe care să n-o poată suferi, în afară de Elinor. Şi, desigur, mama lui Elinor.

Cum ar reacţiona mama Iui Elinor la moartea fiică-sii? Senzaţia lui Henry era că tipa s-ar ţine tare. Se ţinuse tare ca... mda, ca un bărbat, şi când aflase de tumoarea la creier a soţului ei. „OK“, păreau să zică fălcile ei pătrate, „Derek are o tumoare la creier. Se mai întâmplă. Trecem noi şi peste asta!” Iar ea şi fiică-sa trecuseră şi peste asta. Făcuseră faţă. Sigur, făcuseră faţă mult mai bine decât tatăl lui Elinor, un tip de care lui Henry îi plăcuse întotdeauna. Vestea că era la un pas de moarte îl cam dăduse peste cap. Ajunsese să vorbească feroce despre sensul vieţii, deşertăciunea ei, lipsa de perspectivă la Guardian Building Society. Evident, lui Elinor şi maică-sii toate astea li se păruseră de prost gust.

„Tăticu’ e deprimat”, obişnuiau ele să spună, mijind ochii, cu bărbiile pătrate înfipte în piept, „foarte, foarte deprimat. Din cauză că o să moară”.

Clar, după părerea lor, omul ar fi trebuit să privească mai bărbăteşte problema acestei tumori la creier. Normal ar fi fost ca un ins adept al sloganului „Fă-o singur” să-şi fi folosit o parte din această energie pentru a lupta împotriva prăbuşirii propriului sistem nervos central. Henry se gândea la înmormântarea socrului său, în timp ce băga la

cuptor Pu- iul-cu-taliu, verificând încă o dată cât era ceasul. Se gândea Ia atitudinea demnă afişată de Elinor şi de mama lui Elinor, la cât de bine le stătea în negru, la cum îşi păstraseră cumpătul chiar şi când cutia dreptunghiulară în care era Derek dispăruse printr-o gaură din zidul crematoriului. La cum, în timp ce Elinor şi mama lui Elinor stăteau în ploaie, lângă flori, la „Vale Crematorium", din Putney, cineva îi spusese lui „Ce tare se ţin!" Bineînţeles că se ţineau tare, se gândi Henry, din moment ce nu dădeau nici o ceapă degerată pe amărâtul ăla.

El îşi va pune scurta neagră de piele la înmormântarea lui Elinor. Şi şosetele verzi. Şi pantofii roşii. Se va împopo- ţona exact cu hainele care ar enerva-o pe ea cel mai tare, dar că ar mai fi în viaţă. Iar dacă s-ar întâmpla ca mama lui Elinor să clacheze nervos, va plânge şi el ca la teatru, iar lumea va comenta, văzându-l pe urmă lângă flori, „Vai, vai, săracul, abia mai rezistă".

Era şase şi patruzeci şi cinci de minute. Programă cuptorul la o temperatură mai mare, iar la bame şi edenwort făcu focul mai mic. În aproximativ o oră, Elinor va băga în gură prima înghiţitură gustoasă de Pui-cu-taliu. Pe la miezul nopţii, va simţi un mare disconfort abdominal.

Fluierând încetişor, Henry puse masa, în timp ce, într-un colţ al bucătăriei, Maisie termina ultimul baton de ciocolată şi se apuca de treabă cu o pungă de pufuleţi, un tub de dropsuri, vreo două sute de grame de caramele şi un pachet mare cu rahat. în timp ce mânca, arunca priviri neliniştite spre bufetul de lângă plită, unde se aflau o punguliţă cu cartofi prăjiţi, nişte bomboane asortate şi două pachete de biscuiţi. Din când în când, Henry se întreba dacă industria de produse

alimentare nesănătoase va fi capabilă să facă faţă solicitărilor din partea lui Maisie, în anii ce vor veni.

Uneori, din vreun motiv obscur ştiut numai de ea, Elinor era drăgălaşă. Henry nu prea reuşea să-şi dea seama de ce, întrucât după drăgălăşenia asta nu se apuca întotdeauna să-i ceară bani sau vreo altă favoare; poate că-şi amintea ceva ce el uitase complet, vreo întâmplare de pe vremea când îşi făceau curte (nu se poate să nu fi trecut şi ei prin faza asta), sau poate se gândea cu alean la un Henry de care nici Henry nu mai ştia acum, care îi trezise nişte sentimente, cum ar fi plăcerea. Sau poate asta făcea parte din vreun ceas interior de-al ei şi, în anumite momente, adesea la intervale de săptămâni sau luni, Elinor era programată să fie, pentru scurt timp, efectiv drăguţă.

Chestia asta îl deruta întotdeauna.

— Bună, dragule! zise ea, apărând de după uşa bucătăriei, în treningul ei negru, cu părul negru pieptănat spre spate sub o cordeluţă de plastic. Ce bine-am dormit!

Henry se uită la ea bănuitor. De ce spune asta? se gândi el. Ce-o fi în mintea ei?

Veni spre el şi îi dădu un pupic pe obraz.

— îmi pare rău că am fost nervoasă! spuse ea.

O voce mică, tremurătoare. Dacă plănuia să-l omoare!

— Faci de mâncare! zise ea.

— Da, exact!

Cu o fărâmă din Elinor cea-de-toate-zilele, nevastă-sa întinse un deget butucănos spre legume.

— Ce-i asta?

— E edenwort, dragă, spuse Henry. O legumă

nouă!

Elinor nu apucă tigaia de pe foc, ca să dea cu ea de pereţi. Luă un pic din ea, pe degetul arătător, şi gustă.

— Bunicel!

—Am făcut şi pui! zise Henry. Pui de fermă. Cum îţi place ţie. Crocant, la cuptor. Asezonat cu...

— Cu ce e asezonat? întrebă Elinor, suspicioasă.

— Cu ierburi bune! explică Henry. Ierburi proaspete şi bune de grădină, fără nici un pic de chimicale!

— Mmmm! făcu Elinor.

Şi pomi în pas săltat spre Maisie care, de cum auzise paşii maică-sii, pitise sub pulover comoara ei de dulciuri.

Poate vrea să mă îmbuneze, se gândi Henry. Ca, din motive umanitare, să-mi vină greu s-o ucid. Veselă, acum, făcea câţiva paşi de dans cu fiică-sa, cântând degajat cu glasul ei pur de soprană, în timp ce Maisie îşi târşâia picioarele pe lângă ea, căznindu-se să nu-i scape dulciurile de sub pulover.

— Puişooor bunuuţ! cânta ea. Puişooor bunuuţ!

Tot veselă şi bine dispusă, încercă s-o salte pe fiică-sa de pe podea. Maisie, ca şi Henry, nu putea suferi să fie ridicată în braţe. Se postase, aşadar, neclintită, holbându-se serioasă la maică-sa şi gândindu-se, Henry era convins, la rahatul delicios. Elinor o puse jos.

— Ţepeni mai sunteţi amândoi! zise ea.

Henry aruncă o privire spre Maisie. Ce voia Elinor, s-o domine şi pe ea? Nu mai conta. În foarte scurt timp, va sta cu picioarele sub masă, iar fălcile ei uriaşe vor molfăi din pieptul de pui.

Şi, atunci, se auzi soneria la uşă.

Donald.

Elinor se bucură să-l vadă. Se duse ea să deschidă, iar Henry auzi o chicoteală piţigăiată, urmată de un lung cot- codăcit de încântare.

— Donald, zise ea. A venit Donald.

Henry se întreba dacă nevastă-sa nu trăia cumva cu Donald. ÎN TRIUNGHIUL DRAGOSTEI, MEDICUL DIN WIMBLE- DON OTRĂVEŞTE, îşi imagină el în sinea lui. Sau: PASIUNE ŞI GROAZĂ – DOCTORUL ÎNDRĂGOSTIT ÎŞI OTRĂVEŞTE PACIENTA.

Nu. Donald n-ar face niciodată asta unui pacient. Culpa lui împotriva celor care îl solicitau ca medic era mai uşor de pedepsit. Categoric însă, se gândi Henry, tipul era vinovat că o plăcea pe Elinor şi, când Donald intră în hol, clătinând din capul lui mare în vreme ce Elinor se tot afera în jurul lui, Henry se întrebă dacă nu se putea, *au fond,* ca nevastă-sa să fie o femeie agreabilă. Mul ţi o plăceau, se părea. Vecini, prieteni, colegi. Oamenii o invitau la masă, îi dădeau telefon şi o felicitau de ziua ei; ce glumă sinistră ca însurat cu ea să fie tocmai unul dintre puţinii inşi care nu puteau s-o sufere.

— Stai să mănânci cu noi! spunea Elinor.

— Oh, Elinor, zise Donald, n-aş vrea…

însă refuzul suna mai degrabă a posibilă acceptare. Elinor se duse la aragaz, cântând pe un ton înalt de soprană „Donald rămâne la masă… Donald rămâne la masă..Când
cântecul acesta nu avu impactul la care se aştepta ea, Elinor se întoarse spre Henry, de parcă ar fi avut de-a face cu vreun iugoslav de la ţară, şi se apucă să frământe sârguincios din buze şi limbă, cum făcea pe vremea când Elke – singura *au pair*[x]

pe care o avuseseră – lucra la ei.

— Donald o să ia cina cu noi! spuse ea.

Henry izbuti să zâmbească. încă o dată, Lustgarten îl prindea din urmă. „în momentul în care prietenul de familie, Donald Templeton, medicul destoinic şi valoros care îi îngrijea pe soţii Farr, s-a întâmplat să treacă pe la ei, planurile omului cunoscut ca Otrăvitorul din Wimbledon s-au împotmolit urât. Brusc, spre consternarea şi dezamăgirea lui Farr, nu mai era o cină în doi, la gura sobei, intimă şi fatală, ci Puiul-cu-taliu în trei!"

Lustgarten se opri lângă foc, cu mâna pe perete, privind fioros şi ameninţător spre obiectiv.

Lustgarten avea o problemă. Ii plăcea lui Donald pieptul de pui? Dacă da, cum să facă Henry să nu-i dea nici o bucată? încercă să-şi ajusteze trăsăturile, ca să semene cât mai puţin cu Macbeth.

— Oh! făcu el. Nemaipomenit!

Donald se tuta la Maisie. „Doar zece ani", păreau să spună ochii lui mari şi cenuşii. „Zece ani, şi nici o lună încă de trăit!" Maisie râjnea.

— Bună, Donald! spuse ea.

Henry încercă să capete ceva control asupra situaţiei.

— Bravo, zise el, avem pentru tine un copan mare şi gustos!

Donald nu păru indiferent la această propunere. Nu spuse „Ştii, de fapt, de la pui mie îmi place pieptul!" Dar

[1] Tânără dintr-o altă ţară care alege să locuiască în sânul unei familii (de obicei, vreme de un an), având grijă de copii şi prestând munci menajere uşoare, contra unei sume de bani, din dorinţa de a trăi o nouă experienţă culturală şi a-şi îmbunătăţi cunoaşterea unei

limbi străine. *(N. ed.)*
era şi prematur pentru asemenea tocmeli delicate. Curând, s-ar putea ca protocolul de tăiere a fripturii să devină un ritual la fel de dezvoltat şi de complicat ca şahul, iar când se va ajunge la un asemenea progres asta se va întâmpla probabil în Wimbledon, dar, deocamdată, Henry se confrunta cu perspectiva neatrăgătoare a unei duble crime involuntare. Polinevrită e oare molipsitoare?

— Nu înţeleg ce se întâmplă, doctore! Au început amândouă să vomite şi să vadă lumini scânteietoare! N-o fi vreo formă de... nu ştiu... (şi, rapid)... polinevrită contagioasă?

Problema în acest caz, desigur, era riscul de a se apela la alt doctor, unul mai competent decât Donald, care să analizeze masa lor de seară. Nu – era musai ca în farfuria lui Donald să nu ajungă nici un pic de piept de pui. N-ar trebui să fie prea greu.

— Mi-a zis Henry, spunea Donald pe un ton voit dezinvolt, că parcă a început un pic să te jeneze iar polinevrită aia a ta mai veche.

Rostise asta de parcă l-ar fi amuzat ideea. Nu era nimic înfiorător sau înspăimântător legat de polinevrită, păreau să sugereze zâmbetul lui fin şi mişcarea lină din cap, e şi ea doar o boală... cum e... cancerul... ori tromboza coronariană. .. Alzheimer... sau lepra! Foarte curând, lumea va râde şi de asta!

— Ţi-a zis CEEE? croncăni Elinor.

îi aruncă o privire aprigă, cum ştia ea, stil Elinor. Expresia standard pentru „ce-mai-vrea-şi-dobitocul-ăsta-şi-de- ce-m-oi-fi-măritat-cu-el“. Care, dintr-un motiv oarecare, se transformă pe urmă în râs.

— Ce prostuţ poţi fi! zise ea, împingându-l în

glumă.

Henry se uită la Donald „Minte, sărăcuţa de ea, să n-o crezi!“ se căznea el să-i spună din priviri. „Nu vrea să te mai necăjească şi pe tine, cu asta.” Donald, care continua să dea din cap, părea să nu priceapă nimic. Poate că intrase doar în starea aceea de transă, cum i se întâmpla de regulă ori de câte ori se discuta despre boli. Avea în ochi o expresie pierdută, budistă – un soi de calm şi pace care denotau absenţa completă a oricărui proces mental.

— Am fost un pic deprimată, atâta tot, zise ea.

Un pic deprimată? Un pic deprimată? Tu, care te-ai comportat ca brokerii la crahul din 1929?

— Hai să bem ceva! spuse Henry, gândindu-se la asta.

— Vin de Xeres, se grăbi Elinor să spună.

O halbă plină, scumpo? Sau vrei mai bine să-l turnăm într-o găleată?

— Sigur, iubito, spuse Henry, drăguţ.

Donald alese scotch. Maisie ceru limonadă. Henry îşi turnă un pahar de Perrier. Trebuia să-şi păstreze calmul şi siguranţa de sine, pentru sarcina care îl aştepta.

„Căci Farr“, spunea Lustgarten, „în timp ce râdea şi glumea cu bunul lui prieten, în camera din faţă a locuinţei lor din Wimbledon, plănuia deja exact pe unde va ocoli cu cuţitul pieptul otrăvit, scobind tot mai adânc şi mai departe de carnea toxică, pentru ca nici el, nici Templeton să nu aibă de suferit. Doctorul lui Farr nu intra în planul ucigaş al acestuia. Veninul, atât cel real, cât şi cel metafizic, şi-l rezerva pentru soţie!“

Henry se duse la cuptor şi se uită înăuntru, prin geamul îmbâcsit de grăsime. Vedea puiul. Rămăsese tot alb ca făina de ovăz în jurul părţii

cărnoase a pulpelor. Insă pieptul căpăta o culoare maro aurie – de la ierburi, piper negru şi taliu se rumenea frumos. Se întoarse la Elinor şi Donald.

Donald arăta, i se părea lui Henry, ca o combinaţie perfectă dintre Doctor Kildare şi Gillespie, medicul mai în vârstă şi mai înţelept din echipă. Donald afişa echilibrul perfect al omului uşor trecut de prima tinereţe – cârlionţii cărunţi, urechile mari, sculpturale, nasul foarte roman, în fine toate astea sugerau putere, maturitate, siguranţă. Henry se concentra asupra feţei lui Donald şi, ca de-atâtea ori în ultima vreme, nu i se mai păru atât de greu să se uite la ea, de parcă ar fi ascultat ceva derulând banda înapoi. Ii cronometra reacţiile – încuviinţări cu capul, „da“-uri şi „într-adevăr“-uri – pe o bază complet matematică, intercalând printre ele un fel de bot-cttm-chiorâş care putea fi un vag dezacord sau preludiul la vreo afirmaţie proprie. Uneori, tipul lăsa şi mai mult impresia de implicare, când deschidea gura şi îşi împingea bărbia în faţă, până ce-l întrerupea cineva.

— De fapt, spunea Elinor, noi voiam să mergem în Portugalia, dar cred că vom rămâne în Wimbledon, anul ăsta. Eu, una, nu mă văd deloc plecând din Wimbledon!

Doar dacă nu pui la socoteală drumul până în Putney, la „Vale Crematorium“, se gândi Henry. Ei, ce zici de plim- bărica asta drăguţă? Se ridică din nou şi se duse la aragaz. Donald şi Elinor vorbeau de-o jumătate de oră. Henry se minună iarăşi de timp. Trecerea timpului părea să fie singurul eveniment din viaţa sa. Nimic nu se mai petrecea în el. Trecea doar, pur şi simplu. Nu era chestia aia care zboară, cum se exprimau poeţii. Era singurul lucru profilat la orizont, buşind la o

parte realizări şi sentimente cu o duritate dornică de afirmare, şi nimic, nici conversaţia, nici vinul, nici partidele de sex sau goana după cunoştinţe ori faimă nu îl puteau opri. Ce făcuseră ei, de fapt, cât puiul se rumenea la cuptor? Pe dracu'.

Poate că omorul reprezenta singura modalitate de a da un sens tuturor acestora. Poate de aceea şi încerca să o otrăvească pe Elinor?! Pe moment, nu-i veni în minte de ce încerca s-o otrăvească pe Elinor. Era doar unul dintre lucrurile pe care le făcea îndeobşte – ca atunci când întocmea testamente şi cesiuni, la Harris, Harris şi Overdene, sau ţipa la Maisie să se ducă la culcare. Pe urmă, trase în jos uşa de la cuptor, simţi mirosul dulceag şi unsuros de carne, înţelegând că poate tocmai acest lucru constituia explicaţia pentru decizia lui de a duce treaba până la capăt.

O otrăvea pe Elinor fiindcă era acolo.

— Gata, zise Henry, vine şi puiuţul!

Ea îi zâmbea. Dumnezeule, se gândi Henry, poate că terapia începe să dea rezultate. Poate că o să se transforme şi ea într-o fiinţă umană normală, discretă. Poate că ăsta şi e rostul terapiei. În primul an şi ceva, face din tine un fel de animal psihopat, dar apoi subit, ca un fluture când iese din pupă, îţi răsar aripi, inima ţi se deschide, devii... fermecător. O privea pe Elinor, în timp ce aducea puiul la masă.

Nu. Nu încă, oricum. Uciderea lui Elinor, considera Henry, rămânea un gest sănătos din punct de vedere ecologic. Ai' mai dura pe puţin încă şapte sau opt ani ca să ajungă şi ea s-arate cât de cât a om. Ba poate chiar mai mult. De fapt (Henry se duse înapoi la frigider, de unde scoase două sticle cu vin), dacă mergea mai departe cu actuala terapeută, nu avea absolut nici o şansă.

Dacă mai avea totuşi vreo şansă, nu încăpea îndoială că perspectiva era sumbră pentru orice persoană cu care ar putea veni în contact. Femeia aia îi tot spunea lui Elinor că avea nevoie să înveţe să se impună. Asta mai lipsea! îi trebuia lui Elinor să înveţe să se impună cam cum îi trebuise şi lui Napoleon.

— Puiuţ drăguţ! spuse Henry. Pui de fermă, bunuţ şi gustos.

Se uitau cam ciudat la el. Elinor mai luă o duşcă de sherry, iar Henry aranjă paharele de vin în dreptul fiecărui tacâm. Pe urmă, se duse înapoi la bufetul din bucătărie şi, cu o îndemânare deprinsă printr-o practică îndelungată, pasă cuţitele şi furculiţele lui Maisie, care le aşează pe masă în obişnuitul ei stil excentric. Uneori, furculiţele apăreau în dreapta, iar cuţitele în stânga, alteori (lui Henry i se păruse întotdeauna că acesta era felul lui Maisie de a le spune oamenilor că nu erau bineveniţi) două cuţite sau doar o lingură. Elinor, care de obicei îşi asuma sarcina de a critica toate aspectele legate de comportamentul fiicei sale, era la al treilea pahar de sherry. Ea şi Donald discutau despre maşini, cu mare entuziasm. Vorbeau despre Nissan Cherry, Volvo 740, Granada Ghia, Renault 5, Jaguar XJ6.

în ultima vreme, oamenii din Wimbledon discutau despre lucruri ca şi cum ar fi fost oameni, iar despre oameni ca şi cum ar fi fost lucruri. Le lipsea încrederea în propriile valori.

Henry intenţiona să adauge un capitol spre sfârşitul *Istoriei complete a Wimbledonului,* în care plănuia să se ocupe de lipsa de tupeu pe care o sesiza în acest loc. Un măscărici cu care se întâlnise recent la o petrecere (tipul era, trebuia spus, din East Finchley) avusese tupeul să-i spună

lui că NewYorkul era „mai vibrant” decât Wimbledonul. Turuise în continuare despre apartamentele mansardate. La New York, după câte se părea, oamenii locuiau în mansarde probabil fiindcă nu-şi puteau permite să aibă o casă. „Neapărat să te duci acolo”, îi spusese el lui Henry, împingându-şi faţa înainte, „e-atât de viu!” Şi alt individ, care s-ar fi cuvenit să fie mai pe fază, chiar dacă era din Southfields, decretase că Wimbledonul era „mai degrabă nasol. Plin de contabili şi avocaţi, nu crezi?” Şi care e problema, mă rog, cu avocaţii? se întreba Henry. Se gândea cum îi zâmbea Harris lui Harris, ori de câte ori Henry trecea prin dreptul uşii de la birou. Se gândea cum se uita Overdene la el, din chichineaţa lui de sticlă, ori de câte ori Henry apărea de la masa de prânz, cu douăzeci de minute întârziere. Şi constată cu ciudă că scrâşnea din dinţi.

Henry răsuflă adânc. Mai devreme sau mai târziu, ceva trebuia să plesnească.

— Te simţi bine? întrebă Elinor.

— Excelent, scumpa mea! spuse Henry.

Farfuriile erau pe masă. Grupul se aşezase. Henry tranşa pasărea. întâi, doamnele. Două, trei, patru bucăţi uriaşe de Pui-cu-taliu. Uns bine cu sos, garnisit cu nişte edenwort şi bame incalificabile, necomestibile. întâi, doamnele. Dacă nu-ţi plac legumele – ia nişte carne! întâi, doamnele. Farfuria se îndrepta spre Elinor.

— Picior e OK pentru tine, Donald? zise Henry.

— Ştii, de fapt, am poftă de un pic de piept! zise Donald.

— Ia-l p-ăsta! făcu Elinor împingând spre el carnea ei otrăvită. Brusc, mi-a trecut foamea. Ia de-aici!

10

în toate cărţile, otrăvirea părea o treabă relativ simplă. Le faci cacao sau cafea cu lapte, ceai sau nes. Adaugi nişte arsenic, antimoniu sau metal greu. Şi-i vezi cum golesc cana până la fund. Henry ar fi trebuit să ştie că, în cazul lui, operaţia se va dovedi ceva mai complicată. Urmărea, cu gura căscată, cum Donald zâmbea radios, privind în jos la Puiul-cu-taliu.

— Păi, hai să dăm piept cu el! spuse Donald.

Lui Elinor, poanta i se păru foarte nostimă. Era genul de glumă care avea priză în Wimbledon. în mod normal, Henry ar fi râs şi el. Acum, privea mut de groază cum Donald îşi tăia o felie gigantică din carnea otrăvită.

— Nu vrei şi tu un pic? o întrebă el, desperat, pe Elinor.

— Nu, zise ea. O să mănânc, poate, mai târziu.

— E-atât de bun! zise Henry, anemic.

— Mmmmm, făcu Donald, cu gura plină. Ce bun e!

Mestecă bine şi, sub privirile lui Henry, începu să înghită. E mortal! mai spuse el.

Nici nu ştii tu câtă dreptate ai, se gândi Henry.

Totul decurgea acum foarte, foarte lent. Sub privirile lui Henry (nimeni altcineva de la masă nu mai mânca), Donald ridică spre gură încă o furculiţă plină. La jumătatea drumului, îi veni ideea să facă îmbucătura şi mai apetisantă. Mânji bucata de pui cu edenwort, bame şi sos, frecă roată cu ea pe farfurie şi o dirijă din nou înspre gura lui mare şi frumos desenată.

Edenwortul şi bârnele îşi vor face efectul. în mod sigur. Spre deosebire de taliu, intuia Henry, acestea aveau probabil un miros şi un gust foarte pregnant. Suficient cât să-ţi rămână în gât, de la prima muşcătură, categoric. Donald se va îneca, va scuipa şi va depune toată îmbucătura înapoi pe farfurie. însă, sub privirile lui Henry, Donald începu să zâmbească. Şi nu chiar orice zâmbet. Nu numai că reuşea să zâmbească aşa, cu gura plină – lucru dificil şi în cele mai propice situaţii –, dar zâmbetul acesta exprima atât de multe trăsături reale, pozitive, încât precis era menit să-ţi vândă ceva. Mare păcat să-l irosească pe prieteni.

— Mmmm, făcea Donald, mmmm!

Şi apoi, după un fel de „Doamne-e-atât-de-delicios-încât- laudele-s-de-prisos-dar-e-de-datoria-mca-să-mi joc-rolul“, continuă:

— E-atât de fraged. Atât de fraged şi proaspăt!

începuse chiar să se exprime ca în reclame. Lui îi plăcea cu adevărat „Puiul-cu-taliu“ şi voia ca toată lumea să afle asta. Simţindu-se copărtaş la această afacere („Spune-mi – cum de ţi-a ieşit atât de fraged?”), Henry zise:

— Da, aşa e. Foarte fraged. A fost un pic cam tare, carnea. Dar am...

— Astea ce sunt?

— Edenwort şi bame.

Nici asta măcar nu-l făcu pe Donald să aplece gâtul în faţă şi să înceapă să borască pe masă. încuviinţă doar din cap, zâmbi şi continuă să mestece Pui-cu-taliu, molcom şi metodic.

Henry încerca să născocească o remarcă potrivită, care să meargă cu un gest expansiv. Genul de gest cu care, în mod logic, poţi răsturna

sticla pe masă, vărsând pe puţin jumate din ea în farfuria lui Donald. „Dar ce-nseamnă chestia asta?” poate, sau, „Doamne Sfinte, o să murim toţi!”

Se simţea incapabil să inventeze un gest adecvat. Cu o violenţă născută din desperare, lovi cu braţul în prima sticlă de lângă el, iar gâtul unei butelci de Tavel Rose ateriză frumos în maldărul de pui din faţa lui Donald, lăsând lichidul roz să pulseze pe farfurie.

— Henry! zise Elinor. Ce naiba te-a apucat?

— Scuze, zise Henry. Am alunecat.

Donald privea prosteşte la farfurie.

— Oh... zicea el, oh...

Se vedea clar, mai voia nişte Pui-cu-taliu. Pe Henry îl înfuriase aşa de rău mutra asta de copil neajutorat, încât parcă i-ar mai fi dat un pic. Pe urmă, ridicându-se în picioare, umflă farfuria de pe masă. Până s-apuce s-ajungă la găleată, Elinor îl înhăţă strâns de încheietura mâinii. Avea palme puternice, aşa că, judecând după forţa cu care îl strângea, ai fi zis că era gata să-l azvârle peste umăr sau să-i trântească cine ştie ce ameninţare, ca să-l înveţe minte.

Stai aşa! Ia să ducem noi puiul ăsta la laborator, pentru analiză!

În realitate, zise: „Dă-i-l lui Tibbles.“

Tibbles era pisica lui Henry. Sau, mai precis, era pisica lui Maisie. Sau, şi mai precis, era pisica nimănui. Responsabilitatea pentru Tibbles era o treabă fluctuantă, constând în esenţă din faptul că acela care n-avea chef să-i dea de mâncare îi spunea celui despre care credea că avea sarcina s-o hrănească „E mâţa ta!“ Ea, în schimb, fireşte, ca mai toate pisicile, nu era decât a ei înseşi. O

pisicuţă costelivă, care îşi petrecea viaţa încercând să rezolve dilemele centrale din viaţa ei – cum să intre sau să iasă din casă şi de ce grăsanul numit Henry încerca să-i dea un picior de fiecare dată când celelalte două persoane din casă nu erau de faţă. Henry o ura pe Tibbles. Fabulase despre moartea ei aproape la fel de mult ca şi despre moartea lui Elinor. De ce acum, când sfârşitul ei era atât de iminent, simţea totuşi dorinţa de a-l evita?

— Bună idee! zise el şi, luând farfuria şi puiul, plecă grăbit la bucătărie. Iţi tai nişte picior! strigă el.

Oare cât de mult mâncase Donald? Suficient cât s-o mierlească? Şi, dacă da, care era antidotul?

Foarte mult îşi dorea ca Donald să nu moară. Donald era plicticos, senzaţional de incompetent în profesia lui, mulţumit de sine, îngâmfat, narcisist, aproape agresiv de îngust la minte. Dar era un englez de patruzeci de ani. Un om cu care să poţi bea, ce naiba! Nu merita să moară otrăvit cu metale grele.

Exista parcă o secţie de detoxificare la Charing Cross Hospital, nu?! în urmă cu câţiva ani, Maisie înghiţise o cutie întreagă cu vitamine şi, cu toate că Henry sugerase că, în opinia lui, stomacul lui Maisie ar putea rezista probabil unei diete cu cioburi de sticlă, aspirină şi carne crudă, Elinor insistase să sune la Charing Cross Hospital. Din câte îşi amintea Henry, primise recomandările prin telefon. Dar cum să sune de-acasă? Putea să se ducă la un telefon public. „...Aăă... cred că am înghiţit un pic de taliu...“ Cum să pună problema? „Prelucrez nişte lentile optice cu indice mare de refracţie şi se pare că mi-a picat nişte... ăăă... taliu

pe sandviş…“ Or să vrea să ştie unde şi cum, nu-i aşa? Probabil că tipii ţineau legătura permanent cu poliţia. Oh, Doamne Dumnezeule, cât timp mai avea oare la dispoziţie? Cât timp îi mai rămânea lui Donald de trăit? Nu prea mult, după cum arăta puiul. Un lucru era cert. Tibbles mai avea foarte puţin de trăit. Cu popoul în sus, căpşorul într-o parte, ronţăia din porţia lui Donald, trecând apoi la restul carcasei de pui otrăvit, pe care Henry i-l adăugase în farfurie.

Dacă se simţea suficient de bine încât să formuleze o opinie asupra problemei – şi, aşa cum evoluau lucrurile, nu era exclus s-o facă –, Elinor urma să aibă o opinie sumbră referitoare la otrăvirea lui Tibbles. Pe scara lucrurilor preţuite de ea, pentru care merita să lupte, pisicile nu se situau aşa de sus ca delfinii, bunăoară, însă grupa lor era plasată categoric mai sus decât aceea a masculilor hetero- sexuali, de rasă albă şi de vârstă mijlocie. Nu părea capabilă să înţeleagă faptul că şi Henry era una dintre speciile ameninţate, deşi această ameninţare era tratată cu dispreţ de majoritatea ecologiştilor şi de aproape toate femeile. Poate tocmai de aceea, din ce în ce mai mult, Henry vedea viaţa ca o luptă între el şi lucrurile la care soţia lui ţinea cu atâta pasiune – balene, foci, aborigeni, delfini… Dacă cineva l-ar pune să aleagă tranşant între un delfin şi Henry (iar, în opinia lui Henry, lucrurile atinseseră deja o asemenea gravitate), el ar opta pentru Henry, de fiecare dată. Dar Elinor?

Stătea în picioare, privind în jos la Tibbles, respirând greoi. Tensiunea arterială, Henry. Tensiunea arterială. Nu te gândi la animale. Nu te gândi la nimic care să te tulbure. Gândeşte-te, cum

spunea mama ta, la „ceva frumos[11]. Gân- deşte-te la Wimbledon. Gândeşte-te la şirul de case liniştite. Gândeşte-te la uruitul trenurilor electrice, care merg la Southfields şi Putney. Gândeşte-te la grădinile de la stradă, frumos îngrijite, şi la paşii navetiştilor care se întorc, la asfinţit, spre inocenţa meticulos adunată a căminului.

Se simţea bine, acum. Tăie pentru Donald o bucată generoasă de picior necontaminat, după care se întoarse la masa din sufragerie. Acum. Cum o să poată telefona? Nu-i venea în minte nici un pretext convingător ca să poată ieşi din casă. Va trebui să folosească aparatul din hol. Acum, cât mâncau ei. Se ridică în picioare.

— Trebuie să... ăăă...

Elinor şi bărbatul condamnat se uitau ciudat la el.

— Dau un telefon, spuse Henry, cu o vioiciune care îl surprinse şi pe el. E o problemă de serviciu. O chestie afurisită, cu nişte cesiuni. Mi-e teamă să nu fie ceva abject.

Elinor îl privea cu ceea ce putea fi respect, la o adică. El nu discuta niciodată cu ea despre serviciul lui, în timp ce ea, asemenea multor oameni progresişti, vedea în legislaţie o sinistră conspiraţie pentru a-i escroca pe profani.

— Ca de obicei, totul depinde de Prosser v. Prosser, continuă Henry, cu lehamite de viaţă.

Şi, cu pasul apăsat al marilor avocaţi în drum spre sala de judecată, Henry ieşi în hol.

Ce curios. încercarea de a o ucide îi conferise, parcă, lui Henry o nouă forţă în relaţia lor. Devenise, subit, aproape ferm. Or, chiar de asta era nevoie. Exact în timp ce el închidea uşa, taliul îşi vedea de drum în jos, prin esofagul lui Donald,

aluneca spre stomacul şi tubul lui digestiv, unde sucurile gastrice aveau să-l preschimbe într-o boală greu de recunoscut pentru Donald. Nu mai avea timp de pierdut.

I]
h

/ 1/ enry formă numărul de la Charing Cross Hospital şi ceru, în şoaptă, legătura la Secţia de detoxificare.

— Care secţie? zise centralista.

— Secţia de detoxificare! şuieră Henry, pe un ton care i se păru şi lui deosebit de suspicios.

— Nu se aude, alo...

— Secţia de dezintoxicare! se încumetă Henry ceva mai tare.

încercă să spună asta într-un fel care sugera că el suna adesea ca să mai schimbe o vorbă despre arsenic şi taliu, ceea ce însemna că pretenţia lui nu era deloc ciudată.

în momentul acela, Elinor veni în hol. Stătea acolo, pe întuneric, privind curioasă spre el.

— Alo, zise o voce la capătul firului. Secţia de detoxificare.

— Alo, spuse Henry, cu însufleţire. La telefon Henry Farr, de la Harris, Harris şi Overdene...

— Da, zise vocea, cu prudenţă.

Elinor se uita la el în continuare.

— Am o problemă legată de actele pentru cesiunea de pe Northwood Road, numărul 56. întâmpin mari dificultăţi în localizarea persoanei care răspunde de tomberoane.

— Aici e „Secţia de detoxificare", repetă vocea, cu precauţie.

— Ştiu, spuse Hemy. îmi pare rău că vă deranjez la o oră atât de târzie, seara, însă clientul

meu mi-a dat de înţeles că,

în acest interval de timp, la dumnevoastră e ceva mai liber. Spuneţi-mi, în contractul de închiriere, aşa cum a fost încheiat iniţial, l-aţi putea lămuri pe clientul meu dacă a existat vreo referire expresă la controversa privind tomberoanele, sau problema a apărut doar după ce a intervenit maltezul?

Elinor încrucişă braţele la piept.

— Spune-i clientului dumitale, zise vocea de la celălalt capăt la firului, că ar avea mai multe şanse de a stabili cine răspunde de tomberoanele alea dacă şi-ar angaja un avocat care să nu adreseze asemenea întrebări unor oameni preocupaţi, în principal, de farmacologie.

Şi telefonul se închise.

— Vă mulţumesc din suflet, spuse Henry, simulând un entuziasm real. Informaţia ne-a fost de mare ajutor. II voi informa pe clientul meu, desigur, că domnul Makaroupides răspunde de toate astea, ceea ce îi va lua o mare piatră de pe inimă. O zi bună!

Puse receptorul în furcă şi se holbă glacial la Elinor.

— La New York, e ora patru!

— Şi, ce-i cu asta? zise Elinor.

— Acolo am sunat. Firma Glyn, Harwood şi Schmeiss operează aproape în întregime în afara New Yorkului.

Elinor bulbucase ochii de uimire. Nu-l mai auzise niciodată pe Henry vorbind aşa. Nici Henry, de altfel. Dar, la disperare, oamenii ajung să facă lucruri ciudate. Donald murea acolo, înăuntru, ce naiba! Nu era totuşi ceva în cartea aia despre Graham Young? Graham îl băgase în chestia asta. Păi, atunci, Graham să-l scoată la liman. Din câte îşi amintea Henry, chiar Young sugerase antidotul

pentru una dintre victimele lui. Dyner-şi-nu-mai-ştiu-cum... dyner...

— Te simţi bine? întrebă Elinor.

— Excelent, spuse Henry. Dar asta înseamnă că trebuie s-o şterg un pic până undeva.

Elinor căscă ochii mari, îngrijorată. Henry n-o ştergea niciodată un pic până undeva. Mai ales după ora nouă seara.

— Trebuie să dau o fugă la Martin Rubashon. Stă aici, aproape, dar din păcate va trebui să mă văd cu el între patru ochi.

Cine e Martin Rubashon ăsta? părea să spună expresia lui Elinor. Şi de ce n-am mai auzit până acum numele lui?

— De ce „între patru ochi“? se interesă ea.

— Fiindcă e vorba despre tomberoane, bineînţeles, se enervă Henry. E un contract de nouă milioane de dolari. Doar n-o să las să-mi scape printre degete aşa ceva, pentru nişte nenorocite de tomberoane.

Şi, cu o fermitate plină de un calm care îi lipsea complet, ieşi din casă.

Când simţi pe faţă aerul rece de toamnă, îşi aminti. Dyner- caprol şi clorură de potasiu. Asta era. La un moment dat, în timpul anchetei, Young sugerase poliţiei să folosească aşa ceva. Tot ce trebuia să facă era să se ducă pe jos la Underwoods şi să ia un pic de dynercaprol şi clorură de potasiu. N-avea nici un chef de încă un drum la farmacia unde fusese de dimineaţă. Era ceva înspăimântător acolo, ceva, mda, maltbyiesc...

Mai avea, bineînţeles, câteva file din carnetul de reţete al lui Donald. Aruncând o privire rapidă înapoi, spre casă, alergă la maşină. O dată ajuns înăuntru, bâjbâi prin buzunar, ca să găsească foile

de hârtie. Trebuia să aibă grijă să-şi modifice scrisul. Nu se presupunea că doctorii au un scris imposibil de citit? în mod normal, Henry scria frumos, cu litere cursive, ordonate; acesta era singurul lui atu în materie de drept, cum se exprimase un coleg de breaslă mai răutăcios. Dar cât, totuşi? Cât i-ar trebui lui Donald ca să se pună iarăşi pe picioare? Şi, dacă tot ajunsese la asta, cum o să-l facă Henry să înghită chestia aia, doar numai să se caţăre pe el, în timp ce dormea, şi să i-o bage pe gât cu de-a sila, sau să i-o-ndese în fund? Se opri câteva clipe, cu formularul de reţetă mototolit pe genunchi, şi se întrebă dacă Donald merita cu adevărat atâta efort. N-ar fi cumva mai simplu să-l lase să semitică? Avusese o viaţă destul de frumoasă. O nevastă plăcută (în opinia lui, oricum), o casă drăguţă, în suburbie. Şi şase ani glorioşi alături de Arfur.

Nu. Nu-i putea face aşa ceva lui Donald. Henry completă formularul şi porni cu maşina spre Underwoods.

Deşi farmacistul întâmpină unele dificultăţi în descifrarea reţetei, iar Henry trebui să recurgă la o pantomimă agasantă, din care reieşea igonoranţa lui în legătură cu natura substanţelor chimice pe care le solicita, nu trecu mult timp până să ajungă înapoi la uşa casei de pe Maple Drive, numărul 54.

Eventual, putea strecura antidotul într-o budincă sau în- tr-un vin de desert ori un *digestif.* Mai avea câteva ceasuri, oricum. Iar Elinor va trebui să mai aibă un pic de răbdare până la eliberarea ei salutară. Henry se întreba dacă dyner- caprolul şi colorura de potasiu, luate fără taliu, nu erau cumva otrăvitoare. Ar putea să-i

pună un pic şi lui Elinor. Dar nu, exact când se gândea la asta, realiză cât de dezolantă era sarcina din faţa lui. Uciderea lui Elinor implica necesitatea multor ani de studiu pentru a putea fi realizată. Nu te poţi repezi, pur şi simplu la întâmplare, cum făcuse el, când venise acasă de la serviciu şi se decisese, pe loc, să o eradicheze. Cum îi plăcea mamei ei să spună – fusese tare greu să o aducă până în faza asta, iar organizarea acestui ultim mic pas va lua şi ea ceva timp.

În pragul uşii de la numărul 54, Henry rămase câteva momente în beznă, cu pumnii strânşi. Sugrumătorul din Wimbledon. înăuntru o vedea pe Elinor vorbind cu Donald, destul de înflăcărată, cu faţa acoperită de părul lung. Pasionat, Donald încuviinţa cu capul, în timp ce ea vorbea. Elinor gesticula acum apropo de ceva care o excitase, delfini probabil, şi, în timp ce flutura din braţe spre Donald, acesta o privea admirativ. Neîndoielnic, nevastă-sa era într-o formă fizică excelentă. Avea gâtul destul de gros, iar antebraţele, mda, nu-ţi rămânea de spus decât că erau cărnoase.

Poţi folosi un dres. Sau o coardă de pian. Ca ăia de la SAS[II]. ’

Cu acest gând consolator, Henry apăsă prelung butonul soneriei: nevastă-sa se urni de pe scaun şi păşi soldăţeşte pe hol. Hai, Henry! îşi mai zise el o dată. Hai, la atac! Seara avea o nouă agendă. Detoxificare urmată de strangulare. Hai, Henry! mai zise el, pentru ultima oară. Hai, la atac!

II Special Air Service (forţe speciale aeriene britanice, create în 1941). *(N. ed.)*

C></ mândoi refuzară orice ofertă de mâncare şi băutură.

Conversaţia virase, spre lege şi ordine publică. Elinor începuse prin a discuta despre problemele ei, îi spuse Do- nald. Se părea că avea o chestie care se numea Complexul Madonei. Ori era o Madonă, iar lumea nu voia s-o creadă, ori, altfel, ea încerca să fie o Madonă şi lumea încerca s-o împiedice, sau, eventual, era nevoită să fie o Madonă, împotriva voinţei ei. Henry nu reuşea să se dumirească, din spusele lui Donald, care dintre aceste posibilităţi se potrivea cel mai bine cu Complexul Madonei, din moment ce, de fapt, nu era deloc atent la discuţia lor. Toată energia lui se canaliza în efortul de a aduce conversaţia la subiectul mâncării şi al băuturii, numai că Donald, după ce explicase, sau nu reuşise să explice, Complexul Madonei, trecu rapid la ceea ce numea el „problema" lui, care se dovedi a fi legea şi ordinea publică.

— Trebuie să recunoşti! zise el. Trebuie să recunoşti! Dacă vine un derbedeu şi mi-atacă familia, căminul. Dacă vreun puştan de negrotei îmi sparge casa şi îmi violează nevasta... (Henry bulbucă ochii la el). Păi, l-aş strânge de gât cu mâinile mele, pe nemernicul ăsta. Nu văd de ce tinerii de culoare trebuie să aibă *carte blanche*[III] ca să-mi fure mie
combina muzicală, să se cace pe CD-playerul meu şi să-mi violeze nevasta. Nu văd de ce, efectiv.

Elinor se uita la Donald, cu gura căscată. între ei, ştia Henry, exista un fel de contract neformulat.

III Mână liberă (1b. fr.). (A< *ed.)*

Ea avea voie să vorbească despre ea, dacă şi el avea voie să bată câmpii despre negri. Faptul că tipul urma să moară curând, se gândi Henry, conferea cuvintelor lui o pregnanţă deosebită.

— Anglia, spunea Donald, era cândva cea mai civilizată ţară din lume. Trebuie să recunoşti, în Wimbledon nu aveai de ce să-ţi fie frică. Corect?

— Corect! zise Henry.

— Dar acum, continuă Donald, Anglia este o ţară de derbedei condusă de nişte derbedei. O ţară în care respectul faţă de lege şi ordinea publică au mai puţină importanţă decât problemele unor negricioşi analfabeţi.

Henry nu prea ştia cum să răspundă la asta. Nu rezolvase doamna Thatcher, parcă, genul ăsta de probleme? Nu era, parcă, OK să fii rasist în ziua de azi? Donald se referea, probabil la perioada urâtă dinainte de doamna Thatcher, din câte îşi dădea seama Henry. Cum păţea Henry, care avea tot patruzeci de ani, poate că şi pe el îl cam lăsa memoria. Dacă nu cumva taliul începuse deja să îi afecteze creierul. Greu, cu Donald, să te lămureşti exact în chestii din astea. Oricum ar fi stat lucrurile, bine era ca Henry să-i toarne ceva pe gât.

— Whisky, Donald?

— Nu vreau, mulţumesc.

— Bere? Coniac?

— Nu vreau.

— O cană cu ceai? Cafea?

— Nu, eu, nu.

Vin? Uzo? Votcă? Mied? Apă minerală? Cacao fierbinte? Dynercaprol? Clorură de potasiu?

— Cară-te de-aici, amicule negricios, zic eu. Cară-te de-aici, bunul meu vecin pakistanez. Şi

cară-te de-aici, grecoteiule şi arăboiule, dacă tot veni vorba. N-avem noi nevoie de voi. Anglia era cândva o ţară cu multe cutii poştale roşii pe stâlpi, poliţai cu nasul roşu şi cetăţeni cumsecade, cinstiţi, cu care nu ţi-era teamă să stai la masă. Acum, a ajuns o tabără de refugiaţi!

Elinor părea îndurerată. Suferinţa asta îi cam mergea la suflet lui Donald, observă Henry.

— Dar n-ar fi de datoria noastră, spuse Elinor, să-i primim cu braţele deschise pe refugiaţi? N-ar trebui ca oamenii de toate rasele şi naţionalităţile să fie primiţi cu braţele deschise de către o ţară afectuoasă?

Donald preferă să nu contrazică această vagă opinie cu conotaţii etice pozitive. Rânjea, oarecum patern, şi dădea bucuros din mâini, cu ochii la Elinor.

— Problema mea, Elly, este următoarea... *(Elly ? Elly ?)* Unde mai e loc în toate astea pentru omul mărunt? Englezul de rând, mediocru. Ceea ce eu aş numi omul mărunt. Eu şi Henry, să zicem, care nu ne dorim decât o ipotecă, o căsuţă şi să trăim liniştiţi!

Elinor începu să scoată noi sunete de durere.

— Dar ce-ai zice de o oranjadă bună şi rece? spuse Henry. Sau un sandviş?

îl priveau amândoi ciudat. Elinor mijise ochii.

— Spală vasele, Henry! zise ea.

— Da, iubito! spuse Henry, dezinvolt.

Oh, bine. în fond, Donald şi-a trăit viaţa. Clar, i-a sunat ceasul.

— Ce zici de nişte apă minerală?

— Nu, bătrâne, mulţam, spuse Donald. Nu vezi că noi corectăm nedreptăţile lumii, aici!

Henry se apucă să stivuiască farfuriile în maşina de spălat vase. Mânjite cum erau de grăsime, resturi de pui şi eden- wort, îi aminteau, ca de-atâtea ori până acum, de toată viaţa lui. Nişte lucruri bune, dar iremediabil cârpăcite, care trebuie curăţate la loc. îl cuprinse din nou îndoiala aceea cumplită.

Poate că Wimbledonul nu era chiar atât de grozav. Poate că, într-adevăr, *Istoria completă* era cum spunea editorul ăla – un morman anost de prostii răsuflate. Poate – dar tocmai idei de genul ăsta nu-l lăsau pe Henry să doarmă la patru dimineaţa, când abia aştepta să se crape de ziuă. Nu avea de ce să se gândească la asta. Se poate şi înnebuni din aşa ceva.

Chiar şi ca otrăvitor, o meserie nu prea grea, ai putea crede, el tot o catastrofă părea. Văzând că făcea treabă la bucătărie, Tibbles veni lângă el şi începu să-şi frece blana aspră de picioarele lui. Ce ciudat, dar îi va fi dor de Tibbles. Care o să se ducă întâi? Ea sau Donald?

— Ceea ce au dat lumii englezii, spuse Donald, este respectul pentru lege, ordine şi decenţă. Mă refer la justiţie, nu ştiu dacă m-am făcut clar? Un popor care ţine cu pasiune la corectitudine, un popor al cărui sistem juridic este... mamă, Doamne!

Henry tresări, întorcându-se.

— Ţi-e rău?

— Am avut un junghi în burtă.

— Of, făcu Henry. Bea ceva!

Dar Donald se îndoise de mijloc pe sofa.

Henry se repezi la bucătărie, turnă nişte dynercaprol şi clorură de potasiu într-un păhărel cu apă, cu care dădu fuga înapoi la Donald.

— Uite! zise el, încercând să facă pe veselul. Ceva bun la stomăcel. Iţi ia durerea cu mâna.

Donald se uită bănuitor la el:

— Cel mai bun când te doare burta e...

— Repede... zise Henry, punându-i paharul la gură.

Donald scuipă lichidul.

— Ce te-a apucat, bătrâne? mormăi el. Vrei să mă otrăveşti?

Era limpede că Donald extindea asupra propriei persoane aceeaşi atitudine brutală şi intransigentă pe care o avea faţă de îngrijirile medicale în general.

— Nu, zise el. O să-mi treacă. îmi revin imediat. O să... oh, Dumnezeule!

Henry mai făcu o tentativă. Cuprinzându-l pe Donald de umeri, cu braţul stâng, profită de prima relaxare a acestuia după spasmul de durere, ca să-i pună paharul la gură împingându-i capul pe şapte, şi, aşa cum făcea când îi dădea doctorii lui Maisie, turnă lichidul dincolo de dinţii aceia perfect întreţinuţi. Donald înghiţi zgomotos şi trase un urlet; restul lichidului din pahar (bine că băuse măcar un pic) ţâşni în sus, nimerind pe podeaua nisipie a sufrageriei.

— Henry, ce naiba e asta? exclamă Donald.

— Se numeşte... (Henry făcu o pauză) Globramină.

Denumirea aceasta păru să-l mai liniştească pe Donald.

— Parcă am mai auzit, remarcă el, gâfâind, deşi nu mă prea pricep la doctorii. Sunt cam împotriva multora dintre medicamentele astea...

Hârâia deja, de parcă l-ar fi apucat o criză de astmă.

— la mai dă-i încolo de ticăloşi! Să se descurce singuri!

Era greu de ştiut, totuşi, dacă Donald luase suficient încât să poată scăpa cu viaţă. Dar bine că are măcar şansa să lupte, se gândi Henry. Ce păcat că Elinor renunţase la porţia ei de mâncare. O fi avut un soi de radar, care a salvat-o în ultima clipă de cele mai rele efecte ale furiei şi frustrării lui, îşi zise Henry. Asta era şi motivul pentru care începu din nou să-l obsedeze totul. E un război între bărbaţi şi femei, medita Henry. E un război, un război lung, amarnic şi absurd, cu oraşe incendiate, cetăţi capturate, aliaţi trădaţi... iar la sfârşitul războiului, ca după toate războaiele, nu există nici un fel de victorie, ci doar compromisul jalnic al păcii.

îi venea s-o omoare pe loc, acolo, de faţă cu Donald, Maisie şi pisica. îi venea să se năpustească la ea, s-o trântească pe jos şi să-i trosnească de pământ căpăţâna aia lucioasă şi cretină, până ce i se împrăştiau creierii afară, pe podeaua aia lucioasă şi cretină.

Nu făcu însă nimic. Stătea acolo în picioare, încleştând şi descleştând pumnii, încercând să nu aibă nici o tresărire nervoasă. Oare sunt cumva pe cale să mă ţăcănesc? se gândea el. Şi, dacă mă ţăcănesc, o să mi se pară totul mai uşor?

— Dau o fugă să-l duc pe Donald acasă! spunea Elinor. Tu culc-o pe Maisie!

— Da, dragă! spuse Henry.

în timp ce Elinor şi Donald îşi târşâiau picioarele spre uşă, Tibbles îşi croi drum în cameră. Uitându-se în stânga şi în dreapta, se apropie cu eleganţă de băltoaca de dyner- caprol şi clorură de potasiu. Privi de jur-împrejurul încă-perii, ca să verifice, parcă, dacă nu mai existau şi

alţi amatori, după care, urmărită de un Henry posac, se apucă să lipăie cu lăcomie.

Femei şi pisici, se gândea Henry. Femei şi pisici...

Acum, că Elinor şi Donald plecaseră, Henry putea exersa tehnicile sugrumării.

Problema era cum s-o ia prin surprindere. Fiindcă Elinor nu se lăsa luată prin surprindere niciodată. Dacă se gândea bine acum, întotdeauna când ştia că el era într-o încăpere, Elinor intra acolo cu multă precauţie, parcă, păşind cu spatele la perete; dacă venea cumva lângă ea, aproape fără excepţie îl ocolea repede, evitând de regulă să se atingă de el. Presupunerea lui Henry fusese tot timpul că lucrul acesta se datora repulsiei ei fizice absolut naturale faţă de el; se ferea de el, aşa cum fugi de o duhoare sau de un cal periculos. Iar, până acum, baletul dezinvolt al acestei lipse de întâlniri i se păruse cumva o uşurare. La urma urmei, dezgustul era reciproc, aşa că, în timp ce valsau amândoi de la cuptor la chiuvetă, de la fereastră la sertarul cu tacâmuri, zgâindu-se în sus, în jos, lateral, oriunde numai nu unul la celălalt, Henry presupusese mereu că toate astea nu denotau decât politeţea uzuală a unei căsnicii britanice de suburbie.

Acum însă, că se gândea mai bine, evaluând diferitele puncte din casă ca posibile locuri de strangulare, constata că mişcările ei aveau un tipic clar. întotdeauna – în dormitor şi în bucătărie, în orice caz – Elinor încerca evident să treacă prin spatele lui, iar pe terenuri mai deschise, cum erau holul, scările, camera de primire sau grădina, se mişca repede, categoric mult prea repede ca să mai apuce s-o strângă de gât. Precis o făcea

intenţionat.

Aproape singurele zone sigure erau toaleta şi baia.

Urcă pe palier şi examină toaleta. Principalul avantaj aici era că uşa nu se încuia niciodată. Singurul mijloc de apărare al lui Elinor era de a spune, pe un ton mai degrabă panicat – „Sunt aici!” – când vedea că se mişca un pic uşa. Se mai putea, de asemenea, în cazul în care îşi alegea cu grijă momentul atacului, să reuşească s-o prindă, cum se spune, „pe picior greşit”. Oricum, tot ar da nas în nas cu ea. Exista, pesemne, o temeinică explicaţie evoluţionistă a faptului că nimeni nu proiectase încă vreodată o toaletă în care ocupantul să stea cu spatele la uşă – vreo reminiscenţă a vremurilor când omul primitiv era cel mai mult expus riscurilor în momentul defecaţiei –, dar lucrul acesta însemna într-adevăr că utilizatorul unei toalete sesiza perfect când se apropia cineva.

Henry îşi luă avânt şi dădu buzna pe uşă.

Nu era complet satisfăcător. Foarte posibil ca ea să se aplece şi să-i tragă un cap în stomac. În plus, avea la îndemână peria pentru veceu, trei suluri de hârtie igienică şi un exemplar cartonat al unui roman foarte lung de un autor peruan cu un nume de nepronunţat. Mai avea dinţii şi două braţe puternice.

Dinţii. Spălatul pe dinţi. O activitate ideală pentru a fi întreruptă prin strangulare. Seara târziu, Elinor cu spatele la uşă şi, ca de fiecare dată când se spăla pe dinţi, cuprinsă de un fel de transă. în picioare la uşa de la baie, Henry vizualiza binecunoscutul ei ritual. Elinor, ţinând braţul stâng pe lângă corp, cotul drept ridicat în afară şi antebraţul zgâl- ţâindu-se ca o bormaşină. Capul

neclintit, în timp ce mâna i se mişca în sus, în jos, dintr-o parte în cealaltă, sus, jos, din- tr-o parte în cealaltă, iar periuţa făcea *scârş-scârş* pe fildeşii ei perfecţi. O va face diseară. Va trebui să o facă diseară. N-ai voie să te dai bătut niciodată – cazi, te ridici şi o iei de la capăt. La atac, Henry! îşi zise el. La atac!

— Scadenţa (de data asta vorbea cu voce tare) e la miezul nopţii!

13

}}I

! ! Uaisie intră în baie, în timp ce el era postat în picioare, uşor în dreapta lavoarului, cu braţele întinse în afară, cu degetele mari suprapuse, strângând un gât imaginar.

— Te antrenezi la sugrumat? zise ea.

Henry tresări violent.

— De ce nu eşti în pat? făcu el.

— Pozzo e supărat.

Pozzo era un animăluţ negru şi blănos care, cu ani în urmă, fusese al lui Henry. înainte de Henry, fusese al tatălui lui Henry. Nu se ştia clar dacă era zebră, panda, urs sau focă, pisică, ocelot ori cangur, dar, indiferent ce-o fi fost, ţinând seama de felul cum arăta, avea toate motivele să fie supărat.

Henry se gândi s-o îmbuneze, vorbind răzgâiat cum fac copiii.

— E tare necăjit fiindcă mămica lui a fost rea cu el? zise Henry. Vrei să-i facem o injecţie, ca să-i treacă?

Maisie se uită scârbită la el.

— Termină cu prostiile! zise ea.

Henry o înşfăcă zdravăn, o împinse spre lavoar şi se apucă s-o spele pe dinţi.

— Eşti groaznic de răutăcioasă! zise el, spălând-o viguros pe dinţi.

Maisie scoase limba la el (lucru deloc uşor când cineva te spală pe dinţi), cu un sunet pârţâit.

— O urăşi pe mami, aşa-i? zise ea.

— Ba nu, cum s-o urăsc!?! zise Henry. O iubesc pe mami. O iubesc pe mami foarte mult şi ea mă iubeşte pe mine şi amândoi te iubim pe tine şi toţi trei plecăm ţopa-ţopa, ţup-ţup la plimbare prin pădure, ca nişte iepuraşi zglobii.

Maisie râse gutural. Pe urmă, cu o undă de nervozitate în voce, spuse:

— Aşa-i că o iubeşti pe mami?

— Oh, da, spuse Henry (avea senzaţia că părea incredibil de sincer). Din tot sufletul. Din adâncul inimii. Din străfundurile negre, de la milioane de kilometri dinăuntrul inimii mele întortocheate. Numai că sunt atât de rău, de pervertit şi de mânjit cu noroi uscat, încât mi-e cam greu să-mi aduc aminte.

Maisie râse. Ea era una dintre puţinele persoane din lumea asta care credeau sincer că Henry putea fi nostim. Probabil că şi alţii îl considerau amuzant, se gândea el, dar amuzant din nişte motive greşite. Amuzant fiindcă avea patruzeci de ani, nu părea prea deştept şi locuia într-o suburbie britanică numită Wimbledon. Nostim de-râzi-cu-mâna- la-gură, se gândea Henry, nostim ca şi KarimJackson...

— Au! Mă doare! ţipă Maisie.

Spre groaza lui, Henry văzu că, în timp ce o spăla pe dinţi, o apucase strâns de gât. Maisie avea o urmă roşie, brutală, de la degetele lui mari, exact în punctul de îmbinare dintre umeri şi ceafă. Copleşit brusc de remuşcări, se aplecă şi o sărută în locul unde o durea. Se gândise la editorul ăla, de-aia făcuse asta. Cum de şi-a permis ticălosul ăla să-i spună lui „nu“? Uite-aşa, pur şi simplu. Cum să ignori ceva ce ar putea fi (Henry era dispus să

admită că *Istoria completă* mai trebuia poate încă prelucrată) una dintre cele mai interesante realizări ale secolului, în materie de istorie socială?! I se părea cumva monstruos de nedrept ca o decizie atât de importantă pentru viitorul cultural al Angliei să fie lăsată la cheremul unui pakistanez.

Henry nu era rasist. Dar nici nu voia să se-ajungă ca nemernicii ăia să dicteze. Chiar nu se mai săturau o dată?! De ce nu se potoleau un pic şi ei? De ce Karim...

— Auuuu! ţipă Maisie.

Iar o strângea de ceafa.

— lartă-mă! făcu Henry.

— O să rămân fără nici un dinte.

Anglia ajunsese proprietatea altor oameni. După atâţia ani de măreţie, era acum un loc ca oricare altul. Or, într-un fel, asta era cea mai urâtă insultă.

— Auuuu! zise Maisie, din nou.

— lartă-mă! spuse Henry.

Fata îşi întoarse spre el faţa ca o farfurie.

— îmi spui o poveste? zise ea.

— Sigur că da, scumpete, răspunse el.

Maisie era singura persoană cu care mai discuta, în ultima vreme. Şi, în mod cert, tot ea era singura persoană căreia încerca să-i descrie ce simţea. Poveştile pe care i le spunea ei erau cu drumuri, copaci, case, munţi, monştri, râuri şi magicieni; dar în centrul poveştii se afla întotdea-una Henry. Henry, în poveste, trăia în Wimbledon, dar nu acelaşi Wimbledon. Nu era nici măcar Wimbledonul din *Istoria completă.* Era un Wimbledon în care unele lucruri se mai păstrau, dar altele nu. Un Wimbledon deopotrivă grotesc şi

prozaic. Sub mâinile lui Henry, cartierul periferic ajungea să semene cu un platou nefolosit de la Hollywood – plin de case din mucava sub un cer artificial. Şi totuşi, aproape fără voia lui Henry, suburbia reală continua să se infiltreze aici, până când printre casele de mucava simţeai mirosul putred de frunze moarte, izul înţepător al gazelor de eşapament şi auzeai strigătele copiilor care se jucau în parc, sub cerul imens.

— Asta cu ce o să fie? întrebă ea în timp ce, ţinându-l de mână, urcau cele câteva trepte care duceau la camera ei de la mansardă.

— Cu mine, când m-am preschimbat în porc! zise el. Maisie sări în cameră.

— Ce fel de porc? întrebă ea.

— Un porc misogin! zise Henry.

— Asta înseamnă un soi bun de porc? se interesă ea.

— Nu, spuse Henry. Soiul ăsta de porc e oribil, bădăran, afurisit şi hain.

— Şi de ce te-ai preschimbat în el?

— Fiindcă eram supărat, zise Henry.

Se lungi lângă fiica lui pe pat şi o cuprinse cu braţul. Maisie ridică privirea spre el.

— De ce erai supărat? întrebă ea.

— Pentru că pe nevastă-mea, scroafa, voiau s-o facă slănină, zise Henry.

— Şi de ce voiau s-o facă slănină?

— Fiindcă se molipsise de o boală foarte urâtă, continuă Henry.

— Ce boală?

— Feminism se numeşte, spuse Henry. Sper ca tu să n-o iei niciodată, pentru că e ceva absolut oribil – te umfli rău şi te faci ca o matahală, iar când ajungi în fază gravă te-apuci să-i trosneşti pe

bărbaţi în cap şi să dai vina pe ei pentru orice. Şi îţi creşte păr pe braţe, te faci musculoasă ca bărbaţii şi devii mare specialistă la bătăi şi păruieli.

Maisie vădea semne îngrijorătoare de interes faţă de feminism.

— Pare nostim! zise ea.

Pe urmă, se uită bănuitoare la Henry:

— Oricum, ştiu şi eu ce este feminismul, spuse ea. înseamnă să crezi că fetele şi femeile sunt bune. Ce e rău în asta?

Foarte adesea, poveştile lui Henry duceau la asemenea discuţii. De fapt, în multe ocazii, Maisie vorbea mai mult decât Henry.

— Nu e nimic rău în asta, spuse Henry. Ba, chiar, unele feministe sunt de-a dreptul drăguţe. Altele însă sunt nişte zgripţuroaice afuriste, care ar merita încuiate într-o pivniţă, laolaltă cu multe alte feministe. Eu nu spun că femeile şi fetele sunt rele. Cred că sunt drăguţe. însă nu-mi place să mi se spună că băieţii şi bărbaţii sunt răi. Mi se pare prostesc şi nedrept.

Maisie reflectă la asta. Apoi, spuse:

— Mda. Băieţii şi bărbaţii sunt acceptabili, presupun, în fine. Povesteşte mai departe.

— Aşa, vasăzică, unde rămăsesem? spuse Henry. Da, nevastă-mea, scroafa...

Ce ciudat! El să fie aici, ca de obicei, spunându-i lui Maisie o poveste înainte de culcare, în timp ce câteva străzi mai încolo Donald trăgea să moară, probabil. Ori, dacă nu trăgea încă să moară, nici mult nu mai avea. Avantajul cu otrava (şi, cu oarecare regret, Henry se împăcase cât de cât cu ideea morţii lui Donald) era că acţiona independent. Ca o bună secretară. Genul de

secretară de care n-aveai cum face rost la Harris, Harris şi Overdene. „Taliule“, ziceai tu, „intră în acţiune!“, iar taliul lua hârtiile, se fandosea un pic şi pleca în lume să-ţi facă ţie treaba.

Cu sugrumatul nu era la fel.

— Iar mă strângi! spuse Maisie. De ce strângi aşa?

— Fiindcă te iubesc, spuse Henry.

— Hai, zi cu porcul, mai departe! zise Maisie.

— Păi, reluă Henry, spuneam că nevastă-mea, scroafa...

— Dar cum o chema?

— O chema Elinor, spuse Henry.

— Oh, ca pe mami, remarcă Maisie.

— Da, numai că nevasta mea nu era ca mami, preciză Henry. Mami e dulce, bună şi blândă. Scroafa însă era odioasă, îngâmfată şi insuportabilă.

— Fiindcă era feministă! spuse Maisie, uşor sarcastică.

— Exact! exclamă Henry. Ceea ce nu înseamnă că era odioasă şi îngâmfată *fiindcă era* feministă. Repet. Nu toate feministele sunt odioase şi îngâmfate. Dar nici nu au dreptate, automat, în toate privinţele. Iar cele care concep viaţa doar ca pe o luptă între bărbaţi şi femei – ceea ce, firește, şi este, presupun, sunt...

Se opri. Maisie se uita dubios la el. Povestea nu-i ieşea bine deloc. Era infestată de îndoieli. Cumva, lumea exterioară pătrunsese înăuntru, nepoftită, şi destrămase urzeala basmului. Observaţiile întâmplătoare despre viaţă, religie, artă, politică, făcute altă dată în treacăt, ajunseseră acum să domine povestea. Se văzu brusc aşa cum era, un bărbat gras pe un pat,

ţinând tirade fiică-sii despre feminism. Chiar în halul ăsta ajunsese? Poate că, într-adevăr, ura femeile? Dacă Elinor avea dreptate? Or, dacă avea dreptate, nu cumva nici n-ar mai trebui să încerce s-o omoare?

Nu. Era doar o misiune dificilă şi greu de realizat. Atâta tot. Iţi tulbura liniştea sufletească. Din afară, crima părea o alternativă la divorţ, liniştită şi raţională. Dar, când ajungeai să te implici efectiv în ea, când te coborai adânc până la abatajul crimei, constatai că putea fi ceva la fel de complicat şi de nesatisfăcător ca şi o căsnicie.

Mai bine ar adormi-o pe Maisie. Nu-i convenea ca fata să audă când el i-o sugruma pe maică-sa.

— De fapt, zise el, povestea asta este despre tatăl porcului.

— Aha, făcu Maisie.

— Mai precis, e despre taică-meu, continuă Henry. Care, desigur, în poveste era tot porc. Şi, deşi nu o puteam suferi pe nevastă-mea, scroafa, şi nici pe maică-mea, tot o scroafă şi ea, dacă veni vorba, ţineam foarte mult la porcul de taică-meu. Pentru că, la fel ca mine, era şi el un porc misogin. Locuiam toţi în cocina aceea, lângă Wimbledon Hill. Era o cocină foarte costisitoare şi, ca toţi ceilalţi porci de pe stradă, aveam şi noi o ipotecă grea...

Văzu că Maisie se pregătea să deschidă gură şi, pentru ca fata să nu apuce să pună inevitabila întrebare, zise:

— împrumutasem bani de la banca de porci. în fine, într-o bună zi fermierul care deţinea strada a bătut la uşa noastră şi ne-a spus că pe porcul de taică-meu urmau să-l facă *slănină.* Nu exista cale de scăpare. A doua zi, trebuia să ne prezentăm toţi

la namila aia de măcelar pocit, înspăimântător şi hidos care, dacă nu ştiai cumva, locuieşte, dar chiar *locuieşte* la trei străzi distanţă de noi! E un tip înalt şi flegmatic, iar uneori nu se ia numai de porci, ci şi de fetiţele lacome care se fac ca nişte porci, cu prea multe dulciuri!

De spaimă, Maisie căscase nişte ochi mari cât cepele. Henry se întoarse şi o bătu uşor pe piept.

— Dar, reluă el, nevasă-mea scroafa, Elinor, s-a gândit că trebuia să-l salveze pe porcul de taică-meu. S-a gândit că nu se putea, nu era voie ca un porc din Wimbledon, aşa gras ca el, să ajungă sub satârul unui măcelar hain care locuieşte, dacă te interesează poate, pe Clifton Road, imediat lângă parc, iar poveste mai grozavă decât aceea despre cum l-a anihilat ea pe fiorosul lui prieten, Fermierul Dune, şi a coalizat toată porcimea din Wimbledon, nici că s-a mai spus vreodată. Vei afla cum însuşi Fermierul Dune a fost mâncat de o turmă de porci. Vei afla cum au decis porcii ca toate casele să fie în proprietatea lor şi cum porci ca mine, care lucram la Harris, Harris şi Overdene, au ajuns să mănânce acte şi documente ziua în amiaza mare, pe stradă. Dar cel mai mult vei afla despre măcelar, un nemernic hain şi crân-cen, care n-are nici un pic de milă!

Maisie continua să se holbeze la el. îi tremura bărbia de frică, iar ochii ei albaştri şi mari priveau undeva departe, dincolo de Henry şi de perdelele cu model lucios, la ceva ce numai copiii văd. Henry o îmbrăţişă strâns, simţindu-se despovărat de oroarea aceea lăuntrică şi, subit, lipsit de griji.

— îţi povestesc restul mâine seară!

Când vom fi o familie monoparentală.

Lui Henry îi convenea ideea de forma o familie

monoparentală. Vor fi emisiuni despre el la televizor. Diverse grupuri de sprijin îşi vor afişa numerele de telefon pentru el, seara târziu, pe Channel 4. Realiză că, pentru prima oară în viaţă, va avea o problemă acceptabilă din punct de vedere social. Faptul că era gras, avea patruzeci de ani şi îşi ura nevasta şi slujba nu constituia ceva acceptabil pe plan social. Crima va face din el ceva ce Henry bănuia de mult că ar putea fi, dar nici nu visase vreodată să devină – interesant.

Pe moment, îşi dori enorm să-i poată spune toate astea lui Elinor. Să discute cu ea, să o lămurească, să i se destăi- nuie, aşa cum obişnuiesc oamenii să procedeze când îşi ţin victimele cu pistolul la tâmplă. „Vedeţi, domnule comisar, o să muriţi fiindcă...“. „Elinor” – parcă o şi vedea albă la faţă şi îngrijorată – „trebuie să mă laşi să te sugrum. Am nevoie să mă dezvolt, să mă transform şi să îmi definesc personalitatea, aşa cum înţeleg eu. Terapeutul meu, Elinor, un tip pe nume Graham Young, presupune că singura modalitate prin care aş putea progresa emoţional este să-mi încleştez degetele în jurul traheii tale, după care să strâng, să strâng şi să strâng, până te faci neagră la faţă...”

Strângea. Dar nu pe Maisie. De data asta, strângea tăblia patului. Iar fiică-sa, cu capul ei mare legănându-se uşor peste pieptul lui, dormea buştean.

Dedesubt, uşa de la intrare se deschise şi pe urmă se închise încetişor. Henry îşi desfăcu degetele de pe umărul fetei, o înveli bine sub plăpumioară şi, păşind uşor în vârful picioarelor, ieşi cu o nouă precizie pe palierul întunecos. Zâmbi satisfăcut, în capul scărilor. Nu mai era

mult, acum. Nu mai era mult.

14

— onald e groaznic de bolnav! spuse Elinor din prima, când se întâlni cu ea în hol.

Imediat ce anunţă acest lucru, se împinse brutal pe lângă el, pornind spre bucătărie. Mda, nu prea rău ca ostilitate post-terapeutică, se gândi Henry. Semăna mai degrabă cu o aversiune clară şi făţişă. Se simţea capabil să facă faţă. Astfel de situaţii trebuie abordate cu bărbăţie.

Mare păcat. Sugrumatul necesita, efectiv, un partener mai cooperant decât Elinor. O făptură din aceea pisicoasă, cum văzuse el prin filme, în copilărie, în anii ’50, îmbrăcată cu o cămăşuţă de noapte *baby-doll*[IV], scurtă până la talie, genul de femeie căreia s-ar fi zis că nimic nu-i plăcea mai mult pe lume decât să zacă lungită pe spate printre aşternuturile din nylon galben, aşteptând cu voluptate să fie sugrumată.

Tot feminismul era de vină. în ziua de azi, femeile umblă cu de toate la ele, în afară de gaze lacrimogene, poate; toate – cel puţin, toate femeile pe care le cunoştea Elinor—erau mari specialiste la arte marţiale. Se duse după ea la bucătărie unde, din câte se vedea, Elinor era încă în stare de funcţionare.

— Groaznic, groaznic de bolnav! zise ea, peste umăr, după care se aplecă spre maşina de spălat vase, luă de-acolo un teanc de farfurii şi porni cu ele spre un bufet.

IV Păpuşică. *(N. ed.)*

În timp ce mergea, azvârlea remarce peste umăr, cum fac dirijorii când orchestra se pregăteşte să atace finalul apoteotic.

Este într-o stare foarte gravă, Henry, spunea ea. Se chinuieşte cumplit, pricepi? (Iar o pauză) Da, ce dureri în piept! Pielea uscată-uscată! Pulsul mic! Dureri de cap! (Şi acum finalul) Bietul Donald, săracul de el!

Păi, era din vina lui, se gândi Henry. Să senveţe minte să mai ciugulească din farfuria altuia! Ce bine ar fi fost să fi reuşit să-i toarne pe gât un pic mai mult dynercaprol şi clorură de potasiu! Elinor se întoarse spre el.

— L-am chemat pe Roger-de-la-dispensar!

Roger-de-la-dispensar, vasăzică? se gândi Henry. Păi, ăsta o să-l dea gata cât ai zice peşte.

— Săracul Donald! spuse el, moale.

— Am impresia că nu prea ţii la Donald! zise ea, ieşind din bufet, cu mişcări largi ca înotătorii în piscină.

După părerea lui Henry, asta era o nedreptate. El ţinea foarte mult la Donald; iar perspectiva morţii lui iminente nu avea cum să spulbere acest sentiment, din moment ce el era individul direct răspunzător de această situaţie. Mda, poate nu chiar direct răspunzător. Păi, şi treaba asta cu răspunderea faţă de oameni avea o limită totuşi, nu?! Henry nu făcuse decât să pună otravă pe puiul din care nătărăul ăla ţinuse morţiş să mănânce. Cum să însemne asta, atunci, că Henry era „direct răspunzător[11]? La noi, asemenea noţiuni primitive de moralitate nici nu mai contează, se gândi Henry.

— Ţie nu-ţi pasă de nimeni! Nu-ţi pasă de nimeni, decât de tine însuţi şi de lumea ta

meschină şi îngustă.

— Da?! Dar ţie de ce-ţi pasă, mă rog? spuse Henry.

Elinor îşi împinse spre el fălcile pătrate.

— Mie îmi pasă de artă! spuse ea. De sentimente! Oameni! De lumea din jurul meu!

Bineînţeles că nu se referă la lumea din jurai ei, se gândi Henry. Lumea din jurul ei era formată în mare parte din Wimbledon. Ea se referea la cu totul altă lume. O lume de femei generoase şi de bărbaţi puternici, dar la fel de generoşi, o lume de dansuri bengaleze, idei apărate cu patimă şi zece feluri diferite de psihanaliză. O lume care exista doar în capul ei.

Henry îşi vârî mâinile adânc în buzunare, cu un aer posomorât. Se întreba ce ceartă să aleagă din biblioteca de scandaluri de care dispunea. Avea să fie o ceartă importantă. Parcă o şi vedea acum, pusă bine într-o cutie de casetă audio. *Ultima ceartă dinaintea strangulării.* O să fie cearta „Ce rece şi nesimţitor eşti”, ori „De ce eşti aşa de moale”, cearta cu „Eşti gras”, cearta cu „Eşti rasist”, cearta cu „Eşti de dreapta”, cearta cu „Eşti de stânga”, cearta cu „Ce merite are Jane Austen”, cearta cu „Cine conduce maşina”, cearta cu „Cine se ocupă de Maisie” sau cearta „Cum de poţi fi atât de acru şi sucit”. După ce chibzui bine câteva momente, Henry alese cearta „Sexul”. Cearta cu „Sexul” era întotdeauna cea mai bună. Era urâtă într-un mod atât de splendid şi de previzibil. Se urma aceeaşi pistă de ani de zile, se stârnea în părţi furia, apatia şi dispreţul, exact în locurile uzuale, şi se sfârşea, ca întotdeauna, cu un scor nul. Henry îşi scoase în afară buza inferioară şi, cu o voce ciudată, spuse: „Ce-ar fi să facem amor?”

Elinor se uită la el, împietrită.

— Ştii tu, un pic de sex, continuă Henry. Ne dezbrăcăm în pielea goală, eu îmi bag penisul în tine, îl împing înăuntru şi-l trag afară câteva minute, curge o chestie albă, iar tu spui „Gata?" Iar eu zic „Acolo de unde a ieşit nu mai e deloc". Şi tu spui „De ce nu eşti şi tu mai tandru?" Iar eu spun „De ce n-are ursul coadă, de-aia!" Haide, că ştii tu. Ne regulăm. Sunt convins că mai ţii minte. Ne-am regulat şi noi odată, nu-i aşa? Acum câţiva ani.

Elinor rămăsese cu gura căscată. Arăta acum ca un fel de aspirator casnic, cu gura deschisă ca să absoarbă gunoiul din gospodărie. Aşa că Henry n-o lăsă să aştepte.

— Sau sex anal, zise el, căscând. Sexul anal pare tentant. Am citit despre asta în revista *Knave.* Şi în revista aia, *Hol Bitch.* Trebuie să te duci în Olanda pentru aşa ceva, dar merită să baţi atâta drum. Este ceva foarte instructiv. Sau oral. Poţi să mă sugi, dacă vrei. Dăm şi drumul la imitaţia de foc din şemineu!

Iar, la faza asta, îi aruncă o privire libidinoasă şi complice. Drept răspuns, gura lui Elinor se mai căscă un pic.

— Sau un pic de masochism, cu flagelări! continuă Henry însufleţit. Mmm, ce-mi place!

Elinor scoase un fel de horcăit. Pe moment, crezu că o să-l pocnească, dar apoi se făcu stacojie la faţă, gura începu să i se bălăngănească încolo şi încoace, ca o uşă bătută de vânt, şi un sunet îi ieşi din nas, de parcă tocmai ar fi înghiţit o cutie cu praf de curăţat. Elinor râdea. Era în esenţă un Râs-de-paradă, ceva ce demonstra că ea se putea ridica deasupra lui Henry, însă (or asta îl cam

contraria un pic) undeva în fundul sufletului ei sesiza o vagă undă de amuzament real.

— Vai, Henry, zise Elinor, astupându-şi gura cu palma şi gemând artistic. Tu te ţii de glume, aşa-i? Asta era, nu?!

Dar râsul ei încetă brusc. Clar, fusese doar un tertip. Pe urmă, spuse foarte repede, ca la întrebările capcană, cu răspuns Da/Nu, la un concurs de cunoştinţe generale:

— „Sfaturile matrimoniale[11] nu te-au ajutat prea mult în privinţa nevoii de defulare, nu-i aşa?

Pe Henry, începea să-l amuze toată chestia asta.

— „Sfaturile matrimoniale”, spuse el, n-au înţeles nevoia mea de a termina brutal în chiloţi albi foarte mulaţi.

De la „Sfaturile matrimoniale” fusese un tip pe nume Kevin care, în opinia lui Henry, voise să se dea la Elinor. Ea, versată în tainele terapiei, începuse după primele şedinţe să disece motivele lui Kevin, explicându-i-le, iar el, ca un câine ascultător, ajunsese să încuviinţeze lent din cap, în timp ce ea îi spunea clar, complet, franc la ce se referea el de fapt când zicea ce gândea despre ceea ce simţeau ea sau Henry, şi cum ceea ce credea el că gândea despre ceea ce simţeau ei sau spuneau ei că simt probabil nu era ceea ce simţea el în realitate, aşa cum nici ceea ce spuneau ei că simt nu era în esenţă ceea ce simţeau ei de fapt. Exceptând, fireşte, cazul ei. Deoarece ceea ce credea ea că simte era ceea ce chiar simţea efectiv, şi afirma asta sus şi tare, aşa că, în fond, ceilalţi, treaba lor, n-aveau decât să se ducă dracului şi s-o lase pe ea în pace. Asta se numea „a păstra legătura cu sentimentele tale“.

— La „Sfaturi matrimoniale”, continuă Henry, nu mă simţeam capabil să discut despre nevoia de a te lega de pat şi de a te biciui cu şnurul de la pijama. Dar, de fapt, nu asta era pe ordinea de zi, aşa-i? Pe ordinea de zi, era ceva numit Tandreţe, cu „T“ mare. Ei bine – şi Henry împinse faţa spre ea, lăsând să i se prelingă pe bărbie un firicel subţire de salivă. Tandreţea nu este decât o altă formă a controlului femeiesc. Tandreţea este doar ceva ce le place femeilor, fiindcă le ajută să domine. Tandreţea reprezintă vocea aceea hidoasă, gângurită, cu care mamele îşi conving odraslele să facă asta, să se ducă acolo, să stea aici. M-am săturat până peste cap să mi se tot spună cum stăpânesc şi controlează bărbaţii lumea. Află de la mine că nu e aşa. Toţi pornesc în viaţă prin a face ceea ce vrea de la ei o femeie oarecare. Şi ştii ce armă foloseşte aceasta? Foloseşte Tandreţea cu „T“ mare!

Elinor îşi încrucişă braţele la piept şi, scuturând din cap cum făcea Henry uneori, când îi tăia calea câte-un şofer, începu să se foiască în sus şi în jos, pe dalele roşii din bucătărie. Pufnea şi sforăia, râdea nervos şi scotea o groază de sunete mai degrabă nearticulate, după cum i se părea lui Henry.

— în principal... spunea ea, în principal... eu cred... nu ştiu, dar eu cred... bănuiesc... simt...

La care, îşi ridică faţa albă şi pătrată până în dreptul lui, căutându-i privirea. Pe urmă, reuşind performanţa miraculoasă de a accentua egal fiecare cuvânt din propoziţie, spuse:

— Noi-am-ajuns-la-capătul-drumului.

În acel moment, sună telefonul. Henry răspunse. Era soţia lui Donald. Henry nu putea şi

nu va putea niciodată să-şi aducă aminte cum o chema.

— Ştii, Donald a... zise ea.

— Da, spuse Henry.

Vorbise pe un ton sec şi tăios, ca oamenii de afaceri. Poate cam prea formal, totuşi, se gândi el. Parcă te-ai fi aşteptat ca următoarea lui replică să fie: „Sunt la şedinţă."

— Ştii... Donald a...

— Da?

Vocea femeii derapă brusc, devenind isterică. Pe moment, Henry crezu că tipa va bufni în râs, dar pe urmă se auzi explozia subită a unor hohote de plâns.

— Donald a... murit!

În momentul acela, Tibbles intră în cameră.

— A venit „Roger-de-la-dispensar"!

Păi, nici nu mă mai mir atunci că a murit. Dimpotrivă, mă mir cum de nu sunteţi toţi morţi deja!

— A murit, a murit, a murit, a murit!

Ce-o apucase pe doamna Donald asta (cum o chema, de fapt?) să se comporte ca o figurantă din *Oedipus Rex?*| Bun, Donald murise. Şi ce era cu asta? O mulţime de alte fiinţe vor mai muri încă în noaptea asta. Uite, Tibbles bunăoară. Arăta un pic cam ca în dimineaţa aceea când îi făcuseră histerectomie. Mergea, se oprea şi punea picioarele jos cu multă grijă, totul ca şi cum ar fi fost o felină normală, însăîntr-un chip jalnic mişcările ei nu prea erau pisiceşti. Arăta de parcă n-ar fi fost prea sigură că era pisică, de parcă, se gândi Henry, una, două, trei, patru, cinci, şase, şapte, opt din cele nouă vieţi ale ei se scurgeau din

ea, ca sângele din- tr-o rană.

Henry ridică privirea spre Elinor şi, cu un aer superior, spuse:

— A murit Donald!

— Oh, Doamne, Dumnezeule! zise Elinor. Oh, nu! Oh, nu! Oh, nu! Oh, Doamne, Dumnezeule!

Hei, ia-o mai uşor, se gândi Henry. Nu ţi-era decât doctor!

La celălalt capăt al firului, doamna Donald (cum o chema, de fapt?) se jelea cu aceeaşi teatralitate.

— Stop respirator la 11.30 p. m., zicea ea (de ce-or fi femeile de o asemenea scrupulozitate în privinţa detaliilor?), iar înainte de asta n-a mai putut să respire. Zicea că îl durea violent capul. Şi pe urmă a avut halucinaţii. I se părea că era un porc în cameră.

— Ce fel de porc?

— Nu ştiu. Un porc, pur şi simplu. Oh, Doamne, Dumnezeule! Oh, Doamne, Dumnezeule! Era atât de dulce. L-am iubit atât de mult.

— Şi eu... of, Isuse... ţineam la el. Ce băiat de treabă! Un tip nemaipomenit, pe cuvânt!

— Şi, oh, Doamne, Dumnezeule, aşa, dintr-o dată! Aşa, dintr-o dată! A murit a murit a murit a murit a murit. N-o să se mai întoarcă niciodată. A murit.

O pauză.

— E-aici Roger-de-la-dispensar!

Bun.

—A fost un om atât de bun, de leal, de onest, de curajos, de dulce şi de blând. Şi... ce doctor bun era!

După părerea lui Henry, reacţia asta era tipică,

din păcate, pentru felul în care lumea vorbeşte despre cei decedaţi de curând. Inadecvată ar fi o modalitate indulgentă de a caracteriza caracterizarea făcută de doamna Donald soţului ei. Henry ţinea receptorul la un metru de ureche. Mici suspine sugrumate curgeau din aparat, împrăştiin- du-se prin cameră. Elinor se balansă spre el. Pe moment, Henry crezu că voia să-l pocnească, dar nu, Elinor înşfacă receptorul din mâna lui şi, trăgându-l în jos pe podea, o dată cu ea, se apucă să reverse pe fir dragoste, sprijin, tandreţe şi linişte.

— Billykins, zicea ea (cum s-o cheme pe femeie aşa?), Billykins, e-atât de groaznic!

Henry se mută în celălalt capăt al camerei. Elinor se aşeză pe podea, cu pletele lungi şi negre revărsate în jurul ei, şi începu să spună o mulţime de „Da... da... da, ştiu...” şi „Bineînţeles...“. Asculta în receptor, se gândea Henry, aşa cum patinează unele figuri publice. Probabil că Billykins îi povestea despre Donald-Bucătarul rafinat, Donald-Marele luptător pentru transformări sociale, Donald-Romancierul. Nu putea să fi fost doar Donald-Marele Doctor.

Dacă Roger-de-la-dispensar făcea autopsia, se gândea Henry, el ar trebui să fie OK Roger-de-la-dispensar nu era în stare să facă diferenţa dintre un emfizem şi o banală răceală.

— .. .Da, da, draga mea... (îh?)... draga mea, da... suntem alături de tine... suntem alături de tine...

Elinor închise telefonul. Se holba sumbru la Henry, în cealaltă parte a camerei.

— Dumnezeule, spuse ea, ca un popă care tocmai a descoperit Lumea a Treia. Ce mici ajung

să-ţi pară propriile probleme în comparaţie cu aşa ceva, nu?!

— Da? făcu Henry.

El îşi sugea buzele. Ea înclinase capul pe umăr.

— Eu cred că nu ai deloc instincte şi sentimente omeneşti, spuse ea. Nu cred că eşti om, de fapt. Cred că eşti un fel de mic animal scârbos, o creatură de pe altă planetă. îmi pare rău pentru tine, Henry. într-o bună zi, te vei trezi la realitate şi îţi vei da seama cât de oribil eşti. Or, nu cred că vei putea să te suporţi aşa. Mă duc la culcare.

îndoindu-şi degetele, Henry porni în sus pe scări, după ea. în spatele lui, patetic, Tibbles mieuna în hol. Henry spera că mâţa nu era atât de lovită încât să facă tărăboi că murea. în faţa lui, Elinor îşi trăgea rochia peste cap. Purta, ca de obicei, o rochie-sac, ca o fandoseală că ar putea fi însărcinată. Dedesubt era, ca de obicei, corpul lui Elinor. Dacă puteai face abstracţie al cui era, nu era un corp urât, de fapt. Lui Henry îi trecu din nou prin minte că, poate, cineva, dar nu el oricum, ar putea descoperi că nevastă-sa era interesantă din punct de vedere sexual. Dacă nu Donald, atunci poate una dintre femeile de la grupul de psihoterapie. Era însurat, cumva, cu o lesbiană? Se putea aşa ceva? Şi alţi avo- caţi, mult mai eminenţi decât el, păţiseră asemenea lucruri. Auzi apa de la robinet, apoi zgomotul periuţei frecate pe gingii, fildeşi şi buze. Cu braţele întinse în faţă. Henry urcă scările în fugă, spunându-şi în timp ce alerga: „Mai are trei minute de trăit.”

15

e dovedi că avea mult mai mult decât atât.

În primul rând, când Henry ocoli uşa de la baie, i se păru că a se repezi aşa la ea era o dovadă de „comportament necorespunzător”, pentru a folosi o expresie de-a lui Elinor. Se surprinse păşind hotărât spre umerii aceia cărnoşi. Capul ei, care se rotea cu altă viteză şi în sens contrar mâinii în care ţinea periuţa, îi amintea de o raţă de carton, de la tir. Ţi se părea greu de lovit, cu un fel de impermeabilitate zglobie faţă de orice tentativă de a-l atinge.

Indoind în continuare degetele, începu să le înfigă la baza cefei lui Elinor, sau mai bine zis în zona unde se presupunea că trebuia să înceapă ceafa. Se trezi cu mâinile pline de o piele uscată, pergamentoasă, care, pe măsură ce el îşi croia drum spre traheea ei, se ridica şi se desprindea ca o foaie de plăcintă. Zvârlind la o parte acest prim strat de piele, încercă să sape şi mai adânc, dar descoperi în schimb tot numai piele, deşi nu-şi dădea seama dacă era pielea exterioară care alunecase la loc printre degetele lui aflate în înaintare, ori un strat complet nou. Nu încăpea însă nici o îndoială că, dacă voia să găsească unde era traheea, darămite să mai şi pună degetele pe ea şi s-o strângă, era nevoie de două persoane.

— Ce faci, Henry? cotcodăci ea. Iar vrei sex?

— Cum adică „iar”? zise Henry.

— Tu nu pui mâna pe mine decât când vrei sex, zise Elinor.

Şi începu iarăşi să se spele pe dinţi.

— Nu vreau, spuse Henry. Te cuprind uneori în braţe fiindcă simt nevoia să te simt aproape. Am nevoie să te mângâi şi să simt căldura trupului tău.

în timp ce spunea asta, Henry se trase de nas şi răsfrânse în sus buza superioară, dezgolindu-şi gingiile. Arăt, îşi zise el, ca o specie urâtă de rozătoare.

— Taci din gură, Henry! zise Elinor. Mă pipăi pe fund şi, gata, ai pretenţia să reacţionez. Sexul nu înseamnă doar o nevoie animalică. Nu e ca mersul la veceu.

Henry începu să alunece în jos, pe lângă perete. Se părea că nu era posibil s-o stranguleze. Oricum, nu în seara asta. Poate că n-ar strica să tocmească un ucigaş cu simbrie.

— Ba e cam ca mersul la veceu! zise Henry. Oricum, ce vezi tu rău în mersul la veceu? Mie îmi place să merg la veceu.

— Am văzut noi, lasă! spuse Elinor răutăcioasă şi, scutu- rându-şi pe spate pletele negre, puse periuţa de dinţi, energic, în paharul de plastic şi ieşi ţanţoşă din baie.

Pe palier, îi veni o nouă idee, aşa că intră înapoi, bălăngănind din braţele lungi, cu faţa schimonosită de furie.

— Dar cum poţi, totuşi? zise ea. Cum poţi, când cel mai bun prieten al tău zace mort! Mort. Iar ţie nu-ţi stă capul decât la... asta!

La care, Elinor arătă teatral spre şliţul lui Henry. Şi Henry se surprinse rânjind prosteşte. Orice fel de atenţie acordată organelor lui genitale, fie şi genul de gest folosit îndeobşte de avocaţii deosebit de agresivi, i se părea bine

venită.

— Şi nu te mai hlizi aşa! lătră ea. Doamne sfinte! După felul cum se grozăvesc bărbaţii ăştia, ai zice că au nişte... chestii tare deştepte şi nostime.

Ajunsese acum la nivelul şliţului, împungând cu degetul în fermoarul de la pantaloni.

Sexul între Henry şi Elinor încetase în urmă cam cu patru-cinci ani şi, din câte îşi mai amintea Henry, mai bine că îl întrerupseseră. în aproape toate partidele lor de amor, Elinor se văitase. O durea spatele, mâna îi intrase în hibernare. Ea era ţeapănă, el nu. Dura prea mult. Se termina prea repede. El era prea ezitant, prea agresiv, prea supus, prea dominant.

Ducându-se după ea în dormitor, decise să continue pe panta ofensivă.

— Dacă sunt poponar! zise el, aşezându-se pe marginea ei de pat, în timp ce ea se întindea să ia o revistă de femei.

Se uită ciudat la el.

— Termină cu prostiile, Henry! zise ea, pe un ton uşor certăreţ.

După care, se apucă să citească o reţetă.

— Mă gândesc adesea, continuă el, cum ar fi să fac amor cu un bărbat.

Elinor se uită la el peste marginea revistei.

— Mda, adăugă Henry, ar fi o schimbare plăcută, faţă de a face amor cu tine. Sau, mai bine zis, faţă de a NU face amor cu tine.

Elinor pufni pe nas.

— Te porţi pur şi simplu prosteşte şi agresiv! spuse ea.

— Să te postezi în patru labe, iar un ins complet necunoscut să ţi-o tragă pe la spate, în aer

liber. în parc. Să te contopeşti cu natura, să-ţi simţi pantalonii pe glezne...

— Henry, zise Elinor. Am impresia că eşti bolnav. Am impresia că suferi de ceva. Cred că ar trebui să te tratezi.

— Cum să mă tratez? făcu Henry, lingându-se pe buze. Cu câteva scatoalce la fund? Cu-o flagelaţie simpatică?

— Donald a murit, spuse ea. S-a prăpădit. S-a dus dintre noi. Asta nu-nseamnă nimic pentru tine? Chiar n-ai nici un sentiment omenesc?

Dacă sperase cumva că un scandal i-ar fi putut da pinteni spre o abordare directă, nemijlocită, a misiunii de a o ucide pe Elinor, Henry se înşelase amarnic. Ca de atâtea ori după ce discuta cu ea, se simţea demoralizat şi derutat. Femeia asta avea nişte resurse inepuizabile de furie, la fel ca şi nenumărate opinii evident corecte şi sincer susţinute.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât realiza tot mai clar că era o treabă de profesionist adevărat. Genul de bărbat cu faţa colţuroasă, îmbrăcat în costum bleumarin. Elinor ieşind într-o dimineaţă de la şedinţa de terapie, luându-şi la revedere de la Anna, de la Linda, de la Susie, de la Tatiana şi Ruth, când *păâârrrrrr*—câteva rafale dintr-un M16, scrâşnet de pneuri şi scârţâit de frâne, în timp ce automobilul demara în trombă pe Makepeace Avenue.

— Ştiţi pe cineva care-i purta poate pică pentru ceva?

— Eu... nu, nu pot, comisare... ar hohoti Henry. O simplă gospodină ca ea, atât de liniştită...

Problema era, filozofa Henry în timp ce îşi scotea pantalonii, unde să găseşti nişte ucigaşi plătiţi? Ăştia nu-ţi vâră cartea de vizită în cutia

poştală de-acasă şi nici nu îşi fac reclamă în *Pagini aurii.* Iar de regulă sunt nişte persoane imprevizibile, cer plata în avans sau încearcă să te şantajeze. Cam ca şi constructorii. Avusese mult de furcă, anul trecut, cu constructorii. La fel şi Donald. Discutaseră mult pe această temă la Rose and Thorn. Dacă şi cu ucigaşul tocmit va avea probleme, probabil că va discuta despre asta, aşa cum discuta pe tema constructorilor.

— Cum e, omule?

— Merge. Dar am luat un... ucigaş plătit şi...

— Am avut şi eu unul pentru Billykins. Să vezi...

Donald.

Donald murise. El îl omorâse pe Donald. El era criminalul. Henry se lungi cu capul pe pernă şi închise ochii.

— lartă-mă, Donald, spuse el în gând. lartă-mă, te rog. Donald reacţionă tare frumos.

— Lasă, omule, se mai întâmplă. Vino la înmormântare, spunea el.

— O să vin, zise Henry. N-aş lipsi pentru nimic în lume.

Elinor se uita curioasă la el.

— Te gândeşti la Donald? întrebă ea.

— Da, răspunse Henry. Mă gândeam la el, ce tip drăguţ era.

— Oh, Doamne! zise Elinor. A rămas un mare gol în urma lui.

— Aşa e, spuse Henry.

Şi, într-adevăr, în foarte scurt timp Donald se va duce într-un mare gol. în „Vale Crematorium" din Putney, ca să fim mai precişi.

— Parcă-l văd ca acum, zise Elinor, care părea să se fi înveselit considerabil, cum râdea, glumea

şi se distra aici. Ca în clipa următoare să se tăvălească pe jos, în agonie!

— Ştiu! spuse Henry.

— Parcă luase... nu ştiu... nişte otravă sau ceva! zise Elinor.

Henry tuşi.

— Remarca asta mi se pare cam deplasată, spuse el.

Abia mult timp după ce ea adormise, iar el o împunsese în coaste ca s-o facă să nu mai sforăie, treaz în pat, cu ochii holbaţi în beznă şi gândindu-se la Donald, lui Henry îi trecu prin minte că aceasta era cea mai lungă conversaţie pe care o avusese cu Elinor în aproape un an şi că, după un debut urât, se întâmplase ca de vreo două ori să devină aproape periculos de amabilă.

16

£/ nmormântarea lui Donald se dovedi, în fazele de pregătire, oricum, ceva minunat.

Billykins, toată lumea remarca, era magnifică. Demnă, palidă, dar, pe terenul dejoacă, măcar, calmă. Arfur părea de-a dreptul vesel. Ea purta o rochie neagră lungă până la genunchi, care îi venea foarte bine, şi un fel de pălărie cum au spanioloaicele, care o făcea să semene cu o reclamă la vinul de Xeres.

— Pur şi simplu, vreau să mă comport ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, spunea ea.

Existau momente când, văzând cu câtă magnificenţă trata ea totul, Henry avea senzaţia că Billykins nici nu va veni la înmormântare, însă pe măsură ce data se apropia observă că purta tot mai mult negru – bijuterii, eşarfe, cape, pelerine şi jachete, ciorapi, bluze şi pălării. îl aducea pe Arfur la opt cincizeci a. m., magnifică într-un mantou negru, rochie neagră până la glezne şi cizme negre de piele, după care reapărea pe la trei şi cincisprezece, sprijinindu-se de balustrada scărilor, în aceeaşi ţinută, la care îşi asorta o eşarfă sau o singură bijuterie.

Vecinii, toţi vecinii căzuseră de acord, erau magnifici. Toţi o vizitau. Intrau şi ieşeau din casa lui Billykins şi „stăteau cu ea“, cum se exprima toată lumea. Domnul şi doamna A-zgâriat-careva-Mitsubishi-ul se duseseră la ea, când o văzuseră pe stradă, şi îi strânseseră mâinile între palmele lor. Făceau prăjituri, plăcinte cu carne, pâine, comandau flori,

aspirau covoarele şi scările; de fapt, se gândea Henry, lui Donald i se dădea mai multă atenţie (şi de mai bună calitate) acum, când murise, decât atunci când era viu.

Moartea lui, spuneau oamenii, „unise lumea de pe stradă". Până şi Nazistul-care-a-scăpat-necondamnat-la-Nurn- berg, de la numărul 42, era văzut discutând cu vecinii, pe un ton sigur şi jovial care îl făcea să semene şi mai mult cu un ofiţer de la Gestapo. Domnul şi doamna A-zgâriat-careva-Mitsubishi-ul zâmbeau, dădeau din cap la oamenii care treceau pe lângă ei şi încercau să nu tresară de fiecare dată când cineva depăşea o rază de zece metri în jurul Mitsubishi-ului. Au existat, de asemenea, la început oricum, discuţii frenetice despre ce onoruri trebuiau să i se aducă lui Donald. Dave Sprott, dentistul nordic de la 102, al cărui accent nordic păstrat cu grijă i se păruse întotdeauna lui Henry o modalitate de a critica suburbia londoneză în care se afla, sugeră să se „închirieze" Catedrala Sf. Paul.

„Cred că merită şi el atâta lucru", spusese Sprott. „Cred că merită un omagiu generos."

De la Catedrala Sf. Paul până la „Vale Crematorium" din Putney nu li se părea vecinilor o distanţă chiar aşa de scurtă – asta apropo de entuziasmul lor generos faţă de înhumarea lui Donald –, iar când au aflat că se plănuia un serviciu divin la Biserica parohială din Wimbledon, unii au zis că era preferabil aşa. „Donald", ziceau ei, „n-ar fi vrut la Sf. Paul. Ce-avea, mă rog, Donald cu Sf. Paul?" Bună întrebare, deşi acelaşi lucru s-ar fi putut spune şi despre legătura lui cu Biserica parohială din Wimbledon. însă faptul că nimeni nu părea să aibă habar unde se afla

Biserica parohială din Wimbledon, că nimeni de pe Maple Drive nu-l văzuse vreodată pe popă, nici măcar de Crăciun sau de Paşte, n-avea prea mare importanţă, s-ar fi zis. Intenţia conta, cum spunea Nazistul-care-a-scăpat-necondamnat-la- Niîrnberg. Şi toţi cei de pe Maple Drive, în timp ce găteau, consolau, îşi scoteau hainele bune şi se gândeau cum să spună despre Donald lucruri şi mai frumoase decât ultimul lucru care se spusese despre el, erau în sinea lor atât de uluiţi, atât de uşuraţi, atât de barbar de veseli că trăiau, încât, dacă cineva ar fi propus să-l îngroape cu susul în jos într-o găleată cu bălegar de cal, ar fi convenit probabil că tot răul era spre bine.

Cu două zile înainte de înmormântare, Henry a fost rugat să ţină un mic discurs şi, cu toate că începuse prin a spune că nu se simţea în stare să vorbească nimic, că nu credea să poată rosti vreun cuvânt, că nu avea stofă de orator, ajunsese în final să accepte, bineînţeles. La petrecerea de Crăciun de la Harris, Harris şi Overdene, în urmă cu trei ani, ţinuse cel mai nostim discurs improvizat vreodată în firmă, cum se exprimase toată lumea. La Universitatea din Lough- borough erau câteva persoane care rămăseseră proverbiale cu vorba lor „lângă Henry ăsta, poţi să mori de râs, nu alta”. Nu vedea de ce n-ar face o tentativă şi în domeniul alocuţiunilor publice într-un registru mai grav. La urma urmei, tipul era unul dintre cei mai buni prieteni ai lui, nu? Măcar atâta să facă pentru el. Intr-unui dintre dialogurile lui interioare cu medicul generalist răposat, Henry spunea. „Ştii, bătrâne, chestia asta n-o să te aducă înapoi. N-o să repare faptul că eu, în fond, hai să nu ne mai ascundem după deget, te-am otrăvit!”

— Nu nu nu, spunea Donald. Ce naiba, omule, se mai întâmplă.

— Nu, voiam să spun… că eu am făcut-o, îl contrazicea Henry. Eu te-am otrăvit. Şi îmi pare foarte, foarte rău de ceea ce-am făcut. A fost un accident, dar asta nu-i o scuză. Aşa că măcar atâta lucru mai pot face şi eu – să le spun tuturor ce tip nemaipomenit eşti!

— Am fost, zise Donald. Am fost…

— Măi, omule! Pricepi ce vreau să fac?

îşi scrise discursul de câteva ori.

Când se puse problema, efectiv, să scrie, şi nu doar să se gândească vag la alocuţiune, lui Henry i se păru mai greu decât se aşteptase. Nu prea mai scrisese nimic de la *Istoria completă a Wimbledonului,* iar respingerea acestei cărţi de către zece edituri (nu avea nici o veste încă de la The Apple- cote Press, Chewton Mendip) îl făcea să cam aibă emoţii înainte de a pune pixul pe hârtie, dar constată că, dacă îşi golea mintea de orice altceva, îşi silea mâna să ţină strâns creionul, iar apoi silea creionul ăla să se mişte pe foaia de hârtie, rezultau nişte gânduri drăguţe, profunde şi interesante. Scrise, până la urmă, douăzeci şi cinci de pagini, dintr e care îi citi câteva lui Elinor, într-o seară târziu. Mai erau şi două poezii lunguţe, în versuri albe, pe care nu-l prea trăgea inima să le expună lumii. Când Henry termină cea de-a treia pagină, Elinor înclină capul pe-o parte şi spuse cu vocea ei „m-am-supărat-dar-vreau-să-te-ajut“: „îmi place bucăţica despre Donald.”

— Cum adică? zise Henry. Totul e despre Donald aici!

Deveni imperativă-fără-să-vrea şi, mărşăluind rapid din- tr-un capăt în celălalt al bucătăriei, cum făcea întotdeauna când îi împărtăşea un mare

adevăr:

— Nu e, Henry. E, mai ales, despre tine.

— Crezi?

Henry se uită la paginile din manuscrisul închinat glorificării omului pe care el îl ajutase să pornească spre beatitudinea veşnică şi constată că Elinor avea dreptate. Existau acolo o povestire foarte lungă despre el şi Donald la Rose and Thorn, o glumă scurtă şi cam vulgară despre ce i se întâmplase odată soţiei lui Donald când trecea prin parc şi o bucată lăudăroasă despre cum el, Henry, îi distrase pe nişte mateloţi francezi în barul de la Mini Golf, la Boulogne- sur-Mer. Toată chestia era de un gust foarte îndoielnic, nu se putea să nu recunoască.

O luă de la capăt. Se decise să întocmească o listă cu calităţile lui Donald. *Cantabil. Talentat la medicină. Face teren. Bun părinte. Spiritual.* Dar rubricile astea păreau să-l paralizeze complet. Când ajunse la *Punctual* şi *Respectuos la volan,* se hotărî să renunţe şi să improvizeze.

— Păi, încearcă să fii logic, ce naiba, spuse Elinor. Te faci mereu de râs când vrei să vorbeşti în public. Ai fost penibil la nunta noastră.

— Zău?!

— Oh, Dumnezeule, da, zise Elinor. îţi pica saliva din gură!

Henry încrucişă braţele la piept.

— S-ar putea, fireşte, să fiu copleşit de emoţie, spuse el.

Elinor se roti în loc, cu o expresie îngrozită pe faţă.

— Cum adică? se interesă ea.

— S-ar putea să plâng, zise Henry. Să... bocesc... rău de tot!

Elinor făcu o mutră de parcă ar fi băut lapte acru.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Henry, spuse ea. Dacă faci aşa ceva, eu te părăsesc.

Momentele de supărare de acest fel dintre ei i se păreau lui Henry aproape liniştitoare. Elinor fusese aşa de drăguţă de când murise Donald, încât erau clipe când lui Henry nu-i venea să creadă că plănuia s-o omoare. Problema era că i se părea într-un fel o nedreptate faţă de Donald, dacă nu mai făcea o tentativă. Ca să nu se spună că omul murise degeaba.

Probabil că se hazardase la ceva prea sofisticat. Taliul era un fel de Alfa Romeo printre otrăvuri, farmecul lui venind de la faptul că era imposibil de detectat. Dar chiar era detectarea o problemă? Nimeni nu părea câtuşi de puţin interesat cum murise bietul Donald; pur şi simplu, într-o noapte dăduse ortul popii. Arfur formula ceea ce era în mintea tuturor, când zicea mirat: „Taţi a căzut jos, aşa, şi a murit!“

Era nevoie de un produs comercial de uz casnic. Ceva ce se poate cumpăra de la supermarket. Nu trebuia să fie incolor, insipid sau inodor, ci doar ceva care să poată trece, cumva, de dinţii lui Elinor, ca să-i ajungă în esofag şi mai jos în aparatul digestiv, chiar dacă pentru a reuşi aşa ceva ar putea fi necesar s-o imobilizeze complet şi să-i vâre o
pâlnie pe gât. Motivul pentru care era decis din nou s-o otrăvească era probabil încăpăţânarea ei de a nesocoti prima lui tentativă. Trebuia să mănânce ceva care să acţioneze ca un paravan pentru insecticid sau ce produs s-o decide el să folosească. Vreun aliment natural şi scârbos, nişte

făină neagră care să poată fi albită.

Inălbitor. Va începe prin a se uita după nişte înălbitor, iar apoi se va gândi cu ce ar putea să-l combine. Când se duse la Waitrose să cumpere mâncare pentru contribuţia lor la ceea ce toată lumea de pe stradă numea „pomana pentru Donald“, Henry pierdu câteva ceasuri la raionul de detergenţi de uz casnic, care i se părură toţi destul de letali. *Domestos omoară toţi microbii – Dead!* Aveau nişte denumiri dure, agresive, vorticiste ca ton – *Scour! Blast! Zap!*— şi preferata lui Henry, care după cum arăta eticheta părea o variantă mai sexi de sodă caustică – *Finish 'Em.* Se vindea într-o sticlă albastră uriaşă, având lipită pe-o parte o poză cu o chestie ca o sticlă albastră cu douăsprezece picioare, care îşi dădea duhul sub privirile sinistre ale unei gospodine cu mănuşi de cauciuc.

Ce plăcere, se gândea Henry, să foloseşti un detergent casnic împotriva unei feministe. Femeile ca Elinor refuzau să-şi canalizeze agresiunea în direcţia microbilor din gospodărie. A păstra curăţenia în casă era un lucru considerat, probabil pe bună dreptate, ca un complot al bărbaţilor pentru a te împiedica să faci altceva mai interesant. Nu, Henry era cel care, sâmbăta dimineaţa, freca gresia din bucătărie, ştergea praful, aspira covoarele, turna soluţie de curăţat în lavoare şi chiuvete. Acum, însă, câţiva litri de *Finish 'Em vor* fi puşi în slujba unei sarcini gospodăreşti mai importante, eliminarea doamnei Farr.

Problema era – cum să disimuleze gustul? Nici măcar ceaiul dulce şi fierbinte, un paleativ preferat al otrăvitorilor, n-ar putea îndulci aroma

acestui *Finish 'Em,* iar pentru a o omorî pe Elinor ar avea nevoie de cel puţin o jumătate de sticlă. Şi – presupunând chiar că ar putea-o convinge s-o bea – nu era, mda, ceva cam neobişnuit să găseşti jumate de litru de detergent în stomacul cuiva? Nu, aşa ceva nu era posibil. Elinor ar trebui să mănânce o găleată de pui cu *vindaloo*[V] pentru ca treaba aia să-i ajungă în burtă, şi, deşi se formulaseră dubii exprese privind bucătăria restaurantelor Tandoori, Tandoori din Wimbledon, din câte ştia Henry, nu ajunsese deocamdată să folosească detergenţi ca să-şi mai învioreze meniul.

Se hotărâse să renunţe, ba chiar se căznise câteva ceasuri să găsească măcar ceva care să-i placă la ea, când, cu două zile înainte de înmormântare, Elinor ridică privirea de pe o *quiche lorraine* („Billykins zice că ea nu e în stare de mai mult") şi lătră:

— Ce-o să fie de băut?

— Ăăă?

— La sindrofia lui Donald. Trebuie să bem şi noi ceva. Ştiu că e oribil, dar asta e! Oamenii vor să bea alcool la pomană.

Henry bulbucă ochii la ea.

Fuseseră multe discuţii pe stradă, pe această temă. Dave Sprott, dentistul, sugerase un butoi de bere Guinness. Sam Baker QC (aproape) de la numărul 113a propusese să aducă el „nişte sticle din vinul meu Chardonnay australian". Dar nimeni nu se simţea în stare să mai facă faţă pisălogelilor lui Sam Baker QC (aproape), la un pahar de

---

V Amestec de ardei iute, tamarind şi alte mirodenii ca ghimbirul, chimionul şi seminţele de muştar, specific mâncărurilor din centrul şi sudul Indiei. *(N. ed.)*

Murray River Chardonnay, un vin foarte sec şi cu o denumire extrem de sugestivă. Vera Loomis, baba de nouăzeci şi doi de ani care locuia la numărul 92 şi era cunoscută, poate nu degeaba, ca „Ai-toate-Ia-locul-lor?“ propusese vin de prune sau bere făcută în casă, iar Susan Doyle, despre care se zvonea că se uita la *Ştirile de la ora zece în* timp ce bărbatu-său o satisfăcea, sugerase nişte bere cu limonadă. Comisarul Rush de la 38, pe care Henry îl ştia sub porecla de „Paznicul cartierului”, opina că băutura la înmormântări denotă lipsă de respect. Intr-o după-amiază, îl opri pe Henry pe stradă, cum făcea de-atâtea ori, şi îi spuse, tot cum făcea de-atâtea ori:

— Băutura şi şofatul sunt o nenorocire, Henry.

Unii susţineau că îl auziseră când propusese ca toţi invitaţii să fie puşi să sufle în fiolă la intrare, căci Rush era renumit în zonă ca un poliţist deosebit de vigilent. Henry participase la multe dintre aceste discuţii, băuse şi o bere cu Dave Sprott ca să dezbată problema, însă când Elinor îi puse întrebarea înţelese, brusc, că ar putea nu numai să dea o mână de ajutor, ca între vecini, aducându-i astfel încă un ultim omagiu, ci şi să servească la pomană ceva care, în toate sensurile expresiei, „să-i termine complet”, ca şi celebrul *Finish 'Em.*

— Punci, zise el, gutural. Fac eu nişte punci.

17

/ €/enry se apucă să prepare punciul în seara dinaintea înmormântării. Cumpără nişte concentrat de struguri, zahăr, coniac şi o sticlă mare de detergent; puse amestecul într-o cratiţă mare, în care Elinor făcea de obicei marmeladă. Nu fierse ingredientele, de teamă ca înălbitoml să nu se evaporeze; când amestecul se încălzi suficient, adăugă douăzeci de sticle de Riesling iugoslav, două sticle de Guinness şi cam un kilogram de portocale tăiate bucăţi.

Pe urmă, gândindu-se el că un strop mic de detergent n-avea cum să-i facă rău, sorbi surescitat o lingură de fiertură. Indubitabil, avea gust de detergent. Deşi, de fapt, se contrazise Henry în gând, în general punciul *are* gust de detergent. Dar, în realitate, reacţiona pur şi simplu la ideea că *pusese* detergent în amestec. N-avea în cap decât deter- genţi. Dimineaţa, pâinea prăjită avea gust de detergent, halba de bere de la Rose and Thome avea şi ea gust de detergent. Va mai pune doar nişte zahăr, asta era.

Mai adăugă trei pachete de zahăr brun. Tot mai avea gust de detergent.

Partea bună Ia înmormântări era că nimeni nu se plângea niciodată de calitatea mâncărurilor şi a băuturii de la pomană. Inghiţeai ceea ce ţi se dădea şi te căzneai să faci o mutră de parcă numai de mâncare nu-ţi ardea ţie atunci. Chiar şi când se mai încălzea atmosfera, tot nu se cădea să comentezi ceea ce ţi se servea. Musafirii, remarcase Henry, aveau un fel reverenţios de a spune „bogdaproste[11] când

primeau vreun sandviş cu brânză şi roşii la pomana de după înmormântare, aşa că el nu vedea de ce i-ar apuca pe unii să emită critici doar fiindcă dădeau de duşcă un pahar de vin care conţinea o cantitate bunicică de detergent casnic cunoscut sub denumirea de *Finish 'Em.*

Aparentul dezavantaj al manevrei – faptul că Henry va ajunge, în final, să-i otrăvească nu numai pe Elinor şi pe Donald, ci şi pe majoritatea locuitorilor de pe Maple Drive, inclusiv ce mai rămânea din familia lui Donald (se ştia ce mult ţinea Arfur la „neamu/zle lui tăticu'") – era contrabalansat de genialitatea caracterului nemijlocit al planului.

Una dintre principalele probleme ale otrăvirii om-la- om, descoperise Henry, era însuşi aspectul ei foarte intim. Trebuia să te căzneşti aşa de mult să convingi subiectul să accepte otrava şi când (sau, mai bine zis, *dacei)* reuşeai, tocmai datorită acestei intimităţi, oricine putea să-şi dea seama că tu fuseseşi cel care le vârâseşi pe gât firimitura măsluită, spaghetele alunecoase sau salata de cartofi neobişnuit de bogată în săruri minerale. Astfel, va fi absolut evident că cineva turnase o sticlă de detergent în punci, însă, din moment ce Henry nu avea nici un motiv să ucidă toată strada Maple Drive (cel puţin în opinia poliţiei), i-ar fi relativ uşor să rămână stupefiat de groază şi să îi plimbe pe poliţaii din Wimbledon pe la toate adresele unde lăsase el nesupravegheat faimosul castron cu punci. Şi avea de gând să lase castronul în cât mai multe locuri uşor accesibile unui psihopat.

În timp ce amesteca fericit (Elinor se dusese la culcare devreme) , Henry începu să-şi imagineze

titlurile cu litere de-o şchioapă. OTRĂVITORUL DIN WIMBLEDON – PSIHOPATUL AR PUTEA LOVI IAR, SPUNE POLIŢIA! Va trebui şi el, bineînţeles, să bea unul-două pahare, suficient cât să se simtă un pic rău, dar ce-ar mai conta asta în comparaţie cu satisfacţia de a o lichida pe Elinor, ca să nu mai pomenească de domnul şi doamna A-zgâriat-careva-Mitsubishi-ul şi Na- zistul-care-a-scăpat-necondamnat-la-Nurnberg.

FARSORUL ŞI DETERGENTUL: NOI ÎNTÂMPLĂRI! Niciodată n-ar putea face legătura cu el. Nici dacă ar fi fost văzut turnându-i nevesti-sii pe gât pahare întregi, tot n-ar bănui nimeni nimic. Fiindcă una dintre frumuseţile acestei crime era aparenta (sau, de fapt, reala) lui lipsă de motive. Nu erau prea mulţi cei care îşi ucideau nevasta pentru că nu o puteau suferi. De obicei, oamenii făceau asta din nişte raţiuni mai evidente, mai sordide; voiau bani, se îndrăgosteau de alta sau îşi pierdeau răbdarea. Antipatia lui Henry reprezenta un sentiment mai delicat, mai raţional decât aşa ceva. Era mult mai mult decât dacă s-ar fi trezit pur şi simplu într-o bună dimineaţă şi ar fi realizat, pentru a folosi o expresie utilizată de un prieten apropo de nevasta altcuiva, „pe ce pusese mâna”, se gândea el în timp ce muta oala de pe plită pe pardoseală, încercând să ignore miasma păcătoasă care ieşea din lichidul legănat de pereţii vasului. Şi, o dată ce realizase asta...

Lângă aragaz se afla un bileţel. Iniţial, Henry crezu că era tot una dintre cele câteva mii de misive pe tema virilităţii lui obscene, însă spre mirarea lui văzu că începea cu „Dragă Elinor...” Un amant. Are un amant! Păi, atunci şi îndeletnicirile lui deveneau mult mai de înţeles, nu?! Luând în mână biletul, observă că scrisul era

al lui Elinor.

Scumpă Elinor,

Vorbesc serios! Fiindcă eşti scumpă! Ascultă bine! Ascultă bine!

Aici, Henry detectă influenţa psihoterapie!.

Nu dispera! Tu eşti Elinor! Talentată ca bucătăreasă, lingvistă, dansatoare, mamă, cântăreaţă de operă şi decoratoare de interioare! Iubeşte-te pe tine însăţi! Are ceva de spus Irma Cauther despre asta[1]?

(Probabil că are.)

Oh, scutură-te de gândurile negre! Trăieşte! Fii femeie!

Scapă din mâinile grele ale patriarhatului! Insă există cineva, nu departe de-aici, care ţine la tine ca femeie! Există cineva care te cunoaşte, nu-i aşa[1]? Cineva care îţi rosteşte numele şi încearcă să cunoascăfemeia din tine! Scutură-te de gândurile negre!

Păi, prea uşor scăpa femeia asta numai cu câteva pahare de detergent. Dacă ar exista vreo dreptate pe lume, Elinor ar merita, de fapt, să fie decapitată cu spada, în parcul din Wimbledon, sub privirile tuturor colegelor de la terapie. *Pour encourager Ies autres.* Şi ce mai era şi cu „persoana" aia „nu departe de-aici" care vedea femeia din ea? Chestia asta aducea periculos a regulat ilicit. Or, după treaba aia cu „nu departe de-aici", mai mult ca sigur era cineva din vecini. Rupse bileţelul în bucăţele mici de tot şi se uită înjur după alte misive. Din câte îşi dădea el seama, nu mai exista nici una. După ce punciul se răci, îl duse afară, în magazia din grădină, unde putea fi găsit uşor de Tibbles căreia, de la doza de pui-cu-taliu, îi mergea mult mai bine din toate punctele de vedere. Apoi, urcă în dormitor. Elinor se trezise

din somn şi proba o rochie neagră, care semăna mai mult cu un fel de cort-de-o-persoană. La asta, voia să asorteze nişte tenişi negri şi o brăţară neagră uriaşă. Se contempla în oglinda verticală de lângă pat, trăgându-şi de pe burtă hălci mari de grăsime şi strâmbându-se la propria-i imagine.

— Sunt grasă! spuse ea, când Henry intră în cameră.

— Ştiu, zise Henry, descheindu-se la pantaloni. Şi eu sunt gras.

— Doamne! spuse Elinor, şi pe urmă: Doamne!

Henry nu se mai spălă pe faţă sau pe dinţi. În schimb, îşi scoase chiloţii verzi, primiţi cadou de Crăciun, de la Maisie, şi trase un pârţ, rezonabil de uşurel, cum spera el. Elinor nici nu se sinchisi să reacţioneze. în schimb, zise:

— Moartea lui Donald mi-a dat de gândit!

— Zău? făcu Henry.

— Da, dragule, spuse Elinor.

De ce mă ia cu „dragule”? se gândi Henry. Ce vrea de la mine? M-a văzut cumva turnând *Finish ’Em* în punci?

— Ştiu că trecem printr-o fază urâtă în momentul de faţă.

Ba deloc. Eu cred că evoluăm pe o traiectorie corectă, Elinor. Cred că, în prezent, relaţia noastră comportă multe aspecte pozitive, unul dintre ele, foarte important chiar, fiind tocmai acum afară în magazie, într-un vas mare de cupru!

— Ştiu că uneori eşti de o virilitate aproape brutală, Henry. Şi nesimţitor, pe deasupra. Dar, într-un fel, cred că asta poate fi un mecanism de apărare. Fiindcă dedesubt...

Foarte, foarte dedesubt.

— ...eşti probabil deosebit de sensibil. Dar ai

pierdut contactul cu acea parte umană din tine. Ţi-a crescut o piele protectoare, un fel de... carapace de cruzime, care te ajută să faci faţă lumii din jur. Şi, în momentul de faţă, te-ai transformat în acest „sine“ exterior. Nu mai ai loc pentru sentimente bune şi duioase. Pe când eu...

Eu sunt cântăreaţă de operă, lingvistă, bucătăreasă, mamă, feministă talentată!

— Eu am sentimente de tandreţe faţă de oameni. Persoane cu care fac cunoştinţă în calitate de mamă. Persoane din apropiere. Există un om – nu-i voi spune numele, dar e un om care eu cred că... mă admiră.

Henry bulbucă ochii la ea. Aproape că te cuprindea şi mila văzând câte iluzii îşi făcea probabil. Decise să nu-i dea apă la moară întrebând cum îl chema pe admirator.

— Lucrul ăsta m-a ajutat să scap de depresie, să ştii. Da, recunosc, am fost deprimată. Nu neg. Nu neg că am nişte probleme personale, continuă ea, deşi din tonul vocii ei deduceai clar că habar n-avea care ar putea fi acele probleme.

Cu toate acestea, stilul alert, tranşant, sugera că, o dată ce ar descoperi care ar putea fi aceste probleme, dacă ele existau efectiv, ca o bună feministă ce era nu s-ar eschiva, luptându-se să le rezolve. De fapt, ar fi în stare, la nevoie, să şi inventeze câteva. Greu probabil, se gândi Henry, să trăieşti alături de un satrap ca Henry, de o virilitate obscenă, gras şi nu prea înzestrat. Mai ales dacă erai ghilimele talentată ca lingvistă, bucătăreasă rafinată şi cântăreaţă de operă închidem ghilimelele.

— Dar ce probleme să ai? întrebă Henry. Eşti o

feministă. Feministele, prin definiţie, nu au probleme. Sunt doar maltratate de patriarhat, nu crezi? Nu ne rămâne decât să scăpăm de capii de familie şi totul va fi ideal, nu-i aşa? Nu asta-i ideea?

— Nu te mai prosti, Henry! zise Elinor, ca o învăţătoare la şcoală, ceea ce şi fusese cu ani în urmă. Ne gândim amândoi la problemele noastre. Nu?!

Se aşeză foarte dreaptă pe marginea patului, adresân- du-i-se în continuare lui Henry, de parcă ar fi fost vreun ţânc la grădiniţă care se chinuia să dea de capăt unor noţiuni noi şi periculoase, ca adunarea, scăderea sau poziţia ţării pe hartă.

— Ne gândim cum să fim mai buni ca pereche şi cum să trăim în armonie, ca bărbat şi femeie. Principiul masculin şi feminin. Vezi tu, eu cred că Uterul şi Falusul trebuie reconciliate cumva!

— Am putea face un proiect pe tema asta, zise Henry. Am putea decupa poze cu penisuri şi vagine...

— Henry! zise Elinor, cu o voce menită să-i sugereze că, dacă nu tăcea din gură, risca să se aleagă cu o palmă după ceafa.

Pe urmă, continuă pe genul de ton „sunt-rezonabilă-da- că-şi-tu-eşti-rezonabil“, adoptat de guvernul rus cu, să zicem, lituanienii.

— Vrei să domini, lucru perfect natural, spuse ea mai departe. Este ceva foarte masculin. Se potriveşte cu o serie întreagă de atitudini de-ale tale. Eşti foarte reacţionar din punct de vedere politic. Eşti rasist, cum era şi bietul Donald, dragul de el. Şi ţi-e frică de lume. Ţi-e frică de mişcările de eliberare. Mişcările care urmăresc eliberarea negrilor, a indienilor americani, a nicaraguanilor şi

aşa mai departe. Pe când eu caut să merg în sensul curentului. Să mă schimb şi să evoluez. Să progresez, Henry!

Cum se făcea, se gândi Henry, că Elinor se simţea în perfectă concordanţă cu săracii şi oropsiţii lumii? Şi cum se explica faptul că această profundă empatie cu cei urgisiţi o împingea să-i facă lui viaţa atât de grea? Henry nu avea concepţii coerente despre lucrurile care nu-l priveau nemijlocit; în opinia lui, asemenea concepţii constituiau un lux destul de revoltător. Cum... dar Elinor vorbea iarăşi.

— Am citit o carte, de curând. Despre nevoia aceasta imperioasă de a domina, pe care o au masculii. Se pare că bărbaţii caută să domine femeile. Pe când femeile...

— Caută să domine lumea întreagă, mormăi Henry, în barbă.

— Ce?

— Nimic, dragă!

Elinor se uită bănuitoare la el.

— Cursa mondială pentru înarmări, bunăoară. Este produsul acestei nevoi imperioase de a subjuga, nu crezi? Iar, dacă analizezi lumea din jurul noastru, încercând să găseşti femei cu funcţii de conducere în stat, vei exclama mirat: Dar unde sunt? Unde sunt ele?

Henry începu să bolborosească, în plapumă, nume de femei aflate la putere. „Doamna Thatcher”, şuieră el. „Doamna Gandhi. Golda Meir!“ OK, două dintre astea erau moarte, dar câte necazuri nu provocaseră pe timpul vieţii, nu?! Nemaivenindu-i în minte alte femei în posturi guvernamentale, Henry adăugă câteva scriitoare, actriţe şi sportive – „Jane Fonda”, murmură el,

„Chrissie Evert, Dusty Springfield, Adriana Rich!“ Erau femei toate, nu? Şi le mergea din plin. Mult mai bine decât lui. „Ella Fitz- gerald”, susură el. „Kate Millett, Nancy Reagan, Benazir Bhutto...”

— Ce?

— Nimic, dragă.

Elinor se întoarse spre el şi îi puse o mână pe cap.

— Am tot avut senzaţia, zise ea, de când s-a întâmplat chestia aia cumplită cu Donald, că noi doi parcă ne-am mai apropiat un pic. Am făcut front comun în faţa groazei. Nu ne-am mai dondănit aşa de mult. Ne-am acceptat unul pe celălalt aşa cum suntem fiecare.

O bucătăreasă, lingvistă şi cântăreaţă de operă foarte talentată, cu un imbecil gras şi dominator.

Henry se vârî mai adânc sub plapumă.

— Eu cred, zise el. Simt...

Aceste două cuvinte o făcură pe Elinor să aibă un fel de izbucnire de solicitudine. Se răsuci cu tot corpul şi îşi fixă ochii pe faţa lui Henry', de parcă ar fi fost un spion muribund, gata să divulge un secret vital.

— Simt, spuse Henry, că...

Elinor încuviinţa energic din cap. Clar, asta era metoda pentru a o face să tacă şi să asculte.

— Simt, continuă el, ca bărbat...

Ce simţea ca bărbat? Mai nimic, de fapt, decât că era destul de derutat. Simţea că nu mai ştia, probabil, ce însemna să ai nişte sentimente. Care sentimente erau OK, care erau obscen de dominatoare şi care erau nerelevante doar. Intr-un fel sau altul, se gândi Henry, renunţase la sentimente când maică-sa începuse să-l beştelească tot timpul.

— Da, zicea Elinor, da?

— Păi... dacă am putea... împărtăşi mai multe...

— Da? făcu Elinor.

— Dacă o dată-de două ori, ridică el privirea, cu însufleţire, am putea... bea ceva împreună, de pildă. Ştii? Să ne îmbătăm turtă amândoi. Bem câteva pahare de bere sau whisky sau... uite... punci! Aşa cum făceam noi cândva!

Elinor zâmbi, un zâmbet larg, matern. Şi îl bătu uşor pe mână.

— Ştiu... ştiu, zise ea.

Nici n-ar fi nevoie s-o îmbete prea tare, se gândi Henry. Patru-cinci pahare de Curăţitor stomacal „Henry“ ar trebui să ajungă. *Finish 'Em.* Lichidează-i pe toţi. Pe ea, Dave Sprott dentistul, Sam Baker QC (aproape), inspectorul Rush, „Paznicul cartierului”, domnul şi doamna A-zgâriat-careva-Mitsu- bishi-ul şi Nazistul-care-a-scăpat-necondamnat-la-Nurnberg. Până mâine seară, Wimbledonul va fi mai confortabil, mai curat, mai gol.

18

Cy«/ fost, cel puţin la început, o înmormântare înduioşătoare şi impresionantă. A fost, cum a subliniat Vera „Ai- toate-la-locul-lor?“, baba de nouăzeci şi doi de ani de la 92, cea mai frumoasă înmormântare la care participase ea vreodată. A fost, spunea ea, adăugând că participase la peste cincizeci de înmormântări în Marea Britanie numai, o înmormântare cum nu prinzi decât o dată în viaţă.

A fost, cum spunea ea tuturor, deosebit de impresionată de discursul lui Henry.

La un moment dat, Dave Sprott, dentistul nordic, sugerase să se închirieze un autocar negru, iar oamenii de pe Maple Drive, obişnuiţi acum cu umorul lui nordic păstrat cu grijă, izbutiseră să surâdă anemic, cum făceau când Sprott îi înghesuia în vreun colţ de cameră, la petrecerea de Crăciun.

Dar, aşa cum comentase Henry de faţă cu Elinor, când cortegiul funerar se pusese în mişcare de la „Darby”, antreprenorul de pompe funebre din cartier, un autocar ar fi asigurat o modalitate mai decentă de a deplasa numărul extraordinar de mare de oameni care veniseră, cum se exprima Sprott, să-şi ia „un ultim rămas-bun“ de la Donald Templeton DM. Erau atâtea limuzine, limuzine mai mici şi automobile pe lângă limuzinele mai mici, încât coada de maşini se întindea de la Volley’s Pizza şi Pasta House în jos până la Polka Children’s Theatre de la marginile Wimbledonului. Câţiva dintre şoferii blocaţi pe carosabil vădeau o lipsă de respect crasă, unul dintre ei ajungând

chiar să spună că, dacă ar fi înmormântarea lui, el ar avea mai multă consideraţie pentru ceilalţi participanţi la trafic.

Cu toate astea, pentru început oricum, toată lumea a considerat că evenimentul decurgea bine. Domnul Darby personal, un bărbat de vreo şaizeci de ani, foarte îndurerat, fiindcă asta îi era meseria, a ajutat-o pe Billykins să coboare din maşină, conducând-o apoi în capelă, şi în timp ce asistenţa îndoliată s-a îngrămădit să intre după ea, cu blândeţea aceea politicoasă tipică participanţilor la o înmormântare, în aer plutea cu adevărat o deznădejde mută. În capelă erau maldăre de flori albe, aproape până sus în tavan, iar într-o cutie maro, un pic în dreapta unei cruci de la solduri, se afla Donald.

Lui Henry nu-i pică deloc bine când văzu sicriul prima oară.

— Ştii, Donald, spuse el, îmi pare nespus de rău, efectiv, pentru tot.

— Bătrâne, zise Donald, toţi trebuie să ne ducem odată. Eu mă duc astăzi. Foarte curând, va veni şi rândul tău.

— Sigur, spuse Henry.

— La fel se va întâmpla şi cu toată lumea asta de-aici, insistă Donald.

— Foarte, foarte, foarte curând, spuse Henry.

Billykins decisese să se „dispenseze de slujba de înmormântare propriu-zisă“. Ceea ce, toată lumea de pe stradă căzuse de acord, era un gest îndrăzneţ şi generos, spre binele lui Donald.

— Care-i rostul? îl întrebase ea pe Henry, cam la o zi după moartea lui Donald. Care-i rostul, de fapt?

— Intr-adevăr, replică Henry înţelegător, care-i

rostul?

Billykins alesese trei imnuri: „Merită să lupţi”, „Voi, îngeri radioşi” şi „Ţie, Doamne, îţi mulţumim”. Iar la cimitir, vicarul, un om care s-ar fi zis că avea nevoie de mult mai multă consolare decât ar fi putut el oferi, acceptase să spună câteva fraze înainte de discursul lui Henry. Discursul lui Henry, declarase Billykins, avea să fie punctul central al evenimentului. Mult, mult mai bine să auzi cuvintele sincere ale unui prieten de familie decât pe cine ştie ce preot care nici măcar nu-l cunoscuse pe Donald.

Henry ţinea în mână o bucată de hârtie mototolită, pe care era scris: „Talent la medicină 2 min. Inteligenţă şi toleranţă 3 min. Tată şi soţ 8 min. îndemânare la golf? Serviciu la tenis? Valoarea casei? Posib. de povestit aici poanta hazlie de la Biarritz (prea deocheată?). Ţine minte: fără grosolănii, Henry!“ Ceva mai jos, pe pagină, mâzgălise la repezeală un citat din Shelley: „Viaţa întinează alba strălucire a Eternităţii.” Chestia asta, îşi zise Henry cu ochii pe hârtie, în timp ce acordurile orgii umpleau capela, pare să fie chintesenţa completei irelevanţe a literaturii engleze. Cum era? „Viaţa întinează alba strălucire a Eternităţii”? Păi, dacă ne gândim bine, ce vrea să-nsemne, de fapt? Câţi ţi-ar face cinste cu o bere pentru găselniţa asta? în cazul în care apăreau ceva probleme, Henry notase, dedesubt: „Moartea reprezintă modalitatea Naturii de a ne spune să ne temperăm.” Iar sub asta: „Moartea înseamnă sfârşitul. Prietenul perpetuu. Sofocle.”

în investigaţiile făcute la Biblioteca publică din Wimbledon, nu reuşise să găsească nici un citat optimist pe tema morţii. Existau câteva de genul „Eu-n-am-murit-de-fapt-am- dat-o-fugă-doar-după-

ţigări“, care i se păreau toate cam lungi lui Henry, şi destule în maniera „moartea-ca-alternativă-viabilă-a-vieţii“, multe dintre ele provenind de la părinţii pustiei. Henry se gândise să ia sintagma asta, dar necazul era, constată el, că ajungeai să te amuzi aproape cam prea mult pe socoteala lui Donald, implicaţia fiind că el, norocosul naibii, scăpase de toate belelele, în timp ce ei, adevăraţii năpăstuiţi, erau condamnaţi să mai suporte câţiva ani ororile vieţii în Wimbledon.

Şi versurile
Viermii se târăsc înăuntru
Viermii se târăsc afară
Viermii joacă pocher pe moaca ta
Veseliţi-vă, prieteni, veseliţi-vă! (Trad.) figurau pe mâzgăliturile lui Henry. Alături, mai scrisese: „Foloseşte asta dacă gluma cu golful prinde bine!“ Iar pe pagina următoare, o frază lungă, însufleţitoare, a unui sociolog francez, care spunea, în esenţă, că moartea e o chestie la care avem nevoie de mult ajutor. Sociologul francez, a cărui frază aducea mai mult a paragraf, argumenta în continuare că moartea e o chestie pe care simţim nevoia s-o împărtăşim cu alţii – ceva ce trebuie văzut public. Muribundul ar trebui să fie înconjurat de prieteni şi rude, ar trebui să facă din asta, cum s-ar spune, o sărbătoare. Pe Henry îl scârbea de-a dreptul ideea de a fi ovaţionat în timp ce crăpai, de Elinor, doamna şi domnul A-zgâriat-careva-Mit- subishi-ul, mama lui, mama ei, Maisie şi ceilalţi, când mai aveai doar câteva ceasuri la dispoziţie. Donald însă, judecând după mărimea adunării – se îngrămădiseră pe trei rânduri lateral, iar bătrânul domn Donovan de la 21b („Mă, eu am făcut două războaie pentru voi“) nici nu mai avusese loc să intre –, Donald nu trecea prin ceea

ce sociologul francez numea Moarte solitară. La el, mai degrabă, era valabilă expresia Moarte supraaglomerată.

La sfârşitul celui de-al doilea imn – Oooo-îngeri-Radi- oşi-De-aaaaa dreaaaptaaa Tatălui ceresc! – Henry se trezi împins în faţă de Elinor. Ridică privirea şi îl văzu pe vicar ţinând o carte care semăna mai mult cu o ediţie ilustrată din opera lui W.H. Smith, decât cu Sfânta Scriptură.

— Nu încă... susură el.

— Donald Templeton, începu preotul, a fost un om iubit, şi vreau să spun iubit de către toţi cei care l-au cunoscut.

Dintre care nu faci parte şi tu, amice, se gândi Henry. – Cei care i-au urmărit cariera în televiziune, unde a pornit de la munca de jos, când lucra la montaj de film, promovând apoi în compartimentele direcţiei editoriale de la Granada Television, până la incredibilul lui succes ca editor al emisiunii de TV magazin de la BBC, *Holiday '76,* l-au cunoscut ca pe un om inventiv, entuziast şi extrem de bine informat, nu numai în domeniul călătoriilor – sectorul lui predilect –, ci şi în chestiuni ca arta culinară şi decoraţiunile interioare.

Henry se uită în lungul rândului de persoane. Sub voalul de pe faţă, Billykins rămăsese cu gura căscată. Cei mai mulţi dintre participanţii la îndoliata adunare ascultau toate astea cu aceeaşi atenţie fascinată pe care ar fi acordat-o şi unei prezentări cât de cât exacte a vieţii lui Donald. Nu conta, de fapt, păreau să spună expresiile lor, dacă fusese bucătar, scufundător la mari adâncimi sau cocotă masculină. Era şi el un amărât de om ca toţi ceilalţi. Din anumite puncte de vedere, se

gândi Henry, tipul cu care fusese confundat Donald avusese o viaţă mai bună, s-ar fi zis.

— Mai târziu, continuă preotul, Donald Templeton s-a evidenţiat ca un schior abil, un povestitor inspirat şi un entuziast adept al lucrurilor meşterite de mâna lui. Dar, când ne gândim la el astăzi, ceea ce vă asigur că facem, ne gândim la cei rămaşi în urmă. La Normau, laJean-Paul şi la micuţa Beatrice care suferă la fel de mult ca oricine, inclusiv cei din ramura din Sussex a familiei care, din cauza accidentului feroviar despre care aţi auzit toţi, nu pot fi azi aici cu noi. Donald Templeton...

Cine-oi fi fost tu pe lume.

— Ne zâmbeşte de-acolo, sus, azi. Convertirea lui la islamism, respingerea celeilalte credinţe şi perioada tulbure care a urmat, când boala îl făcuse de nerecunoscut aproape pentru toţi, în afară de câţiva prieteni apropiaţi, sunt lucruri pe care ne dorim să le trecem cu vederea azi, dar...

Aici preotul ridică ochii spre adunare şi o expresie de panică îi umbri faţa. Poate mai exista un Donald Templeton, se gândi Henry. Poate... Dar indiferent de motiv, fie fiindcă toţi fuseseră atât de prinşi de dorinţa de a se consola unii pe alţii, încât nimeni nu se mai sinchisise să vorbească la crematoriu, fie că înţeleseserâ ora greşit sau că preotul suferise pur şi simplu o amnezie, acesta, se vedea clar, era acum vag conştient că nu făcuse o slujbă exemplară. Indiferent de motiv, vicarul n-avea încotro, trebuia să meargă înainte.

— Dar, zise el, sfidând parcă audienţa să se ridice şi să-l contrazică, moartea, cum spunea cineva, este marele tăvălug. Şi în casa tatălui meu sunt multe odăi. Şi aşa cum după o zi de trudă vine

vremea somnului, la fel şi omul, după viaţă, are dreptul la veşnică odihnă întru Domnul, ca şi tine, Donald Templeton!

În acest punct, copleşit de un amestec de ruşine, jenă şi compătimire sinceră pentru omul – indiferent cine-o fi fost el – care zăcea în cutie, la câţiva metri în stânga lui, preotul se întoarse spre coşciug şi spuse, cu un glas shakespearian: „Adio, Donald!”

La faza asta, Billykins, meditând probabil la viaţa mai civilizată, mai senzaţională pe care ar Ii putut s-o aibă ca nevastă a editorului emisiunii *Holiday ’76,* izbucni în lacrimi lângă Elinor, care încercă s-o consoleze.

Intr-un fel sau altul, preotul coborî de pe estradă şi dispăru în spatele altarului, gândind poate chiar să se azvârle în flăcările care, curând, urmau să-I mistuie pe Donald. S-ar fi zis că măcar atâta putea şi el să facă. Când preotul plecă, Henry, împins de la spate de Elinor, începu să se furişeze înainte spre sicriu.

19

upă aceea, dădu vina pe vicar. Toată lumea dădea vina pe vicar care, spre norocul lui, nu era de găsit pe nicăieri. Dar Henry ştia, oricât de mult ar fi dat vina pe vicar, că vinovat el era, de fapt.

Potrivindu-şi notiţele, aruncă o privire spre Donald. Şi abia atunci înţelese că Donald era mort de-a binelea. Până în acel moment, Henry nu prea sesizase legătura dintre puiul *ă la* taliu, cu care îl servise din greşeală pe prietenul lui, şi ceea ce toată lumea numea o „moarte tragică" sau o „pierdere ireparabilă".

Tot timpul, până acum, avusese senzaţia că Donald se va ivi undeva, prin cartier. Că, pur şi simplu, doar se rătăcise pe undeva între Rose and Thorn, bibliotecă, bazinul de înot şi oricare dintre celelalte locuri unde taţii din suburbie îşi aşteptau copiii. Dar acum realiză cu groază că, efectiv, Donald era în cutie. Ala de-acolo era Donald. Şi femeia aia din rândul întâi, fixându-l cu asprime, era Elinor. I se părea nedrept.

Liniştea din capelă, întreruptă doar de suspinele lui Billykins, se prelungea. Cum să procedeze? Să pomenească de sinistra greşeală care se făcuse? Să renunţe la discursul pregătit şi să vorbească din inimă, aşa cum era şi normal? Da, se gândi Henry, aşa o să fac. Mototoli hârtia în palmă şi ţin- tui adunarea cu o privire aspră de predicator.

— Nu l-am recunoscut pe omul care a fost descris aici azi, spuse Henry.

Bun început, după părerea lui.

— Nu ştiu despre care Donald Templeton s-a vorbit aici, continuă Henry, dar nu era Donald Templeton al meu. Nu spun că acel Donald Templeton n-a fost un tip drăguţ. Să fim drepţi cu el. îmi pare rău că e şi el, evident, în aceeaşi situaţie ca Donald. Dar, exclus. Exclus, Donald Templeton al meu n-a fost producătorul emisiunii *Holiday '76.* Nu pot înţelege cum s-a ajuns la... bazaconia asta, care mă nemulţumeşte profund. Da, mă nemulţumeşte, dar mă şi bucură, într-un fel. Fiindcă ne arată nouă, cred eu, că moartea e ceva universal. Ni se întâmplă tuturor, chiar dacă suntem producători la *Holiday '76,* orice am fi, oricât de celebri, glorioşi şi aşa mai departe, moartea nu iartă pe nici unul dintre noi. Toţi vom muri. Foarte curând. Azi, mâine, în după-amiaza aceasta. în foarte scurt timp, oricum. Da, la naiba, în foarte scurt timp!

Spusese „naiba". La înmormântare. înjurase. La înmormântare. Oh, Dumnezeule! Oh, Doamne, Dumnezeule! Oh, Doamne Sfinte! Şi ce bine pornise. îi captase imediat. Mai aveau puţin şi-i ciuguleau din palmă. Fusese direct, energic, dur, compătimitor, tăios, după care zisese cuvântul ăla cu „N". Ce-l apucase să facă asta? Se părea că vorbea în continuare, iar Billykins, cocoşată de durere, suspina şi mai adânc. Arăta, se gândi Henry, de parcă tocmai ar fi alergat cursa de 800 de metri, mai repede decât trebuia.

— Donald, spunea Henry, a fost doctor. A fost doctor, în medicină. Nu în drept, nu în engleză, nu, slavă Domnului, în sociologie. Ci doctor în arta vindecării, despre care ştim cu toţii câtă nevoie are văduva lui, doamna Donald, la fel de mult ca şi

noi după scena la care am fost martori azi, aici. Da... (Relua firul acum.) Da, Donald a fost doctor. Nu un doctor strălucit. Nu o somitate. Nu întotdeauna, da, aşa e! Adesea, cum ştim toţi, pe spezele noastre, a greşit total şi iremediabil diagnosticul. A dat-o complet în bară. Destul de frecvent.

Billykins scoase un suspin cutremurător şi începu să se dea cu capul de genunchi. Elinor îi facea nişte semne lui Henry. Să se oprească, poate. Dar Henry nu se putea opri. Ştiindu-l pe Donald în cutia aia, Henry simţea că trebuia să continue, să încerce să găsească, printre toate idioţeniile astea care-i ieşeau din gură, măcar o frază coerentă care să însemne un tribut adus cuiva care, da, crezuse el, fusese un tip teribil de simpatic. Un piculeţ cam rasist...

— Un piculeţ cam rasist, spunea el, *cu voce tare.* Un piculeţ cam rasist. Dar cine, mi-aş permite să spun, când se pune problema, şi problema se pune, nu-i aşa? Cine, în ziua de azi, în Anglia, nu s-a săturat până peste cap să audă de tot felul de mullahi smintiţi, care le ciopârţesc mâinile oamenilor, pe motiv de blasfemie şi...

Ce-i venise să vorbească despre mullahi? Trebuia să revină la subiectul discursului. Constată că privea fix la Sam Baker QC (aproape), care stătea cu mâinile încrucişate la piept şi avea un aer de concentrare intensă, sceptică, de parcă ar fi ascultat pledoaria avocatului părţii adverse.

—Juriştii, spunea Henry, ca şi doctorii, sunt oameni care trăiesc în Wimbledon. Un astfel de om a fost Donald Templeton. Nu, cum spuneam,Jurist...

Sam Baker QC (aproape) se foi ostentativ pe

scaun.

— Ci doctor. Or, oamenii ca Donald, cum spuneam, sunt obişnuiţi cu injuriile. Nu le e ruşine că sunt englezi, că sunt aşa cum sunt, că sunt nişte oameni din popor, cuminţi, muncitori, care formează osatura Angliei şi, într-adevăr, a Americii şi...

O zări pe Sylvie le Perroquet[1] de la 109 (Non Merci Ce Soir Sylvie[VI VII]). Părea aproape transpusă de concentrare.

— A Franţei. Dar nu Franţa, America sau Anglia formează obiectul discuţiei aici. Obiectul discuţiei este ceva ce uneşte toate aceste trei ţări, ceva ce au toate în comun, ceva ce este la fel de valabil în privinţa New Yorkului, ca şi a Wimbledonului. Mă refer, bineînţeles, la situaţia în care se află Donald, la... situaţia de a fi mort.

Se potoliseră din nou. Putea s-o dreagă. Ştia că putea. Constată că se uita drept în ochii „Paznicului cartierului", în mod normal, comisarul Rush era pentru Henry un tip mărunt şi anost, însă azi avea nişte ochi vioi ca de veveriţă.

— Moartea însă, chiar şi în nişte împrejurări dubioase, este ceva care creează o legătură între noi. Fiindcă noi toţi, desigur, suntem uniţi prin moarte. Cum spunea cineva, cu moartea nu e de glumit. Nu e subiect de comedie. Exceptând, bineînţeles, în sensul că noi, noi toţi azi aici, englezi azi aici, pentru a deplânge moartea unui prieten şi coleg iubit...

Prieten şi coleg iubit. Aşa ceva le trebuie, nu?!

— Pentru a deplânge dispariţia lui, dar şi,

VI Sylvie Papagalul (1b. fr.). *(N. ed.)*

VII Mulţumesc nu în seara asta Sylvie (1b. fr.). *(N. ed.)*

bineînţeles, da, ca să râdem pe cinste. Să râdem, fiindcă, aşa cum spunea Sofocle, râsul reprezintă, uneori, singura noastră modalitate de reacţie. Râdem pentru că suferinţa este prea mare, prea profundă, or râsul poate fi un sentiment la fel de semnificativ şi adânc ca şi lacrimile care ne vin uneori cu el, deşi acestea vin, desigur, din amuzament, şi nu din durere. Cred că, da, comedia este la fel de vitală şi semnificativă ca şi tragedia, or eu mai cred că Donald, dacă ar mai fi în viaţă, deşi nu este, ar fi de acord, fiindcă Donald, ca noi toţi, ca toţi englezii, indiferent dacă din nord...

Henry zări ciuful cărunt al lui Dave Sprott şi ochelarii acestuia, care săltau în sus şi în jos, ca o jucărie atârnată la luneta din spate a unei maşini.

— Sau din sud, era englez. Da. Era un medic englez şi cred că există oameni pe lume care cred că oamenii de acest fel nu sunt, intrinsec, interesanţi. Preferă să audă de aborigeni sau de oameni care şi-o trag cu gorilele, pentru că lor nu le pasă de omul cumsecade, de omul obişnuit. N-ar da nici o ceapă degerată pe Donald Templeton, ce naiba!

Iar spusese „naiba”. Spusese „naiba”, de două ori, la înmormântare. Aruncă o privire în jos la notiţe şi zări cuvintele „Moartea reprezintă modalitatea Naturii”.

— Moartea, spuse Henry, reprezintă modalitatea Naturii!

Modalitatea Naturii de a... ce? Nu vedea restul citatului, din cauza unei îndoituri a hârtiei. Se uită la şirul de figuri din faţa lui. Erau toate goale de orice indiciu care l-ar fi putut ajuta să se orienteze. Dacă ar putea născoci o modalitate de a opri chestia asta, ar face-o. Dar ca musafirul la o petre-

cere de unde nu are cum pleca, nici lui nu-i venea în minte nici un motiv pentru care să se poată retrage la loc, în mijlocul asistenţei. Dacă asta era pedeapsa lui? se gândea Henry.

— Mergeam la bere cu Donald, într-o cârciumă numită Rose and Thom. Nu-i o cârciumă rea. Un local unde puteai să scapi de nevastă, de „cotoroanţă" cum se mai spune, deşi desigur Billykins...

Billykins! Sigur că da, aşa o chema!

— Billykins şi el formau un cuplu nespus de devotat, iar Donald o adora aproape ca un copil, nu suporta să fie departe de ea, o urmărea aproape pretutindeni, prejudi- ciindu-i aproape chiar libertatea de mişcare...

Elinor se uita la el. Parcă încerca să-i spună ceva. Să înceteze, probabil. Bun, perfect de-acord. Dar cum te poţi opri? O dată ce-ai început, cum să te mai opreşti?

— Da, spuse Henry, făcând un ultim efort desperat de a-şi rosti discursul. Da! Donald a fost prietenul meu. Şi, dacă Donald ar fi azi aici, ceea ce într-un fel chiar este, deşi e acum... ăăă... în cutia aceea...

Billykins scoase un bocet vrednic de tragediile antice. „Vai vai vai vai!", şi pe urmă „Ah-aooleuuu!!". O suferinţă primară care nu-şi găsea locul în Wimbledon, se gândi Henry. Discursul lui, aşa poticnit şi confuz cum părea, avea cât de cât efect. Doamne, da, Donald era în cutie, iar Henry vorbea despre el, un om vorbind despre alt om. Ce simplu!

— Da, e în cutie, iar eu, aici, vorbesc despre el ca om, ceea ce sunt şi ceea ce Donald a fost, dacă n-aţi băgat de seamă. Un om. Exact, un monstru

falie, un tip dominator pe care feminismul – or, Donald, firește, nu era feminist – da, un englez obișnuit, un bărbat de patruzeci de ani. Și ce voia el? Chiar așa! Cu atitudinile lui desuete și cu, ei bine, pe șleau, penisul lui, ce voia el? Cu ipoteca lui, cu orizontul lui meschin și cu dispreţul lui pentru toate prostiile naibii, care sunt azi la modă?

Iar spusese „naiba”. Dar lumea îl asculta. Chiar îl asculta. Ședeau toți pe marginea scaunelor, aplecați în față, cu gura căscată, sorbindu-i fiecare cuvânt. Lui Henry nu-i mai păsa acum.

— Voia, zicea el, ceea ce vrea orice om oriunde pe glob. O soție credincioasă, un petic de pământ care să fie al lui, o slujbă ca să aibă ce pune pe masă, un copil care să crească mare și să-l iubească și căruia să-i dea o educație frumoasă. Nu voia să intre la închisoare sau să meargă la război, deși sunt convins că, dacă s-ar fi ajuns la așa ceva, ar fi luptat pentru cauza cea dreaptă, cu toate că, așa cum trebuie să sublinez, nu știi niciodată care naibii e cauza dreaptă, decât abia mult mai târziu. Cauza dreaptă? Doar n-o fi Teheranul, nu?! S-ar putea, s-ar putea pur și simplu ca viața în Wimbledon să se fi dezvoltat pe niște culmi mult mai înalte decât în oricare altă parte a globului. Ceea ce vreau eu să spun…

Ce voia el să spună? Orice ar fi fost, simțea că asistența așteptă ca el să spună. Să spună ce avea de spus și să părăsească estrada.

— Ce vreau eu să spun este că nici o formă umană de viață, nici măcar Donald Templeton, nu este complet scutită de dispreț!

Realiză, în timp ce spunea asta, că suna incredibil de grosolan. Or, el nu voia să sune așa.

— Haide, mă, dă-i drumul mai departe, spuse Donald. Spune lucrurilor pe nume. Zi în continuare.

— Vreau să spun prin asta, continuă Henry, că uneori simt că merit tot dispreţul. Sunt genul de soţ şi tată obişnuit, fără prea multe concepţii despre lume, care a dus o viaţă foarte liniştită şi a vrut să facă lucruri bune, curajoase, periculoase, numai că nu s-a ivit niciodată ocazia. Or, Donald era la fel, cred eu. Era un romantic, ştiaţi? Un romantic furios, ce naiba! Un bărbat care cuteza, care dorea mai mult. Şi cred că de aceea mi-a plăcut de el, fiindcă la fel ca el mă uit sus pe cerul Wimbledonului şi spun „Oh, Doamne. Oh, Doamne, ticălosule, te iubesc!“

Henry constată că arăta teatral spre sicriu. Le-am captat atenţia, se gândi el, s-au prins de ceea ce vreau să spun, în fine.

— Acolo, înăuntru, suntem eu şi voi, zise el, cu un fel de piţigăială. Suntem noi. Este ziua următoare a vieţii noastre. Hai să încercăm, vreţi, să lăsăm frâu liber fărâmei care s-a profilat în Donald Templeton. Hai să fim frenetici, ridicoli şi liberi, vreţi, în amintirea lui? Hai să facem asta pentru Donald. Hai să nu mai pregetăm. Fiindcă el a murit, iar noi vom muri curând, or, eu cred că îi suntem datori cu ceva, doamnelor şi domnilor. Spun adevărul, din toată inima, pentru că sub acest exterior destul de plicticos mie îmi pasă. Nu ştiu prea bine de ce îmi pasă, dar îmi pasă. Şi unul dintre lucrurile de care îmi pasă, care să nu fie Nicaragua, Polonia sau altundeva, ci chiar aici, parte din ţara pe care o iubesc şi care, din păcate, nu vreau să se schimbe deloc, este un om ca Donald Templeton. Fiindcă Donald Templeton sunt

eu! În lada aia cu el, simt ce simte el, trec prin ceea ce naiba trece el, mă, omule. Mulţumesc, Donald! Mulţumesc pentru tot!

Acestea fiind zise, Henry ridică braţul într-un fel de salut cvasifascist, în direcţia sicriului, şi spuse, cu vocea voalată de emoţie, „E rândul tău, bătrâne!”

Brusc, ochii i se împăienjeniră de lacrimi. Zgâlţâit de hohote de plâns, porni spre locul lui unde, spre uimirea lui, Elinor, în loc să-i tragă una peste bot, îl cuprinse în braţe. Şi alte persoane din capelă plângeau în hohote. Dave Sprott şedea aplecat înainte, cu faţa îngropată în palme, scâncind ca un ţânc care a mers prima oară la doctor. Până şi Sam Baker QC (aproape) era alb ca varul şi agitat, iar buza superioară, imobilă fiindcă aşa cerea profesia, mai avea puţin şi începea să-i tremure.

Nu era ceea ce intenţionase să spună Henry. Sau, mai bine zis, nu era ceea ce intenţionase să spună la înmormântarea lui Donald. Dar era, simţea el, în timp ce se ridica în picioare, iar acordurile imnului religios începeau să se difuzeze în capelă, era ceva ce trebuia spus.

20

— Cz eniţi de luaţi! murmură Henry în barbă, în timp ce căra castronul cu punci în casa lui Donald. *Finish Em*| Vă ajută să scăpaţi de necazuri!

Ca să-l facă mai atrăgător, adăugase nişte lapte, o cutie de suc de portocale şi un mic recipient din plastic cu o chestie numită Kleeneezee. Acum, avea o culoare de ceai tare.

Nimeni nu aminti de discursul lui, însă Dave Sprott îl prinse de mână şi zise: „Ştiu ce simţi.”

Billykins se holba pur şi simplu la el, de parcă ar fi fost o creatură de pe altă planetă. Doar Elinor, când Henry puse punciul lângă pahare, în hol, lătră, *sotto voce.* „Cum ai putut să faci aşa ceva, Henry?”

— îmi pare rău, spuse Henry. Am fost doar foarte supărat.

— A fost jenant, continuă Elinor.

— Bea un pahar! spuse Henry.

— Nu, nu pot, răspunse Elinor.

— Ba eu o să beau unul! zise Henry.

Elinor făcu bot, uitându-se urât la el. Mai încolo, într-un colţ, Billykins, tot cu capul între genunchi, îngăima ceva. Henry prinse cuvintele „.. .cumplit...“ şi . .sfârşitul coşmarului ...“, dar nu-i era clar dacă se referea la el, la vicar sau la Donald.

— Dar ai zis că o să bei şi tu! spuse Henry.

— Nu-mi trebuie, şuieră Elinor. Nu pot!

Pe urmă, îşi târşâi piciorul pe covor. Pe faţa ei se ivi o expresie pe care iniţial Henry nu reuşi să o identifice.

Auzindu-i vocea, realiză destul de surprins că Elinor avea unele îndoieli.

— Oh, nu ştiu, spuse ea. Bine măcar că ţi-ai spus păsul!

— Da! zise Henry.

Ce-a apucat-o să spună asta? Ce vrea, de fapt?

— Durerea e îngropată atât de adânc în noi, nu-i aşa? spuse Elinor.

— Da! zise Henry.

îl privi scrutător.

— Ne înăbuşim sentimentele, ne strângem ghem şi nu vorbim despre ceea ce simţim de fapt. Undeva, înlăuntrul tău, probabil că îţi pasă, într-adevăr, cum spuneai azi. înlăuntrul tău îţi pasă de mediul înconjurător. De ceea ce le facem balenelor, delfinilor, Mării Nordului, centrelor oraşelor şi chestiei ăsteia cu benzina fără plumb.

Ce-avea benzina fără plumb în toată treaba asta? se gândi Henry. Eu n-am formulat nici o opinie despre benzina fără plumb.

— Ceea ce contează în fiecare, spunea Elinor, este o scânteiere de afecţiune. Ceva care să-ţi spună măcar că încă mai trăieşti. Că toţi ceilalţi sunt încă în viaţă. Că alţi oameni îi pot, ei bine... atinge. Nu crezi?

Henry mijise ochii. Se simţea încolţit, mai mult decât de obicei.

— Tu te simţi ameninţat de feminismul meu, bunăoară. Te înspăimântă dezvoltarea mea ca femeie. Eşti...

— Sunt...

Elinor se crispă, extrem de atentă.

— Sunt... speriat de tine!

— Ce te sperie la mine, Henry? spuse Elinor,

punând mâna pe braţul lui. Eu, prezenţa mea ca femeie, nevoile şi atuurile mele ca mamă? Sau eşti speriat de mine ca intelectuală?

— Sunt speriat de tine ca... lucru, spuse Henry. Mă sperie felul cum te uiţi la mine, spaţiul pe care îl ocupi. Mă sperii tu. Când îţi aud paşii pe alee... mă... mă chircesc de frică!

Elinor zvârli capul pe spate şi scoase un râs bărbătesc, ca un răget prelung.

— Oh, Henry, zise ea, eşti atât de nostim!

Şi, fără răutate, îi trase o palmă pe umăr. Straniu, dar lui Henry gestul i se păru erotic.

Privi înjur, căutând-o pe Maisie. Fusese foarte cuminte în timpul slujbei, deşi în urmă cu câteva zile întrebase, la un moment dat, ce se mănâncă de obicei la înmormântare şi dacă de obicei se dă destul la masă. în cele din urmă, o văzu în grădină, cu un castron întreg de salată cu orez şi cu ceea ce semăna cu un făraş de grădină nou. S-ar fi zis că, la Maisie, negrul nu avea bine cunoscutul efect de subţiere, din moment ce părea cumva şi mai mare.

Mai încolo, în colţ, Dave Sprott se pregătea, cum spunea el, să se „apuce de treabă“ cu punciul. Lângă el, în picioare şi cu paharul în mână, comisarul Rush se zgâia suspicios la băutură. Dar, de fapt, comisarul Rush se zgâia suspicios la orice. Chiar şi la copiii mici pe tricicletă. Sprott luă o înghiţitură, scutură violent din cap şi începu să-şi tragă palme în ceafă.

— Uoăuuu! exclamă el. Uoăuzzza! Dar ştiu că-i tare, pe cuvânt!

Doamna A-zgâriat-careva-Mitsubishi-ul, o femeie slăbuţă, prostuţă şi copilăroasă, pe un ton şi mai fandosit decât de obicei, rânji la Henry copilăreşte:

— Dar ce-ai pus în asta, Henry? zise ea. Dizolvant de vopsea?

Henry începea să se cam răzgândească în privinţa pun- ciului. Ce era în mintea lui, de fapt? Doar n-avea de gând să otrăvească toată populaţia de pe Maple Drive, nu? Mda, oricum, nu într-un mod care să ducă atât de direct la el. Nici nu mai era aşa de sigur că voia să otrăvească pe cineva. Dar, cum se întâmpla atât de des în jocul de-a omorul, era un pic cam târziu pentru astfel de îndoieli.

— Ia să gust şi eu, spuse Henry. L-am lăsat afară, azi-di- mineaţă, în grădina de la stradă. Sper că n-a turnat careva ceva în el!

Parcă ar fi fost un personaj dintr-o melodramă victoriană, se gândea Henry. Câteva persoane, inclusiv comisarul Rush, observă el cu îngrijorare, se uitau ciudat la el. Sorbi dintr-un pahar.

N-avea gust aproape decât de detergent.

— Eu cred, spunea Sprott, că are un buchet foarte pronunţat şi dur.

Sam Baker QC (aproape) legăna punciul în pahar, cu mici tresăriri. Introduse o cantitate infimă în gură, clătin- du-şi gingiile.

— Extraordinar! zise el. Ce aromă plăcută şi câtă consistenţă. Mi-aminteşte de un vin din Lumea nouă, învechit în butoi. Cu o undă de...

— Detergent! zise Dave Sprott.

Toată lumea râdea.

— De fapt, spuse Henry, dacă punciul ăsta nu e în regulă, mai bine să nu-l bem. L-am uitat afară în grădină.

— Şi-ai pus un şobolan în el! zise Sam Baker QC (aproape), accentuând ca de obicei substantivul concret din propoziţie.

Oare făcea asta, se gândi Henry, fiindcă

prefera tot ceea ce putea fi considerat drept probă? Era oare un tic căpătat pe parcursul multor după-amieze lungi la Court of Chan- cery, unde singura modalitate de a însufleţi frazele putea fi accentul pus greşit pe un cuvânt? Sau, pur şi simplu (ca de obicei), Sam Baker QC (aproape) încerca să te facă să te simţi jenat?

— Elinor, iubire, spuse Henry, încearcă şi tu!

— Nu nu nu, zise Elinor. Are gust de detergent!

Sprott goli paharul şi plescăi din buze.

— Pare o bunătate, după ce-l bei, zise el, cu accentul lui nordic păstrat cu grijă. Are un dozaj plăcut de fructe bine orchestrate. Ce-ai pus în el, Henry?

— Detergent! zise Sam Baker QC (aproape).

Toată lumea (în afară de Henry) râse din nou. Comisarul Rush, care se tot legănase încolo şi- ncoace pe călcâie, începu să se zgâiască în castron.

— Chestia asta mă cam îngrijorează! zise Henry. Cred că ar trebui să ne uităm la...

— Nu nu nu! spuse Sprott, muindu-şi adânc paharul în amestec şi umplându-l cu Riesling iugoslav, zahăr brun şi detergenţi casnici asortaţi. E bun. Un pic cam agresiv. Dar, în esenţă, e bun. I- ai pus şi şliboviţă? Sau vreo tequila regională?

— Cred, spuse Henry, care începuse să asude văzând enormitatea crimei lui, că poate cineva a... eu nu cred că e bine să bem asta...

Dar, cum se întâmplă adeseori, lumea nici nu-l băga în seamă.

— Ce părere ai? îl întreba Sprott pe domnul A- zgâriat- careva-Mitsubishi-ul.

Domnul A-zgâriat-careva-Mitsubishi-ul făcea mici mişcări nervoase cu mâinile. Sorbi un pic, zâmbi drăguţ şi, aruncând o privire îngrijorată

afară, pe stradă, spre Mitsubishi, spuse:

— Nu e rău!

— N-am putea... îngăimă Henry.

Dar acum toată lumea voia să ajungă la punci. Până şi Elinor consimţi să bea o jumătate de pahar. Henry încercă să râcâie cu polonicul pe fundul castronului când o servi pe ea, gândindu-se că, prin vin, lapte şi suc de portocale, nu se va mai simţi nici urmă de *Impact, Start* şi *Finish 'Em,* dar nu era convins că o jumătate de pahar avea să fie destul. Ca să fie sincer, de fapt, nu era deloc convins că soluţia va avea vreun efect. Singura persoană care n-a vrut nici un pic de punci a fost comisarul Rush care, ori de câte ori Henry se uita spre el, privea bănuitor în pahar.

— Sunt destul de prudent cu băuturile de care nu sunt prea sigur, îi zise el lui Henry.

— Şi câtă dreptate ai! spuse Henry.

— Nu se ştie niciodată, întări Rush, zâmbind subţire. Prudenţa e mama înţelepciunii.

În timp ce prietenii, rudele şi vecinii lui Donald Templeton DM se îngrămădeau în jurul castronului cu punci, lin- gându-se pe buze şi întinzând paharele, ca nişte copii la rând la cantină, Henry, care bău şi el câteva pahare, se zgâia îngrijorat la invitaţi, încercând să depisteze semne de colaps. Din câte îşi dădea el seama, nu părea să fie lipsă de aşa ceva. Ba dimpotrivă. Numai că, în general, cam asta era starea la petreceri a oamenilor de pe Maple Drive. Din păcate, combinaţia subtilă de Riesling iugoslav şi detergenţi casnici asortaţi se dovedea uimitor de populară. Oamenii declarau că nu băuseră niciodată aşa un punci. Nu-i prindeai gustul decât după vreo două pahare, ziceau ei, dar şi când îi dădeai de gust, ziceau tot ei, nici că-ţi

venea să te mai opreşti. Pe Vera „Ai-toate-la-locul-lor?“ Loomis, bătrâna de nouăzeci şi doi de ani de la 92, o salvară în ultima clipă, când la al treilea pahar, se pregătea să bea direct din castron, iar Henry şi al ţi câţiva remarcară că nu văzuseră niciodată atâta animaţie la o pomană.

— Aşa-i întotdeauna la înmormântare, zise Vera „Ai-toa- te-la-locul-lor?“ Loomis. O dată ce se porneşte antrenul, să mi te ţii!

Dave Sprott părea absolut înnebunit după amestecul acela lichid. Se postase lângă castron şi, sub pretextul de a-i servi pe ceilalţi musafiri, reuşea să bea mai mult decât oricare altă persoană prezentă acolo. După o bucată de timp, Henry nu mai avea cum şti câţi invitaţi băuseră, de fapt, peste trei-patru pahare. Ieşi pe uşile duble cu panouri de sticlă, păşind afară în grădină. Oare vor putea crematoriile locale să facă faţă afluxului de clienţi, peste o zi-două, începând de acum?

Când se înapoie în casă, lângă castron mai erau doar doi-trei băutori înrăiţi, deşi Henry remarcă neliniştit că
detectivul Rush se afla tot acolo, înfipt bine pe picioare la foarte mică distanţă de perete, cu paharul în continuare plin, privindu-l pe Sprott, ca şi cum s-ar fi pregătit din clipă în clipă să-i ceară discret să-l însoţească. Sprott nu se mai lingea pe buze şi nici nu mai comenta mormăind cât de răcoritoare şi curată era băutura asta, dar mutase punciul într-un vas mai mic, din care îşi turna direct pe gât, oprin- du-se doar după fiecare duşcă pentru a-şi trage o palmă după ceafă şi a striga „Uoăiii!” şi „Uoăuzzza!”

Nici urmă de spume la gură. Nu părea deloc lipicios de la transpiraţie. Iar, din locul unde

stătea, Henry nu observa semne de cianoză. Nu-i convenea în schimb ce făcea Rush. Detectivul tot trăgea cu ochiul peste marginea castronului, ţuguindu-şi mereu buzele, după care întorcea iar capul spre Henry şi, cu toate că stătea foarte aproape de punci, Henry nu-l văzu să soarbă măcar o dată din pahar.

— Mi-amintesc, spunea Rush în timp ce Henry intra în cameră, că am avut odată un caz de otrăvire, care m-a impresionat enorm.

Totuşi, nimeni nu-l asculta. Toţi îl ascultau pe Dave Sprott.

Şi Dave Sprott – cum făcea întotdeauna când se îmbăta – începuse să vorbească, tare şi agresiv, despre dinţi. „Dinţii oamenilor", spunea el, uluind cu accentul lui nordic, păstrat cu grijă, flăcările artificiale, canapeaua de la Heal's şi acuarelele de deasupra poliţei de la şemineu colecţionate de răposatul Donald Templeton DM de-a lungul unei perioade de douăzeci de ani, „dinţii exprimă personalitatea oamenilor. De exemplu, un lucru prea puţin cunoscut de către profani este că, în opinia vechilor romani, dinţii constituiau focarul celor mai josnice sentimente omeneşti. Romanii ziceau asta, Edwina?"

Edwina Sprott, un metru optezeci şi nouă, cu o constituţie de rugbist, cu păr pe dosul mâinilor, nas uriaş, voce ca Vincent Price, cu vagi urme de sâni, spuse „Nu, David! Nu cred că e cineva care să considere că dinţii ar fi focarul celor mai josnice sentimente omeneşti. în afară de tine".

Sprott, care socotea întotdeauna că remarcele soţiei lui erau pline de umor, deşi iniţial ceilalţi nu observau asta (până când Sprott nu le atrăgea atenţia în mod expres), râse isteric. „Ba aşa este, totuşi", zise el. „Poftim, uitaţi-vă la dinţii cui vreţi

voi şi veţi găsi cheia caracterului acelei persoane. Bunăoară, politicianul care se tratează la mine. Laburistul ăla. Dinţii lui, în opinia mea, spun mult despre stratagemele acestui om!“

Pe lângă soţul ei, Edwina Sprott era cel puţin cu un cap mai mare. Pe moment, Henry avu impresia că femeia se pregătea să-l ia pe Dave pe sus, în braţe, cum fac gorilele cu puii lor. Dar, deşi ar fi avut capacitatea să facă aşa ceva, Edwina se mulţumi doar să spună: „E vorba despre David Steel!”

— David Steel îşi face dinţii la tine, David!

— Mamă, Doamne, exact! exclamă Sprott. Aşa e!

Un test sigur al trăiniciei căsniciei lor era capacitatea fiecărui soţ de a se mira de bancurile celuilalt.

— Măi, acu’ o săptămână tipu’ a venit la un detartraj, zise Sprott, iar eu i-am spus, „Asta nu-i un simplu detartraj, să ştiţi. E muncă de restaurare, efectiv”, i-am zis eu. I-am povestit de teoria mea despre dinţi şi caracterul omului, or, cred că e foarte posibil ca tot ce i-am spus eu să aibă un impact asupra dezvoltării viitoare a Partidului Liberal!

— David! spuse Edwina Sprott, bălăngănindu-şi în faţă mâinile uriaşe şi uitându-se în jos, la bărbatu-său, de parcă ar fi fost un pateu delicios în vitrina unei patiserii. Spui nişte lucruri foarte ciudate, dar foarte ciudate, să ştii!

Dinţii şi celebrităţile erau cele două mari obsesii ale lui Sprott în viaţa asta. O dată ce se lansa pe tema dinţilor celebrităţilor era de neoprit. Vorbea despre rolul dinţilor în istorie, despre importanţa lor în plămădirea lumii moderne şi

despre influenţa lor asupra marilor evenimente. Şi, pe măsură ce tot vorbea despre dinţi, le atribuia un rol din ce în ce mai însemnat. Aminti astfel de vărul lui sud-african pentru care, după montarea unei proteze nereuşite, viaţa îşi pierduse tot farmecul. Pomeni de legătura dintre coroanele dentare şi succesul în afaceri, de relaţia incontestabilă dintre plombele instabile şi incapacitatea sexuală.

— Nu vrei un pic? îi zise comisarul Rush lui Henry, cu un zâmbet subţire.

— Nu, mulţam! Sunt cu maşina! răspunse Henry.

Expresia enigmatică a lui Rush părea să sugereze absurditatea acestei scuze. Sprott, între timp, dădu pe gât ultimele picături din castron.

— Dinţii, rosti el, exact înainte de a trage ultima duşcă, dinţii, mai bine zis întreaga igienă bucală, reprezintă expresia unei societăţi. Anglia este astăzi o societate în care nu ne mai pasă de dinţi, în care am ignorat ceea ce suntem cu adevărat pentru că...

Şi, tocmai când era pe punctul de a prezenta, poate, o sinteză efectiv globală despre dinţi şi societatea britanică, fără nici o urmă de cianoză, fără spume la gură, fără obturarea căilor respiratorii, pneumonie sau vreun aspect cenuşiu, încreţit şi îngroşat al membranelor mucoasei esofagale, la mijlocul frazei neterminate Dave Sprott se răsuci în loc, îşi încleştă degetele pe gât şi căzu, cu capul înainte, pe covorul lui Billykins.

21
17

/ </ imeni n-a manifestat prea multă compasiune.

Majoritatea musafirilor zbierau că mai vor punci, aşa că Henry, pe care Elinor îl expedie la Thresher’s ca să mai cumpere douăzeci de sticle de Riesling iugoslav, adăugă toată această cantitate de vin peste elementele mai corozive ale reţetei lui, primind doar reproşul că noul amestec nu mai „pişcă pe limbă“.

Sprott zăcea pe jos cu nasul în covor, în timp ce doamna Sprott (pe care nimeni n-o mai văzuse aşa de beată) zbiera obscenităţi la el, cu un glas mult mai sepulcral decât de obicei. La faza asta, deja, Henry venise înapoi în cameră, unde grupul din jurul castronului cu punci se cam împrăştiase; tot Henry a fost cel care s-a trezit să împungă cu piciorul în trupul de pe jos, dându-şi cu părerea despre starea sănătăţii lui Sprott. Din câte se pricepea el, Sprott respira încă. Henry ieşi pe hol şi se uită afară, prin uşa deschisă, la castanii de pe spaţiul verde.

În spatele lui, hărmălaia petrecerii continua. Billykins zbiera ceva, parcă. „Cine să se mai uite la o văduvă?” sau cam aşa ceva. Cineva, probabil Derek Bloomstein, Celălalt-opti- cian, începuse să cânte la pian.

Bine măcar că Sprott nu manifesta nici unul dintre simp- tomele de otrăvire cu acid. Nu părea deloc năduşit. Oare Sprott înghiţise atât de multă chestie dintr-aia, se întreba Henry, încât

ingredientele ajunseseră să acţioneze independent de aparatul lui digestiv? îşi plimbase lichidul prin gura îngrijită impecabil, îşi bombardase cu el pereţii gâtlejului, prin care amestecul răzbise afară în circuitul sanguin?

Dacă se întâmplase aşa ceva însemna că depăşise deja faza de cianoză, spume la gură şi bale. Probabil că era într-o stare de şoc profund. Poate că mai avea de trăit doar câteva minute. În cazul în care lucrurile evoluau în continuare la fel, nu numai că nu va mai apuca nimeni vreodată să-i ia tensiunea sau să-l controleze la măselele de minte, dar nici să-l pună la punct, să-i verifice proprietăţile imobiliare sau să-i spună cu ce firmă pentru acoperişuri să nu lucreze. Mai bine s-ar duce înapoi înăuntru, ca să-l aducă pe Roger- de-la-dispensar să se uite un pic la Sprott. Doar că, desigur, nu avea cum să-i spună tipului ce păţise dentistul. Sau da? N-ar însemna să se incrimineze singur? Sau nu?

Henry nu ţinea prea mult la Sprott. Nu-i plăcuse, bunăoară, niciodată felul mecanic, aproape ameninţător în care tipul spunea „Clăteşte!“ Mai fusese şi un incident urât cu câţiva ani în urmă, cunoscut ca „îmbrăcarea dinţilor lui Elinor”, în care, după opinia lui Henry, dentisul alunecase periculos de mult pe panta extorcării.

Dar acum, când se punea problema, putea face aşa ceva? Putea să-l lase pe omul ăsta să moară? Era cinstit să se poarte astfel?

Bineînţeles, pe Donald îl omorâse deja. În următoarele zile după ce aflase vestea, Henry se aşteptase să simtă câte ceva din ceea ce se presupune că simt îndeobşte criminalii. Un sentiment de vinovăţie, pentru început. În fiecare

clipă, când se deplasa între Blackfriars, Rose and Thom, St Michael şi AII Angels Primary School, din Wimbledon, iar apoi până la Waitrose PLC, avea senzaţia că Donald îi va sări în faţă din dosul vreunui copac, bălmăjind aiurea, plin de sânge şi de lanţuri. Uneori, noaptea târziu, când nu putea dormi, îl şi vedea parcă venind prin grădină spre el, cu sânge pe faţă, bale la gură, iar în mâna dreaptă cu un vas fisurat în care se aflau, desigur, câteva picături fatale de taliu... în ansamblu

însă, faptul că devenise un asasin nu părea să-i fi schimbat prea mult viaţa. Ba, dimpotrivă, parcă se simţea chiar un pic mai bine decât de obicei.

Nu simţea nici un impuls deosebit de a mai omorî pe cineva, cum li se întâmpla, remarcase el, nu puţinor asasini. O dată ce-au simţit gustul sângelui, unii inşi fac o adevărată pasiune din a ciopârţi oamenii în bucăţi uşor de manevrat, pe care să le poată abandona pe urmă la „bagaje de mână". Uşoara degradare a standardelor lor morale pare să declanşeze în ei nevoia incontrolabilă de a fi feroce, o nevoie pe care Henry n-o simţea. Chiar şi imboldul de a se descotorosi de Elinor nu mai era atât de acut ca altădată, remarca el. Agrea încă planul, dar mai mult cumva de dragul ideii că „dacă tot am început, mai bine să şi termin", decât cu fervoarea aceea aproape romantică din faza de început a proiectului.

Oftă şi se întoarse în camera din faţă, unde musafirii se răriseră. Elinor şi comisarul Rush erau prinşi într-o conversaţie destul de intensă, care, aidoma atâtor conversaţii intense, păru să eşueze o dată cu apariţia lui Henry.

— Vezi dumneata, spunea Rush, sunt un om bănuitor din fire. Asta e meseria mea. Sunt plătit ca să fiu bănuitor.

Se opri şi miji ochii la Henry. Sprott zăcea, în continuare, cu nasul în covor. Roger-de-la-dispensar nu era pe nicăieri. Doamna Sprott stătea rezemată de poliţa căminului, cu gura căscată, prea epuizată ca să mai facă gălăgie. Domnul A-zgâ- riat-careva-Mitsubishi-ul stătea în genunchi pe gresia din faţa focului. Se părea că vărsa. Abătut, Henry ieşi pe hol. Câteva dintre

persoanele îndoliate, dar nu toate, păreau lac de transpiraţie. Unii cântau. Alţii, destul de numeroşi, vomau pe ferestre. Pe palierul de la primul etaj, Billykins, cu voalul strâmb, hohotea de plâns în braţele lui Peter „Unde- sunt-banii-de-avans?“ Furgess de la 65.

— Moartea, spunea Furgess, e o certitudine. Nu trebuie decât s-o acceptăm, n-are nici un rost să jelim din cauza asta. Face parte din viaţă. Aşa se întâmplă. Este... (se încruntă Furgess, făcând efortul de a se exprima)... este... ceva uzual!

Lui Billykins, ideea i se părea mângâietoare, probabil.

Mda, moartea e ceva uzual, vasăzică? Nu reprezintă un eveniment important. Poate de aceea nu simţea el nevoia de a mărturisi. Henry nu înţelesese niciodată de ce Raskol- ni-cum-l-o-fi chemat-p-ăla se obosise să se predea poliţiei, când nimeni n-avea nimic cu el.

— Oh! se auzi o voce de pe podea. Oh, Doamne! Oh!

Era Elinor, iar ceva din tonul ei de *basso contralto,* din patetismul agresiv, teatral al atitudinii ei, îi reaminti lui Henry de ce încerca el, de fapt, să-i pună capăt zilelor cu vreo treizeci de ani înainte de termen.

— Oh! spuse ea, din nou, într-un fel parcă mirată, cum făcea când se apropia de orgasm (pe vremea când se mai apropia de orgasm). Oh! Oh!

Henry privi în jos.

Elinor şedea călare peste pieptul lui Sprott, smucind din şolduri în sus şi în afară, iar apoi trântindu-se cu toată greutatea peste coastele omului; ţinea mâinile întinse în faţă, cu pumnii strânşi. Se preschimbase toată în mişcare de

piston, astfel încât fundul se ridica, braţele coborau, pompau în piept şi pe urmă se ridicau iarăşi, în timp ce fundul cobora pentru următorul asalt. Nimeni din cameră nu-i dădea prea multă atenţie. Domnul A-zgâriat-careva-Mitsubishi-ul se holba la ce evacuase din stomac, ca un arheolog când contemplă vreun mister al solului. În timp ce Henry se holba în jos la Elinor, numărul 61a (Realist-magic-nepublicat) veni împleticindu-se spre el. Arăta ca unul care se pregătea să încropească o relaţie jenant de strânsă cu numinosul. În spatele lui, venea Vera „Ai-toate-la-locul-lor?“ Loomis, care arăta şi mai rău; pe urmă, dispărură amândoi în hol, probabil ca să borască peste 32 şi 48 (Pensionar-ecologist-în- hanorac-verde şi Editor-în-criză-de-identitate).

Pe Sprott nu păreau să-l deranjeze prea mult eforturile lui Elinor. Mamă, Doamne, se gândi Henry, păi ce-ar fi la gura mea, dacă Elinor mi s-ar trânti aşa cu fundul pe burtă şi ar bate toba cu pumnii în pieptul meu! Sprott însă zăcea pur şi simplu pe spate, cu gâtul ridicat şi cu bărbia împinsă caraghios în faţă. Dar ce face? se întrebă Henry. Şi-arată cumva dinţii? Nu există vreo lege care să le interzică dentiştilor să caşte gura mare, cum făcea acum David Sprott? Nu e ceva ce frizează de-a dreptul reclama?

Abia când se apropie suficient cât să-i vadă ochii, Henry realiză că David Sprott nu va mai putea repara dinţi.

David Sprott era mort.

—A murit! ţipa piţigăiat Elinor, continuând să-l izbească în coaste. A murit! A murit! A murit!

începea să fie deprimant de cunoscut totul, se gândi Henry. Dar, spre surprinderea lui, de data asta vestea îl şocă sincer. Poate şi din cauza

oribilelor proporţii ale carnajului pe care se părea că-l provocase, în tentativa de a o nimeri pe Elinor. Afară, pe hol, oamenii vomitau, gemeau şi-l invocau pe Dumnezeu; până şi el se trezi exclamând „Doamne, Dumnezeule! Ce groaznic!*[1].

Roger-de-la-dispensar ieşi în patru labe din spatele canapelei.

— Cine-a murit? strigă el. A murit careva?

Râgâi şi se târî spre uşa de la hol. Henry puse piciorul pe carpeta aflată direct în calea medicului generalist proaspăt promovat. Roger-de-la-dispensar se opri şi privi în sus patetic, spre el.

— Da, zise Henry cu duritate. A murit cineva.

— Cine-a murit? zise Roger-de-la-dispensar.

Henry nu-i răspunse. Roger-de-la-dispensar se rostogoli pe spate, ca un Labrador care aşteaptă să fie gâdilat pe burtă.

— Cine? zise el. Cine-a murit? Eu? Spune că eu. Oh, Doamne, zi că eu. Oh, Doamne, te rog, fă să fiu eu mortul!

i nici nu mai avea mult ca aşa să fie. Dar, după o criză de vomitat ce putea face cinste unui grup de elevi aflaţi în excursie prin Golful Biscaya la mijloc de februarie, Roger- de-la-dispensar îşi veni în fire suficient cât să înceapă să împartă certificate de deces, aşa cum împărţea Napoleon medalii.

Erau doi (spunea Roger-de-la-dispensar) morţi pe primul palier. Altul ajunsese tocmai până la magazie, unde a dat în primire, iar la parter, în toaleta din spate, numărul 61a (Realist-magic-nepublicat) îşi dăduse duhul într-un mod vrednic de unul dintre personajele lui. Murise cu capul înfundat adânc în vasul de veceu de la Armitage Shanks şi cu picioarele poziţionate într-un unghi

îndrăzneţ. Nu ar fi putut, cum a spus cineva mai târziu, să se transforme într-un struţ uriaş sau să înceapă să improvizeze versete din Coran, dar oricum era cu un pas în direcţia cea bună.

Henry detesta majoritatea speciilor de scriitori de ficţiune, însă dintre toţi aceştia realiştii magici i se păreau cei mai suspecţi – poate fiindcă Elinor perora la nesfârşit despre ei. Or, *acest* realist magic era un individ deosebit de dificil. Dar, oricât de supărătoare era tendinţa tipului de a-şi parca mereu maşina în paralel cu automobilele vecinilor, Henry tot nu i-ar li dorit un asemenea sfârşit lui Rufus Coveney, cum îl chema. Şi nici nu ar fi vrut ca Nătărăul-cu- blugi-care-vota-cu-laburiştii-şi-se-făIea-cu-asta de la 129 să fi sărit ca dementul din dormitorul de sus, rupându-şi ambele picioare pe straturile de flori ale lui Donald.

Henry ar fi putut spune cu toată sinceritatea, în timp ce el şi Roger-de-la-dispensar făceau o numărătoare a cadavrelor, că nu dorise să se întâmple nimic din toate astea. Iar Elinor, care îi însoţea, dădea dovadă de o omenie excepţională. Aplecată peste numărul 43 (Văduv-în-costum-bleuma- rin-arareori-în-ţară), care făcea spume la gură şi se cianoza, Elinor îl consola, îl îmbărbăta şi, cu nişte abilităţi deprinse probabil la orele de terapie, încerca să-l convingă să gândească optimist despre starea lui, să îşi enumere propriile puncte tari şi să maximalizeze „latura pozitivă de a fi el“ până la sosirea ambulanţei. Făcea masaj de cord. îşi punea degetele pe grumazul oamenilor. îi trata pe locuitorii de pe Maple Drive cu aproape la fel de multă grijă şi consideraţie ca şi când ar fi fost nişte ţărani nicaraguani. Iar Henry, privind-o, nu putea să-şi închipuie de ce voise el să otrăvească o femeie atât de puternică, utilă şi prietenoasă.

Asta era marele necaz cu omorurile. Luni, treaba ţi se părea foarte clară, directă. Până miercuri, însă, victima nu mai vădea nici urmă din lucrurile care o făcuseră atât de masacrabilă şi, deşi simţeai cu certitudine că mâine sau poimâine nu te-ai mai sfii să-i dai un brânci creaturii spre o cuvă cu metal topit ori s-o laşi singură cu o lumânare aprinsă lângă o conductă de gaz fisurată, azi totuşi nu-ţi vine să te comporţi aşa cum ar trebui. Fiindcă nu mai eşti la fel de hotărât.

Adevărata problemă, conchise Henry, în timp ce el şi Roger-de-la-dispensar cărau afară în grădină încă un caz- limită, erau oamenii. Pur şi simplu, habar n-ai niciodată ce vor face în continuare. Şi e-atât de greu să-i împărţi pe cate-

gorii. Uneori, chiar, ai impresia că nici un există oameni, ci doar o serie nesfârşită de feste pe care ţi le joacă lumina, un şir lung de impresii false.

— Oh, Dumnezeule! spuse Elinor, când sosiră primele ambulanţe. E ceva absolut cumplit!

— Da! zise Henry. Da!

Până la urmă, numai trei persoane au murit, de fapt, la înmormântarea lui Donald, iar una dintre acestea, Vera „Ai-toate-la-locul-lor?“ Loomis, de la 92, avea nouăzeci şi doi de ani, şi prin urmare, toată lumea era de acord, nici nu prea conta.

Lumea nu părea foarte dornică să afle motivul. Ceva „nu fusese în regulă cu punciul[11], ziceau toţi. Şi se băuse prea mult, evident. S-a pus problema să se dea la analiză ce mai rămăsese. Numai că, din păcate, nu mai rămăsese nimic, ceea ce demonstra încă o dată cât de mult ingurgitaseră, în fond, musafirii veniţi la pomană. Se ştia, desigur, că omul care ar fi putut să care la poliţie rămăşiţele pământeşti ale lui Dave Sprott şi să îşi asume misiunea de a-l căsăpi mărunt de tot era comisarul Rush. Un vecin s-a încumetat să-l întrebe dacă avea de gând să facă asta, la care Rush i-a răspuns cu un zâmbet enigmatic. Da, chiar aşa, de fapt la majoritatea întrebărilor răspundea cu un zâmbet enigmatic.

Lucrul ăsta ar fi trebuit să-l liniştească pe Henry. Nicidecum, însă. Ceva din atitudinea acestuia îi dădea de bănuit că tipul nu făcea decât să pândească momentul prielnic. Până şi felul în care o salutase pe Elinor, ducând mâna la pălărie... Nu. Imposibil aşa ceva. Cum spunea Jaspar Cecil, Rush era negustorul de vinuri din 83, „însurat cu Poliţia din Wimbledon”.

De-asta şi era atât de înspăimântătoare tăcerea lui.

Abia la vreo două—trei zile după înmormântare, Henry se apucă să studieze cărţi despre toxicologie, într-un fel de efort de documentare restrospectivă. Făcuse o asemenea porcărie ca otrăvitor, conchise el, încât nici măcar nu avea cum să-şi dea seama cât de oribil dăduse chix, de fapt. Şi, în ancheta la care se aştepta zilnic, va trebui să aibă o linie de apărare. Toate cărţile pe care le citi îl făcură să se simtă şi mai groaznic. Dar dintre toate, de la *Vieţile marilor otrăvitori* până la As- *pecte toxicologice ale patologiei,* nici una nu-l făcu să se simtă mai cumplit decât *Medicina legală* a lui Keith Simpson, pe care o obţinuse de la Biblioteca publică din Wimbledon.

1. *La un subiect anterior sănătos, instalarea, subită sau lentă, a unor simptome ce nu corespund maladiilor obişnuite trebuie să trezească suspiciuni.*
2. *Dacă se bănuieşte că sursa este hrana, să se facă eforturi pentru a obţine nişte mostre; să se identifice şi alte persoane care au mâncat din ea.*
3. *Să se păstreze orice probe de vomă, resturi stomacale, fecale, lichid cerebrospinal, care vorfi obligatoriu sigilate şi etichetate.*

Din câte putea vedea Henry, prin casa lui Billykins nu prea existau fecale sau resturi stomacale, dar, pe covoare se vomitase atât de mult, încât o echipă întreagă de patologi ar fi avut de lucru acolo un an de zile; or, suficient era să se găsească o singură persoană întreprinzătoare, care să se apuce să culeagă mostre de pe jos, pentru ca toată lumea să tabere pe Henry. Timp de câteva zile, intră şi ieşi din casa lui Billykins,

oferindu-se să ducă lucrurile la curăţătorie, aşteptându-se neliniştit să dea ochii cu tot felul de necunoscuţi echipaţi cu pungi de plastic transparente şi cu etichete adezive. în special, era cu ochii în patru după comisarul Rush: dar nici urmă de el.

Cam după o săptămână, însă, începu să se mai calmeze. Locuitorii din Wimbledon, slavă Domnului, nu aveau ideile lui Keith Simpson. Nu se duceau să scormonească prin fecalele oamenilor şi să le pună etichete. Otrava (asta e frumuseţea ei) face parte din regimul alimentar al fiecăruia. Oamenii îşi toarnă mereu otrăvuri pe gât. Privită din această perspectivă, lucrarea lui Simpson devenea mai degrabă reconfortantă, decât ameninţătoare. La pagina 322, citi:

Alcool etilic (C_7H_5OH)

Se întâlnesc trei forme de otrăvire:

1. Otrăvire acută (fatală) cu alcool.

2. „Beţie" (ebrietate).

3. Otrăvire alcoolică cronică (alcoolism cronic).

Mai departe, scria:

Stupoarea este faza de „beat mort", în care pacientul nu mai poate fi făcut să reacţioneze decât prin nişte stimuli extrem de puternici. A fi „anesteziat" sau insensibil la durere, a zăcea într-o stare de stupoare, sforăind, cu faţa congestionată, cu bale la gură, reprezintă ultima fază de etilism necontrolabil. Această fază poate fi stimulată prin boala cerebrală sau rana la cap.

Până şi cuvintele folosite pentru a descrie beţia, se gândea Henry (care începea deja să devină destul de drastic cu persoanele care îşi băteaujoc de organismul lor, care se supuneau în mod conştient otrăvii, când existau înjur atâtea

alimente şi băuturi sănătoase, dătătoare de viaţă), erau revelatoare. *Matolire. Turmentaţie. Aghesmuire.* Şi, dacă se simţea vinovat, ceea ce oarecum spre surprinderea lui i se întâmpla, era fiindcă nu încercase cu suficientă tărie să-i oprească pe mocofani să bea din chestia aia. Ba chiar, în seara de după înmormântare, îi strecurase lui Roger-de-la-dispensar că „se umblase[11] la punci, însă lui Roger-de-la-dispensar, fidel instinctelor mentorului său răposat, nu-i ardea să investigheze altă teorie decât aceea că vecinii şi prietenii lui o mierliseră din cauza unor doze fatale de alcool şi stres.

Ce mândru ar fi fost Donald de el, se gândea Henry. Cunoştinţele lui medicale proveneau în mare parte din lectura suplimentelor color ale ziarelor, iar opinia lui despre cele întâmplate la pomană fusese preluată de jurnalul local, care titrase pe prima pagină: „TREI MORŢI DUPĂ PTI.F.AT.A DE LA PARASTASUL GROAZEI. «CE RUŞINE PENTRU MINE!» SPUNE VĂDUVA.”

Oamenii nu se priveau în ochi pe stradă. Nazistul-care- a-scăpat-necondamnat-la-Numberg s-a întâlnit cu comisarul Rush la clubul de golf şi i-a sugerat să fie anunţat şi procurorul. Rush, se părea, zâmbise cu o amărăciune enigmatică şi replicase: „Dragă Gunther, mi-ar plăcea să-l anunţ pe procuror. Doar sunt poliţist, nu-i aşa?! Dar în această chestiune am mâinile legate. Pricepi? în această problemă nu pot acţiona liber! “

Şi făcuse o mutră atât de dură şi de enigmatică, zicea lumea, încât Nazistul-care-a-scăpat-necondamnat-la-Ntirn- berg trebuise să se ducă să mai joace o partidă de golf, ca să-i iasă din cap ce văzuse. Oricum, nimeni n-avea habar pe

unde era procurorul. Chiar dacă ar fi reuşit să-I găsească, tipul lucra probabil la negru în altă parte, sau fusese restructurat ori privatizat ca atâtea lucruri în Anglia. Realitatea era că nimănui nu-i prea păsa că mai crăpaseră trei inşi. Oamenii erau mult prea ocupaţi încercând să-şi vândă casele cu profit sau frământându-se la gândul că dobânzile mari ar putea duce la recesiune.

Henry, spre mirarea lui, devenea tot mai de stânga.

Omorul, firește, te schimbă. Te cizelează, te face mai puţin provincial. îţi dă o preocupare. Iar Elinor, de la care te-ai fi aşteptat, după înmormântarea lui Donald, să peroreze şi mai mult despre bădărănia lui, despre masculinitatea lui obscenă şi despre comportamentul incredibil de mitocănesc de la funeraliile unui bun prieten, părea de-a dreptul amabilă. Fără îndoială, oamenii ăştia erau extraordinar de imprevizibili.

— Zău, Henry, spuse ea într-o seară. Eşti un mister, nu crezi? Eşti aşa de... ciudat!

Şi, spunând asta, îşi dădu ochii peste cap. Dar, din expresia ei, Henry deduse că a fi ciudat era mai bine decât a fi de o virilitate obscenă. S-ar putea, până la urmă, să fie aproape atrăgător. Henry devenise un semn de întrebare, un fel de cantitate dificilă, inclasificabilă, iar comportamentul lui nu făcea decât s-o incite. La urma urmei, nu era ceva obişnuit la Henry să sară în sus de fiecare dată când suna cineva la uşă sau să scoată un ţipăt surd ori de câte ori auzea sirena vreunei maşini de poliţie care cobora dealul („Bună seara, domnule Farr. Am vrea să vă punem câteva întrebări despre nişte *detergent* pe care l-am descoperit în stomacul răposatului David

Sprott...“).

Îmboldită de curiozitatea faţă de bărbatul cu care se măritase, Elinor se obişnui, serile, să treacă în revistă începuturile relaţiei lor, deşi multe aspecte, aşa cum le descria ea, nu aveau legătură cu nimic din ceea ce îşi amintea Henry.

— Mai ţii minte, spunea ea, hotelul ăla mic din Elveţia?

Henry se uită sumbru la ea, peste masa aşternută pentru cină. Ce tot îndruga ea acolo? Nu fuseseră niciodată în Elveţia. Sau oare fuseseră?

— Ştii, tipul ăla mărunţel şi nostim, cu piolet şi cu bărbuţă, continua Elinor. Şi când ne-am dus noi sus, la cascada aia!

La care, îl privi cu subînţeles. Voia să sugereze cumva că făcuseră dragoste? Henry nici nu-şi amintea măcar să fi fost în Elveţia, darămite să mai fi făcut şi dragoste în ţara aia. Nu cu ea, în orice caz. Poate că Elinor făcuse toate astea cu altcineva. Cu vreun profesor din şcoala primară. Sau poate – lui Henry nu-i plăcea deloc ideea – cu admiratorul ăla secret al ei.

Dintr-un motiv oarecare, şi Maisie era mult mai cuminte şi mai docilă. Se părea că o impresionase înmormântarea lui Donald. Ba chiar îl întrebă pe Henry, la un moment dat, dacă poţi face cancer de la batoanele Marş, la care Henry îi replică: „Dacă e aşa – propun să începi imediat chimio- terapia.“

înmormântarea lui Dave Sprott, eveniment simultan cu 61a (Realistul-magic-nepublicat), a fost o treabă modestă, înviorată doar de imaginea rudelor Realistului-magic-nepu- blicat, care n-au vărsat o lacrimă pe toată durata ceremoniei. Individul care a vorbit pentru el, un bărbat cadaveric cu accent galez, a fluturat în mână o

copie a manuscrisului lui *{Declinul lupilor zburători)* şi a încercat să prezinte un fel de rezumat al acţiunii în faţa asistenţei îndoliate şi oarecum blazate acum, de pe Maple Drive, SW19. „După ce acest extraordinar personaj legendar", spunea el, „jumătate ţestoasă, jumătate editor, se întoarce în ţara legendară Ruma- lia, Rufus încearcă, cred eu, să ne spună că nu moartea învinge în cele din urmă, şi, tot la fel, prin această imagine grandioasă, foarte intensă, a unui lup ştirb, singur în clădirea pustie a Bursei de valori, Rufus vrea să exprime ideea că lupta continuă, că trebuie să fim noi înşine, orice s-ar întâmpla. Şi eu cred că, o dată publicat, acest manuscris va fi testamentul a tot ceea ce este bun în noi toţi".

Dar lumea se plictiseşte de moarte, chiar şi în Wimbledon. Vera „Ai-toate-la-locul-lor?" Loomis a fost împrăştiată în zona de împrăştiere, Coveney a fost dus într-o mică urnă până la Hastings şi aruncat în mare de către una dintre rude (în moarte a rămas nepublicat), iar suburbia i-a uitat. Henry s-a implicat într-un divorţ destul de scârbos în Aldershot şi, în ciuda uneia dintre cele mai argumentate scrisori din istoria juridică britanică, după cum considera el, nu a fost în stare să rezolve problema adăposturilor pentru tombe- roane. S-a crezut o vreme că nu se va mai auzi niciodată de acela care îşi spunea Otrăvitorul din Wimbledon.

„însă pe Maple Drive, la numărul 54", povestea Lust- garten, mergând pe strada liniştită, într-un mantou negru şi lung, „Henry Farr, cvadruplu asasin, punea la cale următoarea crimă. Poate că otrăvirile de până atunci fuseseră rezultatul unei proaste pregătiri. Farr încerca să-şi spună, în

lungile nopţi singuratice care au urmat după moartea tragică a lui Templeton, Loomis, Coveney şi Sprott, că nu era chiar atât de vinovat pe cât i se părea. Realitatea era însă că se pătase acum nu numai cu sângele doctorului lui, ci şi cu sângele dentistului, al unei văduve respectabile şi al unui tânăr, a cărui unică crimă, în afară de scrierea unor romane realiste magice, era aceea de a fi băut din cocteilul letal pregătit de Farr pentru nevastă-sa. Deşi simţea strânsoarea Furiilor înjur, deşi era aproape sigur că răzbunarea şi justiţia se vor abate asupra lui, Henry Farr nu vedea cale de întoarcere”.

23

desea, când zilele de octombrie, însorite şi reci, vlăguiau frunzele de pe Maple Drive, Henry Farr se gândea să nu-şi mai otrăvească nevasta. Se gândea să n-o mai otrăvească, la fel de mult cum se gândea şi s-o otrăvească.

Intr-o după-amiază, în timp ce se plimba cu Maisie şi Elinor prin parc, spre moară, îi veni în minte că, dacă se oprea acum, era exclus să mai fie prins vreodată. Pe când, în cazul în care continua aşa, te şi miri cine putea s-o mai ia peste bot. Se părea că nu exista o legătură elementară între oamenii pe care el visa să-i vadă morţi şi cei care o păţeau efectiv. Se gândea la toate astea, în vreme ce stăteau toţi trei în picioare, în iarba udă de lângă moară, iar el citea din ghidul local, care din păcate conţinea prea puţine informaţii.

— Este greu de înţeles de ce Charles March a construit moara astfel. Dar Moara din Wimbledon seamănă frapant cu alte câteva mori de vânt. Este posibil ca...

La care, o bătu uşor pe Maisie pe piept:

— Auzi, Maisie – e posibil ca March să fi copiat pur şi simplu această construcţie, tocmai pentru că nu ştia cum funcţionează o moară normală. Ai văzut? Nu-i nemaipomenit?

— Nu, zise Maisie.

— Voiam să zic, spuse Henry, încercând să învioreze cât de cât subiectul, că n-am mai pomenit un asemenea imbecil. Păi... să copiezi tu o moară, uite-aşa. Fără să ai habar de cum funcţionează o moară normală!

— Mare scofală, moara e moară şi gata, nu

crezi?

Henry oftă. Era adevărat că, de când cu moartea lui Donald, se străduise să-şi dea mai mult silinţa cu fiică-sa; drept urmare, erau momente când se întreba dacă nu Elinor, ci ea era problema. Ba erau chiar momente când îi trecea prin minte că el era problema. Se uită la Elinor.

OK, era feministă. Dar asta era doar o excentricitate inofensivă, nu?! Era feministă, dar la nevoie umplea, ca nimeni altul, maşina de spălat vase. Tundea gazonul. în ultima vreme, uneori chiar asculta când vorbea el.

— M-am săturat de moara asta, zise Maisie. Hai la restaurant!

— Da, scumpete, spuse Elinor. Sigur. Chips cu sare şi oţet? Sau o chiflă cu stafide?

în faza cea mai rea a psihoterapie! (parcă nu se mai ducea aşa de des în ultimele zile), n-ar fi permis niciodată ca asemenea cuvinte să-i polueze buzele. Femeile din grupul de terapie erau de părere că otrăvurile din alimente reprezintă cauza directă a multor neajunsuri emoţionale şi psihologice, una dintre ele pretându-se chiar să-i scrie un bilet lui Henry ca să-i spună să renunţe la salamuri; mai mult, era o vreme când simpla menţionare a cuvântului „sare“ putea să-i provoace o erupţie, cum nu vezi decât la cineva care a luat o doză de metonitrat de atropină sau a prizat nişte alcaloizi de calabar.

Henry era cel care, în ultima vreme, vedea lumea sub dominaţia otrăvurilor. Otrăvurile, aidoma unor forme hidoase desprinse dintr-o pată de cerneală la testul Rorschach, erau acolo, în spatele lucrurilor, şi, pe măsură ce citea mai mult pe această temă, se surprindea îngânând numele lor, ca într-o litanie, în timp ce călătorea cu trenul la Blackfriars ori urca dealul singur la Rose and

Thorne.
Ecgonină...
Ergot...
Rodie...
Delfinium...
Papaverină...
Tebainã...
Apomorfină...

De la acetildihidrocodină, cu sărurile ei, până la fosfitul de zinc, de la emetic la bismut, Henry tot rostogolea silabele pe limbă, până simţea că parcă mânca denumirile. Plănuia bucate delicioase, printre care la loc de cinste ar fi fost un fel de tocăniţă de viţel *ă la* alcaloizi de cebadilă, însoţită poate de o sălăţică de homatropină; în viziunea lui, otrava trebuia să fie ceva dulce, ceva uşor de înghiţit, care să te adoarmă încet şi plăcut, care să te scoată din toate astea. Şi, dacă era să fie sincer, otrăvurile la care visa el nu mai aveau nimic din grosolănia unei arme şi nici nu vizau pe cineva anume, nici pe Elinor măcar.

— Vreau şi eu nişte chips! zise Henry.

— Au grăsime! spuse Elinor, aproape amabilă.

În timp ce îşi croiau drum toţi trei prin parcarea auto ciuruită de băltoace, venind dinspre pădurea din faţa morii, unde Henry visase cândva s-o îngroape pe Elinor într-o scobitură, perechi-perechi se plimbau sub razele soarelui de octombrie.

Fiecare dintr-un cuplu îl poartă pe celălalt pe chip, se gândea Henry. Spaniolii spun că nevasta îşi poartă bărbatul pe chip, iar bărbatul îşi poartă nevasta pe lenjerie. În Anglia însă nu e aşa. Oamenii cresc pur şi simplu unii în alţii, aşa cum creşte iedera în zidurile englezeşti sau aşa cum cresc trandafirii în faţadele caselor din orice

suburbie a acestei insule liniştite. Poate că el şi Elinor creşteau astfel unul în celălalt, în timp ce mergeau, acum, spre vitrina aburită a restaurantului unde perechile şedeau încremenite într-o tăcere care lui, poate, cu vreo săptămână în urmă, i s-ar fi părut ostilă, holbându-se afară la orizontul lor limitat, tihnit. Poate că el şi Elinor tocmai trecuseră printr-o criză. îşi „dislocaseră agresivitatea". Destul de spectaculos, „făcuseră curat". Şi dacă fusese nevoie să moară patru oameni, ei bine... cum spunea o ţipă din grupa de terapie a lui Elinor, „ca să progresezi trebuie să mori întâi". Evident, pur şi simplu îi convinseseră pe alţii să treacă în locul lor prin această fază a terapiei.

— Vreau sare cu oţet, carne cu ardei iute şi brânză cu ceapă! spuse Maisie.

— Da, scumpete! zise Elinor, doar cu o vagă undă de încordare în glas.

Doar Donald îl putea face pe Henry să simtă că trebuia să se descotorosească de ea.

Ce dor îi era de Donald! Se mira, efectiv, cât de dor îi era de el. Ii venea, adesea, să spună tot felul de lucruri pe care i le spunea întotdeauna lui Donald, de genul „Nu ştiu, bătrâne..." sau „Oricum ai da-o, băiete..." sau chiar „A mea-i mai uşoară şi mai bună!", şi, când să le rostească, îşi dădea seama că doctorul nu mai era. Da, într-un fel, era vina lui Elinor. Ce bine ar fi fost dacă nu l-ar fi forţat să ia porţia ei de pui-cu-taliu şi ar fi mâncat-o ea în schimb, ca o fată cuminte, exact în momentul când ura lui faţă de ea avea puritatea celei mai eficiente otrave. Iar acum îi era greu, uneori, să-şi amintească de ce voia s-o otrăvească; otrăvind-o, tot nu-l mai putea aduce înapoi pe Donald. Deşi, se gândea Henry, în timp ce se

aşezau la coadă la mâncare, dacă moartea lui îi reunise, poate că moartea ei l-ar putea reînvia pe el.

— Mmm, tăcu Maisie, muşcând din chifla cu stafide înainte de a o achita. E iam-iam!

— Mmm! spuse Elinor.

Se mutară la o masă. Familia Farr mânca într-un stil competitiv alert, dar colegial. Nici unul nu vorbea în timp ce mânca; nu se auzeau decât clelăieli şi plescăituri, până ce ultimul cartof prăjit, ultima picătură de ceai şi de suc de portocale, la fel ca şi ultimele aşchii de glazură dispărură în jos pe un gâtlej sau altul al familiei Farr.

Cineva îl înghiontea pe Henry în coaste. Privind în jos, observă că era Elinor, care spuse, cu gura plină de firimituri: „Ce-i cu toate cărţile alea despre otrăvuri în biroul tău?”

Henry râgâi şi îşi privi cizmele.

— Care cărţi despre otrăvuri? spuse el.

— Oh, zise Elinor, *Mari otrăvitori ai lumii, Moartea a fost munca lor, Enciclopedia omorurilor, Medicina legală, Retragerea otrăvitorului, Viaţa lui „Apple Pip “ Kelly, ucigaşul cu stricnină, Şase sute feluri de a muri intoxicat...*

— Oh, alea! exclamă Henry. Păi...

— *Otrăvuri tari, Viaţa lui William Palmer, faimosul otrăvitor din Staffordshire, Scopolamina: utilizările ei în toxicologie* de Adolf Gee Smith, *Câteva aplicaţii ale arsenicului în industrie de...*

Se întrerupse, trăgând cu ochiul spre el.

— Henry, tu vrei să mă otrăveşti? zise ea, după care, privind înjur prin restaurant, strigă pe un ton glumeţ: Hei, aţi auzit, Henry vrea să mă otrăvească!

Pe urmă, fiindcă era o idee atât de caraghioasă, îşi zvârli capul pe spate şi râse

zgomotos şi încrezător.

— Cum să fac eu aşa ceva, iubito?! spuse Henry. Eu te iubesc pe tine!

Elinor făcu ochii mici.

— Zău? zise ea.

— Tu, pentru mine, eşti soarele şi luna şi stelele, spuse Henry. Tu eşti raţiunea pentru care mă trezesc dimineaţa şi mă culc seara. Tu dai sens fiecărei răsuflări de-ale mele. Tu eşti raţiunea mea de a fi!

Elinor încrucişă braţele la piept. Parcă ar fi un poliţist în permisie, care ascultă nişte opinii politice dubioase, la cârciuma din cartier, se gândi Henry.

— Chiar aşa? spuse ea.

— Da, da, zise Henry. Eşti totul pentru mine, să ştii. Absolut totul. Pe cuvânt.

Nu părea prea convinsă de toate astea. îl bănuia oare cumva? se întrebă el. Şi dacă da, era vorba despre ceva ce i-ar putea spune comisarului Rush, presupunând că ea şi Rush ar fi...

— De fapt, se auzi el spunând, au început să mă intereseze foarte mult otrăvurile, care au devenit pentru mine... un fel de... hobby, ştii?

— Păi, eu am zis întotdeauna că ar trebui să ai mai multe preocupări, spuse Elinor.

Lui Henry i se puse un nod în gât.

— Exact! exclamă el. Şi încercam să analizez relaţia noastră sub această lumină. S-o fac să se dezvolte, mă înţelegi...

Tot nu părea întru totul convinsă. Henry vorbea mai repede.

— Ştiai că alcaloizii de rodie sunt o otravă mortală? Sau că otrăvitorul Neil Cream împărţea stricnină tinerelor, fără nici un motiv aparent!

Elinor se încruntă.

— De fapt, spuse ea, mă interesează foarte mult aditivii alimentari de orice fel.

— întocmai! rosti Henry, frenetic. Vezi, şi despre asta e vorba. Am încercat să... (bâjbâi el după cuvântul potrivit)... Să îmi regândesc atitudinile!

Elinor îşi scutură pletele şi, pentru câteva clipe, semănă cu o persoană pe care el îşi amintea că o plăcuse, cu ani în urmă. Cum se făcea că nu îşi mai găseau un limbaj comun?

Henry gafa în continuare, încercând să preia cuvintele folosite de ea.

— M-am gândit la otravă ca la... ca la un mod de comunicare!

Părea cam sceptică în această privinţă. Pigulind firimiturile de pe masă, spuse:

— E ciudat totuşi, nu crezi?

— Ce anume?

— Decesele astea. Oamenii ăia care au murit la înmormântarea lui Donald. Şi punciul...

— Ce-i cu punciul? spuse Henry.

Nu răspunse la această întrebare, dar continuă să traseze mici cercuri pe plasticul jilav de pe masă.

— Am discutat despre toate astea cu John Rush, spuse ea. Cred că el ştie ceva. Dar nu spune. înţelegi?

— înţeleg! zise Henry.

— Asta e – spuse Elinor, aşa procedează poliţia întotdeauna, nu?

— Da, da... zise Henry.

Ce mai era şi chestia asta cu *John* Rush?

— Poate că aşteaptă doar momentul prielnic.

— Ştiu! zise Henry.

Urmă o lungă tăcere. Henry o umplu cu un discurs de un entuziasm copilăresc despre doamna Greve, care îşi otrăvise bărbatul cu sticlă pisată, la Dublin, la începutul anilor 1920. Elinor îl urmărea cu un fel de tristeţe, pe care el nu o înţelegea.

— De fapt, spuse ea, îmi place să văd că te pasionează ceva. Au fost momente când am crezut că ai... ştii... că ai renunţat. Au fost momente când am crezut...

Şi râse, un pic nervos.

— Ştii... că o să-mi... bagi otravă în pui sau în altceva...

Pe urmă, îl apucă strâns de mână.

— Dar tu n-ai putea face asta. Eşti un tip confuz. Un tip trist, în multe privinţe. Dar nu eşti un om rău, nu-i aşa?

Henry încercă, fără prea mult succes, să se uite adânc în ochii ei.

— Aşa e, spuse el, nu sunt!

— De ce să vrei să mă otrăveşti, în fond? continuă Elinor, cu un aer meditativ. Ce ţi-am făcut eu vreodată? Ai fi pierdut fără mine. Nu-i aşa?

Şi, cu aceste cuvinte, o luă de mână pe Maisie şi ieşi cu ea afară, în parcarea auto muiată de ploaie.

24
7

IS ntr-adevăr.

Dacă se gândea mai bine, ce-i făcuse ea, în fond? De ce voia s-o otrăvească? Nu cumva această abordare a căsniciei lor trebuia complet regândită?

în timp ce îşi târau picioarele anevoios prin parc, spre casă, Henry îşi dădu seama că, prin moartea ei, el n-ar avea aproape nici un folos, nici financiar, nici social. Va trebui să angajeze o *au pair*—vreo curvă nemţoaică sau suedeză care pierde nopţile şi aduce bărbaţi în casă. Va trebui să facă şi mai multe treburi gospodăreşti decât în prezent. Va mai trebui să organizeze o înmormântare. Şi s-ar putea chiar să fie obligat să ia cuvântul acolo (Henry se înfioră uşor la această idee).

Pe urmă, era mama ei, care va vrea să fie de ajutor. Va veni cu trenul din Cumbria, se va posta în camera din faţă şi va vrea să vorbească despre fiică-sa. îl va ţine pe Henry de mână, se va uita adânc în ochii lui şi va spune: „Hai să vorbim despre Elinor!" Va continua, povestind cât de minunată era fata ei, cât de talentată la muzica de opera şi la bucătăria cu specialităţi fine. S-ar putea chiar – Henry începu să tremure necontrolabil – să-l roage să rămână la ei.

Existau multe argumente pentru a o lăsa pe Elinor în viaţă. Doar din punct de vedere administrativ. Unde, acum când se gândise la asta, unde se ţinea sarea pentru apa de spălat vase? Cât de des trebuia să pui sare? Şi când puneai – unde

se ducea sarea asta? Ce făceai cu ea, o presărai pur şi simplu peste vase, sau cum?

Cum să-i spună lui Maisie despre ciclu?

Se opriră în faţa unei librării de pe strada principală. Maisie îşi turti nasul pe geam. Elinor făcu la fel. Pe urmă, îşi ţuguiară buzele, lipindu-le de suprafaţa netedă şi rece a vitrinei. Pufniră în râs.

— Pot să-mi cumpăr o carte? zise Maisie.

— Sigur că da, scumpete! spuse Elinor.

Nu e chiar atât de rea, se gândi Henry. Când erau toţi trei aşa, era aproape plăcut să simţi că faci parte dintr-o familie, să ştii că te duci înapoi acasă unde e cald, unde ai un pian bine acordat şi o existenţă decentă, ordonată. Nu se spune, chiar, că riscul unui atac de cord este mai redus la bărbaţii însuraţi decât la burlaci?

Hai să fim rezonabili, îşi spuse el, intrând după Elinor şi Maisie în librărie, oricum n-ai să găseşti altă femeie. Eşti dintre cei care păreau interesând, dar s-a dovedit că nu sunt. Nu promiteai prea mult la început, dar nici promisiunile alea puţine, câte erau, nu le-ai putut împlini. Eşti şi tu, ca atâţia alţii, un prăpădit de englez care se-amuză la chefuri. Asta eşti, să-ţi fie clar. Singurul lucru interesant pe care l-ai făcut vreodată a fost tentativa de a-ţi ucide soţia. Chiar dacă, până la urmă, ţi-ai ucis doctorul, dentisul şi pe...

Oh, Doamne, se gândi Henry, sunt un asasin. De fapt, sunt un asasin. Brusc, i se făcu foarte frig. De ce? De ce avea sentimentul ăsta aproape de vinovăţie, dar nu chiar? Studiin- du-le acum pe Elinor şi Maisie, realiză că era ceva foarte simplu. Era nevoia stringentă de a povesti cuiva ce se întâmplase, cuplată cu certitudinea că nu va putea face niciodată aşa ceva. Că tot ceea ce făcuse el constituia o faptă total privată, care îl condamna la

o izolare oribilă, la o lume în care fiecare remarcă sau iniţiativă, oricât de naturale ar fi părut, erau false. „Otrăvitorule!“ începu să rostească un glas urât, undeva în capul lui.

Şi asta era mai rău decât tot ceea ce simţise înainte. Era mai rău, tocmai fiindcă acum ştia că nu voia să-şi otrăvească nevasta. După constatarea asta, avu un sentiment de imensă uşurare. Se simţea ca un om căruia tocmai i se spusese că i-a ieşit bine tomografia la creier. îi venea să alerge la Elinor şi să-i dea vestea cea bună (deşi, din spirit de contradicţie ca toate femeile, va începe să reflecteze la toate implicaţiile intenţiei lui iniţiale). Dar, o dată cu acest sentiment, fu cuprins de o durere înţepătoare, agasantă. Senzaţia aceea de izolare, care risca să-l copleşească, făcându-l să urle adevărul în gura mare, aici, în magazin, într-o după-amiază răcoroasă de octombrie.

Stai aşa, stai aşa, Henry. Eşti în Anglia, nu în Rusia. Ce Dumnezeu! Ai încercat să-ţi otrăveşti nevasta. Li se mai întâmplă şi altora. în vâltoarea momentului. Nici o instanţă nu te poate condamna. V-aţi ciondănit rău – tu ai plecat de-acasă, a făcut rost de o armă de foc sau de nişte stricnină, şi aşa ai dat drumul la supapă. Nu există dragoste fără ură, cum sublinia tipul ăla de la *Horoscopul de duminică.* Gândeşte pozitiv, Henry.

M-am făcut mai dur, îşi zise el, am devenit mai independent. Am citit mai mult şi sunt mai cultivat. Ştiu mult mai multe despre chimie. Da, am pierdut un prieten preţios şi câţiva vecini, dar, pentru numele lui Dumnezeu, dacă oamenii nu pot învăţa din greşelile lor, devenind iarăşi nişte cetăţeni de folos, la ce bun toate astea, atunci? Crima nu implică neapărat pedeapsă în prezent –

dacă altădată o fi fost cumva altfel. Suntem mai creştini decât eram pe vremea lui Dostoievski.

În timp ce se apropiau de numărul 54, Henry o luă de braţ pe Elinor. Iniţial, aceasta tresări. Elinor nu era învăţată ca Henry să pună mâna pe ea. Din câte se părea, grupul ei de terapie conchisese că Henry suferea de un „tabu de contact". Şi, într-adevăr, la început greutatea braţului ei sprijinit pe al lui îl alarmă un pic. Dar, când ajunseră să intre pe poartă, Henry realiză, spre mirarea lui, că nu scrâşnea din dinţi, de fapt. Lângă ea, avea o senzaţie de căldură şi, da, de mângâiere.

Uimitor cum, o dată ce te-ai hotărât să nu mai otrăveşti o persoană care probabil că merită aşa ceva, lumea îţi pare subit mai bună, mai decentă, mai curată. Poate asta şi era. Poate că suferise şi el de ceea ce-o fi suferit Raskolnikov, şi nu-şi dăduse seama. Avusese gânduri urâte. Acţionase sub imboldul lor. Fusese meschin, mărginit şi nu se gândise decât la el şi la problemele lui. Şi uite ce păţise drept urmare! Toţi anii aceia de gândire negativă făcuseră din el un cvadruplu asasin. Dar, se gândi Henry deschizând uşa şi poftindu-le în hol, nu va cădea în capcana acestui stereotip. Nu, nu, sub nici o formă!

Fusese plin de ciudă şi invidie faţă de lumea care se întindea dincolo de Wimbledon. Dar acum avea de gând să înveţe să fie generos. Unii oameni călătoresc cu avionul în toată lumea, apar prin reviste cu poze color, au sute de femei şi câte pahare dejack Daniels pot înghiţi, în timp ce alţii sunt graşi şi trăiesc în Wimbledon. Asta e viaţa! Unii oameni stau treji până la patru dimineaţa, discutând despre imaginaţie şi despre apusul de soare pe versantul nordic al vârfului Eiger, în timp ce alţii se uită la *Ştirile de la zece* şi se duc la

culcare. Asta e viaţa! Dar oamenii cu iahturi, vile elegante, sex cât le pofteşte inima, acţiuni, plaje private, avioane permanent la dispoziţia lor, vacanţe la soare şi digestii fantastice nu sunt, cei mai mulţi dintre ei, fericiţi. Chiar aşa. Oh, da! Fericirea nu se rezumă doar la atât.

Ar fi el în stare, la o adică, să le dea pe Maisie, Elinor şi casa de pe Maple Drive 54 contra unei vile cu piscină în Marbella, dotată cu blondă cu picioare lungi licenţiată în fizică şi un apetit insaţiabil pentru sex în poziţii ciudate cu Henry? Ar face el asta?

Henry avu o oarecare urmă de ezitare, de care se scutură însă. Nu, n-ar face asta.

Ar schimba el pe altceva viaţa asta de luptă, de cercetare nerecompensată şi răbdătoare asupra unui subiect care, posibil, nu prezenta nici un interes pentru nimeni oricum? Ar da el *Istoria completă a Wimbledonului* pe vreo porcărie facilă şi simplă premiată cu vreun Nobel despre activitatea teatrală în închisorile din Lumea a Treia? Ar schimba el toată experienţa asta de viaţă, cei patruzeci de ani în care fusese Henry Farr, pentru soluţia comodă – adică, îşi spuse Henry, tu cine vrei să fii? Henry Farr sau Graham Greene?

Pentru o fracţiune infinitezimală de secundă, avu impresia că va urla „BA GRAHAM GREENE, CE NAIBA!” şi, luând-o la fugă din cameră, o va trăsni în ceafa pe Elinor cu lopata de cărbuni, însă forţa gândirii pozitive era atât de mare, încât secunda trecu. Privi înjur prin camera de zi şi, simţind cum inima îi creşte tot mai mare şi mai mare şi cum el devine din ce în ce mai uman, luă un creion şi o hârtie. Se trezi scriind:

Plusuri

1. Nu am fost prins.

2. Nu am ucis pe nimeni intenţionat.

3. M-am resemnat cu căsnicia asta.

Minusuri

Dar, când ajunse aici, nu-i veni în minte nici un minus. Din locul unde era acum, i se părea că otrăvirea fusese o modalitate incitantă, energizantă de a face faţă unei crize tipice vârstei mijlocii. *Reader's Digest* s-ar fi putut mândri cu el. Deja când se gândea la Henry Asasinul o făcea la timpul trecut. Ceva în genul „Când mi-am încercat eu puterile la otrăvire…" sau „Faza mea de asasinare a nevestei". Intra într-o nouă lume, în care putea învăţa toate acele abilităţi fundamentale care îi fuseseră refuzate atâta timp. Ce Dumnezeu, se gândi Henry, femeile sunt şi ele oameni. Or, toţi oamenii au probleme, nu-i aşa?

îi veni în minte ideea şocantă că, de unul singur, fără ajutoare artificiale sau bani trecuţi de la un proprietar la altul, el, Henry Farr, trăia Terapia.

— Fii mai încrezător, Henry, spuse o voce din el, nu eşti chiar atât de rău! Eşti om de afaceri, tată, bucătar, povestitor hazos! Eşti asasin, monden, bun vecin. în multe privinţe, a fi asasin e ceva foarte pozitiv. O mulţime de oameni şi-ar dori să fie în locul tău. Lasă-te antrenat de curent, Henry. Acceptă schimbările din viaţa ta! Fii în formă, soţ, navetist, avocat, otrăvitor neprins!

Zâmbea satisfăcut, de unul singur, când Elinor intră în cameră. I se păru că arăta aproape triumfătoare.

—John Rush! spuse ea, pe tonul majordomului care anunţă sosirea unei celebrităţi la o sindrofie.

După care, deschise uşa larg:

— A zis că vrea să discute ceva cu tine!

Henry făcu ochii cât cepele la ea, în timp ce Rush intră în cameră, înclinându-se uşor, ca şi cum ar fi vrut să sublinieze importanţa apariţiei lui. înainte de a se retrage, Elinor, la fel de bine dispusă, flutură din mână spre el, de parcă ar fi fost mândră să aibă acolo pe un reprezentant al Legii şi al Ordinii.

— Comisarul Rush, care tocmai vine de la secţia de criminalistică din Wimbledon, spuse ea!

partea a doua
crimă şi pedeapsă

„Nu pricepi că toată conştiinţa asta binecuvântată a ta nu înseamnă, de fapt, decât prezenţa celorlaţi în tine!“
LUIGI PIRANDELLO *Fiecare după felul său*

h d

f l/enry îşi dădu seama imediat că, atunci când se afla efectiv în misiune, comisarul Rush era unul dintre cei mai perspicace şi crunţi detectivi din secolul XX.

Felul cum îşi făcea de lucru cu pipa, îndesând tutunul cu dosul unei cutii de chibrituri, muşcând din muştiuc şi privind cruciş în lungul lui cu un aer de mare cunoscător, te ducea cu gândul la un poliţist de o inteligenţă aproape supraomenească.

Dar Henry pricepu, după mutra lui posacă, vocea firavă, nazală, şi recalcitranţa tenace de a evita orice aluzie la criminologie, că tipul nu trebuia deloc subestimat. Păi, altminteri, de ce să se fi plantat aşa acasă la Henry, în camera din faţă, sporovăind despre vreme, despre Elinor, pe care se părea să o cunoască îngrijorător de bine, şi despre aproape orice altceva în afară de subiectul care, neîndoielnic, îl adusese aici. Individul e isteţ, se gândi Henry, realmente foarte, foarte isteţ.

— Soţia ta, spuse comisarul Rush, e o femeie remarcabilă!

— Aşa e, da! zise Henry.

— Ai avut noroc în căsnicie! continuă Rush.

— Intr-adevăr! spuse Henry.

Ce puteau găsi aşa de atrăgător la Elinor nişte categorii sociale atât de diferite? Poliţişti, medici... şi mai ştii câţi alţii? se gândea Henry. Să fie doar faptul că, fără ca el, în fond, să-şi fi dat seama, în toţi aceşti ani, fusese însurat cu o femeie foarte atrăgătoare? Ideea i se părea oarecum înspăimântătoare. Dacă asta era situaţia – cum să mai stea cu ea în continuare? Rush vorbea din nou

şi ceva în privirea acestuia îi spunea lui Henry că tipul trecea deja la scopul vizitei lui.

— îmi pare rău să te deranjez, zicea el, cu un fel de re- muşcare parcă, dar am discutat cu destulă lume din Maple Drive despre...

Şi flutură cu pipa spre fereastră. Din nou Henry remarcă cât de subtil fusese introdus subiectul. Ca şi cum Rush aducea vorba despre asta oarecum împotriva voinţei lui.

— ...otravă...

— Ce fel de otravă?

Comisarul păru că uitase, pentru o clipă, „ce fel“. Dar izbuti, totodată, să lase să se înţeleagă că, de fapt, acest lapsus nu era, poate, decât o stratagemă subtilă de-a anchetatorilor. Henry simţea nevoia absurdă de a se arunca pe covor şi de a zbiera „Recunosc! Sunt o bestie! Arestează-mă!“

— Otravă... spuse el, şi se opri.

Pe urmă, scoase un râs scurt, scenic. Henry ar fi preferat ca tipul să lase remarcele sentenţioase şi să treacă la treaba reală a după-amiezii – alibiuri, insinuări serioase şi posibile ameninţări cu violenţa.

— Mă interesează foarte mult otrăvurile, spunea Rush. Mă uit prin ziarul local şi citesc cum unul s-a îmbolnăvit subit sau a fost găsit mort undeva, şi mă gândesc... mă întreb.. . mă întreb...

— Da, zise Henry. Mi se pare normal să faci aşa.

Rush era la fereastră. Se răsuci în loc, brusc teatral, şi împunse cu pipa spre Henry.

— Trei morţi, spuse el, după o...

Se opri.

— Pileală? zise Henry.

— Exact.

Păşi înapoi şi se aşeză pe braţul canapelei, semănând şi mai mult cu unul care a fost instruit să facă toate astea – să meargă, să se aşeze, să îndese tutunul în pipă, să tragă, să se oprească, să sufle – de către un regizor nu prea strălucit.

— Şi fireşte, continuă Rush, gata să râdă parcă, nu s-a făcut nici o anchetă. Doar că s-au mai dus unii. Trei cadavre în plus.

— Vrei să bei ceva, sau eşti în misiune? spuse Henry.

— Eu tot timpul sunt în misiune! zise Rush. Sunt mereu la datorie. La patru dimineaţa mă scol şi holbez ochii în întuneric, gândindu-mă la crimele şi fărădelegile pe care ni le facem unii altora. Şi la ce animale suntem cu toţii! Beau un gin tonic, dacă bei şi tu unul.

— Sigur! spuse Henry, căznindu-se să nu-i tremure vocea.

Se duse la uşă. Maisie şedea ghemuită la gaura cheii, cu ochii mari de curiozitate. Veni după el la bucătărie.

— Ce-ai făcut? spuse ea.

— Ce-ai făcut *tu?* zise Henry.

— Nimic, răspunse Maisie. Eu sunt copil.

— A fi copil nu e o scuză, spuse Henry, turnând cel mai mare gin tonic pe care îl turnase vreodată în viaţa lui.

Mai turnă unul, pe jumătate cât primul, pentru comisar şi, urmat de Maisie, pomi spre camera din faţă. Fata se instală lângă crăpătura din uşă, iar el intră. Rush era tot în picioare, privind lung spre stradă, cu mâinile pe lângă corp, cu pipa stinsă deja. Când îl auzi pe Henry, se răsuci brusc în loc.

— Ce stradă frumoasă şi liniştită, spuse Rush, pe un ton ce sugera exact contrariul. Da, într-un cartier frumos şi liniştit. Plin de case frumoase şi liniştite, cu familii frumoase şi liniştite care locuiesc în ele. Şi pe undeva, într-una dintre ele...

Ochii îi scăpărară periculos.

— Un nebun. Un psihopat. Un ucigaş.

Henry tresări.

— Aşa crezi?

— Oh, aşa *ştiu,* spuse Rush. Aşa ştiu, da. Ştiu că undeva acolo, undeva acolo există un om atât de pocit de ură şi răutate, atât de schimonosit de viaţă, încât nici nu mai are nimic uman în el.

— Aoleu! zise Henry.

— Un om, continuă Rush, fluturând braţul drept şi foindu-se încolo şi-ncoace pe covor, un om care crede că lumea îi este datoare cu ceva. Un ins posac, mărunt, obscur, docil şi blajin, poate ţinut sub papuc de nevastă. Cum era Crippen, ştii, cu un vis penibil, care nu se va împlini niciodată. ..

Henry se gândi la *Istoria completă* şi i se puse un nod în gât. Avea senzaţia neplăcută că omul ăsta îl ghicise perfect, că, spre deosebire de aproape toate persoanele cu care avea el de-a face (inclusiv Elinor), ştia ce gândeşte el.

— Un bărbat care este probabil impotent. Incapabil să relaţioneze. Poate homosexual, ştiu eu. Dar, mai presus de toate, un om care are despre lume o concepţie deformată, mârşavă, grotescă. Un individ meschin, îngust la minte, sucit, un schilod moral, o...

— O bestie? spuse Henry, pe un ton ascuţit şi piţigăiat.

— Exact! exclamă Rush, uluit de forţa intuitivă a lui Henry. O bestie!

O furie justiţiară aşternuse paloarea pe faţa lui Rush. I se albiseră şi încheieturile degetelor strânse pe pipă.

— Cei mai mulţi dintre noi, continuă el, regretă amarnic ziua în care pedeapsa cu moartea a fost abolită.

— Asta aşa e, spuse Henry. Aşa e!

Limpede, Rush nu era un papă-lapte, ca toţi poliţiştii de sector. Era un copoi adevărat pornit pe urmele vânatului. Genul de om capabil să lucreze la un caz douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână, până ce îl aducea pe vinovat în faţa justiţiei. Genul de poliţist cu care, în condiţii normale, Henry era întru totul de acord. Nu ştia exact, totuşi, dacă în acest caz se justifica un asemenea zel. Omul ăsta avea ceva ciudat şi fanatic, conchise Henry.

La fel stăteau lucrurile şi în privinţa pedepsei cu moartea. Henry fusese întotdeauna adeptul pedepsei cu moartea.
Pentru alţii. în cazul lui, i se părea că ar fi pur şi simplu nedrept. Ştia că merita ceva pentru ceea ce făcuse. O flage- rare uşoară, poate. Moartea, însă? Ferească Dumnezeu! Ce, parcă moartea lui l-ar reînvia pe Donald? Nu era asta doar o dorinţă primitivă de răzbunare? Sorbi adânc din paharul cu gin tonic.

— Dar, gata, aici m-ai prins. Asta-i marota mea! spuse Rush.

— Şi care-i marota ta? întrebă Henry.

— Otrăvitorul din Wimbledon, răspunse Rush.

Râse scurt şi, din buzunarul stâng de la piept, scoase un teanc de cupuri. Henry nu ştia exact dacă era bine să se uite la ele, aşa că, nevrând să-l jignească pe om – simţea, de fapt, o dorinţă

aproape dementă de a-i da dreptate –, întinse braţul să le ia. Rush îşi trase mâna, cu un zâmbet poznaş. Şi îi făcu lui Henry cu degetul, dojenitor.

— Ohoho, nu e voie! zise el. Eşti la fel ca mine!

— Cum adică?

— Te ocupi de istoria locală.

— Ah...

Unele lucruri legate de comportamentul tipului începeau să se mai clarifice.

— Mai ţii minte, la Wimbledon Society, anul trecut, continuă Rush. Ne vorbeau despre Everett Maltby!

— Da?!

De ce nu-şi amintea să se fi întâlnit cu Rush la Wimbledon Society? O reuniune cu o discuţie atât de importantă ca aceea despre Everett Maltby (începea, acum, să-şi aducă aminte şi el) nu putea trece neobservată. îl frapă ideea că lapsusul ăsta avea poate ceva sinistru. Nu rătăcea el mereu notiţele despre Maltby? Lui Henry nu-i plăcea deloc această idee, dar poate se petrecea ceva paranormal.

— Toate regiunile din lume, spunea Rush, au crimele lor specifice, or, acelaşi lucru este valabil şi în cazul districtelor din Anglia. Există, bunăoară, îngrozitor de multe cazuri de decese datorate unor dureri abdominale neprogramate, subite, în Wimbledon.

— La ce te referi? tuşi Henry.

— Mă refer la faptul că o crimă nu înseamnă neapărat s-o trosneşti în cap cu ceva pe-o babă, după care să speli putina. Adevăratele crime pot fi cu mult mai subtile. Adevăratele crime sunt adesea ascunse sub suprafaţa unei comunităţi aparent respectabile. Doctorul care te salută

ridicându-şi pălăria, pe strada principală, poate fi un ticălos. Directorul de bancă poate avea o atitudine excesiv de liberală faţă de operaţiunile contabile. Pricepi ce vreau să spun?

— Nu prea, zise Henry.

— Am venit la tine, zise Rush, pe un ton care sugera exact contrariul, fiindcă bineînţeles suntem amândoi mari pasionaţi de istoria locală. E greu. Multă lume crede că sunt în- tr-o dungă. Dar am simţit eu că tu mă poţi înţelege.

— Ce să înţeleg?

Rush desfăcu braţele larg.

— Locuim pe aceeaşi stradă, spuse el, suntem vecini. Hai să ne unim forţele. Hai să discutăm problema. Ştii la ce mă refer, nu-i aşa? Ştii ce cred eu că se întâmplă sub prea respectabila suprafaţă a acestui prea respectabil fief. Mă refer, firește, la otrăviri.

Vasăzică era o vizită mai degrabă socială, decât de lucru. Sau nu? Oare Rush venise aici ca să-l sperie? Sau avea vreun scop şi mai sumbru?

— Am şi eu ţăcăneala mea, spunea el. Sunt un glas în pustie, dar am convingerea, am absoluta convingere că prin zonă acţionează un otrăvitor. Aici şi acum! preciză el, cu un zâmbet enigmatic. Colegii mei cred că m-am scrântit la cap, spuse Rush. Nici nu-i interesează. Pentru ei, nu există decât amenzi în dreapta şi-n stânga, trafic auto, suporteri derbedei... Hm, suporteri derbedei, mai pufni el.

După care:

— La început, când mi-a venit ideea cu otrăvitorul, am povestit câtorva persoane, care n-au avut pic de înţelegere, trebuie să recunosc. Dar asta, să nu te superi că-ţi spun, este emblema

poliţistului modern. Ancheta laborioasă din uşă în uşă, percheziţiile din casă în casă, truda mecanică, repetată, de a aduna probe. Uite la Spintecătorul din Yorkshire.

— Păi, da, spuse Henry, într-adevăr, ăsta...

Dar Rush nu-l băgă în seamă.

— Nimeni n-a vrut să-şi pună mintea la contribuţie, să se rupă de turmă şi să îndrăznească să spună: .Atenţie, am o teorie. O teorie ţicnită." Fiindcă pe psihopat nu-l poţi prinde decât prin supoziţii intuitive. Asta pentru că altminteri nici n-are mutră de criminal. E ca tine!

Şi arătă drept spre Henry. Henry scoase un schelălăit înfundat.

— E ca mine! Asta-i situaţia cu care ne confruntăm. Otrăvitorul din Wimbledon e liber bine mersi. E-acolo. E ca oricine. E ca tine şi ca mine. E latura sumbră din noi. Pricepi?

— Fascinant, spuse Henry. Şi... ăăă... când ai remarcat prima oară acest... ăăă... şablon de tulburări abdominale?

Rush îşi schimonosi faţa, se îndreptă spre peticul de covor de lângă foc, locul lui preferat, probabil, pentru a debita remarce semnificative, şi, răsucindu-se în loc, avu cel mai bun joc de pipă de până acum – o dublă împungere în aer, cu croşeu şi joc de picioare, urmate de câteva haşuri invizibile deasupra urechii.

— Mi-a picat fisa şi am început să le pun cap la cap pe toate cam acum o săptămână. Când te-am văzut la înmormântarea lui Donald Templeton.

— Hai să-ţi mai aduc un gin tonic, spuse Henry.

O ra oribil. Tipul îi înscenase un joc sofisticat, aşteptând să-l vadă cum clachează. Poate că minţise şi când pomenise de Maltby. Oh, Doamne

Dumnezeule, îmi pare foarte rău pentru otrăviri. îmi cer iertare, efectiv. Dacă mă scapi din chestia asta, n-o să mai fac niciodată aşa ceva. Nu voi mai gândi urât despre oameni. Nu, nu...

îşi turnă un gin tonic cam de două ori cât primul, îl bău, iar apoi turnă unul de două ori mai mare decât cel pentru Rush. Important ca tipul să fie de partea ta.

Maisie şedea tot ghemuită lângă uşă.

— Puteai să-mi aduci şi mie ceva de băut! zise ea.

— Gura! şuieră Henry.

— E foarte interesant, spuse ea. Cu otrăvitorul. Tu cine crezi c-o fi?

— Chestiile astea nu-s de nasul tău, i-o reteză Henry.

După ce Henry îi servi băutura, Rush începu iarăşi să se foiască pe carpetă.

— Dar, de fapt, m-a apucat mult, mult mai de mult, spuse el. Vezi tu, în cazuri din astea, probele au tendinţa să dispară. Ceea ce seamănă cu o moarte normală...

Luă din dosar o cupură de ziar aproape nou-nouţă şi i-o întinse lui Henry.

TEMPLETON, Donald (scria acolo). în locuinţa lui de pe Maple Drive, după o scurtă boală. Preaiubitul tată al lui Arfur şi soţul credincios al lui Billykins. DE CE, PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU?

— Las-o, că era foarte supărată, spuse Henry. Recunosc că nu-i cel mai bine formulat anunţ mortuar pe care l-am citit vreodată.

Rush râse sarcastic.

— Ba mie mi se pare că a fost formulat cu mare grijă, zise el. „Scurtă boală”. Nicidecum, bagă de seamă, „o criză gastrică subită şi inexplicabilă”, nu, „după nişte dureri abdominale acute”. Nu, nici vorbă. Pe oameni nu-i interesează chestii din astea. Le place să tragă un văl peste ele, nu crezi?

Se opri la bucata preferată de covor şi apoi, conştient parcă de faptul că îl mai folosise deja drept bază, se mută spre fereastră.

— Şi, pe urmă, continuă el, chiar la înmormântare încă trei decese! Ce coincidenţă extraordinară, nu-i aşa? Extraordinară! Dar, fireşte, nu, nimeni n-o remarcă! Nimeni nu observă că doi şi cu doi fac totuşi patru, nu, deloc! În ziar scrie...

îi mai dădu lui Henry o cupură. Henry citi:

COVENEY, Rufus. Fiul preaiubit al lui George şi al Myfanwy. Romancier şi critic de marcă, pe Maple Drive, după un acces puternic. „întuneric în spate şi în faţă, deopotrivă!”

Henry studia acest citat, care i se părea vag sugestiv, când văzu dedesubt:

SPROTT, David. David a murit liniştit la o reuniune cu prietenii, marţea trecută. înmormântarea lui va avea loc la „Vale Crematorium” din Putney, unde cei care doresc să-l mai vadă pentru ultima oară vor fi extrem de bine- veniţi, la fel ca şi, după aceea, acasă în mijlocul rudelor. Ce om bun, ce dentist bun. „Adio“.

începea să asude.

— Totul trece neobservat, nu crezi? spuse Rush. încă un cadavru. Şi ce dacă? Cui îi pasă? Doar celui care priveşte cu atenţie, care studiază dovezile, care pune faptele cap la cap şi spune „Ia staţi un pic! Lucrurile sunt mai complicate decât par aici! “ Asta-i treabă de poliţie, domnule Farr. Vigilenţă constantă. Suspiciune constantă. Ca şi cum ai avea un pitic pe dinăuntru, care pune întrebări afurisite. Eu am în mine un pitic afurisit, care nu mă lasă în pace. Uită-te la asta...

Rush împinse spre Henry o altă tăietură de ziar, care părea mult mai veche decât celelalte dinainte. Pe ea scria:

PURVIS, Alan. La Parkside Hospital, după un colaps în Barul şi Braseria Cat o'Nine. Unde îţi este, moarte, biruinţa ? Jelit de mami, tati şi toţi de la clubul folk.

— Au mai fost şi alţii, spuse Rush. Manning, anul trecut în septembrie. Dureri intestinale acute, după o ieşire la iarbă verde cu nişte agenţi de vânzare de la White, un service auto din Wimbledon. Pedersen, colaps şi moarte ulterioară, după ingerarea unui hamburger la Putney Show. Annabel Lee Evans, la numai douăzeci şi doi de ani, vomitat, diaree şi moarte, în mai anul ăsta, la numai patru ore după ce a participat la o petrecere dansantă la Southlands College, unde a mâncat pui cu curry şi salată de varză crudă...

Rush desfăcu larg braţele.

—Avem de-a face cu un maniac, conchise el. Un maniac deştept şi lipsit de scrupule.

Henry era tentat să-i dea dreptate. În viaţa lui nu întâlnise un asemenea maniac. Cum să laşi

liber un astfel de om? Dar, în timp ce Rush continua să se foiască pe covor, împungând aerul cu pipa şi debitând prostii, Henry se întrebă dacă nu cumva îl judecase greşit. îşi aminti de o expresie de-a lui Keith Simpson:‚Aproape orice eveniment în viaţă este consecinţa unei mâncări.” La fel cum otrăvirea era, prin urmare, greu de detectat, tot astfel era, din acelaşi motiv, şi foarte posibilă. Iar o dată ce cădeai sub influenţa ei, cum i se întâmplase lui Rush, îţi oferea o explicaţie hidoasă, dar plauzibilă, pentru atât de multe lucruri! într-un fel, firește, el şi Rush nu se deosebeau prea mult. Altora li s-ar fi părut anoşti. Erau anoşti. Ştiau amândoi că sunt anosti. Dar asta tot nu-i putea opri.

— Un maniac, spuse Rush. Un ins care colindă străzile, pândeşte momentul şi, pe urmă, bingo, injectează hambur- gerul, bomboanele de ciocolată, sandvişul cu şuncă şi roşii, friptura de pui. întinde capcana şi trece mai departe. Recompensa otrăvitorului este să citească despre el – să citească despre morţile pe care c/le-a provocat. Are o putere despre care nimeni nu ştie. EZa provocat toate astea. Fiindcă se joacă de-a Dumnezeu, nu ţi se pare, domnule Farr?

Şi Rush şerpui din cap înainte spre Henry, căutând să se uite în ochii interlocutorului lui, după care se trase înapoi pe bucata de covor preferată şi privi înjur, aşteptând parcă aplauzele. Pentru o clipă, Henry se gândi „De unde ştie?“, iar apoi, la fel de repede, îşi dădu seama că ar fi mai bine să nu înceapă să se simtă vinovat pentru nişte otrăviri în care nu avea nici un amestec. Asta însemna să împingă responsabilitatea socială un pic cam prea departe. Or, el ieşea din discuţie, nu?

Nu se potrivea cu teoria tipului. Sau da? Dacă nu, atunci de ce se uita Rush aşa la el, cu atâta subînţeles? Maisie vârî capul pe uşă.

— Mama întreabă dacă nu vreţi nişte sandvişuri, zise ea.

— Cu multă plăcere! răspunse Rush.

— Pui cu maioneză sau lebărvurşti? zise ea.

— Orice, nu contează, spuse Rush, numai să nu conţină vreo otravă înregistrată!

Şi râse. Un râs vesel, camaraderesc.

— Mă duc să-i spun! zise Maisie.

— Abia decesele din Maple Drive mi-au putut confirma teoria, continuă Rush. înainte de asta, aveam senzaţia că desluşesc un tipar, care îmi scăpa însă. Ştii? îmi ziceam uneori, „Rush, te-ai ţăcănit de tot“. Unde vezi tu o legătură între Julia Neve, care a murit de ghilimele polinevrită închid ghilimelele, în februarie, şi Martin Crump, muncitor feroviar, care a murit în agonie la Roehampton, la numai cinci ore după ce a mâncat piersici, risotto şi brânză de import?

Elinor îşi făcu apariţia la uşă, ştergându-se cu mâinile de şorţ. Rush ridică privirea spre ea, fulgerător, iar pentru o fracţiune de secundă ochii lor se întâlniră. *Există cineva, nu prea departe de-aici, care mă admiră! se* gândi Henry. Se uită spre Elinor, care îşi scutura părul negru de pe frunte, şi trebui să recunoască în sinea lui că nevastă-sa era o femeie foarte atrăgătoare. Cum va face să o păstreze? Cum să-l scoată de pe pistă pe Paznicul cartierului?

— Te simţi bine, Henry? spuse Elinor.

— Splendid, iubito, splendid, răspunse Henry.

Comisarul Rush se uita ciudat la el.

— Toată discuţia asta despre otrăvuri ţi-a cam

tăiat pofta de mâncare, remarcă el.

— Ba deloc, îl contrazise Henry.

— De fapt, Henry este foarte interesat de otrăviri, spuse Elinor. Are o mulţime de cărţi despre asta, sus, în birou.

Henry aprecie că era momentul se intervină.

— Da, de fapt, sunt foarte interesat de otrăviri, zise el. Mă gândeam să scriu o carte despre asta. M-a incitat iniţial cazul lui... ăăă... Everett Maltby. M-am gândit... înţelegi... să studiez otrăvitorii ca specie. Ce categorie fascinantă. Fascinantă!

Rush îl urmărea cu atenţie.

— Intr-adevăr! spuse Rush.

Bănuia cumva adevărul sau nu?

el mai rău a fost când s-a apucat să vorbească despre Donald.

— Ce nu pricep eu, spunea tipul, cu ochii pe faţa lui Henry, e cum a făcut rost otrăvitorul de puiul ăla!

Fiindcă nu încăpea îndoială în mintea lui Rush că puiul, care constituise ultima cină a lui Donald, făcea parte din aceeaşi categorie cu cada plină de tocăniţă de vită oferită de primăria din Wimbledon la acţiunea de strângere de fonduri pentru ajutorarea Bangladeshului; era ceva de care *făceai rost,* pur şi simplu.

— Poate că l-a procurat de la Waitrose, sugeră Henry, năduşind.

— Cum adică? zise Rush, cu un zâmbet arcuit în colţul buzelor.

Las-o mai moale, bătrâne, nu vezi că strigă singură?! Haide, Farr! Mărturiseşte, de ce nu vrei, eh? Eh?

— Putea foarte bine... ăăă... să injecteze ceva în el prin punga de plastic. Sau, altfel, să

măsluiască acasă un pui ca de fermă, pe care să-l introducă pe şest la Waitrose.

Şi Rush se uită iar la Henry. Un om în stare să născocească un lucru atât de pervers nu putea fi decât suspect.

— Da, zicea el, mda-a-a. Sau putea eventual să introducă nişte substanţe într-un set de oale. Ceva foarte simplu de făcut. Ungi marginile cu nişte tetraclorură de carbon, iar data viitoare când fierbi varză de Bruxelles să vezi numai ce dureri de cap, vărsături, plus pa-şi-pusi funcţii renale.

— Doar că noi n-am păţit nimic, ripostă Henry.

— Da, voi n-aţi avut nici pe naiba. Nu? remarcă Rush.

Şi îşi piimbă ochii de copoi peste faţa lui Henry, zâmbind iarăşi, cu aerul acela sinistru de poliţai care ia totul în derâdere, gen *Ia vezi mai bine pe unde calci, păpuşă.*

— Ei bine, continuă el. Poate că mai există o explicaţie!

Făcea ce făcea şi mereu dădea târcoale casei. Intr-o seară, era în camera din faţă, când Henry se întorsese târziu de la o întâlnire legată de cazul de divorţ din Aldershot (femeia, se aflase, nu putea face dragoste cu soţul decât cu câinele în cameră, „ceea ce“, sublimase Henry, „s-ar putea să fie în favoarea sau în defavoarea ei, în funcţie de ce implicare se aştepta de la animal[11]). îi invită pe amândoi la masă într-un bistrou select din Wimbledon Village, prilej cu care făcu nişte glume deocheate despre otrăvuri. Elinor păru să se amuze, însă Rush nu-şi dezlipea privirile de pe faţa lui Henry.

— Ce simplu ar fi fost, spuse Henry la un moment dat, dacă ai fi putut impune o autopsie a... ăăă... a contingentului de pe Maple Drive!

— Aşa-i? remarcă el încetişor.

Dacă Henry ar fi avut suflet, Rush s-ar fi uitat probabil drept în el.

— Am impus o autopsie în cazul Ellenei Wilcox de pe South Wales Road, New Malden, zise el, şi mamă-mamă ce tevatură a ieşit. Mi-am arătat muşchii prea devreme, fiindcă nu s-a descoperit nimic. De-atunci... superiorii mei sunt speriaţi de mine. Nu mai contează dacă scapă vreun psihopat. Totul e să nu zgâlţâi barca prea tare. Eh?

— într-adevăr! spuse Henry.

— O să ajungem noi şi la autopsie, spuse Rush încetişor. Nu se poate să n-o dea-n bară! Tipul e smintit de-a binelea. Şi, între timp, poate că avem noroc...

Şi scoase un râs macabru, tipic profesiei lui:

— Poate uită careva să îngroape un cadavru!

Elinor se holba la el peste masă, cu ochii sticloşi de la vin:

— Ce meserie fascinantă ai! spuse ea.

— Aşa e! confirmă Rush, privindu-l pe Henry, fără să clipească. Ce poate fi mai interesant decât să stai la pândă ca să-l prinzi pe criminal. Aştepţi, urmăreşti, asculţi şi, pe urmă, brusc, când a făcut o greşeală...

Şi se aplecă în faţă, bătând în masă cu o chiflă.

— Haţ, ai pus mâna pe el.

Henry sări ca ars.

— Nu ne trebuie decât un cadavru! spuse Rush.

Era aproape noiembrie, în săptămâna dinainte de Hallo- ween, când cineva i-a spus cuiva pe stradă care i-a spus altcuiva pe stradă care aproape imediat i-a spus cuiva care i-a spus lui Elinor care i-a spus lui Henry că doamna David Sprott, văduva dentistului cu asigurare mare pe viaţă, David Sprott, patruzeci şi doi de ani, îi păstra rămăşiţele pământeşti într-un borcănel de sticlă pe un raft din dormitor. Mai păstra, de asemenea, într-un sertar dintr-o comodă din acelaşi dormitor, proteza dentară a lui Sprott (unul dintre cele mai bine păzite secrete din stomatologia mondială), ochelarii acestuia cu rame de sârmă şi o părticică din barba lui. Era, cum spusese Henry când aflase, aproape la fel de rău

ca şi când l-ar mai fi avut pe Sprott în preajmă.

— Pantalonii lui, spuse Edwina Sprott cu vocea ei groasă de bas, sunt tot în dulap. Cizmele lui sunt tot în hol.

Bucăţele de Sprott! Pulbere de dentist! Pulbere de dentist care conţinea poate şi urme de *Finish 'Em,* de detergent, de *Shine, Zappiton* şi ce-o mai fi pus el în punciul ăla. Din păcate, Henry nu ştia dacă totuşi chestiile astea nu se regăsesc eventual şi în cenuşa unei victime incinerate. Poliţia identificase categoric urme de taliu într-una dintre victimele lui Graham Young. O fi valabil şi în cazul detergenţilor? Şi, oricum, ăia cât detergent băuseră, în fond?

— Să presupunem, îi spuse el lui Rush într-o după-amia- ză, că unul a băut o cantitate destul de mare de fluid corosiv. ..

— Da...

— Şi să mai presupunem...

— Oh, ce Dumnezeu! zise Elinor. Voi doi nu ştiţi să vorbiţi despre altceva decât despre otrăvuri?! Mai există şi alte lucruri în viaţă, dacă nu ştiaţi. Lucruri sănătoase, normale! Lucruri care hrănesc şi întremează!

Deşi Elinor renunţase la orele de psihoterapie, mai păstra încă în vorbire urme din stilul practicat acolo. După toate aparenţele, coordonatoarea şedinţelor îi spusese lui Elinor că era vindecată. Devenise acum o fiinţă umană complet împlinită, aşa îi spusese Elinor lui Henry. Nu mai avea nevoie de terapie.

La început, Henry presupuse că ăia de la terapie se săturasem de ea. Dar, studiind mai atent problema, descoperi că nevastă-sa era o femeie absolut agreabilă, trecută un pic de vârsta

mijlocie, căreia, oricât s-ar fi străduit de mult, n-avea ce vină să-i găsească. Elinor se tunsese, iar acum începuse să cânte prin casă. Deja mânca normal. Făcuse o obsesie din programele de televiziune cu poliţai americani care se împuşcau între ei. Şi se îmbrăca, de asemenea, în culori mai vii, ca o femeie care vrea să placă unui bărbat.

Bun, dar cărui bărbat, de fapt? Asta era problema.

Deja, până în seara petrecerii lui Maisie de Halloween, fărâmiţele lui Sprott de pe poliţa şemineului doamnei Sprott ajunseseră un subiect major de conversaţie în Wimbledon. Aproape singura persoană de pe stradă care nu discutase despre asta cu Henry şi Elinor era comisarul Rush. Rush, Henry era sigur de asta, pândea ca Henry să comită greşeala.

— II ţine pe Sprott într-o vază! spuse el, când sosi la petrecerea lui Maisie, aducând, cum făcea adesea când venea la ei în vizită, un buchet mare de flori pentru Elinor. Rămăşiţele lui Sprott, continuă el, sunt la nici o sută de metri de locul unde ne aflăm acum.

Şi aruncă o privire vorace înspre casa dentistului.

Henry tuşi.

— Ăăă... ştiu! făcu el.

Ce-i venise tipului să pomenească tocmai acum de bârfa asta locală aşa de bine cunoscută? Fiindcă, probabil, era convins că Henry urma să facă „greşeala fatală”, la care poliţistul se referea mereu. Păi, dacă Rush credea că Henry va face o greşeală fatală, n-ar fi mai bine să treacă la treabă şi să-i dea satisfacţie?! Până la urmă, ar fi probabil mai simplu.

Maisie îşi pusese colţi şi o pelerină neagră. Lui Henry, îi ieşea din cap un ciocan de cauciuc, iar la tâmplă avea o pată de sânge extrem de veridică. Elinor arăta, i se părea lui Henry, destul de senzaţional, într-un fel de combinezon de mătase negru. Tocmai se uita la spatele ei, când veni Rush, şi încerca să se dumirească dacă procedase corect hotărând să nu o mai otrăvească. În ultima vreme, Elinor manifestase un nou interes faţă de sex, şi Henry nu ştia exact dacă era un lucru bun. Nu mai departe de seara trecută, făcuse nişte aluzii deşănţate, sugerând, cum i se păruse lui Henry, că ei doi făcuseră sex anal în toaleta unui tren, între Margate şi Ramsgate. Henry nu-şi amintea să fi fost vreodată la Rarns- gate, darămite să i-o fi tras nevesti-sii pe la spate într-un mijloc de transport public din acea regiune a ţării.

— Sprott într-o vază! zise Rush, cu ochii la faţa lui Henry. Te pune pe gânduri, nu-i aşa?!

— Haideţi! strigă Elinor ghiduşă. Mergem să speriem lumea!

Un alt lucru la Elinor „post-taliu“ era faptul că părea aproape mereu veselă. Mai ales în compania comisarului Rush. O fi „Momentul” ei, se gândi Henry. Ce mult i-ar fi plăcut să aibă şi el un „Moment”. Jurnalistul-fără-serviciu- şi-cu-tunsoare-punk, de la 194, vorbea mereu despre „Momentul” lui, care se părea că avusese loc într-o perioadă numită „Anii Şaptezeci”. Oamenii mai tineri vorbeau despre „Anii Şaptezeci” ca şi când ar fi fost ceva care se întâmplase efectiv, şi nu, aşa cum erau pentru Henry, un fel de înceţoşare sinistră punctată de solicitări de bani de la serviciul de împrumuturi pentru persoane fizice al National West- minster Bank.

Poate că ăsta era momentul ei. Elinor înflorea, exact atunci când el, Henry, risca să cadă în capacana aia pe care i-o întindea comisarul. Se uită la Rush, care purta un melon maro şi un costum jerpelit şi cam demodat, foarte diferit de compleul lui frumos bleumarin, cu care se îmbrăca de obicei. Se fălea, de asemenea, remarcă Henry, cu o mustăcioară falsă.

— Tu cine ai vrut să fii? întrebă Henry, uşor iritat.

Rush zâmbi enigmatic.

— Mă aşteptam să recunoşti aluzia, zise el, arcuindu-şi zâmbetul în sus ca o hârtie în cuptor. Mai ales că te pasionează aşa de mult otrăvitorii!

Henry începu să tremure.

— Zău? îngăimă el, convins mai mult decât oricând că tipul încerca să-l sperie, ca să-l împingă să facă o prostie.

— Sunt Hawley Harvey Crippen, spuse Rush, din Hill- drop Crescent. Insul ăla meschin care a vrut să-şi omoare nevasta. Şi de-aceea a cumpărat cinci grame de scopola- mină şi i le-a dat să le ia.

Elinor şi Maisie erau acum la câţiva metri în faţa lor. Henry constată că vorbea în şoaptă:

— Deci oamenii îşi omoară nevestele, nu-i aşa? spuse el.

— Ba da, zise Rush, aşa e. Şi fiindcă e aşa... descoperim adesea că sunt capabili de orice. Bun – ia zi, cum facem rost de Sprott? Ca să-l dăm la analiză.

— / e c ^ ne s să speriem mai întâi? zise Maisie. Hai să speriem pe cineva care nu mă poate suferi, sugeră ea, cu un râs macabru. Aria de acţiune e mai mare aşa! adăugă fata.

— Ştiu, spuse Elinor. Hai să-l speriem pe

contabilul-care- vorbeşte-mult.

Recent, o apucase ideea să dea porecle vecinilor, cum făcea Henry, dar nu prea îi reuşea. îi lipseşte maliţiozitatea, se gândea Henry, uitându-se la ea şi amintindu-şi vag de ce voise, de fapt, s-o omoare.

— Bine, hai! zise el.

— Nenorocirea, spuse Rush, e că, fiindcă afurisitul ăla de doctor a făcut ce-a făcut, îmi va fi al naibii de greu să mă pot uita la el oficial.

îşi muşca buza.

— Dovezi, dovezi, dovezi, bombănea Rush. Tot ce vreau e un cadavru!

— Haide, Maisie! zise Elinor.

Maisie pârţâi din buze şi porni după maică-sa.

— Am putea-o ruga să ne împrumute cenuşa lui, din motive sentimentale, spuse Rush.

— Eşti ofiţer de poliţie, zise Henry. Ce dracu'! Nu-l poţi sechestra? Sau să-l citezi undeva?

Ce-l apucase să spună asta?

— Din păcate, spuse Rush, sumbru, nu cred că sunt mulţi care gândesc ca noi. Unora chestia asta cu otrăvitorul li se pare o elucubraţie!

Henry se gândi că el putea înţelege de ce.

— Lumea mă priveşte ca pe-un fel de glumă proastă! zise Rush.

Şi se uită cu subînţeles la Henry, de parcă numai ei doi cunoşteau adevăratul secret. Da, se gândi Henry, tipul ştie, dar n-o să spună niciodată. O să se amuze cu mine, o să mă tortureze cu acest secret împărtăşit, până când într-o bună zi n-am să mai pot suporta şi o să mă trezesc zbierând în gura mare: „EU SUNT FĂPTAŞUL! EU SUNT FĂPTAŞUL! ARESTA- ŢI-MĂ!“ Aşa păţise, parcă, Raskolni-cum-l-o-fi-chemat ăla, nu?!

Maisie alerga acum în faţa grupului. în mâna dreaptă, avea un măr roşu lucios. Henry încercă să se îndepărteze de Rush care, fără nici un efort aparent, reuşea să rămână cam la un metru de cotul lui stâng. Antrenament de poliţist, probabil.

Ajunseseră în colţ, pe Maple Drive. Grădina casei din faţa lor, cu mormane mari de moloz, i se părea lui Henry sumbră şi ameninţătoare. Halloween reprezenta ceva suficient de înfricoşător şi fără să mai trebuiască să te îmbraci ca un monstru cu un topor înfipt în ţeastă. Destul să rosteşti cuvântul, să auzi ţipetele piţigăiate ale copiilor de pe străzile învecinate... Din dreapta, se apropia o ceată de fetiţe gălăgioase, deghizate în mantouri şi pălării negre, dotate cu nişte mături destul de drăguţe. „Ne daţi ori nu ne daţi?“ cântau ele. „Şopârliţă-o să mâncaţi!”

— Ce faci cu mărul ăla, Maisie? întrebă Henry.

— Mă gândeam că o să-l prindă cineva din zbor, spuse ea.

Maisie se uită la măr, surprinsă parcă de faptul că îl avea în mână. Era nefiresc de mare şi strălucitor, ca un măr din poveşti. 11 avusese cu

ea când plecase de-acasă?

— De unde-l ai?

Maisie se uită la măr, nedumerită.

— Nu ştiu, îl am şi gata, zise ea.

Asta era încă o problemă cu copiii. Exact când încep să te lase mut cu maturitatea lor, cu cunoştinţele lor despre relaţiile sexuale sau despre IRA[VIII], te şochează cu glumele lor nesărate şi infantile ori cu ignoranţa lor uluitoare despre ceva ce te aşteptai să ştie la perfecţie. Ce bine ar fi, se gândi Henry, dacă oamenii ar fi într-un fel şi ar rămâne aşa. Dacă nevestele ar fi drăguţe sau urâcioase, dacă... oh, problema lui era simplu de depistat. Voia ca lumea să rămână aşa cum era.

Rush îl privea din nou în felul acela. Henry încercă să scape de el, aşa că porni după Maisie.

— Pe cine să speriem? zise ea, când Henry ajunse în dreptul ei.

— *O* să-l speriem pe psihanalistuljungian-cu-lada-de- vin, zise Henry. Şi o s-o îngrozim pe soţia lui, Lingalonga Boccherini, ca să nu mai pomenim de copilul-care-cântă- la-violă-şi-se-uită-la-păsări şi minunea-elocventă-de-doispre- zece-ani!

Psihanalistul jungian-cu-lada-de-vin era un tip pe nume Gordon, care insista mereu, nu se ştie de ce, să i se spună Gord. Era însurat cu o femeie imens de înaltă şi de subţire, cu nişte ochi uriaşi şi un aer mohorât, pe care din motive deloc întemeiate Henry o ştia ca Lingalonga Boccherini. Ceilalţi doi erau copiii, Caedmon şi Wulfstan. Elinor, care era bună prietenă cu Lingalonga Boccherini, nu mai auzise niciodată acest nume, deşi s-ar fi zis că ştia la cine se referea Henry.

VIII Irish Republican Army (Alinata Republicană Irlandeză). (A'. *ed.)*

— Vrei să zici, spuse ea înţepată, Gord şi Julia?

— Exact!

— Nu mi se pare o modalitate prea nostimă sau reuşită de a-i descrie.

— Lasă că la ei merge, spuse Henry. Sunt psihiatri.

— Nu cred că-i bine să-i speriem, zise Elinor.

— De ce, mă rog? replică Henry. De ce să fie scutiţi psihiatrii de sperieturi?! Ce, parcă nu ne toarnă şi ei vrute şi nevrute tot timpul?! Ne fac regresivi, introvertiţi, imaturi şi Dumnezeu mai ştie cum. Nu turuie ei mereu despre importanţa ceremoniilor? Şi atunci de ce să nu-i băgăm şi noi în sperieţi, hm?!

— Fiindcă sunt plecaţi şi ei de-acasă, ca să sperie pe careva, spuse Elinor.

Conversaţia asta începea să i se pară revigorau tă lui Henry. Gord şi Julia erau, fireşte, prietenii lui Elinor. Toţi prietenii lui Elinor îi aparţineau lui Elinor, deşi era stabilit că, dacă Henry făcea rost vreodată de cineva interesant (cel mai pe-aproape fusese cu Donald, ceea ce nu era, simţea Henry, ceva prea aproape), Elinor avea şi ea dreptul de a se băga peste el.

— În opinia lor, contează foarte mult să îţi exprimi furia, spunea Elinor. Tu de-aia eşti aşa de prăpădit, Henry. Fiindcă nu îţi exprimi furia.

Henry simţi că i se umflă gâtul sub guler şi se întrebă dacă, neotrăvind-o pe Elinor, nu-şi punea cumva în pericol sănătatea. Din punctul lui de vedere, Gord şi Julia nici nu aveau nevoie să îşi exprime furia. Cei doi considerau, se vedea foarte limpede, că era ruşinos ca o persoană aşa dezgustătoare ca Henry să fie lăsată să bântuie prin cartier nepsih- analizată. Dar Henry îi văzuse

cum *se înfuriaserăpe* el. Văzuse cum li se subţiaseră buzele, când zisese că toţi psihiatrii sunt „doctori de nebuni”, iar teoriile psihiatrice nişte „baliverne”.

Lui Henry nu-i plăceau psihanaliştii. Ii era frică de ei. Ce idee să stai lungit pe un pat şi să-i povesteşti cuiva tot ce ai în minte! Tot ce avea Henry în minte! „Haznaua” aia deschisă, cum o numise Elinor, într-una dintre fazele ei mai puţin caritabile. Cu ce-ar începe? Cu otrăvirea? Masturbarea necontenită? Sentimentele de ură faţă de absolut oricine? Bulimia? Lipsa de talent? Şi cu ce-ar mai rămâne, dacă toate astea i-ar fi luate?

— Psihanalistul-jungian-cu-lada-de-vin, spuse Henry, merită băgat în sperieţi. Cu coama lui albă cu tot. Să nu-l mai văd dându-şi aere şi dirijând orchestre imaginare. Merită băgat în sperieţi, până îi ţâţâie fundul în pantalonii ăia reiaţi de individ raţional şi sensibil.

— Nu e acasă! se miorlăi Elinor.

— Ba o să fie, zise Henry. Şi-a rupt piciorul!

Maisie puse punctul pe „i“, în final. Ea voia să-i sperie pe Caedmon şi Wulfstan. Ăştia nici nu erau greu de speriat, se gândi Henry.

Psihanalistuljungian-cu-lada-de-vin şi familia lui locuiau într-o vilă micuţă de la marginea parcului. Aici, înconjuraţi de clavicorduri, viole şi cărţi despre vise, priveau spre parc cum cobora întunericul printre fagi.

Grupul îşi continuă drumul pe Belvedere Avenue şi pe Church Road, după care se îndreptă spre centrul cartierului, pe High Street. Aici, maşini scumpe parcate bară la bară îşi aşteptau proprietarii. Centrul cartierului afişa, ca de obicei,

atmosfera aceea de expoziţie frumos organizată la Olym- pia, iar Henry, văzând faţadele din lemn ale magazinelor şi fotografiile cu vino-ncoa’ din vitrine, ambianţa aceea falsă de lucru vetust, desluşi, aşa cum desluşesc unii oameni craniul sub piele şi păr, ipsosul, grinzile putrede, adevărata istorie hidoasă care păstra suburbia laolaltă.

Everett Maltby începuse să-l sperie. Poate era din cauza nopţii, poate era din cauza lui Rush, care tropăiaîn urma lui ca un câine aparent docil, poate era puterea tulburătoare pe care avea senzaţia că i-o dăduse meseria asta de asasin, nu se ştia exact, dar când păşiră pe gazonul umed Henry se simţi vânat parcă de ceva. Aşa s-o fi simţit şi Maltby, poate? Când se uitase la nevastă-sa cum murea? Şi, pe caldarâmul rece, nu răsunau parcă acum alţi paşi, undeva în spatele lui? Paşii unui bărbat palid, cu guler ridicat şi cu nişte palme lipicioase, ca în seara aceea.

Henry o luă înaintea lui Elinor şi, prinzând-o pe Maisie de mână, alergă înspre vila care se înălţa singuratică la marginea ierbii. Brusc grăbit să isprăvească şi cu asta, ridică mâna să bată ritmic la intrare, dar înainte de-a apnca să facă asta, exact când Maisie se pregătea să zbiere un blestem de vrăjitoare, uşa se deschise larg dinspre interior, iar din beznă ieşi un urlet ca de lup hămesit.

29

—- J^LECAŢI DE-AICl! ţipa Gordon Macrae. PLECAŢI! PLECAŢIPLECAŢIPLECAŢI!

Era clar că fusese pe la lada de vin. Fără să aprindă lumina, stătea pe întuneric, fluturându-şi încolo şi încoace coama albă. Maisie făcu un pas înapoi, scâncind. Vocea lui Macrae părea amplificată în mod straniu.

— E Halloween! răcnea el, cu aceeaşi voce de strigoi. E Halloween! Au ieşit duhurile afară. Plecaţi! Plecaţi! Dam- naţii sunt liberi în seara asta! Răul pluteşte în aer! Simt eu, simt eu!

Toate astea erau ceva relativ standard în cazul lui Macrae. Aidoma autorului unei cărţi de succes despre semnificaţia gesticii şi al unui scurt – dar revelator – studiu despre moarte şi exorcism, Macrae flutura braţul ameninţător şi, când voia, speria lumea, nu glumă. în seara asta totuşi, poate stimulat de anotimp, era aproape îngrijorător de eficient, în spatele lui, în holul pal, se ivi silueta şi mai pală a celei poreclite Lingalonga Boccherini. Lui Henry i se părea că tipa semăna cu o nevastă de fermier scoţian surprinsă în vâltoarea sinistră a izgonirilor istorice. Femeia purta un şal maro, un fel de pălărie maro şi nişte pantofi solizi tot maro, iar, pentru a sublinia parcă şi mai mult asemănarea ei cu o figurină dintr-o dioramă de la Muzeul Popular din Aber- deen, întinse mâinile spre Gordon şi începu să bocească:

— Oh nu... zicea Lingalonga Boccherini. Oh nu-uu-uu...

Maisie se făcu mică lângă Henry. Nu se aşteptase nicidecum la o asemenea rezistenţă. Păi,

se ştie doar, de Halio- ween, te plimbi pe străzi, sperii oamenii şi primeşti dulciuri. Unde s-a mai pomenit să se repeadă careva aşa la tine, cu piciorul în ghips, urlând şi bocind sinistru?!

Psihanalistuljungian-cu-lada-de-vin scoase la iveală de la spate un baston cu măciulie, pe care începu să-l agite în aer.

— În seara asta pluteşte un blestem! continuă el. Un blestem! Plecaţi! Plecaţi de-aici, diavoli împieliţaţi! Plecaţi!

După care, râse. Dar râsul ăsta o sperie pe Maisie cel mai rău. Fugi să se ascundă între poalele mantoului lui Henry, în timp ce pe hol, înăuntru, două siluete în pijama, cum ţinea minte Henry că avea şi el când era mic, din flanel, în dungi şi cu şiret alb, se fofilară spre Lingalonga Boccherini, Caedmon şi Wulfstan.

Caedmon (sau cumva Wulfstan?) spunea ceva.

— Te rog, mamă, zicea el, încă o canţonetă în două pălii înainte de culcare!

Lingalonga Boccherini nu-i trase un pumn în burtă pentru această remarcă. Continuă cu bocetele, înspre soţul ei.

— Huoooo! făcu Elinor, destul de anemic.

Nimeni nu păru să se sperie.

— Bună, Julia! zise ea.

Maisie ieşi de sub haina lui Henry.

— Oooouaaaiiaiiiiiuuu! urlă ea, şi apoi: Uheeăăaa!

Lingalonga Boccherini îi zâmbi dulce.

— Oh, Maisie... spuse ea. Ce drăguţ!

Şi, pe urmă, din umbră ieşi comisarul Rush. Stătuse până atunci în iarba înaltă, ferit de privirile familiei Macrae, dar din doi paşi ajunse sub lumina galbenă a unui felinar de stradă, cu

trenciul lui ridicat frumos în jurul feţei şi cu pălăria bine îndesată pe frunte. îşi supsese obrajii şi îşi netezise mustaţa. Tentativa aceasta de a părea sinistru era subminată totuşi de vocea lui. Rush nu era în stare, pur şi simplu, să vorbească altfel decât agenţii de circulaţie, când te întreabă dacă ştii că nu ai voie să circuli pe banda de autobuze, după ce ţi-a expirat scutirea de impozit.

— Mă cheamă Crippen! Hawley Harvey Crippen. De pe Hilldrop Crescent. Ce-ar zice puştii de un ceai cald şi dulce?

Copilul-care-cântă-la-violă-şi-se-uită-la-păsări izbucni în plâns.

— Cine-i omul ăsta oribil, mami? scânci el.

— E Crippen, rosti Henry, macabru. L-am găsit în parc. Omoară oamenii cu otravă!

Macrae rânjea gutural. Părea încântat să-şi vadă copiii sub impactul unui colaps mintal.

— Nemaipomenit, asta-i bună de tot! Dar bună de tot, ha-ha! Crippen! Hawley Harvey Crippen desigur! Tipul care îşi iubea nevasta! adăugă el, făcându-i cu ochiul lui Elinor.

— Otrăvitorii, spunea Macrae, fără să-i poftească să intre sau să se apropie cumva de lada lui de vin mai mult decât era absolut necesar, otrăvitorii îşi iubesc subiecţii. E felul lor de a spune „Te vreau şi nu vreau ca altcineva să te aibă”. Julia scrie o lucrare pe tema asta, nu-i aşa Julia?

Lingalonga Boccherini îşi ridică privirea spre Caedmon. Cum i se întâmpla adesea, faţa ei trecuse de la o veselie melancolică la o teroare subită, iraţională:

— Da, spuse ea. Otrava e hrană!

Rush o privi cu oarecare respect.

— Otrava înseamnă toate lucrurile rele pe care le gândim despre cineva exprimate sub formă chimică, nu-i aşa? Şi, aproape întotdeauna, se serveşte însoţită de dragoste şi solicitudine, pentru a transforma fiinţa iubită în victimă, la fel cum mama posesivă...

La faza asta, psihanalistuljungian-cu-lada-de-vin arătă spre capul nevesti-sii.

— Ceea ce, fireşte, potrivit lui Gordon, sunt şi eu – mama posesivă caută să îşi domine copilul, cam la fel ca medicul care îşi domină pacientul. Fiindcă maternitatea, ca şi crima, înseamnă dominare. Şi se spune, nu-i aşa, că maternitatea e „crimă". Sau că ăia mici au fost „crimă" azi. Şi asta fiindcă, bineînţeles, vrem să-i omorâm pentru că îi iubim şi pentru că dragostea noastră este, textual, crimă, motiv pentru care ne şi vine să le punem arsenic pe peştele pane sau pe ce-o fi!

Wulfstan începu să urle. Râzând, psihanalistuljungian- cu-lada-de-vin se duse înapoi pe holul întunecat, după fiul lui. Lingalonga Boccherini se trase mai în spate, cu băiatul în braţe.

— Şi să-i căsăpim! adăugă soţul. Să-i punem la frigare şi să-i servim la masă vecinilor, cum fac ăia în Polinezia! După opinia mea, aşa şi trebuie procedat cu nevasta şi copiii! Mă- nâncă-i până nu te mănâncă ei pe tine! Ha-ha-ha!

Nici Caedmon nu mai avea mult până să înceapă să plângă. Ca şi mine, de altfel, se gândea Henry, dacă ăsta nu ne lasă o dată să intrăm şi să ne tragem mai aproape de o sticlă de Cotes de Nuit. însă psihanalistuljungian-cu- lada-de-vin nu dădea semne că ar avea de gând să-i poftească în casă. Se foia de colo colo pe holul întunecos,

fluturând din mâini frenetic şi divagând nepoftit, în seara aceasta umedă de noiembrie.

— Maniheiştii, continuă el, credeau că virtutea şi răul sunt încuiate în anumite alimente. Ca şi cum aţi spune, dacă v-aţi prins, că bananele sunt nemuritoare.

— Sau pâinea şi gemul sunt bune! zise Henry, genial.

Macrae îl privi cu suspiciune.

— Răul în frankfurter sălăşluieşte! continuă Henry.

Dar această remarcă agravă şi mai mult situaţia. Macrae îl înşfăcă de guler şi, cu o scârbă nedisimulată, spuse:

— Mâncare. Nu-ţi dai seama? Mâncarea *înseamnă* moralitate. De ce crezi că se pune atâta accent asupra „bunelor maniere la masă”? De ce-am avea nevoie să controlăm felul în care mâncăm?

— Fiindcă nu vrem să ne îngrăşăm, spuse Henry, sperând că Macrae îl va pune jos repede.

— Ascultă numai ce cuvinte folosim pentru mâncare, replică Macrae, slăbind strânsoarea. Când oferim unui amic ceva de băut, zicem „Tu ce otravă vrei?“

— Eu vreau nişte Cotes de Nuit! spuse Henry.

— Dorim, desigur, să ne ucidem prietenul, să-l pedepsim pentru lăcomia lui, fiindcă, fireşte, ironia mâncării constă în faptul că reprezintă o foame spirituală, ca în cazul ostiei de împărtăşanie, bunăoară, sfânta taină a cununiei, să zicem, în care ne mâncăm unul pe celălalt şi nimeni altcineva nu capătă vreo firimitură. Iar ironia otrăvii rezidă în faptul că nu reprezintă o foame de moarte, ci de viaţă, o foame pentru spiritul care

stimulează! Este o modalitate de a pune în contact fiinţa iubită cu Atotputernicul.

Din beznă, Rush se holba la el cu ochii cât cepele. Era limpede că nu mai întâlnise vreodată un personaj ca psihana- listuhjungian-cu-lada-de-vin. Probabil că la secţia de criminalistică a poliţiei din Wimbledon, se gândi Henry, foloseau o specie de psihiatru mult mai docil. Maisie însă, care era clar depăşită de situaţie şi ardea de nerăbdare să redea o atmosferă cât de cât sărbătorească acestei întâlniri, păşi în faţă, cu mărul în mână. Poate că voia să i-l ofere ca recompensă, dacă tăcea din gură, se gândi Henry după aceea; în realitate, gestul stârni un nou torent de speculaţii din partea lui Macrae.

— Mărul! spuse el. Bineînţeles! Mărul! Mărul pe care îl prindem din zbor de Halloween este, desigur, mărul oferit Albei-ca-zăpada în poveste! Ce înseamnă el? Mărul morţii în viaţă. Mărul dorinţei, pe care Eva i l-a dat lui Adam cu forţa ca să-l mănânce în Grădina Raiului. Mărul principiului feminin. Feministele înţeleg asta, nu-i aşa? Masculul otrăveşte mărul ca să-şi ucidă mama, desigur!

— Oh, da! îi ţinu isonul Lingalonga Boccherini. Fiindcă acest aspect al hranei este perceput drept ameninţător de către mascul, nu-i aşa?!

Aprobator, Macrae mişca viguros din cap. Din experienţa lui Henry, o dată porniţi pe o asemenea pistă, soţii Macrae erau în stare să o ţină ore în şir cu schimburi de replici date în canon. începu să tragă cu ochiul dincolo de ei, înspre bucătărie, unde se afla lada de vin Cotes de Nuit.

— Dar în basm, desigur, continuă Lingalonga Bocche- rini, cu vocea aceea hipnotică şi visătoare de la care îi venise şi porecla, după ce mănâncă

din mărul otrăvit, da, mărul otrăvit de mama rea şi posesivă, care este o persoană efectiv ca mine, presupun, fata cade într-un leşin din care nu poate fi trezită decât printr-un sărut de la un mascul, adică de la un prinţ, ceea ce nu este de fapt un sărut, ci nevoia imperioasă a masculului de a viola, silui şi descifra contradicţiile femelei, cam aşa cum tu, Gordon, încerci bineînţeles să mă distrugi sexual!

— Absolut! aprobă Macrae, dând din cap.

Luă mărul de la Maisie şi îl ridică sus, scuturându-şi pletele albe pe spate.

— Mărul binelui şi al răului, al cunoaşterii carnale şi necarnale despre ceilalţi! De ce altfel l-am prinde din zbor de Halloween? Fiindcă, desigur, întruchipează spiritele malefice care bântuie în seara asta. Aici, chiar în timp ce vorbim noi! Şi totuşi, nu-i aşa, nu trebuie să facem ca Adam în grădină şi nici ca Albă-ca-zăpada la poarta căsuţei, nu, să nu muşcăm din chestia asta roşie, rotundă şi zemoasă, pentru că este, nu-i aşa, spurcată. Este mărul morţii!

La faza asta, îşi însoţi cuvintele de fapte şi muşcă pofticios din fruct. Avea pulpa moale, crocantă şi mirosul acela acrişor al merelor care-i plăceau lui Henry în copilărie, când maică-sa... Dar de ce se gândea la maică-sa?

— Dacă muşcăm din el şi mestecăm, ne albăstrim la faţă! Şi horcăim! Şi ne învârtim în loc aşa!

La care, jucă fantastic de bine rolul cuiva care moare otrăvit cu acid cianhidric. Sări în aer, trăgându-se tare de guler, scoase o horcăială sinistră şi, albastru la faţă, se prăbuşi înainte pe aleea din faţa casei.

Abia când văzură că nu se mai ridică, Henry se

aplecă spre el şi constată că psihiatrul era mort de-a binelea.

30

L/el mai mare inconvenient la un criminal în serie, reflecta Henry în săptămânile de după decesul lui Gordon Macrae, consta în faptul că puteai să nu ştii că eşti criminal în serie. Iţi puteai imagina că ai făcut jogging, cu o regretabilă întrerupere ocazională, cum ar fi otrăvirea câtorva persoane de pe drum, dar şi aşa tot te gândeai că eşti un cetăţean relativ decent. Până când, într-o bună zi, descopereai uimit că, atunci când tu credeai că te uitai la televizor sau că tundeai iarba, în realitate strangulaseşi nişte oameni pe faleză.

Dumnezeule, Henry nu putea nici măcar să-şi amintească numele persoanelor cu care luase cina în seara precedentă. Ani de-a rândul, de când erau căsătoriţi, îi oferise lui Elinor atât ceai, cât şi cafea, uitând că ei nu-i plăceau deloc, iar în ultima vreme nu mai reuşea să-şi aducă aminte discursurile pe care le ţinuse despre (Oh, Doamne Dumnezeule!) Otrăvitorul din Wimbledon. Dacă era *el* Otrăvitorul din Wimbledon? Nu o creatură urâcioasă, cum se ştia el, ci un adevărat psihopat de prima clasă.

Fiindcă la ancheta referitoare la Gordon Macrae, un foarte venerabil medic legist de la poliţie scosese în evidenţă faptul că mărul conţinea suficient acid cianhidric cât să radă de pe faţa pământului pe jumătate dintre jungienii din Wimbledon. „Ceea ce i-ar fi scutit pe nevropaţii din cartier să-şi mai irosească banii şi timpul preţios”, îi spuse Henry lui Elinor.

Toată lumea voia să ştie de unde avea Maisie mărul. Fata nu-şi aducea aminte. Cu cât o întrebau mai mult, cu atât nu reuşea să-şi aducă aminte. Nu păreau s-o deranjeze întrebările lor, având chiar prezenţa de spirit de a-i replica unui poliţist excesiv de insistent: „Nu l-am omorât eu! Nu-mi plăcea de el, dar nu l-am omorât eu!”

O vreme, Henry crezu că fiică-sa îi călca pe urme. Dar nici Maisie măcar nu era în stare să cumpere acid cianhi- dric, darămite să-l mai şi injecteze într-un măr. Pe măsură ce se gândea, Henry se convingea tot mai mult – la fel ca întreaga presă naţională şi locală – că Otrăvitorul din Wimbledon exista cu adevărat. Şi că el era acela.

„NEBUN ÎN LIBERTATE PRIN WIMBLEDON!” titra publicaţia londoneză *Standard.* Şi „N-AVEŢI UN OTRĂVITOR PE STRADĂ?” Fură publicate crochiurile unor artişti plastici, înfăţişând portretul unui bărbat pe care lumea îl văzuse comportându-se dubios în apropiere de locul crimei (leit Henry, după cum remarcase Elinor). Fură publicate analize despre el, realizate de psihiatri eminenţi care manifestau o atitudine excesiv de critică faţă de asasinul necunoscut. Henry avea senzaţia că lui i se potriveau toate descrierile privind personalitatea otrăvitorului.

Când, se întreba el, în timp ce bătea câmpii la Harris, Harris şi Overdene, când oare va lovi din nou? Un client de-al lui din Epsom ameninţa să se sinucidă dacă până Ia Crăciun nu i se schimba contractul la casă. Dar Henry nu se putea concentra pe ce avea de lucru la serviciu. Şedea, holbându-se afară la Ludgate Circus şi aşteptând ceaţa aceea purpurie care să-i dea brânci afară pe

stradă, într-o transă profundă, după încă un kil de antimoniu.

Uneori, se întreba dacă, în afară de Otrăvitorul din Wimbledon, nu cumva tot el era în realitate şi *alţi* psihopaţi, pe deasupra. Vinovăţia lui nu cunoştea limite şi, dacă exista totuşi o consolare, aceasta era faptul că Donald, Sprott, Cove- ney şi Loomis nu-i mai puteau provoca nici o durere. Ei nu
reprezentau decât o etapă din calea otrăvitorului, un episod când, dintr-un motiv inexplicabil, el rămăsese perfect conştient în timp ce îşi săvârşea mârşavele fapte.

„CINE E OMUL?" se întreba ziarul local. „UITAŢI-VĂ ÎN CĂRUCIOR LA SUPERMARKET. POATE V-A LUAT-O ÎNAINTE ACOLO!"

La Waitrose, diverşi poliţai în civil se postau ostentativ pe lângă rafturile pline cu picioare de pui, chifteluţe pream- balate şi cotlete de porc. Stăteau cu mâinile încrucişate, fluierând lângă pungile cu cereale şi spaghete; ba chiar erau văzuţi scormonind printre pachetele de carne afumată, cu meticulozitatea unui bibliofil printr-un anticariat. N-a fost depistat însă nici un dement cu o seringă într-o mână şi cu un pachet cu otravă în cealaltă. La petreceri – deşi, continuând spaima cu otrăvirile, petrecerile se răriseră tot mai mult –, oamenii făceau glume simpatice, zicând că mai bine şi-ar aduce cu ei nişte degustători, însă era limpede că până şi nişte persoane ca supravieţuitorul-cu-maţul-gros-şi- pasiune-pentru-cartofi (24b) plimbau mâncarea prin farfurie, cum n-ar fi făcut altădată. Conservele aveau mare trecere, deşi un articol de ziar relata cum un ins cu puţine cunoştinţe tehnice reuşise să injecteze

substanţe nocive în trei cutii de Fasole Heinz şi Cârnăciori Burger.

Rush fu intervievat peste tot. Apăru chiar şi la ştiri, la televizor, zâmbind enigmatic. „Cum e otrăvitorul?" îl întrebă reporterul. Urmă o pauză, iar Rush se aplecă uşor spre camera de luat vederi. Pe urmă, zise, cu o voce groasă şi gravă: „în opinia mea de specialist, e un monstru." Câteva ziare îi dedicară articole; unul dintre acestea, care spunea despre el că dă dovadă de un „devotament supraomenesc faţă de meserie", purta titlul „RUSH NU SE PRIPEŞTE".

Brusc deveni un star, ceea ce pe colegii şi superiorii lui, dintre care unii îl însoţeau în anchetele anevoioase din casă în casă, îi nemulţumi profund. Reacţionau uitându-se unii la alţii cu subînţeles, de fiecare dată când Rush îşi făcea numărul cu pipa, mijea ochii sau, indiferent de camera unde se afla (lui Henry i se îngăduise să îl acompanieze, datorită „cunoştinţelor locale speciale", cum se spunea), se posta exact pe aceeaşi bucată de covor şi ţinea exact acelaşi discurs.

Bineînţeles, nu putea exista decât un singur motiv pentru care Rush dorea ca Henry să-l însoţească. Voia ca Henry să vadă ce puţin mai avea el până să descopere adevărul, să fie de faţă la toate etapele jocului, să asiste la confirmarea fiecărui indiciu, să urmărească neputincios cum pista care ducea la Henry, şi numai la Henry, devenea realitate. Dar Henry n-avea încotro, trebuia să facă aşa.

înainte de toate, Rush începu să depisteze presupusele victime ale otrăvitorului care fuseseră îngropate, şi demară săpăturile de deshumare cât

putu de repede. Toată lumea ştia că nu mai era timp de pierdut. Editorialul din *New States- man* anunţa că otrava era „efectiv implantată în seva naţiunii noastre”, dădea vina pe salariile mici ale angajaţilor de la supermarketuri şi cerea să se acţioneze imediat. *Sun* („DATI-I O DOZĂ DIN DOCTORIA LUI”) iniţie campania pentru o nouă metodă de execuţie, eventual pe baze chimice, pentru a pedepsi un astfel de pervers. Un tânăr întreprinzător îşi montă o tarabă pe High Street, unde vindea „Produsele Otrăvitorului” (tricouri de bumbac, seringi de plastic şi dropsuri „Otrava” – „Suge-le şi să vezi ce straniu te simţi!”), până ce fu evacuat de un poliţai care reuşise cumva să scape de ancheta din casă în casă.

La început, Rush nu avu prea mult succes cu autopsiile lui. Oasele Patriciei Leigh Smith, care-şi pierdu cunoştinţa şi murise la cinci ore după ce mâncase o salată de ton, Ia o partidă de whist în Merton, în 1986, fură măcinate şi trecute prin sită, dar nu se descoperi nimic. Pe urmă însă, în Hugh Padworth, care-şi pierduse cunoştinţa şi murise la şase ore după ce consumase o tartă cu căpşuni la o serbare în Putney, fură găsite urme de arsenic („OFICIAL, O VICTIMĂ A OTRĂVITORULUI!”, în *Wimbledon News)*. Dar Rush, asemenea atâtor detectivi conştiincioşi, nu putea oferi opiniei publice tot mai tulburate decât o listă din ce în ce mai mare de sus- pecţi, iar investigaţiile lui, în afara faptului că îngrijorau lumea şi mai mult, nu păreau să ducă nicăieri.

Maisie era foarte încântată de otrăvitor. Propusese un proiect la şcoală, despre „Otrăvuri şi Otrăviri”. Compusese un cântecel pe care îl fredona tot timpul, cu următorul refren: „îţi face

bine, îţi face bine! Ia şi tu, ia şi tu!” Elinor devenise şi ea extrem de pasionată de caz, care eclipsase feminismul şi Nicaragua; până şi balenele păreau să fi rămas mult în urma otrăvitorului. Anunţă că va începe să lucreze la o monografie intitulată provizoriu *Tacticile otrăvirii,* care, îi mărturisise ea lui Henry, se va ocupa de orice, de la acidul cianhidric până la salmonela din ouă. „Este”, îi spuse ea, abordând un aspect care părea să confere o nouă dimensiune marotei lui, „o problemă de aditivi. Este un mesaj despre noi, fiindcă ne definim prin ceea ce mâncăm”. Dar, în timp ce pe toţi din jurul lui îi unea teama de o persoană care, potrivit tuturor ziarelor, stătea la pândă, sau se furişa, sau mocnea de furie prin tihnitul cartier Wimbledon, Henry începu să se izoleze din ce în ce mai mult şi să se sperie tot mai rău la fiecare ciocănit în uşă, la fiecare ţârâit de sonerie. Nu mai era mult, îşi spunea el, şi Rush avea să se plictisească de jocul lui. Cu fiecare nouă dovadă elocventă, Rush afişa un zâmbet din ce în ce mai larg; curând, se gândi Henry, avea să-i dea ghionturi şi să-i facă ştrengăreşte cu ochiul.

Când, în sfârşit, Rush veni în vizită într-o după-amiază, la sfârşit de noiembrie, când toate frunzele se scuturaseră din copaci, iar bicicliştii şi pietonii mergeau zgribuliţi din cauza vântului rece din est care, spunea lumea, va sufla aşa până la Crăciun, Henry respiră uşurat. Fiindcă Henry ştiu parcă, atunci când îl văzu păşind spre casă, că Rush ajunsese la ultima fază a jocului pe care îl dirija. Avea o privire neclintită când apăsă pe sonerie, iar când Henry veni să-i deschidă, Rush nu scoase nici o vorbă şi nici nu schiţă gestul de a intra, rămânând pur şi simplu în prag, cu spatele

la stradă, cu ochii plini de o zeflemea enigmatică. Henry îl duse la bucătărie şi îi oferi ceva de băut.

— De ce crezi că face asta? spuse el, când tăcerea deveni insuportabilă.

— Cine ştie? răspunse Rush. Resentimente împotriva societăţii?

— Ciudat, remarcă Henry. Eu am o mulţime de... resentimente. împotriva societăţii.

— Chiar aşa, spuse Rush, şi eşti un tip atât de potolit.

Straniu, cât de uşor îi venea să vorbească despre toate astea cu Rush. Poate aşa era şi când stăteai de vorbă cu un psihiatru, se gândi Henry. Cuvintele lui păreau să cadă ca nişte monede într-un puţ, cufundându-se într-o tăcere care persista, aşteptând impactul îndepărtat.

— Oh, da, zise Henry. Mă refer la Gordon Macrae... de pildă...

Psihanalistul-jungian-cu-lada-de-vin! Parcă aşa îl porecliseşi, ticălos nesimţit ce eşti! Eh ? Eh ?

— Şi împotriva cui sunt... îndreptate... aceste resentimente? întrebă Rush.

Vorbea foarte, foarte blând, cumva cu o voce ca un suflu uşor pe un ochi de geam. Nu-i tulbura gândurile lui Henry mai mult decât putea tulbura tufişurile de-afară fuga unei mici vietăţi.

— Oh... împotriva tuturor... zise Henry. Am impresia că... lumea are ceva cu mine. Am impresia că vor să-mi vină de hac. Mi se pare că toţi sunt mai buni decât mine.

Faţa lui Rush nu mai semăna, ca de obicei, cu o mască scremută. Avea pielea subţire ca o foiţă de hârtie, exact cum văzuse Henry la taică-său, înainte ca acesta să facă atacul de cord; avea uscăciunea aceea vulnerabilă vizibilă uneori la

bătrâni.

— Adică, spuse Henry, s-ar putea să fiu eu... s-ar putea. ..

Rush se aplecă în faţă.

— S-ar putea să fii ce?

— S-ar putea să fiu eu afurisitul ăla de otrăvitor! Ştii tu!

Rush încuviinţă lent din cap.

— Da, zise el. Da.

Aşa era, deci? Asta era oare începutul lungului drum la Old Bailey, nesfârşitul şir de ieşiri şi intrări pe fugă în diferite secţii de poliţie, cu o pătură pusă pe cap? Putea oare continua până la capăt, acum? Putea recunoaşte totul? Brusc, simţi nevoia să-şi mărturisească faptele. Voia să divulge gândurile acelea sinistre care îi pluteau prin minte, care, într-un mod oribil, îl şi susţineau, lucrurile acelea despre care nu se încumeta să vorbească nici cu sine însuşi. Ar putea pune punct acestei cumplite izolări de coşmar.

Henry se uită iarăşi în ochii lui Rush şi se gândi: înţelege. Se pricepe la oameni ca mine. Dar nu reuşi totuşi să pronunţe cuvintele pe care dorea să le pronunţe. Lăsă capul să-i atârne în faţă şi se trezi holbându-se la covor, la o pată maro neregulată din stânga canapelei. Rush spunea ceva, cu glasul lui liniştit şi blajin.

— Cred... rostea el încetişor, că ar trebui să facem rost de cenuşa lui Sprott. Tu ce zici?

31

V/ e nu pricepea Henry era de ce nu voia Rush să-l aresteze. Trăia acum sub o presiune considerabilă. Orice investigaţie criminalistică pe scară largă, cum îi aminti lui Henry Sam Baker QC (aproape) la cină, putea face un star dintr-un banal ofiţer de poliţie. Totodată, îl plasa într-o celebritate ce putea fi şi neplăcută.

„CE SE MAI AUDE CU OTRĂVITORUL?” se întreba un articol dintr-un ziar local. Tineri cu priviri agere sub ochelarii de pe nas patrulau pe trotuar, în faţă la AII England Lawn Tennis Club, şi puneau întrebări agere în faţa obiectivului, care nu le răspundea. Rush era intervievat dinaintea secţiei de poliţie din Wimbledon, unde stilul lui actoricesc dădea bine. Dar tot nu avea posibilitatea să ofere probe solide marelui public britanic.

„CÂND VA LOVI DIN NOU?” se întrebau ziarele. Iar Henry, tremurând în faţa televizorului, se întreba şi el când o va face.

Haide, Rush! Fă să nu ne mai fiefiică să mergem la supermarket!

„Desigur”, spunea Lustgarten, „comisarul Rush, poliţistul acesta ager şi conştiincios, nu avea deocamdată dovezi tocmai în dosarul în care considera că putea să acuze de nelegiuiri, fără să dea greş, pe acea creatură mutilată moral care locuia pe Maple Drive, la numărul 54. S-a apropiat tot mai mult de Farr, aşteptând ca sociopatului să-i scape vreo remarcă aptă să-l trimită direct la echivalentul modern al spânzurătorii. Iar Farr, la rândul lui, care nu îşi conştientizase şinele lăuntric

ucigaş decât în confruntarea cu nevastă-sa, feminista Elinor, nu avea cum să refuze rugămintea vicleană a detectivului de a se «implica» în investigaţia crimelor! Ce crudă ironie! Când dragostea lui pentru doamna Farr a înmugurit din nou, a fost, ca de atâtea ori, deja prea târziu! Soarta lui era pecetluită! Dar Destinul nu se poartă îngăduitor cu cei care păşesc pe tărâmul nimănui, unde sălăşluiesc sufletele pierdute şi nefericite ce poartă amprenta lui Cain!"

Lustgarten, aidoma lui Rush, aidoma tuturor, devenea cam isteric.

Şi, cum spunea Lustgarten, ironia făcea ca, pe măsură ce afacerea Otrăvitorului din Wimbledon a ajuns să ţină capul de afiş în ştirile locale, naţionale şi internaţionale, Elinor să devină, parcă, tot mai dulce şi rezonabilă, pe zi ce trecea. La cină, discutau despre caz şi regretau sincer, retrospectiv, soarta lui (să zicem) Loris Kemp, despre care se presupunea acum că murise otrăvită cu nişte korma[IX] de miel ingerată la un restaurant tandoori din Wimbledon, în martie 1987. Adesea, făceau sex după aceste conversaţii. Copulaţia lor părea să decurgă din caz. în mijlocul unei fraze („Dar cum a băgat chestia aia în murături? Dacă de la murături o fi fost? Crezi că...?"), se întrerupeau şi se trezeau devo- rându-se reciproc peste cina distrusă. O făceau în feluri care, în manualele de sex, nu sunt decât sugerate. Se biciu- iau cu prosoape şi curele de piele. O făceau pe duşumea, înconjuraţi de chipsurile crocante ale

IX Specialitate culinară indiană, în care carnea de miel, tăiată în cuburi, e amestecată cu un sos condimentat (curry, chimen, şofran, coriandru, smântână). (A. *ed.)*

lui Maisie şi de resturile de la masa lor de seară. îşi smulgeau hainele de pe ei, în timp ce urcau scările, şi se împerecheau pe palier. Savurau partide lungi de amor, în care descătuşarea fizică era precedată de injurii verbale plăcute („Eşti grasă!” „Ştiu” „Eşti o curvă grasă” „Da da da, sunt o curvă grasă” „O să te regulez

fiindcă eşti grasă!” „Da, oh da, da oh, sunt grasă!” „Fiindcă eşti grasă, *de-aia* te regulez!” „Da da da, oh da, regulează-mă, sunt grasă! *„Şi eu* sunt gras!” „Da da da, eşti gras!” „Sunt gras şi te regulez!” „Oh Doamne da. Oh Doamne da, eşti aşa de gras şi mă regulezi, oh Doamne!” „Oh draga mea, suntem amândoi graşi şi ne regulăm şi-i atât de bine!” „Oh da suntem amândoi graşi şi ne regulăm şi-i atât de bine, e-atât de-al naibii de bine!” etc. etc.). În săptămâna în care Rush anunţă că decesul celor opt membri ai unei familii irlandeze din Southfields („ACUM UCIDE PRIN VECINI”) fusese provocat, probabil, de un kebab pe care îl serviseră la un restaurant grecesc din Raynes Park, Elinor şi Henryjuisară, simultan, de DOUĂSPREZECE ORI!

Parţial, fireşte, acest lucru se datora faptului că, până la urmă, lumea începea să se intereseze de Wimbledon. „Să se intereseze” era puţin spus. Jurnaliştii se mutau în hoteluri lângă sat. Scriau articole lungi şi sugestive despre teama care bântuia prin cartier, iar uneori chiar, în câteva cazuri, intraseră şi în istoria zonei. Se îmbătau la Dog and Fox şi încercau s-o convingă pe barmaniţă să le pozeze pentru o fotografie deocheată, ţinând un tub de brânză la gură. Şi pe 10 decembrie, după un interviu deosebit de dificil cu un tip de la *Sunday Times,* Rush îi arătă lui Henry următoarea scrisoare:

Dragă comisare Rush,

Intr-un moment când îmi dau seama că eşti, probabil, sub o mare presiune, îţi scriu ca să te rog să îmi acorzi, dacă se poate, câteva minute din timpul dumitale. În prezent, sunt pe punctul de a încheia un contract pentru o carte despre

Otrăvitorul din Wimbledon, care ar urma să fie scrisă de cătreJonathan Freemantle, autor al câtorva lucrări foarte apreciate despre diverşi asasini în masă. întrucât, deocamdată, Jonathan este plecat în India, pentru a discuta cu o serie de cercetători, i-am promis să te abordez pentru a vedea dacă doreşti să colaborezi cu noi la întocmirea acestei cărţi.

Peste două săptămâni, voi sta în Wimbledon câteva zile, şi aş vrea să te invit la dejun, ca să discutăm această problemă. Ţin să subliniez că nu avem în vedere o lucrare senzaţională., ci un studiu serios privind câteva aspecte sociologice legate de otrăvirile din Wimbledon.

Cu toată sinceritatea,

Karim Jackson

Director editorial

Brawl Books, London NI.

— Un pakistanez, cred, zise Rush sumbru. Cu concepţii negative, probabil, despre forţele de ordine!

— Mie mi se pare o scrisoare de-a dreptul inofensivă! zise Henry.

— O să dau sfoară-n ţară că vrea să vină! spuse Rush. Cine ştie ce scandal mai iese din cauza lui!

Henry zâmbea anemic. Nu mai era aşa de furios pe Jackson, cum fusese cândva. Problema era că, o dată ce te-apucai să fii indulgent, greu te mai puteai schimba. Unele expresii ale lui Rush i se părură grotesc de deplasate, până când îşi dădu seama că fusese o vreme când şi el gândea şi vorbea la fel. În Rush, se recunoştea pe sine, cum fusese odată, şi nu-i plăcea deloc. Iar, în toate astea, mai era vorba şi de o frică elementară, primară. Reacţia lui faţă de comisar nu se

deosebea de aceea a şerpilor faţă de manguste. Ca de obicei în relaţia lui cu Rush, Henry avea certitudinea că, în realitate, ceea ce încerca tipul să-i împărtăşească era cumva codificat. Oare Rush nu încerca, de fapt, să-i dea de înţeles că, da, ştia despre cartea lui Henry, despre atitudinea lui rasistă, despre încă o rană nevindecată? De când sugerase prima oară să facă rost de cenuşa lui Sprott, nu mai pomenise despre asta, decât indirect, şi atunci doar ca reacţie la o întrebare de-a lui Henry. Ca să poată obţine aprobarea pentru analiză, spunea Rush, va trebui să facă o anchetă; or, asta ar crea „disconfort pe stradă". Doamna Sprott nu voia să fie incomodată cu asemenea lucruri.

Desigur, se gândea Henry, ancheta n-ar face decât să demonstreze că organismul lui Sprott conţinea o cantitate neobişnuit de mare de detergent. Dar Rush nu se mulţumea doar cu atât. Voia singurul lucru prin care ar putea obţine condamnarea – mărturisirea faptelor. Henry ştia totul despre confesiuni. Poliţia folosea absolut orice metodă pentru a le smulge de la suspecţi. În cazul în care comisarul şi-ar declara adevăratele intenţii, lui Henry nu i-ar rămâne decât să nege totul. Insă tipul era mult mai abil. Făcea pe prietenul cu Henry. încet, dar sigur, crea o atmosferă în care Henry să dorească să-i povestească diverse lucruri, să i se destăinuie. Şi ce atmosferă putea fi mai propice decât aceea în care deveneau amândoi părtaşi la un fel de infracţiune! Ca şi cum Rush ar fi un fel de complice la vinovăţia lui Henry.

Panica poliţaiului la gândul de a nu-l putea prinde pe otrăvitor (deja lumea pomenea de tot

felul de suspecţi incredibili şi fantastici, de la vedeta unui serial TV difuzat atunci, până la un membru al familiei regale) i se transmisese şi lui Hemy, astfel încât uneori, la fel cum ţi se întâmplă să termini tu fraza începută de un vechi prieten, Henry îşi dorea şi el ca incertitudinile lui Rush să fie soluţionate.

Un alt lucru care a făcut ca postul Crăciunului să fie mai neplăcut decât de obicei a fost ideea că, într-un fel sau altul, Everett Maltby era responsabil de toate astea. în zilele de după moartea lui Gordon Macrae, Hemy apelă de vreo două-trei ori la *Istoria completă,* pentru a-şi împrospăta memoria despre cazul Maltby. La un moment dat, ajunse chiar să parcurgă notiţele sale despre otrăvitor; dar, după ce citise cinci-şase pagini din ceea ce considera el acum „porţiunea periculoasă", hârtia i se păru ca de plumb între degete. Era ca atunci când ţi-aduci aminte de o petrecere unde ţi-ai dat în petic sau, mai sugestiv, ca atunci când te fereşti să intri într-o cameră întunectă unde ceva (ce?) se mişcă dubios. în Henry se iscară subit tot felul de spaime şi anxietăţi, care îl făcură să lase din mână manuscrisul şi să se holbeze ore în şir, pe fereastra biroului, la grădina periferică pleşuvă.

în astfel de momente, ei bine, Henry se putea imagina făcând toate lucrurile acelea oribile pe care se presupunea că le săvârşea otrăvitorul. Şi, de fiecare dată, constata că singura companie care părea să-l consoleze, singura persoană cu care se simţea în stare să împărtăşească totuşi ceva era comisarul Rush. Aproape că începea să-i placă de Rush. Petreceau ceasuri lungi plimbându-se amândoi prin parc, după-amieze întregi stând în sufrageria lui Henry, fără să vorbească nici unul.

Dacă Henry se ducea la cârciumă, Rush mergea cu el; iar câteodată detectivul îi mai povestea ultimele noutăţi despre caz.

însă nimeni nu reuşise să descopere o schemă a cazului. S-ar fi zis că otrăvitorul omora (acolo unde omorul era verificabil) absolut la întâmplare. Victimele lui nu erau în exclusivitate persoane de sex masculin sau de sex feminin (deşi, cum remarca Henry răsuflând uşurat, nu exista nici un copil printre ele); singurul lucru care le unea, în aparenţă, era că toate crimele se petreceau în Wimbledon. Rush era de părere că nu exista nici o schemă, deşi multă lume identificase un fel de „grup ţintă". Potrivit celei mai populare teorii, era vorba despre un tip care avea pică pe Wimbledon ca atare, pesemne vreun comerciant care dăduse faliment. Nimeni însă – spre marea uşurare a lui Henry – nu avansase deocamdată cu presupunerile mai mult de atât.

— Fireşte, zise Elinor într-o după-amiază, se poate să existe o schemă. Dar nu-i exclus ca tipul (toată lumea îi zicea otrăvitorului „tipul") să vrea intenţionat s-o mascheze.

Aşezat pe fotoliul „lui", cum îi spunea deja, Rush se aplecă în faţă şi rosti, uitându-se spre Henry:

— Cum adică?

— Păi, uite, s-ar putea foarte bine ca tipul să aibă în minte o ţintă reală. Dar, totodată, să nu vrea ca noi să ştim cine este această ţintă.

— Vasăzică, remarcă Rush, tipul otrăveşte oamenii ca un subterfugiu menit să inducă lumea în eroare.

— Da, e posibil.

Henry tuşi.

— Mie mi se pare cam întortocheat, spuse el.

Dacă eu aş vrea să omor pe careva, păi m-aş duce şi aş face-o. Aş pune osul la treabă, şi gata.

— Ba n-ai face aşa, Henry, zise Elinor, cu o intuiţie neobişnuită. Ai bălmăji-o aiurea cu tot felul de poante, până ar ieşi o mare porcărie. De fapt – şi râse răsunător –, am eu ideea trăsnită că tare ţi-ar mai plăcea aşa ceva. Tu nu eşti omul care să abordezi vreodată ceva direct.

Henry izbuti să scoată un râs jovial.

— Oh, zise el, prin urmare eu sunt suspectul, nu-i aşa? Eu sunt gagiul care meştereşte pe la pungile cu mâncare!

Rush, remarcă el, nu râdea.

— Eu n-am spus asta! interveni Elinor. Eu spun doar atât – e posibil ca otrăvitorul să nu fie un psihopat care ucide la întâmplare, ci un individ care vrea cu atâta disperare să omoare pe cineva, încât deliberat ucide o selecţie arbitrară de oameni, tocmai pentru a disimula adevărata ţintă. Poate chiar faţă de el însuşi!

Lui Henry i se puse un nod în gât.

— Cum adică... faţă de el însuşi? întrebă el.

— Adică, explică Elinor, nu poate admite ideea că vrea efectiv să ucidă persoana pe care vrea s-o ucidă, aşa că ucide, aproape inconştient (nu numai pentru a crea o pistă falsă), oamenii care i se par lui că „îi stau în cale“. S-ar putea ca nici să nu ştie ce face!

Henry aruncă o privire rapidă spre Rush, ca să vadă dacă detectivul îl urmărea. Nu, spre marea lui uşurare, nu. Sub coaste, inima lui Henry bubuia straniu. Incrucişă braţele, cu un aer judicios, căznindu-se să semene cu unul dintre nenumăraţii nătărăi care îşi dădeau cu părerea despre otrăvitor.

— Mie tot mi se pare cam... complicat, remarcă el. Dar de unde ţi-a venit ideea?

— De la Everett Maltby, răspunse Elinor.

În cameră se aşternuse o tăcere profundă.

— Povesteşte-ne şi nouă, haide! o îndemnă Rush.

32

— la măr mi-a venit ideea, zise Elinor.

— Cum aşa? se miră Henry.

— Păi, îmi plac merele, spuse Elinor.

Rush îşi mângâia bărbia, gânditor. Dintre toate manie- rismele Marelui Detectiv, gestul acesta îl enerva cel mai mult pe Henry. Elinor părea să-l ignore, totuşi.

— Nimeni nu are habar de unde a făcut rost Maisie de măr, aşa-i sau nu?!

— Aşa-i! confirmă Henry.

— Ei bine (şi Elinor oftă adânc), eu i l-am dat.

Rush se foi pe scaun.

— Ştiu că ar fi trebuit să spun, continuă ea, dar pur şi simplu nu m-am simţit în stare, far, ce-aş fi avut eu de spus, tot n-ar fi fost de prea mare folos. Şi o părticică din mine – e-o prostie, de acord – se simţea vinovată. Aveam senzaţia că într-un fel eu port toată răspunderea.

— Şi de unde, zise Rush, ai... căpătat... ăăă... mărul ăla?

— Ei, aici-e-aici, spuse Elinor. L-am găsit... acolo. în castron. N-am putut să-mi dau seama cum a ajuns acolo.

Henry se gândea în urmă la seara în care psihanalistul- jungian-cu-lada-de-vin dăduse, practic, ultima lui consultaţie. Avusese cumva timp să iasă în oraş, să cumpere un măr, să-l injecteze cu acid cianhidric şi să-l lase în fructieră, ca să-l găsească Elinor? Probabil, ăsta era răspunsul.

— Dar, la mere, nu pot rezista. Mai ales alea mari, roşii şi zemoase. Ştie şi Henry!

Henry se întreba dacă să confirme că aşa era.

în timp ce Elinor vorbea, încerca să analizeze dacă faptul că era avocat îi conferea sau nu mai multe drepturi în cazul în care ar fi arestat. N-ar avea voie, de exemplu, să-şi dea decât un singur telefon? Tot degeaba ar fi, oricum! Nu era el în stare să se ocupe de transferul de bunuri, darămite de crime! Rush nu se uita însă la el. îşi fixase ochişorii porceşti pe faţa lui Elinor.

— Şi pe urmă rni-arn amintit de Everett Maltby, continuă ea. Tipul ăla despre care tot vorbea Henry mereu. Ştii, mărul m-a făcut să-mi amintesc de el. Aşa că m-am dus să-l caut în dicţionar. Scrie groaznic de mult despre el.

— De fapt, interveni Henry, în *Istoria completămcerc* să...

Ce încerca, de fapt? De ce făcuse abstracţie, atât de complet şi profund, de tema „Maltby”? Procesele lui mentale, în momentul de faţă, puteau fi descrise ca echivalentul fiziologic al acelor puncte puncte puncte din *Uciderea lui Roger Ackroyd.*

— Ştiu o carte extraordinar de bună, spuse Elinor, intitulată *Arma femeii,* care este un fel de studiu feminist al crimelor domestice în secolul al XlX-lea.

— Demonstrând, probabil, că acestea constituiau o reacţie faţă de misoginism, zise Henry. *Lizzie Borden: deschizătoare de drumuri în domeniul tacticilor sexuale.* Cred...

— Taci din gură, Henry! i-o reteză Elinor. Acum vorbesc eu.

Rush o privea cu un fel de adoraţie. Cum se putea, se mira Henry, ca soţia lui să inspire admiraţie atâtor oameni care nu erau el? Dacă ar fi putut să se uite la ea ca Rush, toată chestia asta

n-ar mai fi început niciodată.

— De fapt, continuă ea, cartea studiază figuri de bărbaţi care au omorât femei şi figuri de femei care au omorât bărbaţi. Partea cea mai interesantă se referă la bărbaţii care şi-au ucis, sau au încercat să-şi ucidă, nevestele. Şi, de departe, capitolul cel mai reuşit este despre Everett Maltby.

— Maltby nu şi-a ucis numai nevasta, spuse Rush. A omorât pe...

— Normau Le Bone, măcelarul, se auzi Henry spunând. Genevieve Strong, o vecină, şi...

— Acum, eu povestesc, Henry! zise Elinor. Taci din gură!

Henry sesizase un nou şi, potenţial, senzaţional aspect legat de memoria lui. Aceasta părea să funcţioneze doar în apropierea imediată a soţiei lui. Poate că Elinor, care păruse să ştie mereu unde erau cravata, şosetele, cămăşile şi pantalonii lui, începuse să-i uzurpe şi alte funcţii ale creierului. Poate că micul lui bagaj de cunoştinţe se scursese în circuitele ei. Poate că exista o comandă în cerebelul lui, de genul: COPIAZĂ FIŞIERUL ÎN NEVASTĂ.

— Şi desigur, spunea ea, Maltby s-a născut exact pe această stradă!

Iată ceva ce Henry ştia că nu ştia. Nu ştiuse niciodată chestia asta. Era ceva absolut nou, cu desăvârşire. Sau nu? Dar, din păcate, o dată ce uitai ceva, îţi era destul de greu să-ţi mai aminteşti dacă ai ştiut vreodată lucrul acela. Cel mai bine, atunci, era să te comporţi cum făceau prietenii intelectuali ai lui Elinor – să dai din cap, cu înţelepciune, la tidurile unor cărţi pe care nu le-ai citit niciodată, la filme pe care nu le vei vedea

niciodată...

— Să nu-mi spui că avea şi o fiică pe care o chema Maisie!

— Ba da, avea! zise Elinor.

Rush scoase un oftat lent şi prelung, ca o saltea de plajă când se dezumflă, şi, scoţându-şi pipa, se arătă extrem de atent la discuţie, ca atunci când pândeşti momentul să intri şi tu în vorbă.

— Iar prăvălia lui, spunea Elinor, era exact jos, la poalele dealului. Pe una din străduţele alea cărora nu le ţii minte niciodată numele. înţelegi, nu? Ceva gen Bolsover Street sau Adantis, unde nu ştii niciodată cum se ajunge. Singura modalitate de a nimeri acolo este să nu te mai concentrezi la nimic şi să te laşi dus de picioare, până la destinaţie. Cred că farmacia este tot...

— Tipul era farmacist, spunea Henry, da, sigur, era farmacist!

Elinor ignoră întreruperea.

— Se pare că nevasta lui Maltby avusese un fel de cădere nervoasă, iar în primăvara anului 1888, din câte putem afla din jurnalul ei...

Jurnal? Jurnal? Asta era tipic istoriei feministe. Cine şi-ar fi închipuit că doamna Maltby ţinea un jurnal?! Desigur, în studiul lui despre cazul Maltby, Henry se concentrase, mai mult sau mai puţin, asupra unghiului Wimbledon; dar nu ţinea minte să fi ştiut unde locuia tipul. Altminteri, şi-ar fi amintit, nu?!

— N-a mai avut chef de sex, oricum. A devenit foarte dificilă, iar Maltby, care din multe puncte de vedere era un soţ foarte progresist – mai mult el făcea de mâncare, de pildă, lucru rar întâlnit în menajurile victoriene –, s-a decis să se descotorosească de ea. Se pare că nu vedea altă

modalitate de a scăpa de această relaţie.

Henry privea spre podea. Constată, cumva spre surprinderea lui, că îşi încleşta şi îşi descleşta pumnii.

— Adevărul e, spunea Elinor, că nu văd altă cale de a merge înainte, fiindcă toate mă apasă, ca zidul temniţei din faţa puşcăriaşului, iar otrava puternică rămâne singurul meu aliat!

Dacă era posedată de spiritul unui otrăvitor victorian? În mod normal, nu vorbea niciodată aşa. Pe urmă, Henry observă că Elinor citea dintr-o carte cu coperte moi.

— Vezi tu, spuse ea, punând cartea jos, mi-a venit ideea asta ridicolă, absolut ridicolă, că Henry încerca să mă otrăvească!

— Dumnezeule! exclamă Henry. Nu se poate aşa ceva!

Se gândi se mai încerce o dată replica asta. Părea tot incredibil de neconvingător. „Eu?“, spuse el cu disperare, încercând să dea un şut credibilităţii. „Eu? Să te otrăvesc pe tine?! Draga mea, dar se poate?!” Şi, la faza asta, încercă un râset scurt („Nu, iubito, nu!“ de la regizorul invizibil al lui Rush).

— Fiindcă, vedeţi voi, Maltby a născocit o modalitate foarte ingenioasă de a se descotorosi de Helena. S-a apucat să otrăvească persoane din cartier, cam cum a făcut şi William Palmer, dar, aşa cum s-a invocat la procesul lui, a ucis un măcelar, un funcţionar din casa de vizavi şi o familie formată din cinci persoane *doar* ca să-şi mascheze adevăratele intenţii.

— Eu tot nu văd ce are asta de-a face cu otrăvitorul nostru, remarcă Henry.

Se opri.

— Doar dacă nu-ţi închipui, desigur, că aş fi cumva… posedat! Sau aşa ceva! râse el din nou.

În loc de răspuns, Elinor se ridică în picioare. Henry n-o auzise niciodată vorbind atât de mult despre un subiect care să nu aibă legătură directă fie cu educaţia lui Maisie, fie cu terapia ei personală ori cu vreun aparat casnic. Avea vaga senzaţie că i se răpise dreptul de a se interesa de acest subiect şi, aruncând o privire spre Rush, se aştepta să-l vadă căscând sau scuturând trist din cap. Nici vorbă, însă. Acesta o contempla pe Elinor cu o expresie ce nu putea fi definită decât ca fascinaţie.

„Pocalul şi vinul ce-ţi întinde
Veninul urii lui îl poartă
Bea-l însă tot şi, da,
De chin şi pătimiri, tu scapă!
Mai toarnă! Toarnă! Paharul soarbe-l tot!
Dacă s-au dus Credinţa, Speranţa şi Iubirea,
Hai toţi să bem cu Cel numit
Din Wimbledon Otrăvitorul!”

Asta, realiză Henry, din tăcereajenantă care însoţise cuvintele, era poezie. Lui nu-i plăceau poeziile. Nu se pricepea prea mult la poezii, dar ştia că nu-i plăceau. Intuind probabil acest lucru,

Elinor îi mai servi o porţie.
„Dacă Memoria şi Raţiunea Ca ţăr’na sunt sub Veacuri, Dacă Iubirea şi Dreptatea amândouă

Tot neputinţă, nimicie şi orbire sunt, Mai bine, hai, bucatele să devorăm! Ah, da, să ne hrănească El şi gata! Nevoia de-a trăi s-o dăm uitării, Tu, bravule Otrăvitor din Wimbledon!”

Elinor nu furniză nici un indiciu în privinţa provenienţei acestui poem şi nici a motivului pentru care îl recita, însă atitudinea asta era absolut tipică pentru iubitorii de poezie. Ţi-o băgau pe gât ori de câte ori prindeau prilejul, declamând versuri în autobuz sau citându-le cu voluptate, tocmai când încercai să faci altceva. Cam la fel cum procedează tipii care ţin morţiş să te facă să bei o tărie, ori cel mai nesuferit soi de împătimit de jazz.

Pe Rush, nu părea să-l intereseze poemul.

— Şi unde ai găsit mărul? întrebă el.

— În fructieră, la fereastră, răspunse Elinor. Dar, în fond, putea să intre oricine. Deci, nu chestia asta m-a speriat. Ştii, otrava este o chestie stranie, cum spunea Gordon. Are legătură cumva cu… nu ştiu cum să zic… pare stupid… cu… iubirea pentru cineva. Şi mi s-a părut că… poemul ăsta e de Edwina Cousins, o poetă victoriană care a ajuns să fie obsedată de Maltby, ei bine, ce vrea să spună ea aici este că… otrava are legătura cu obsesia. Şi, vedeţi voi, persoana care face toate astea, acum, părerea mea e că s-a inspirat total din Maltby.

— De ce? întrebă Henry. De unde ţi-a venit ideea asta?

— Păi, spuse Elinor, toţi oamenii pe care i-a omorât otrăvitorul, mă refer la *al nostru,* locuiesc exact pe aceleaşi străzi unde locuiau victimele lui Maltby.

Rush suflă zgomotos.

— Şi când Maltby şi-a omorât nevasta, într-un final, a făcut-o cu un măr otrăvit, pe care îl tratase cu acid cianhi- dric. Ştiţi, era un fotograf amator foarte priceput!

Se uită spre Henry, zâmbind.

— Asta-i motivul pentru care nu am făcut reclamaţie la instanţele legale, zise ea. Credeam că e Henry, care face investigaţii pentru istoria locală!

Henry îşi înghiţi un suspin.

— Extraordinar! zise el. Şi, pe urmă, presupun că te-ai gândit... ce absurd! Henry n-ar... ăăă... fi în stare de aşa ceva. Nu-i aşa? Nu-i aşa că la asta te-ai gândit?

33

v/Vacă intenţia otrăvitorului, după cum opinase o femeie în *New Statesman,* era de „a destabiliza societatea burgheză", atunci nu-i prea reuşise. Societatea burgheză, chiar şi în Wimbledon, îşi vedea de treaba ei de a fi burgheză. Oamenii îşi spălau maşinile, citeau ziare de calitate şi se frământau pentru profiturile lor, ca şi cum n-ar fi existat cineva care dădea târcoale prin Belvedere Drive şi Pine Grove, pândind momentul când să confere regimului lor alimentar nişte riscuri suplimentare faţă de cele implicate deja.

Otrăvitorul avusese totuşi un impact considerabil asupra dejunului. Lumea nu mai intra Ia San Lorenzo di Fuori- porta, la poalele dealului Wimbledon, cu acelaşi elan ca înainte. Chelnerii nu te mai salutau cu aceeaşi eleganţă şi, într-un fel, nici nu mai simţeai aceeaşi bucurie în faţa mesei aşternute cu alb, când suceai un aperitiv între degete şi te întrebai dacă să comanzi, la primul fel, *linguine alia vongole* sau *carpaccio.* Una la mână, nu puteai vedea bucătăriile. Iar lucrul acesta care, anterior, făcuse din dejun o perspectivă atât de ademenitoare pentru burghezia din cartier, îl preschimba acum în ceva aproape insuportabil. Cine ştie ce se întâmpla în spatele acelor uşi duble care zburau de perete şi se trânteau la loc după chelnerii livizi în timp ce, fredonând destul de anevoie, îşi croiau drum de la bucătărie spre masă? Dacă *el* ajunsese la *radicchio* înaintea ta?! Dacă rZîşi vârâse mâinile în *gnocchi?*\ Dacă *el* turnase peste vzteZ/oceva mai tare decât *salsa tonnată?*\

Oamenii de afaceri, inimoşi în continuare, respectau ritualul. Mulţi dintre ei afirmau că economia britanică s-ar prăbuşi fără dejunul servit în oraş. Cei mai oneşti dintre ei ziceau că nu se puteau pronunţa în privinţa economiei britanice, însă, cât despre ei, era cert că s-ar prăbuşi fără dejun în oraş. Dar îţi dădeai seama, din privirile agitate pe care le aruncau înjur, din neliniştea cu care se interesau de unde îşi cumpăra Luigi ingredientele în ultima vreme („Nu vă faceţi griji, domnule – noi luăm tocma' de la Keeng's Cross! Şi avem încuietori duble la toate uşile!"), că plăcerea de a mânca la restaurant, acea splendidă combinaţie de neputinţă şi dominaţie, acea extrem de protocolară întoarcere la vremea copilăriei îşi pierduse, atât literal, cât şi metaforic, toată savoarea.

Cel mai frecventat restaurant din Wimbledon, de când începuse spaima cu otrăvitorul, era o mică tavernă turcească, în primul rând, puteai vedea ce gătea bucătarul, far însăşi simplitatea meniului – grătar şi salată – milita împotriva tehnicilor posibile de otrăvire. Restaurantul achiziţiona carnea de la Smithfield, o aducea, sub lacăt şi cheie, în Wimbledon, şi îşi poftea mesenii să îşi prepare singuri salata. VINO CU SOSUL DE-ACASĂ, scria pe un afiş din vitrină, NU LĂSA PE NIMENI SĂ-ŞI BAGE MÂNA ÎN MÂNCAREA TA! Dintre toate localurile din cartier, numai ei păreau să fi profitat de criză, poate şi din cauza bogatei tradiţii a otrăvirilor care existase mereu sub Imperiul Otoman. Când îţi aduceau la masă un *donerkebab,* făceau întotdeauna şi o mică glumă („Ăsta chiar o să vă dea gata de tot!"), şi de fiecare dată, cu un gest deopotrivă şarmant, dar şi dătător

de încredere, proprietarul gusta din comandă, înainte de a o servi clientului. Cum remarcase Henry de faţă cu Elinor, una dintre senzaţiile tari când mâneai la Mehmet, în „Grota plăcerilor”, cum i se spunea restaurantului, era curiozitatea de a vedea dacă Mehmet o va mierli imediat după ce ciugulea din şaş- lâcul tău.

La restaurantul lui Mehmet se duse şi Henry, într-o zi de decembrie, ca să se întâlnească acolo cu comisarul Rush şi Karim Jackson de la Brawl Books. Era absolut limpede, se gândea Henry, că poliţistul îl invitase pentru a-l ispiti să mai facă o ultimă greşeală fatală. în fond, Jackson era tipul care îi respinsese *Istoria completă a Wimbledonului,* or, Henry făcuse adesea remarce injurioase la adresa lui, în prezenţa detectivului. Deloc exclus ca, atunci când era posedat de spiritul otrăvitorului, Henry să devină atât de diabolic de inteligent, încât până şi această greşeală să se dovedească fatală doar celor care luau masa cu el. Dar gândul acesta nu-l mai consola prea mult. Henry voia să fie dat în vileag. Voia ca totul să se isprăvească o dată. Cu-atât mai bine, aşadar, dacă era prins în timp ce strecura ceva în sosul editorului.

Elinor şi Maisie păreau încântate că Henry ieşea la restaurant cu cineva din presă. Maisie îl rugă să-i facă rost de autograful lui Michael Jackson, iar Elinor insinuă că, dacă Henry punea o vorbă bună pentru viitoarea ei monografie despre *Tacticile otrăvirii,* l-ar putea aştepta favoruri sexuale nebănuite. Dar Henry, în timp ce deschidea uşa restaurantului, simţea că are o piatră pe suflet. Nu mai voia să ucidă iarăşi. „Nu trebuie să mocnesc de ură“, mormăi el în barbă,

trecând în revistă mesele sordide. „Nu trebuie să fiu furios. Omul acesta are tot dreptul să-mi respingă opera. Nu vreau să-l omor pe Karim Jackson.”

— Salut! rosti o voce de la o masă din colţ, iar Henry dădu cu ochii de primul ins care refuzase cea mai detaliată relatare despre o suburbie scrisă vreodată în limba engleză. Henry Farr?

Spre surprinderea lui Henry, singura concesie pe care acest Karim Jackson o făcuse Lumii a Treia era tenul un pic ciocolatiu. Ca vestimentaţie, maniere, structura referinţelor culturale şi înfăţişare fizică părea absolut englez. De asemenea, tot spre surprinderea lui Henry, era şi destul de şarmant. Henry aşteptă zadarnic să-l vadă rânjind zeflemitor sau fălindu-se. Când află că Henry era unul şi acelaşi cu Henry Farr, care îi propusese spre publicare *Istoria completă a Wimbledonului,* tipul păru foarte încântat. îi vorbi călduros despre „proiectul extrem de ambiţios al cărţii”, explicându-i că, deşi nu corespundea cerinţelor „planului Zor editorial” (la care, în ciuda marii modestii a lui Jackson, Henry simţi o vagă ostilitate), după părerea lui era vorba despre o lucrare splendidă care, cu timpul, îşi va găsi şi editorul pe care îl merita.

Lucrul cel mai grav însă era că în orice moment Henry ştia că ar fi capabil să strecoare ceva în mâncarea lui Jackson. Deşi se scotocise bine peste tot înainte de a pleca din Maple Drive, Henry deţinea suficiente informaţii despre meandrele subconştientului încât să ştie că putea foarte bine să fi pitit prin haine ceva fatal lui Jackson, şi asta fără să-şi fi dat seama. Nu era exclus, se gândea Henry, nici să se fi sculat în

miez de noapte, să fi intrat prin efracţie la Mehmet, în „Grota plăcerilor”, şi să fi „aranjat” o bucată de *donerpe* care, ulterior, printr-un proces de o subtilitate atât de mare, încât nici măcar el nu l-ar putea sesiza, să reuşească să o vireze înspre editor. Marele necaz în cazul terapiei, reflecta el sumbru, recunoscând că practica un fel de metodă individuală, rudimentară ca în epoca de piatră, era faptul că răscolea în tine nişte lucruri de care nici n-aveai habar. Ajungeai să-ţi dai seama ce mare ticălos erai şi cât de subjugat erai de lucrurile care te făceau, pentru a folosi expresia lui Elinor, „uluitor de ciudat”.

începuse chiar să citească lucrări despre terapia psihică – deşi nu păreau să existe prea multe destinate bărbaţilor de vârstă mijlocie – şi să se întrebe dacă nu cumva era şi el „regresiv anal”. Era – Henry mai luă o înghiţitură de varză – obsedat de pârţuri şi popouri. Or, asta reprezenta ceva (conform uneia dintre cărţile pe care le citise) de care ar fi fost normal să scapi pe la vârsta de cinci ani. Nu cumva această activitate în domeniul otrăvirilor constituia totuşi o modalitate de compensare a tentativelor nereuşite ale mamei lui de a-l alăpta (deducea din tot ceea ce era el că tentativele fuseseră nesatisfăcătoare, deşi nu s-ar fi încumetat niciodată să deschidă acest subiect cu doamna Farr bătrâna) ? Oare chiar dădea târcoale localului, turnând alcaloizi de solanacee în castroanele cu salată de orez, în încercarea de a-şi hrăni impulsurile sumbre pe care, aşa cum sublinia Elinor mereu, le nutrea de-atâta vreme?

— Soţia dumitale e verde? îi spuneajackson lui Henry.

Aha, se gândi Henry, în sfârşit şi insulta,

pregătită cu grijă de o spoială de politeţe, menită să-ţi distragă atenţia. *Nu, e albastră cu picăţele roz. Dar a ta ce culoare are?*

— Fiindcă, spuse mai departe Jackson, mestecându-şi foarte încet şi bine kebabul de pui, eu aş opta mai degrabă pentru un aspect ecologic al acestor cazuri de otrăviri. Folosirea otrăvii ca un mijloc de a controla mediul înconjurător, de a-l purifica, să zicem, de lucrurile pe care le consideri nesănătoase. Dar o purificare, desigur, prin care îl facem, cum s-ar spune, „mai rău“. Am fost suficient de explicit?

— Nu prea, zise Rush, care era palid şi încordat.

— Mda, ia să vedem, spuse Jackson. Păi, ceea ce este sănătos pentru noi, o societate plină de vigoare, o societate, să zicem, mixtă rasial...

Henry încercă să nu se gândească la rasism. Rasismul îi reamintea de Donald. îi readucea în memorie, de asemenea, gândul neliniştitor că omul acesta nu vorbea aiurea. Nu era cam absurd, într-adevăr, să fie obsedat de câţiva metri pătraţi de suburbie, când societatea îţi oferă personaje contrariante, pitoreşti şi simpatice ca acest Karim Jackson?!

— O societate în dezvoltare şi schimbare, care nu stă pe loc, este o societate despre care alţii ar putea spune că ar fi „bolnavă“. Ecologia umană a societăţii noastre depinde, în realitate, de schimbare şi dezvoltare, la fel cum... balenele au nevoie de plancton, să zicem... şi noi avem nevoie...

Şi rânji destul de fermecător.

— De ticăloşi de pakistanezi ca mine.

Te rog, se gândea Henry, te rog, nu mai vorbi

despre rasism. Te rog, nu vorbi despre pierderile Imperiului britanic, despre multiculturalism şi despre nevoia de schimbare. Sunt convins că lucrurile astea au un rost, dar, din păcate, nu aici, în Wimbledon. Da, ştiu că n-ar trebui să gândesc aşa. Ştiu că este o atitudine retrogradă. Poate de-aceea şi se pare că fac lucrurile astea monstruoase. Elinor pomeneşte mereu de „rasismul monstruos" care pândeşte în mine. Dar ăsta sunt eu. încerc să fiu mai bun. Mă străduiesc atât de mult să nu mai omor oameni, să nu mai îmi vină în minte gândurile alea oribile, ruşinoase care mă împing, se pare, să ucid. Dar s-ar zice că nu mă pot opri. Iar dacă începi să perorezi despre Imperiul britanic, pentru excesele căruia, personal, nu sunt responsabil...

— Masacrul de la Amritsar, de pildă, spunea Karim Jackson, constituie un exemplu interesant. La fel ca toate celelalte orori cu care se făleşte imperialismul britanic, şi acesta a fost înfăptuit de nişte englezi cumsecade, liniştiţi şi iubitori de ţară, care nu erau conştienţi cât de rasist, cât de sălbatic şi criminal de ostil se purtau faţă de lumea din afara lumii cunoscute de ei. Or, otrăvitorul nostru este o reminiscenţă a trecutului imperial. El ucide pentru a uita ororile pe care le-a moştenit.

Henry simţea cum creşte în el ostilitatea. Fă-l să se oprească! se ruga el. Nu-l lăsa să vorbească despre thatcherism şi pericolul „micului anglicism". în sinea lui, îngâna în minte, iarăşi şi iarăşi, Karim Jackson e un tip simpatic. O fi având el un nume caraghios şi o culoare ca de caramea necoaptă, dar *au fond,* ca şi mine, e englez. Nu sunt un psihopat rasist, nu sunt – ia, stai aşa, nu-i adevărat. *Sunt* un psihopat rasist, dar încerc să nu mai fiu. *Iar nemernicul ăsta nu mă ajută deloc cu*

divagaţiile lui despre imperialism şi thatcherism!

Henry observă că îşi încleştase mâinile de masă. Spre oroarea lui Henry, Jackson vorbea acum despre Răscoala Boxerilor[x]. îşi puse palmele peste urechi, după care, ca să nu-i mai tremure, le aşeză pe masă. Cu coada ochiului, îl vedea pe Rush. Poliţistul se uita la el cu zâmbetul acela zeflemitor, enigmatic. „Haide!", părea el să spună, „haide, la treabă! Ce văd cu ochii mei mi-e suficient ca dovadă. O anchetă, şi haţ, te-am prins, aşa-i, băiete?" Henry se uită în jos, la mâini. Avea ceva în ele. O bucată de hârtie din buzunar? Ce era acolo? Mâinile lui n-aveau parcă astâmpăr. Alunecau din ce în ce mai aproape de mâncarea luijackson. Iar Jackson vorbea din nou. Henry trebuia să se concentreze la faţa acestuia. în felul ăsta nu va mai putea vedea ce fac mâinile lui. Vorba aia, nu ştiu, nu cunosc. O să mă oprească, nu-i aşa? Legea nu va lăsa să moară un om, nu? Sau da? Probe. Vor probe. În ziua de azi, trebuie să ai probe. Henry se holba lajackson, dorindu-şi ca tipul să nu spună ceva marxist sau antiimperialist.

— Otrăvitorul, spunea acesta, este o metaforă perfectă pentru felul cum suntem acum. Frica noastră, obtuzitatea, refuzul nostru obstinat de a ne echivala doar cu centrul lumii. Este paradoxul marxist perfect. Anglia a devenit relevantă

X Boxerii, sau „Pumnii armoniei juste", erau o societate secretă chineză care iniţial se ridicase împotriva guvernării imperiale Ch'ing din Shantung, în 1898. Practicau ritualuri animiste şi se credeau imuni la gloanţe. „Răscoala Boxerilor" a vizat expulzarea „diavolilor străini" (occidentali) din China, în speranţa unei înnoiri magice a ţării, în cadrul unei noi vârste de aur. (A[f]. *ed.)*

universal chiar prin micimea ei. Nici n-aveţi idee cât de interesaţi s-au arătat editorii şi oamenii de presă americani de toată această poveste. Pentru ei, este ceva absolut esenţial. Şi totuşi, într-un anumit sens, iartă-mă, Henry, dar dacă n-ar fi chestia asta, nimeni n-ar mai pune preţ pe Wimbledon! Vreau să zic că e un coşmar, de fapt, nu-i aşa? Wimbledonul, mă refer. E mort complet. Şi a fost nevoie de un psihopat ca să-l facă interesant, corect?

Henry nu mai vedea clar. Alternativ, sala părea să se apropie şi să se depărteze din faţa ochilor lui, iar vocea luijackson care, cu un minut în urmă, i se păruse plăcută, cultivată, acum bubuia tare, cu ecou, ca şi cum s-ar fi mutat cu toţii în vreo pivniţă sau grotă subterană. Şi faţa lui Jackson era ca o pată maro mâzgălită, iar dinţii i se făcuseră albi şi ascuţiţi, ca nişte colţi de tigru. Lui Henry îi răsunau obsedant în urechi aceleaşi şi aceleaşi cuvinte „...Wimbledon... neinteresant... psihopat... neinteresant... Wimbledon... neinteresant... psihopat". Trebuie să ies de-aici, îşi spuse el, până nu fac ceva groaznic. Trebuie să ies de-aici... Wimbledon... neinteresant... psihopat... ne...

— Pipi! se auzi el spunând.

Chiar vorbise cu voce tare? Sau făcuse „pfui-pfu-phi", ca turcul ăla de la veceul public, ha ha ha. Străinii, cum îi spunea Frank Richards lui George Orwell, sunt nostimi, ha ha ha. Turci, pakistanezi, evrei şi *Oh, Doamne, Henry, ce te-a apucat? Asta-i în mintea ta?Şi* nu fi prost, Henry, ia-o cu mult calm, adu-ţi aminte de uciderea lui Roger Ackroyd, asta nu e la fel, nu, *puncte puncte puncte... ?* Oh puncte să le ia naiba de puncte, unde mă aflu? Mi-oi fi băgat nişte otravă în fund, cum fac ăia cu canabisul la aeroporturi? Sunt cam

obsedat de fundul meu. *Oh, Doamne, Henry, asta e în mintea ta, Henry, aşa eşti tu de fapt, da?... puncte puncte puncte* unde ne aflăm? Unde ne aflăm, suntem bine aici, da? Suntem bine? Ce fac eu acum? Mă simt bine?

— Te simţi bine, Henry? spunea Rush, cu solicitudine.

Se aflau la toaletă. Din câte vedea Henry, nu îl agresa sexual pe poliţist. Se părea că urina regulamentar, cu Rush alături, care făcea la fel. Dar cum ajunsese aici? Şi ce făcuse în intervalul dintre masă şi toaletă?

— Nu-ţi fac nici o vină că ai ieşit afară, spuse Rush. Probabil că n-ai chef să-l asculţi pe amicul nostru de peste mări şi ţări, aşa-i?

Vocea lui Rush vădea o dulcegărie insinuantă. Bineînţeles că era expert la interogatorii. Se pricepea el bine cum să scoată la iveală rasistul şi monstrul psihopat care se ascundeau uneori în Henry Farr. Poate că toate astea făceau parte dintr-o stratagemă menită să conducă la mai mult decât simpla lui condamnare. Treizeci de ani la Broadmoor nu erau de-ajuns. Hemy privi în jos spre poliţai. Realiză, cu oarecare surprindere, că nu-l putea suferi deloc pe Rush. Că, dintre cei doi bărbaţi, mai degrabă i-ar plăcea să-şi petreacă timpul cu Karim Jackson. Karimjackson arăta mai bine, era mai cultivat, mai bine îmbrăcat şi de departe, dar de departe efectiv, un companion mult mai plăcut decât ar fi putut fi Rush vreodată. Şi totuşi oribilele limitări de a fi alb, englez şi de a trăi în Wimbledon făceau ca el, Henry, să fie sortit să-şi petreacă restul zilelor cu oameni ca Rush; şi da, tot aşa se făcea că Henry tocmai încercase sau, de fapt, reuşise poate, să otrăvească un om a cărui

unică crimă părea să fi fost aceea că părinţii lui veneau dintr-un loc un piculeţ mai interesant decât Wimbledonul.

Cu degetele înţepenite şi amorţite, îşi vârî penisul în pantaloni, se încheie la nasturi şi ieşi din toaleta pentru bărbaţi, în urma comisarului.

La uşă, Rush se opri şi privi în sus spre el, cu subînţeles.

— Ţi-e scârbă, normal, spuse el, că nişte indivizi ca ăştia, nişte nemernici de negri aroganţi se înfiinţează aici, capătă slujbe bune şi femei albe, probabil, ba încă multe de tot. Nu-i aşa că te scoate din sărite chestia asta?

Henry medita că, numai şi din motive de igienă, Karim Jackson avea probabil mai mult dreptul să râvnească la femei albe decât el şi Rush. Dar nu spuse asta. Stătea în picioare, ascultând prin uşa întredeschisă cum picura apa în vas, privind în jos la zâmbetul insinuant al comisarului şi gândin- du-se, acum când îi trecuse furia aia groaznică, „De unde ştie ăsta şi cele mai urâte lucruri care îmi trec prin minte? De ce nu mă arestează o dată? Ce vrea să mă împingă să fac?“

— S-ar putea chiar să se dea şi la Elinor! spuse Rush. Inchipuie-ţi aşa ceva! Un negru să-ţi reguleze nevasta!

Activitatea libidinoasă tot mai crescută a lui Elinor, din ultima vreme, îl epuizase atât de mult mintal şi fizic, încât o asemenea posibilitate i se părea lui Henry o adevărată uşurare. Lui Rush i se părea însă extrem de plauzibil ca acest Karim Jackson să dorească să întreţină relaţii sexuale cu doamna Elinor Farr, deşi în opinia lui Henry editorului i-ar trebui oferiţi bani, probabil, ca să consimtă la aşa ceva.

— Elinor e o comoară! spuse Rush, care i se păru lui Henry că seamănă deprimant de mult cu Donald. Mă uitam la ea, pe stradă, cu mult înainte ca noi să ne cunoaştem, continuă Rush, şi mă gândeam „uite roza britanică! Uite întruchiparea perfectă a feminităţii engleze! Uite o femeie care merită să fie iubită!”

Se uita la Henry – privirea aceea vag critică pe care Henry o ştia de la fanii nevesti-sii. „Cum”, părea să spună expresia lui Rush, „cum s-a putut ca ticălosul ăsta gras şi bădăran să pună mâna pe un asemenea giuvaer?!” Oare Rush îi studiase atent, pe el şi pe Elinor, încă dinainte de întâlnirea lor fatală când discutaseră despre Everett Maltby? Intr-un fel, această posibilitate era şi mai deprimantă chiar decât ideea că el, Henry, tocmai otrăvise o forţă majoră din lumea editorială, dar aşa se şi explica, poate, de ce detectivul nu încercase încă să îl aresteze. Tipul era amantul lui Elinor şi se juca (poate şi ea, la fel) cu el, jubilând când îl vedea cum se zbate la capătul cârligului. De fapt, nu erau toţi poliţiştii nişte sadici? Penttu ei, plăcerea profesiei nu era îndreptarea nedreptăţilor, ci spectacolul pedepsirii vinovaţilor. Şi, Doamne, cât de vinovat era! Intrând amândoi înapoi în restaurant, Henry observă că buza îi zvâcnea incontrolabil. în oglinda de deasupra barului, surprinse imaginea unui Henry palid, care arăta oribil, şi, cu mintea ca o învălmăşeală de impulsuri pejumătate psihanalizate, mere otrăvite şi o nedumerire stranie în legătură cu ceea ce se petrecea probabil în sufletul lui (dacă avea aşa ceva), se aşeză vizavi de Jackson.

Jackson mânca o salată şi părea, deocamdată oricum, sănătos tun. Poate că n-am făcut-o, se

gândi Henry, poate...
Jackson îi surâse afectuos, iar Henry, căruia i se evaporase furia complet, se trezi zâmbindu-i şi el.

— Salata asta e delicioasă! spuse Jackson. E dulce efectiv! Mă întreb ce or fi pus în sos!

— Nu-mi dau seama! zise Henry, cu dezinvoltură.

Şi respiră adânc iarăşi. Doar ca să se convingă, gustă din salata lui, cu foarte multă precauţie. Dar, exact cum se temuse, nu era deloc dulce. Ba dimpotrivă, părea foarte condimentată. Henry mesteca salata şi, în timp ce Jackson începu din nou să vorbească despre otrăvitor, reflecta că nu era exclus ca documentarea omului de litere să se dovedească în curând ceva mai intensă decât anticipase el.

34

Ot/intre cei trei aşezaţi la masă în restaurantul lui Meh- met, în mod cert Karim Jackson era singurul nefamiliarizat cu simptomele otrăvirii cu stricnină.

Unii spuneau, după incidentul petrecut la Mehmet, în „Grota plăcerilor” (poreclită, în cele câteva luni cât afacerea a mai funcţionat după incidentul din decembrie, „Groapa ororilor”), că fatalul kebab nu era, cum susţinea Mehmet, din pui, ci din găină africană sau din ceva vânat care avusese ghinionul să dea peste un fermier nutrind un dispreţ imperturbabil la adresa semenilor lui, prin felul în care nesocotea Legea Animalelor (Otrăvuri nimicitoare) din 1962.

Dar, aşa cum sublinia comisarul Rush, cu ochii pe faţa lui Henry, Jackson absorbise otrava într-o cantitate ce sugera că otrăvitorul fusese în acţiune.

— în esenţă, spuse Jackson, în timp ce cei doi se aşezau la masă, mi-ar plăcea să scot o carte care să trateze cartierul şi otrăvitorul ca pe un tot. Sigur, s-ar putea spune că există chestii din astea în suplimentele duminicale despre regiunile rurale, ştiţi voi, în genul articolelor de trei sute de cuvinte despre Gewurztraminer sau mai ştiu eu ce, dar eu aş vrea să scot o carte despre o anumită zonă geografică, poate chiar folosind câteva dintre ideile tale, Henry, şi despre un caz, o problematică – Dumnezeule, ce ciudat mă simt!

Henry rămăsese cu gura căscată la editor. Ar fi trebuit, ştia prea bine, să pună mâna pe telefon şi să solicite nişte spălături gastrice pentru omul

ăsta, cât mai repede cu putinţă,

dar nu-i venea în minte cum să facă asta fără să se autoincri- mineze. Cine naiba să-l creadă pe el că „îşi pierduse momentan cunoştinţa”, când nu-l crezuseră nici pe bietul Everett Maltby? Mare păcat că omul ăsta trebuise să moară. Era, cum remarcase Henry deja, un pic cam prea impresionat de America, dar la britanici asta constituia o eroare frecventă. Manifesta naivitate pe plan politic şi o obsesie nesănătoasă legată de originile lui rasiale, evident, complexe, dar în afară de asta Henry nu prea avea ce să-i reproşeze tipului. în plus, se mai şi oferea să publice cartea lui Henry, fie şi într-o formă mutilată şi excesiv de senzaţională. Ce crudă ironie, se gândea Henry, ca tocmai unicul om care manifestase un interes real faţă de opera vieţii lui să fie, totodată, şi unul dintre indivizii pe care inconştientul lui josnic, nerestructurat şi nepsihanalizat să-l fi ales pentru a-l ucide. însemna asta cumva că, fundamental, în adâncul lui, nu voia ca lucrarea să fie publicată? Sau fusese asta încă o exemplificare a prea puţin cunoscutei legi a naturii care face ca, tocmai atunci când ai fi zis că Henry Farr s-a potolit, Dumnezeu să arate că lucrurile stau altfel?!

— Ştiţi, spuneajackson, filmul, adică evident exact lucrul pe care-l am eu în minte, exercită o atracţie absolut universală. Specificul englez reprezintă singurul nostru export durabil, or, aici este vorba despre un soi de studiu dur al moravurilor în anii optzeci. Ce vreau eu este să stau chiar aici.

„Chiar aici?” Ce-o fi vrut să spună prin „chiar aici?” se gândi Henry, uitând pe moment că tipul mai avea de trăit doar câteva minute. Doar Wimbledonul nu era capătul lumii, ce naiba!

— Aş putea sta la Hotelul Cannizaro, continuăJackson, numit, sunt sigur că ştii, Henry, după Ducele de Cannizaro, care a fost totodată şi sursa de inspiraţie pentru unul dintre personajele din *Legendele lui Ingoldsby.* În felul ăsta aş ajunge să cunosc bine Wimbledonul. Să mă pătrund atât de mult de atmosfera lui, încât s-o pot aşterne pe hârtie, să-i pot face pe oameni să simtă că sunt şi ei acolo, cu mine, şi să... am o senzaţie cam bizară în piept...

Cu o compasiune dublată de consternare, Henry se uita la unicul om întâlnit de el vreodată care să cunoască informaţia aceasta rar consemnată pe care Karim Jackson tocmai le-o împărtăşise la masă. Abia în acel moment realiză că, într-un fel sau altul, pusese cumva mâna pe alcaloidul acela blestemat care se obţine din nux vomica. Jackson lăsa impresia că îi zâmbea cu toată gura.

Absolut subit se produce o anchilozare rigidă a corpului, spinarea se arcuieşte (opisthotonus), iar toracele rămâne mai mult sau mai puţin încremenit, astfel încât se instalează cianoza. Această fixitate a toracelui constituie cel mai bun criteriu prin care se poate face deosebirea între convulsiile provocate de stricnina şi cele induse de tetanos.

în fine, cianoză ori nu, Karim Jackson îşi continuă pledoaria. Deşi intrase deja în primele faze ale otrăvirii cu stricnină, omul reuşea să vorbească în continuare despre tranzacţii, procentaje obţinute la profituri mari, drepturi de autor la ediţiile ieftine, drepturi de autor la miniseria- lele de televiziune, integritatea şi onestitatea intelectuală a proiectului pe care îl

descria, la fel ca şi colosala lui atrac- tivitate comercială. Se mai referi – ce-i drept, cu oarecare greutate – la *Sunday Times Colour Supplement,* la profunda relevanţă politică pe care Otrăvitorul din Wimbledon o avea asupra societăţii britanice şi, prin aceasta, asupra lumii. Mai pomeni despre agenţi, contracte de dezvoltare, fotografii color şi despre enormul interes pe care unii producători de televiziune îl manifestaseră deja faţă de povestea pe care încerca el s-o spună. Lumea editorială britanică ar fi fost mândră de el.

— Povestea trebuie spusă şi trebuie...

Parcă rânjea.

La tetanos, spasmele sunt mai pronunţate la mandibulă. Faţa rămâne fixată într-un rânjet, un zâmbet sardonic, risus sardonicus.

— Dumnezeule, contractul ar fi...

După un minut, două, corpul se relaxează cu totul, iar epava umană zace epuizată, horcăind.

— Nu mă simt...

Câteva minute mai târziu, organismul intră din nou în stare de criză, declanşată de un stimul oarecare. Mintea rămâne limpede până la moartea prin epuizare, care survine peste câteva ceasuri.

— Da, este ceva efectiv interesant... Doamne Dumnezeule...

Tratamentul este dificil, în cazul în care convulsiile au apărut deja. Este inutil să se încerce introducerea unui tub în stomac, presupunând că un astfel de obiect ar exista la îndemână, deoarece orice asemenea tentativă va provoca imediat altă convulsie.

— Wimbledon...

Ce potrivire stranie, se gândi Henry după aceea, ca ultimul cuvânt de pe buzele lui Karim

Jackson să fi fost tocmai „Wimbledon”. Căci de la Wimbledon, acel cartier desconsiderat din sud-vestul Londrei pe care, cândva, îl luase în derâdere, pe care apoi îl descoperise şi pe care, în final, aproape îl adoptase, i se trăsese şi moartea, până la urmă. Pierise spectaculos, cu stilul şi flerul acela de a capta atenţia publicului care caracterizaseră scurta, dar valoroasa lui carieră în domeniul editorial. Vibrând ca o maşină pe care o accelerezi într-o treaptă inferioară de viteză, tipul zvâcni înainte drept în masă ca un robot şi, cu un *risus sardonicus* de toată frumuseţea (care nu făcea decât să accentueze şi mai mult asemănarea lui de coşmar cu una dintre creaturile acelea elegante din metropolă, atunci când îşi manifestă opinia faţă de reputaţia unui coleg), îşi dădu duhul, cu o măiestrie spasmodică, în *donerkebabul* cu salată al comisarului Rush.

— Oh, Doamne! exclamă Rush. Oh, fir-ar să fie de treabă!

Şi se uită spre Henry cu nişte ochi împietriţi de deznădejde. Se vedea limpede, lui Rush i se făcuse lehamite de crime. I se făcuse lehamite de otrăvuri. Voia înapoi la controlul circulaţiei auto, unde şi avea să nimerească dacă Henry nu se preda repejor. Dar pe lângă deznădejde, Henry mai văzu şi altceva pe faţa lui; nu, nicidecum expresia aceea superioară şi enigmatică de care se temuse mereu de la înmormântarea lui Donald. Era o ură pură, neamestecată. Ştie, se gândi Henry, ştie ce nu e în regulă cu mine. După ce el m-a împins la asta, el m-a provocat s-o fac, tot el nu vrea să-mi ofere plăcerea, da, plăcerea de a mă aresta. Fiindcă deja ar fi fost o mare uşurare pentru el să poată spune tare, în gura mare, cuiva,

fie şi unui poliţist la nevoie, ce gândea şi ce simţea. E îndrăgostit de Elinor, reflectă Henry, şi de-aceea mă lasă să fac toate astea! Se căzni să descopere cuvintele care să-l incrimineze, dar constată, spre groaza lui, că nu-i veneau.

înmormântarea lui Karim Jackson, la care nu luară parte nici Rush, nici Henry, fu un eveniment foarte monden. Edwina Lush, romancieră lesbiană foarte în vogă, autoare a cărţilor *Jocurile băieţilor* şi *Teama,* ţinu un discurs simplu, demn, care – aşa cum convenită toţi cei de faţă – îi spori şi mai mult reputaţia considerabilă de romancieră lesbiană foarte în vogă. „Părea foarte băieţoasă", spuse Meryljohn- son, o romancieră lesbiană deloc în vogă. „Karim ar fi fost tare mândru de ea." În timpul ceremoniei, ieşi la iveală că numele lui nu era, de fapt, Karim, ci Dave, şi că îşi luase acel prenume la vârsta de cincisprezece ani, când aflase că primul soţ al maică-sii (nu taică-său) se trăgea din Rawalpindi. Era ciocolatiu, fiindcă aşa era el, ciocolatiu. Culoarea tenului nu avea absolut nici un fel de semnificaţie rasială, după cum dezvăluiseră rudele lui apropiate.

Mai existară nişte titluri pe pagina întâi, potopul uzual de comentarii, după care lumea uită de Karim Jackson. Sau cel puţin Henry uită de el. Nu mai era conştient de ceea ce gândeau oamenii, sau mai degrabăjumaliştii. Abia dacă mai era conştient de prezenţa lui Elinor sau a lui Maisie. Doar când venea Rush în vizită, cam o dată la două zile, o remarca şi el pe nevastă-sa, urmărind-o cum zâmbea când Rush spunea unul dintre veşnicele lui bancuri, care păreau să aibă aproape toate legătură cu greşelile fatale comise de infractorii excesiv de siguri pe ei.

— Asasinul tău, spunea Rush, studiindu-l pe Henry cu atenţie, peste paharul cu gin tonic, este un om care trăieşte în iadul vinovăţiei. Ştie – cum ştim şi noi – că o singură dovadă vitală îl poate trimite direct la Old Bailey şi că, undeva în dâra de nenorociri pe care le lasă în urmă, acea bucată de ţesătură sau acele resturi de substanţe chimice care îl vor lega de crimă aşteaptă doar privirea scrutătoare a unui membru vigilent al forţelor de ordine! Hai să-l luăm pe Sprott, de exemplu!

—A murit! exclamă Maisie, făcând ochii mari la Rush.

Când o să termine să se mai joace cu mine, se gândea Henry, şi o să se însoare cu Elinor, va fi un tată bun pentru Maisie. Poate vor veni toţi trei să mă vadă la Broadmoor.

— Ştiu, râse Rush, fără să se supere. Dar, vezi tu, pe atunci lumea nu prea privea cu ochi buni teoriile mele despre otrăvitor. Credeau că unchiu-tău John latră de nebun la lună!

Elinor se înroşi la faţă.

— Dacă lumea te-ar fi ascultat, spuse ea, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Rush ridică din umeri.

— Nu port pică nimănui! zise el, şi se aplecă spre Maisie.

O să-i facă baie, se gândea Henry, când eu o să fiu la Broadmoor el o să-i facă baie şi o să-i spună poveşti. Şi ce-or să mai râdă toţi trei de mine. Doamne, de ce nu-i fac felul odată? Unul în plus, ce mai contează?

Elinor se uita ciudat la el.

— Ce-i cu tine, Henry? zise ea. Te frământă ceva?

— Nu, nimic, dragă.

Doar că sunt un ucigaş în serie, atâta tot! Iar tipul ăsta o ştie şi aşteaptă să clachez! Se bucură de spectacolul vinovăţiei mele! Vrea să mai dureze!

— Prin urmare, vezi tu, îi spunea Rush lui Maisie, n-am putut obţine o anchetă la momentul acela. Eram o voce care striga în pustiu. Dar, vezi tu, asasinul nostru – şi ^ici, se uită drept la Henry – ştie, probabil, că în cenuşa lui David Sprott există nişte chimicale care leagă omorul de persoana lui!

Finish 'Em, se gândi Henry. Aveau ăia, probabil, nişte indivizi la poliţia din Wimbledon capabili nu numai să identifice urme de *Finish 'Em* într-un cadavru, ci să şi spună, cu suficientă autoritate, cam când şi de unde fusese cumpărat produsul. De ce totuşi ţinea Rush morţiş să-i pună lui în cârcă moartea dentistului? în fond, mai existau atâtea alte hoituri disponibile de care el părea răspunzător – psihiatri, editori, cercetaşi, de asemenea, din câte îşi dădea el seama, şi...

Henry se opri şi constată că se holba la Rush. Un gând înspăimântător îi trecuse prin minte. Dacă, într-adevăr, exista un maniac în libertate, iar maniacul acela nu era el? Dacă Rush *ştia* că nu era el? Dacă omul aşteptase pur şi simplu, în tot acest răstimp, clipa în care să arunce asupra lui Henry una dintre crime, iar apoi pe toate celelalte? Aşa s-ar fi putut explica insistenţa cu care susţinuse că Jackson şi Macrae fuseseră victimele unor atacuri întâmplătoare, precum şi faptul că amânase până acum analizarea rămăşiţelor pământeşti ale lui David Sprott.

— La Sprott trebuie să ne uităm noi, spunea

Rush. Iar dacă durează prea mult cu hârţoagele aferente, o să fie nevoie să sărim gardul dincolo, în grădină, şi să rezolvăm singuri problema. Eh, Henry?

Henry scânci uşor.

— Da, croncăni el, da, sigur.

Când Elinor trecu pe lângă poliţist, ca să aducă o tavă cu prăjituri de la bucătărie, acesta o cuprinse de mijloc cu o familiaritate supărătoare. Elinor se opri şi se uită în jos, la el, cu un surâs matern radios.

— Ce bucăţică bună ai tu aici, măi, Henry! zise comisarul Rush. Mai bine fii atent să nu ţi-o fur!

— Ba tu să fii atent! rosti Henry, cu o intonaţie care îl surprinse şi îl deranjă.

Rush se uită în ochii lui şi zâmbi.

— Hai să ne luăm la întrecere! Să câştige cel mai bun! spuse el.

far Maisie şi Elinor râseră amândouă.

35

/ C/u exista decât o singură modalitate prin care Hemy să scape de dilemă – să pună mâna, înaintea poliţistului, pe rămăşiţele pământeşti ale lui Sprott. Rush făcuse câteva referiri la hârţoagele necesare în cazul deshumărilor în săptămâna dinaintea Crăciunului, iar într-o noapte, fără să plănuiască treaba foarte atent, Hemy adăugă la lista infracţiunilor lui spargerea şi efracţia.

Noaptea în care deveni spărgător începu cu încă o tentativă de a discuta cu Elinor despre ceea ce avea el convingerea, acum, că era o aventură pasională cu un ofiţer superior din poliţia metropolitană. începu, ca de obicei, prin a se preface că vorbeşte despre Rush-poliţistul, şi nu Rush-marele amant.

— E limpede că taica Rush are el teoria lui despre cine e otrăvitorul, aşa-i? spuse Hemy.

Ideea păru s-o excite pe Elinor nefiresc de mult. Când se întoarse spre el, cu ochii strălucitori, lui Henry îi trecu prin minte că ea şi Rush conlucrau, poate, ca să-l împingă tot mai aproape de marginea prăpastiei, până când...

— Tu cine crezi că e? zise ea. Cine crezi tu, de fapt, că poate fi?

— Mmm.

— Nu, haide, cine, totuşi? Adică... se întrerupse ea, ridi- cându-se în cot. Ştii, Henry, eu chiar am crezut... la un mo ment dat... că s-ar putea să fii *tu*|

Henry căscă ochii mari pe întuneric.

— Păi, da, eşti suficient de inhibat, zise ea. Te interesează otrăvurile. Şi ştii destule despre

Maltby.

— Teoria Maltby e o aiureală, spuse Henry. Nu ţine...

— Dar, continuă Elinor, lăsându-se înapoi pe pernă, am conchis că n-ai putea fi tu otrăvitorul.

Henry închise ochii la loc.

— Singura persoană pe care ai vrea, poate, s-o otrăveşti sunt eu, rosti ea, cu glăsciorul stins.

Henry înlemni.

— De ce să vreau să te otrăvesc, scumpo? se miră el.

— Nu ştiu, făcu Elinor. Sunt singura persoană care se poartă frumos cu tine.

Ciudat, dar chestia asta i se păru înduioşătoare lui Henry.

— Şi te-ai mai purta frumos cu mine chiar dacă aş încerca să te otrăvesc? zise el.

— Nu fi prost! spuse Elinor. Cum să mă mai port frumos cu cineva care încearcă să mă otrăvească?!

— Şi dacă aş încerca să te ouăvesc frumos?! zise Hemy. Nu crezi că otrava reprezintă o marcă acceptabilă de sadism oral?

Elinor se ridică din nou şi flutură cu mâna stângă înspre lampa de pe noptieră. Mâna se izbi de ceva care alunecă pe jos. Când se aprinse lumina, Hemy văzu că era vorba despre un exemplar dintr-o revistă numită *Lifestyle Design,* cu care, din nu se ştia ce motiv, se trezeau în fiecare lună în cutia poştală. Publicaţia, îşi amintea Henry, era plină cu articole despre cum se prepară *brik ă l'oeufşi* ce vin rose trebuie băut la petreceri. Probabil că era scrisă toată de Karim Jackson, sub nume false. Oh, Doamne! Karimjackson! Se vârî la loc sub plapumă.

— Dacă ai încerca să mă omori, spuse Elinor, amenințător, s-ar putea foarte bine să încerc să te omor şi eu pe tine.

— Ştiu, zise Henry, dar s-ar putea nici să nu ştii!

Parcă o auzea cum se gândea la asta. Dacă Elinor nu adormea curând, zorile se vor imprima pe cerul din spatele

acoperişurilor roşii din Maple Drive, moş Grade de la 37 îşi va scoate câinele la plimbare...

— Nu te-apuci să otrăveşti oamenii dacă ţii la ei, zise Elinor. Nu e o formă de sado-masochism. E o modalitate parşivă de a-i face felul cuiva, atâta tot. Sper că nu încerci, de fapt, să mă otrăveşti, Henry, nu-i aşa?!

— Stinge lumina aia! spuse Henry. încerc să adorm.

— Nu sting nici o lumină, până nu-mi răspunzi, zise Elinor, aplecându-se peste el.

Trase cu ochiul în sus, printr-o crăpătură din plapumă. Faţa ei mare şi albă era exact deasupra lui. Nu părea să glumească deloc. Urmă o pauză, după care Elinor ieşi din linia lui vizuală; o bufnitură, când alte două reviste căzură pe jos, în balta de pagini lucioase deja întinsă acolo, iar pe urmă camera se cufundă iarăşi în beznă. Spre mirarea lui Henry, Elinor nu vorbea. Şi, spre mirarea lui, se auzi spunând: „Bineînţeles că nu încerc să te otrăvesc. Eu..."

— Tu ce?

— Eu te iubesc.

Chestia asta părea, chiar şi pe întuneric, incredibil de nesinceră. Elinor păru mirată să audă această informaţie.

— Zău?

— Da, da, zău!

O auzea cum se mişca sub plapumă spre el, aidoma unui animal mare rătăcit prin hăţişuri. Când ajunse la capătul plăpumii ei (soţii Farr dormeau sub plăpumi separate, „ca să nu trebuiască să se atingă pe timpul nopţii", cum le explica ea prietenelor ei), Elinor mârâi uşor în momentul în care trecu peste porţiunea rece

dinaintea teritoriului lui. Pe urmă, bâjbâind pe dedesubt după corpul lui Henry, ateriză cu mâna dreaptă pe stomacul lui. Ce mare i se părea. Henry se întrebă, cu oarecare teamă, încotro se va îndrepta în continuare.

— De fapt, spuse el, poate m-oi fi gândit să te otrăvesc...

— Să ce?!

— Păi, mda... anul trecut... ştii... n-ai fost prea... n-ai fost prea...

— Am fost groaznică, zise Elinor.

Henry încerca să nu lase impresia că interpreta remarca ei ca pe o ofertă de supunere.

— Lasă, zise el, că şi eu am fost.-.. destul de groaznic...

— Ai fost înfiorător.

Chestia asta i se păru foarte nedreaptă lui Henry.

— Nu cred că, efectiv, te-ai putut gândi să mă otrăveşti.

— Faptul că m-am gândit e la fel de rău, presupun, ca şi cum aş fi făcut-o, zise Henry, rar şi apăsat. Sau... la fel de rău ca şi când aş fi încercat s-o fac, dar aş fi dat greş!

Elinor pufni în râs.

— Ce patetic! zise ea. Vasăzică tu asta ai face, Henry!

Mda, se gândi Henry, eu cred că am repurtat nişte succese de-a dreptul alarmante. Un număr de cinci cadavre nu mi se pare deloc un scor prea rău pentru un otrăvitor fără experienţă. Atâta doar că, întâmplător, nici unul dintre ele n-a fost al tău, scumpo. în fond, e foarte posibil să fi ucis deja mii de oameni...

— Te iubesc, spunea Elinor, părând, se gândea

Henry, mult mai sinceră decât el. Aşa psihopat cum eşti.

— Sunt psihopat?

— Psihopat, da, un pic.

Palma ei mare alunecă în jos şi ateriză pe penisul lui. Henry nu prea ştia ce să facă în situaţia asta, aşa că nu făcu nimic. În loc de reacţie, Elinor pârţâi din buze, un gest care, în mod ciudat, lui Henry i se păru mulţumitor. Henry se propti într-un cot, ridicându-se.

— Crezi că s-ar putea să fiu eu Otrăvitorul din Wimbledon? Şi... să nu-mi fi dat seama de asta?

— Dumnezeu ştie, Henry, zise Elinor, mutându-se cu o lentoare elefantină spre plapuma ei.

îşi primise porţia de relaxare dorită. Acum, putea dormi. Henry însă se trezise de-a binelea.

— Dacă aş fi... tu ai rămâne... cu mine, aşa-i?

— Nu fi prost, zise Elinor, aproape adormită. Bineînţeles că n-aş rămâne cu tine. E un lucru rău să otrăveşti lumea. Mai ales pe nişte oameni absolut necunoscuţi.

Henry crezu că întrezăreşte aici o licărire de speranţă pentru el.

— Adică... dacă îţi otrăveşti nevasta... sau soţul, desigur... e OK?

— N-am vrut să spun asta. Dar e ceva... acceptabil. Dacă eşti... provocat...

Provocat de... feminism, poate?

— Oricine poate ucide, de fapt, nu crezi? Şi abia după aceea să-şi dea seama că era vorba de o persoană dragă. Ca Othello.

În opinia lui Henry, din toată literatura lumii ăsta era personajul care semăna cel mai puţin cu el.

— Tare ciudată e dragostea. E combinată cu nişte sentimente oribile, de-a dreptul, nu crezi? Când are un sens sau când iubirea ta rămâne să dăinuie dincolo de moartea copiilor, a muribunzilor, a părinţilor, probabil că e plină de cel mai cumplit... ei, da, cel mai cumplit venin. Dar e dulce la gust, ca salata amărâtului ăluia.

Henry n-avea chef să se gândească la Karim Jackson. Dar, acum, şi Elinor se trezise de-a binelea.

— Ştii, e groaznic ce o să spun acum, dar toată chestia asta cu Donald m-a ajutat cumva să scap de deprimare. Nu ştiu ce să zic.

Mulţam, Donald, se gândi Henry, mulţam din suflet, bătrâne. Donald nu răspunse. Poate că lui Donald începea să-i pară rău că fusese atât de bun încât să se lase otrăvit de Henry. Poate că stătuse de vorbă cu Loomis, Coveney, Sprott, Macrae şi Jackson.

— Te iubesc mult, Henry. Deşi eşti absolut odios.

— Ai putea vreodată... spuse Henry, să mai iubeşti pe altcineva?

— La ce te referi?

— Păi, îngăimă Henry cu precauţie, nu se poate să nu te atragă şi alţii. Poate că ai şi tu... nişte admiratori ascunşi!

Dacă era să fie sincer cu el însuşi, unul dintre lucrurile care îi plăcuseră la început la Elinor, iar pe urmă îi displăcuseră, era faptul că ea nu va vrea, nu va putea să se lase sedusă de altcineva. Acum însă, lucrul care îl reademenea la Elinor era exact bănuiala că ea şi Rush coceau ceva împreună. Oare asta ne place să găsim la alţii – răutate şi slăbiciuni?

— Da... zise el. Eu cred... ştii, taica Rush nu e un poliţai oarecare, după opinia mea. E un tip deştept, pe care femeile îl găsesc foarte atrăgător, probabil. Femeile ca tine, care sunt...

Se opri. Elinor sforăia, zgomotos. Sforăiturilor ei straşnice le ţinea isonul, de sus, o variantă ceva mai piţigăiată de la Maisie. Ca şi cum mama şi fiica s-ar striga una pe cealaltă, se gândi Henry. în timp ce sforăia, Elinor se mişcă sau mai degrabă aruncă braţul stâng spre el. Henry îi trase un şut zdravăn în picior. Chestia asta, de obicei, o făcea să se oprească. Dar, în loc să reacţioneze cu un mârâit şi să se retragă în marginea ei de saltea, de data asta Elinor continuă să sforăie *şi* să izbească alandala cu braţul stâng în plapumă. Henry se ridică, se duse lângă partea ei de pat şi, apucând-o de picior, o trase cât mai departe de el cu putinţă, astfel încât Elinor ajunse să zacă întinsă de-a curmezişul pe colţul aflat în celălalt capăt al patului. Capul ei atârna peste margine, într-o poziţie incomodă, iar piciorul drept îi ieşea afară dintre aşternuturile jegoase. Până şi în somn, tot stânjenită părea. Dar bine măcar că nu mai sforăia.

Călcând apăsat, Henry se duse amărât spre latura lui de pat. Afară începuse să plouă. Oh, Doamne, se gândea Henry, săracul Donald. S-ar fi zis că otrăvindu-l pe prăpăditul ăsta făcuse cel mai bun gest marital din ultimii cincisprezece ani. Treaba asta părea s-o fi înveselit nespus pe Elinor. Fireşte, dacă aveai tăria să împingi analiza până la capăt, constatai că oamenii îşi doresc ca alţi oameni să moară. Ceea ce avea mult sens din punct de vedere ecologic. Decesele şi banii, în ultima vreme, deveniseră singura modalitate de a

arăta cât de bine îţi merge.

— Donald, măi băiete, zise el, n-ai murit degeaba.

— Bineînţeles, spuse Donald. Pentru mine, e ca gestul unui donator de rinichi, pe cuvânt. O mierlesc, dar aşa vă arăt vouă calea, oameni buni.

— Donald, zise Henry. îmi pare tare rău. îmi pare nespus de rău, zău, Donald.

— Ce naiba, bătrâne! Ia mai termină cu scuzele! i-o reteză Donald.

Ploua şi mai tare acum. într-un minut, va trebui să se scoale şi să iasă în stradă, iar când va fi isprăvit treaba din noaptea asta nu va mai exista nimic care să-l conecteze în mintea oamenilor cu Otrăvitorul din Wimbledon. Atâta trebuia să facă. Iar, apoi, putea să uite totul. Fiindcă nu va mai ucide niciodată. Intr-un fel, era sigur de asta. Fusese doar o fază prin care trecuse, o boală de fapt, ca o gripă sau o hepatită. O dată cu această ultimă dovadă va dispărea, pentru el, şi orice urmă de vină. Haide, Henry. Scoală-te. Scoală-te.

Elinor mormăia ceva în somn. Ceva din laboratorul chimic complicat al minţii ei trimise un semnal printr-un nerv care îi mişcă limba, iar vocea ei, nu şi eul conştient, începu să spună... „ Individ meschin, veninos..Henry se uită la ea, să vadă dacă era trează. Nu era. Fără ca Elinor să realizeze, polipeptidele şi neuronii bâzâiau şi se contorsionau în ea, facând-o să rostească din nou, cu un glas mecanic, ca de bas... „Dacă otrăveşti un ins otrăvicios nu e ceva otrăvitor. .Henry o privi mai atent. De fapt, tot nu dormea. Insă vocea ei se pierdea... „Otrăveşte o otravă...” spuse ea şi pe urmă: „E otravă... otravă... otravă...“ După care nu mai vorbi nimic.

Suntem toţi numai reacţii chimice, se gândi Henry, în timp ce se căznea să-şi pună pantalonii, şosetele şi pantofii, asta suntem, da, doar asta. Ce păcat că nu suntem şi altceva! Ce păcat! Poate că atunci omenirea n-ar mai fi o asemenea adunătură meschină, veninoasă, oribilă, egocentristă, oarbă şi lacomă! Şi, cu acest gând neplăcut şi nu prea original, Henry se fofilă în jos pe scări, deschise uşa şi porni, păşind în vârful picioarelor, spre casa lui David Sprott.

36

l/omberoanele lui David Sprott erau legendare. Cum îi spusese la un moment dat unui tip din Teamwaste, care se strâmba crezând că vede un vierme, „Ai putea mânca din tomberoanele mele, aşa-s de curate”. Traversând acum Maple Drive, lui Henry i se părură un fel de monument comemorativ înduioşător închinat acelui om, aşa cum stăteau ele aranjate, ca nişte soldaţi, cu faţa la stradă, inscripţionate cu litere de-o şchioapă trasate cu vopsea albă: SPROTT: 69 MAPLE DRIVE WIMBLEDON. (Pe cine bănuia Sprott c-ar fi vrut să-i fure tomberoanele?) Mai devreme sau mai târziu, se gândea Henry, gunoierii vor veni să mă ia pe mine. Or să mă ducă de-aici, cu camionul sau basculanta, ca pe toate resturile din cartier – arcuri de somieră, cutii de carton, pixuri de unică folosinţă, ambalaje vechi de casete, cutii de bere, coji de cartofi, plăci de gresie de care n-are nimeni nevoie, teancuri de ziare umede şi sticle goale de vin Soave, pătate de grăsime, aşa voi fi cărat şi eu spre marele ocean de gunoaie.

Intră pe aleea laterală; uşa, frumos vopsită şi etichetată, era închisă şi încuiată, însă sub o cărămidă pe pervaz, în stânga lui, era o cheie Yale. Henry o băgă în broască, deschise uşa şi, ţinându-şi răsuflarea, înaintă pe aleea de ciment brut, având deasupra lui, în dreapta, clădirea ca o stâncă din cărămidă roşie. Undeva departe, în stânga, lătra un câine, iar de pe deal se auzea un zgomot de maşină.

Fereastra lăsată de obicei neîncuiată se afla în celălalt capăt, pe partea din spate a casei. Ca să

ajungă la ea, Henry

trebuia să treacă prin dreptul uşilor cu geamuri, dar, spre groaza lui, văzu că în sufrageria din spatele lor era aprinsă o lumină difuză. Oare nu se culcase încă? La ora asta? Henry se lipi de zid şi se răsuci cu tot corpul spre uşile cu geamuri; trebuia să-ncerce să se piardă în decor; nu trebuia nici să mai respire măcar; trebuia să se deplaseze pas cu pas şi, după fiecare pas, să se oprească, să se uite, să asculte.

Se opri. În capătul mai îndepărtat al zidului din spate al casei, ecranată de unul dintre tufişurile dese care dublau gardul grădinii, se vedea o siluetă. Oh, nu, se gândi Henry, te rog nu! O fracţiune de secundă, i se păru că desluşeşte forma capului lui Sprott, barba, ochelarii şi, încremenind lipit de zid, se şi aştepta parcă să audă vocea dentistului, cu intonaţia lui nordică zeflemitoare... „Salutare, Henry! Eşti bine, ai?“ Dar pe urmă silueta ieşi de lângă tufiş, îndreptându-se spre fereastra către care se deplasa şi Henry, la fel de lent şi de precaut ca şi Henry. Sub razele lunii, grădina, gardul, uşile, tomberoanele, tufele dese de liliac, acum goale, aveau claritatea sugestivă a gravurilor de lemn, iar faţa străinului, foarte bine reliefată, era un amalgam de contraste înfricoşătoare. Nasul adulmeca şi amuşina ca la animalele care-şi vânează prada, iar gura era întredeschisă, de emoţie, de teamă, sau de ambele. Ochii însă îi atraseră cel mai mult atenţia lui Henry. Ochii erau pironiţi înainte, concentraţi şi fascinaţi, ca şi cum ceva dinăuntrul casei îi absorbea, ca şi cum lumina ce se revărsa pe uşile cu geamuri exercita un magnetism oribil, inevitabil asupra comisarului Rush.

Numai un lucru putea să-l fi adus aici, se gândi

Henry. Or, nu-l putea lăsa să pună mâna pe el. Făcu un pas în curtea interioară luminată de lună şi şuieră un salut.

— Rush... se auzi el spunând. Rush... sunt eu.

Comisarul se opri şi se întoarse spre el. De îndată ce-l văzu pe Henry, faţa i se desfăcu într-un zâmbet, tot numai dinţi şi buze, care îi aminti lui Henry de acel *risus sardonicus* întipărit pe chipul lui Jackson cu vreo săptămână în urmă.

Ştie, se gândi Henry din nou, ştie de mine. Ştia chiar şi că o să vin aici în seara asta. De-aceea e aici. Ştie toate lucrurile sinistre pe care le gândesc şi le simt, dar nu le spun nimănui. Şi le ştie fără să mai trebuiască să i le explic. Ştie toate lucrurile pe care doar un detectiv le ştie despre criminal.

— Măi, să fie, zise Rush. Măi, măi, măi!

Câteodată, Henry se întreba dacă nu cumva Rush reprezenta o fărâmă din propriul lui material genetic, care reuşise s-o şteargă pe cont propriu, neobservată, şi să găsească un biochimist dubios dispus să o modeleze într-un individ de sine stătător. Dacă era un altoi din Henry, probabil că grefa provenea din unghia de la degetul de la picior sau de undeva din canalul rectal.

Rush continua să zâmbească.

— Cauţi şi tu ce caut eu? zise el.

De ce nu-i spun? De ce nu-i zic, pur şi simplu: „Hai să batem palma. Intre noi, stâlpul de la poartă şi liliacul lui Sprott fie vorba, eu am făcut-o. Ei, şi-acum, treci la treabă şi demonstrează că aşa e!“ Insuportabilă, ca întotdeauna cu Rush, era nevoia imperioasă de a mărturisi, fiindcă doar în prezenţa acestui om ceea ce făcuse Henry devenea plauzibil, de fapt. Când era cu Elinor, Maisie, oamenii de la serviciu sau de pe stradă, toate

astea păreau să n-aibă nici un fel de legătura cu Henry. Dar aici, sub razele lunii, uitându-se la poliţai, trăgându-se nervos de buza de sus, Henry ştia că ucisese cinci persoane, dintre care nici una, în afară poate de Sprott şi Coveney, nu merita să moară. Henry se decise să treacă la acţiune.

— Păi, se auzi el spunând, m-am gândit să...

— Să pui mâna pe cenuşă, desigur, zise Rush, ca şi cum s-ar fi referit la un trofeu propus la crichet, ca şi cum ăsta ar fi fost cel mai normal lucru din lume.

Nescoţând nici un cuvânt, Henry se duse spre fereastră şi, fără zgomot, începu să împingă în sus geamul, care zdrăngăni când se ridică. Liniştea dintre Henry şi poliţist deveni, în timp ce el se ocupa de fereastră, ne-linişte. O maşină venea pe Maple Drive. Se auzea de departe, ba mai încet, ba mai tare, potrivit unei curbe graţioase, până când trecu prin dreptul lor, cu un „poc“ înăbuşit, urmat de o lungă şi lentă alunecare spre absenţă şi spre altundeva.

Oare Rush îl văzuse? Sărise din pat şi o luase pe alt drum, prin vreun tunel secret, ştiut doar de membrii secţiei de criminalistică din Wimbledon, care ducea în grădina lui Sprott? Intenţiona cumva să-l confrunte pe Henry cu dentistul granulat, fluturând urna provocator? „Vezi!? E-aici! Uite ce-ai făcut, nemernicule!”

Henry puse un picior peste pervaz. În casă era linişte. Rush, care intrase în urma lui, o luă înainte, pe covor. Când ajunseră pe coridor, lui Henry îi trecu prin minte că toată chestia asta era, poate, o eroare sinistră, că nu era exclus, la urma urmei, ca Edwina Sprott să nu mai fi plecat în vizita săptămânală la sora ei. Totuşi, dacă aşa

stăteau lucrurile, însemna că şi Rush obţinuse aceeaşi informaţie inexactă, din moment ce, în dreptul scărilor, vorbi din nou pe un ton clar, aproape relaxat.

— E ceva ciudat la toţi otrăvitorii, zise el. Cei mai mul ţi dintre ei vor să fie prinşi. Parcă ar fi un club, nu ştiu dacă înţelegi ce vreau să spun. Trebuie să demonstreze lumii cât sunt ei de deştepţi.

Se uita drept la Henry:

— I-am studiat pe otrăvitori toată viaţa, zise el. Sunt pentru mine pâinea şi apa cea de toate zilele, râse el cumva încurcat, ca să arate că făcea o glumă.

Dacă Rush voia să-l drogheze şi să-l târască în vreun Muzeu Negru de-al lui?! Probabil că Henry prezenta prea mult interes ştiinţific pentru a fi aruncat pur şi simplu pe mâna băieţilor de la consiliere juridică şi, apoi, expediat la Park- hurst pentru vreo douăzeci de ani. Poate că urma să fie dus în şopronul din curtea lui Rush, unde avea să devină obiectul unor experimente necunoscute. Henry se gândea că ar prefera totuşi Parkhurst.

— Voiai să-mi spui ceva, Henry?

— Nu! zise Henry, destul de tăios.

— Sigur?

— Da, răspunse Henry, sigur.

Rush îşi mângâia cu degetul buza de sus.

— E singurătatea la mijloc, cred, spuse el. Probabil că au stat, noapte de noapte, întrebându-se... mai există oare cineva ca mine pe lume? Cineva care să împărtăşească... (la care, râse din nou, sec, grăbit)... entuziasmele mele. Cream, Young, Crippen, Palmer. S-au cunoscut doar ca figurine la muzeul de ceară. Pricepi ce vreau să

spun? Şi ce-şi doreau ei, probabil, era doar să fie cu cineva care să-i înţeleagă. Care să rostească aceleaşi cuvinte o dată cu ei. Ştii? Scopo- lamină, iasomie sălbatică, aconit... Ştii?

Henry năduşise.

— Cred că ar trebui să urcăm scările, zise el.

Rush zâmbea.

— Bineînţeles, Henry, bineînţeles.

Deveni subit practic, când ajunseră în dormitor. Uşa era deschisă şi, în faţa lor, deasupra şemineului se afla o fotografie înrămată, 30 pe 25 centimetri, înfăţişându-l pe Sprott în uniformă de dentist. Era în picioare, în cabinetul lui stomatologic, cu o freză în mâna dreaptă, încercând zadarnic să pară relaxat. Sub imaginea lui, într-o vază albastră, era ceea ce mai rămăsese din el, corporal vorbind, iar de fiecare parte a vazei se aflau două lumânări albastre, arse pe jumătate. Poţi să spui ce vrei despre Sprott, se gândi Henry, dar a fost un dentist al naibii de bun.

— Stai pe loc! spuse Rush.

Comisarul se lăsă în genunchi. Henry se trase înapoi, speriat, în timp ce Rush, trântit pe burtă, se ţâra în dormitorul soţilor Sprott, gesticulând spre Henry să facă la fel.

— Alarmă cu fotocelulă! zise el, arătând spre un punct plasat pe tocul uşii, cam la jumătatea înălţimii, faţă de podea.

Henry se întreba dacă aceste precauţii fuseseră luate înainte ca domnul Sprott să înghită un litru şi ceva de detergent; într-un fel, desigur, lumea realizează valoarea unui om abia după moartea acestuia. Dacă pe timpul vieţii Dave Sprott fusese tratat cu o condescendenţă plină de amuzament, acum primea tratamentul rezervat

sfinţilor locali foarte influenţi, veneraţi în biserica doamnei Sprott (se ştia că Edwina era o anglocatolică evlavioasă).

Fără să mai stea pe gânduri, Rush se apropie de poliţa căminului şi trecu la treabă. Se îndreptă de spate şi, din buzunarul stâng, scoase o pungă de plastic. Vârî gâtul vazei în pungă şi, având grijă să nu risipească pe jos nici o picătură de dentist, răsturnă în ea rămăşiţele pământeşti ale vecinului lui Henry. Pe urmă, din celălalt buzunar al sacoului, scoase un plic şi scutură conţinutul acestuia în vază.

Se întoarse spre Henry.

— Doi iepuri, zise el. Nu văd de ce n-ar face-o fericită.

Pe urmă ţinu sus punga de plastic.

— Un dentist! spuse el. Pui apă, amesteci şi, cât ai zice peşte, îl şi vezi iar la treabă!

Remarca aceasta i se păru lui Henry de un gust cam îndoielnic, ceea ce-i şi spuse.

Drept reacţie, Rush îi adresă un rânjet parşiv.

— Dacă mori, mori, zise el. Şi cu asta basta. Nu mai rămâne nimic de spus.

S-ar fi zis că Rush avea capacitatea de a-i schimba opiniile lui Henry într-un mod mult mai drastic decât oricare persoană pe care o cunoscuse acesta vreodată. Ce mult şi-ar fi dorit ca, de data asta, constatarea să nu fie valabilă. Ce bine ar fi fost să izbucnească, acum, la fereastră o lumină orbitoare, iar Sprott, ca o namilă de şase metri, să se năpustească furios la Rush, strângându-l de beregată!

— Ce-ai de gând... să faci... cu... el? întrebă Henry.

Rush zâmbi uşor.

— Dar tu ce-aveai de gând să faci cu el?

— Păi...

Poliţistul continua să ţină cenuşa în sus. Se uita spre ca, ca premierul la mapa cu documente în ziua discutării bugetului.

— Eu cred, spuse el, că otrăvitorul vrea să fie prins. Cred că arestarea i-ar mai alina singurătatea aceea cumplită pe care o simte, probabil. Senzaţia îngrozitoare că tot ceea ce se întâmplă se întâmplă în capul lui. Că nu există nicidecum o lume reală, ci doar propria lui conştiinţă. Şi că această conştiinţă...

Lui Henry, i se puse un nod în gât.

— ...este un infern. Că a redus pe cineva la *asta.* Că a făcut dintr-un om care putea umbla şi vorbi, care putea fi nenumărate lucruri, o chestie numai bună să intre într-o cutie de chibrituri gigant. Şi motivul pentru care a făcut asta? Vrei să-ţi spun eu motivul pentru care a făcut asta?

Nu, se gândi Henry, te rog, nu.

— Fiindcă el nu simte, zise Rush, cu o voce legănătoare. Nu poate simţi nimic. E mort pe dinăuntru. Şi, ca să ajungă să simtă ceva, trebuie să comită cele mai înspăimântătoare lucruri. Trebuie să ucidă, să ucidă şi iar să ucidă; şi de fiecare dată când ucide, crede că va fi mai bine, dar nu e, şi astfel, copleşit de ruşine şi scârbă, iese din nou să ucidă, să se vindece, dar după următorul omor vidul interior tot n-a dispărut.

Henry se gândea că n-ar fi fost rău să plece de-acolo. Oricât de interesantă era această conversaţie, momentul şi locul nu păreau deloc potrivite. Oarecum spre surprinderea lui, tehnica lui Rush nu avea prea mare efect asupra lui. Poate

că devenise un psihopat atât de incorigibil, încât nici măcar nu-şi mai dădea seama că era incapabil să simtă ceva. Se ţăcănise aşa de rău, încât trăia cu impresia că *avea* sentimente. Nişte sentimente teribile, puternice, violente, reale. Apropo de grupurile de terapie psihică şi obligaţia de a merge la Waitrose şi...

— Trebuie să se întoarcă la victimele lui, să le dezgroape, să le examineze, să le cerceteze cenuşa şi să verifice că, intr-adevăr, de la ceea ce le-a făcut el li s-a tras moartea. Că el le-a ucis. Fiindcă pentru el viaţa este ca un fel de experiment. Trebuie să revină în urmă, iar şi iar, ca să încerce să înţeleagă ce-a fost, numai că niciodată nu va înţelege, or, exact asta îl delimitează tranşant de sensibilitatea umană normală şi tot din cauza asta el nu va putea fi niciodată cât de cât uman!

Asta-i un pic cam nedrept, se gândi Henry. Întotdeauna sperase ca, într-o bună zi, să devină uman, dacă nu complet, atunci măcar parţial. Ce naiba, doar n-avea decât patruzeci de ani. Era cale lungă înainte, ştia asta, dar în zece-cincispre- zece ani putea, eventual, să obţină acea stranie reacţie naturală. „Ia-o mai încet, Rush!" îi venea să spună. „Aici nu e Rusia. E Wimbledon."

Dar Rush se holba la el cu aceeaşi intensitate frapantă.

— Ştii, nu-i aşa, poezia aceea despre Maltby?

— Parcă am auzit o maşină afară, spuse Henry. Cred...

„Moartea-acum nu mă-ngrozeşte, Sufletul mi-e greu; hai să nu mai fim!
Şi la masă să stăm cu El, ce vindecă dureri,
Otrăvitorul din Wimbledon!"

De data asta, Henry nu minţea şi nici nu

exagera. Chiar auzise o maşină afară. Iar zgomotul motorului i se părea familiar. Şi – oh Doamne, nu, spune că nu-i aşa – portiera se trânti, se auziră nişte paşi cunoscuţi şi...

„Din bucatele lui să ne-nfruptăm
Şi la plăcinte bune să poftim, Căci straşnic mai mănânci la Maltby, înainte de-a muri!
Oh, fugi de-aici, credeai cumva
Că soarele va străluci?
Nu, nu! Noaptea coboară şi-aduce cu ea
Din Wimbledon Otrăvitorul![1]'

Lui Henry, recitarea versurilor i se păru înfricoşătoare nu numai din cauza sentimentului său de vinovăţie. Când ajunse la ultimul vers, lui Rush îi tremurau mâinile, iar gura, care nici în cele mai bune momente nu fusese vreodată o chestie prea atrăgătoare, i se zbătea parcă pe faţă ca un şarpe într-un sac. Arată la fel de nebun ca mine, probabil, se gândi Henry.

La parter, uşa din faţă se deschise. Henry auzi paşi în hol: aproape sigur, Edwina Sprott. Nimeni n-ar fi putut confunda mersul ei molcom, mormântal, scârţâitul şi bocănitul pantofilor Doc Martins izbind pardoseala din lemn de brad, ceea ce îţi amintea de prima secvenţă din *Picioarele lui Fran- kenstein,* iar apoi vocea ei groasă, bubuitoare, strigând spre etaj: „Am venit, iubitule!”

31

t/niţial, Henry se gândi că doamna Sprott avea vreun gigolo ascuns pe undeva prin casă. Femeile din Wimbledon, inclusiv Elinor, gemeau şi se lamentau mereu apropo de tinerii gigolo, poate şi fiindcă, incontestabil, o trăsătură comună a soţilor lor era lipsa spiritului ludic. Nevasta-de-con- tabil-cu-sâni-prea-dezvoltaţi-şi-New-Sierra avea de fapt un gigolo, vorbea gura lumii, deşi, când a fost văzut, până la urmă, s-a constatat că era gras, boşorog şi plicticos ca toţi bărbaţii. Desigur, numărul 12b avusese un gigolo negru, care venise să vadă ce era cu conducta de evacuare şi nu mai plecase, dar nu rămăsese decât trei zile şi, spunea lumea, la plecare luase televizorul, un CD-player şi 54 lire sterline cash.

Abia când văduva ajunse la jumătatea scării, Henry se dumiri: femeia vorbea cu răposatul David Sprott.

„N-am mai putut s-o suport pe Nelly", zicea ea, lăsând să-i cadă din mână ceva ca un cufăr, după zgomot. „Aşa că am plecat şi am venit direct înapoi. Mă apucase un fel de frenezie, de nebunie, de desperare să ajung mai repede acasă. înţelegi ce vreau să spun?"

Henry credea că înţelege. Porni în vârful picioarelor, cu mare viteză, spre dulapul mare din colţul camerei. Rush, cu punga de plastic în mână, veni după el.

„Nu-i mai tăcea gura, lui Nelly asta, despre cât de minunată e aia", spunea vădana omului cunoscut de unii cu porecla de „Sprott-pune-coroniţa", „iar dacă va mai trebui să aud o dată cât

de minunat îi merge lu’ vaca ai proastă de

Monica la St. Paul’s, cred că o să-mi vărs maţele. Susţine că are un IQ de 184 sau aşa ceva – păi, nu i-arn zis eu, «haide, las-o moartă» – şi cântă la vioară fără note. Ei, bine, eu una nu pot să-nghit aşa ceva“.

Această conversaţie conferea o nouă dimensiune cugetărilor profunde care vedeau în moarte doar o scurtă întrerupere a conversaţiei cu semenii noştri. Totodată, ajuta să ne amintim, în opinia lui Henry, că de fapt, cel mai adesea, aceste conversaţii nici n-ar fi trebuit să înceapă vreodată, darămite să mai şi continue dincolo de mormânt. S-ar putea ca moartea şi fiscalitatea să fie singurele certitudini, însă varianta de snobism a doamnei Sprott era imună probabil la ambele.

— Figaro în sus, Figaro în jos, n-am rezistat să nu-i spun cât de bine se descurcă Timmy, şi de ce nu vrea s-o ia pe mama de Crăciun habar n-am, mie îmi convenea să vină imediat după Crăciun, dar, oh nu, cică musai să fie de Ajun. Te-ai aştepta să fie ceva de capul lui bărbatu-său. Aiurea, un maimuţoi care citeşte ştirile!”

înăuntru, printre costumele de haine purtate cândva de cea de-a doua lui victimă, Henry îşi aminti că, într-adevăr, cumnatul doamnei Sprott citea ştirile locale, pe la unul dintre posturile de televiziune; ideea că văduva trebuia să suporte îngâmfarea nemărginită, incomprehensibilă a unei persoane de asemenea speţă îi provoca lui Henry o satisfacţie moderată.

„Le-am zis dacă văzuseră rezultatele de la alegerile parţiale din Lossiemouth, dar era absolut limpede că nu-i interesa deloc. Am încercat să le aflu reacţia privind Nicaragua, dai' se pare că nu

îşi formaseră nici o opinie, far unul dintre ei habar n-avea, se pare, cine e membra pentru Bristol East!“

Sprott, desigur, fusese ţinut la curent cu politica de către nevastă-sa, a cărei capacitate de a consuma publicaţii săptămânale, programe TV şi chiar conferinţe în direct pe teme politice era de-a dreptul legendară.

„Şi l-am auzit pe Kinnock la radio. Omul ăsta nu are idee cum să-şi orchestreze baza de putere. Trebuie să iasă în faţa Conferinţei!”

Printr-o crăpătură din uşa dulapului, Henry o văzu cum trage capacul de pe vază şi se uită înăuntru la chestia aia pe care-o pusese Rush acolo. Dacă iepuri or fi fost însemna că se uită la o colonie întreagă. Indiferent ce se afla de fapt acolo, păru satisfăcută, fiindcă puse capacul la loc, cu un mic zâmbet.

„Ce bine-i acasă, iubitule”, spuse ea. „Ce bine-i să ştiu că eşti aici, pe poliţa căminului.”

Henry privi în jos. Rush şedea ghemuit pe vine, strângând la piept punga de plastic. Se uită iarăşi în cameră, prin crăpătură, şi spre groaza lui văzu că doamna Sprott începea să se dezbrace.

îşi împinse rochia în jos, peste umeri, lăsând-o să-i alunece până la genunchi. Purta un sutien negru şi nişte chiloţei negri de mătase cumpăraţi de la Marks and Spencer’s, cum recunoscu Henry, cu emoţie. Elinor avea unii exact la fel. Doamna Sprott se duse la oglinda lungă din colţul camerei, unde îşi contemplă imaginea. Henry auzi respiraţia precipitată a lui Rush, lângă el, când doamna Sprott îşi trase în jos chiloţii. Cei doi bărbaţi se zgâiau din dulapul ei la ceva ce nici un alt bărbat, în afară de răposatul David Sprott, nu mai văzuse

vreodată, fesele goale, albe, coborând conic spre un petic cârlionţat de păr negru pubian şi o pereche de coapse musculoase, cărnoase, sănătoase.

Lângă Henry, Rush continua să răsufle şuierat. Oare comisarul se stimula singur în vreun fel? se întrebă Henry. Privi în jos şi îl văzu pe Rush, în genunchi, cu ochii lipiţi de crăpătura din uşa dulapului. Din câte putea observa Henry, tipul nu ţinea mâinile prin preajma pantalonilor. Văduva Sprott începu să se descheie la sutien, cu gesturi extrem de senzuale. II scutură peste sâni, în timp ce vâslea parcă uşor din antebraţe, iar când sutienul căzu pe jos, smuci un pic din şolduri, smulgându-i lui Rush un fel de scâncet.

Oare asta se întâmplă în fiecare noapte în dormitorul lui Sprott? se gândea Henry. Dar în celelalte dormitoare de pe Maple Drive? Oare doamna A-zgâriat-careva-Mitsubishi-ul, după ce trăgea perdelele la dormitor şi stingea lumina pe hol, cobora în neglijeu şi, când urca înapoi, tot în neglijeu, se apuca de chestii dintr-astea? Asta să fie motivul pentru care domnul A-zgâriat-careva-Mitsubishi-ul urca scara în fiecare seară, sărind câte două trepte deodată, la numai câteva minute după ce ajungea ea sus? Şi, dacă asta era situaţia, dacă asemenea lucruri sau nişte lucruri chiar şi mai spectaculoase se petreceau în dormitoarele de pe toată lungimea străzii, nu era deja cazul ca Henry să facă rost de un binoclu cu infraroşii şi să-şi găsească o ascunzătoare în grădina din faţă?

Se întoarse spre ei, în pielea goală, şi fredonând încetişor se duse spre combina muzicală de lângă pat. Avea genul acela de buric

adânc, arhitectural, solid, remarcă Henry, şi nişte sfârcuri mari, cafenii. Ale lui Elinor erau roz. Dar, până să apuce să compare şi să stabilească deosebirile dintre cele două femei (alt aspect, presupunea el, al firii lui psihopatice, reci, calculate), doamna Sprott pornise deja casetofonul, iar acordurile melodiei *Gziantanamera* umpleau camera. Cântecul ăsta îi plăcuse dintotdeauna lui Henry şi, chiar şi în aceste împrejurări oarecum jenante, tot mişca din cap în ritmul lui şi încerca, iarăşi, să-şi dea seama ce cuvinte urmau naibii imediat după primul vers.

Guantanamera Akiila (?????) Guantana-meeera!
Şi, încă o dată...

Guantanamera Ah fiila (?????) Guantana-meeera!
Şi, gata, de data asta nu se poate să nu te prinzi!
Haide! Vine iar! Acum, gata! Gata!
Guantanamera Tequila (?????) Guantana-meeera!

Ba nu, degeaba. Acum, venea faza cu poemele lui făcute pălălaie şi cu ce sincer era el, care nu voia decât să le-o tragă oilor. Iar doamna Sprott, care revenise lângă poliţa de deasupra căminului, dansa, goală puşcă, în faţa fotografiei soţului răposat. Henry nici nu îndrăznea să se uite să vadă cum reacţiona Rush la chestia asta. Se aştepta, cumva, ca tabloul dentistului să dea semne de emoţie (surprindere, eventual), dar, ca o icoană sfântă, ca Maria sau Isus în faţa unui act de pietate, Sprott continua să rânjească spre peretele de vizavi, în timp ce văduva lui îşi rotea fesele, îşi legăna şoldurile, îşi unduia pelvisul şi... oh, Doamne, doar nu...

Oh, ba da, da. Acum, într-o distonanţă şocantă cu melodia (tipul terminase traducerea versurilor şi, după ce demonstrase spre satisfacţia lui şi a tuturor că nu se înţelegea absolut nimic, nici în spaniolă, nici engleză, îl cânta din nou, de la capăt, cu aceeaşi secretomanie lingvistică), îşi rotea şoldurile din ce în ce mai repede, iar cotul i se smucea în sus şi în jos, de parcă ar fi frecat la maioneză.

Guantanamera

Ah hii la (????) Guantana-meeera!

Simţind că n-avea chef să asiste la aşa ceva, Henry se concentra asupra pozei lui Sprott, care continua să privească spre obiectiv cu o expresie, credea el, încrezătoare, fermă, raţională. Nevastă-sa însă (imposibil s-o ignori) pompa spre orgasm, în timp ce chitarele, tobele şi flautele îşi continuau hora nesfârşită. îşi încolăci mâna stângă pe gât, se trase de păr, pe urmă o lăsă să alunece în jos, peste sâni, ca până la urmă să şi-o încleşteze în carnea fesei stângi. Se mişca mai repede, tot mai repede şi... Ce-o să se întâmple, se gândi Henry, dacă melodia se termină înainte ca ea să termine? Dar, graţie unei practici de lungă durată, probabil, atât doamna Sprott, cât şi Havana AII Stars – sau cine-or fi fost ăia – ajunseră la final în acelaşi timp şi, năduşită toată, văduva începu să arunce priviri înjur, căutându-şi hainele, în vreme ce banda îşi sâsâia tăcerea, dezaprobator. Sfinte Sisoe, se gândi Henry, ia te uită, şi să mai spună careva că în Wimbledon te plictiseşti!

în cele din urmă, doamna Sprott îşi reluă conversaţia.

„Da“, spuse ea, căznindu-se să se îmbrace la loc, „a fost foarte bine, David. Foarte bine, efectiv.

Mulţumesc frumos. Mi-a plăcut enorm. Sper că ţi-a fost bine şi ţie. Ţi-a fost bine? Mie, da. Pentru mine, a fost minunat. Oh, lasă, în fond ai avut o viaţă plină de realizări şi împliniri, nu crezi? Ce Dumnezeu, nimeni nu trăieşte o veşnicie! Erai groaznic de plictisitor, David, să ştii. Politica te lăsa absolut indiferent. Numai...“

La care, se aşeză pe pat şi începu să plângă în hohote.

Oh, Doamne, se gândi Henry. Oh, Doamne Sfinte! îmi pare rău. îmi pare foarte, foarte, foarte rău. E groaznic. N-am vrut. Am încercat să-i opresc. Zău, am încercat. Am încercat să-l opresc să mai bea din porcăria aia. Nu voiam să moară, de fapt. Nu-mi plăcea de el. Recunosc. Dar nu mi-am dorit să-l văd mort. Adică, poate doar de vreo două ori numai. Dar n-am vrut. Fiecare din noi îşi mai doreşte câteodată să moară unul sau altul, nu? Uite, zău, îmi pare tare rău.

— Lasă, Henry, spuse Sprott. Aveam asigurare. O asigurare pe viaţă, pentru o sumă foarte mare. Aşa că ei îi merge mult mai bine acum, decât atunci când trăiam eu.

Doamna Sprott continua să plângă pe pat. Lacrimi mari i se rostogoleau pe faţa mânjită de farduri, estompând conturul obrajilor şi reamintindu-i lui Henry, fără să vrea, că faptele reale au consecinţe reale. Şi, în acel moment, realiză el abia după aceea, în timp ce privea o femeie singură plângând pe un pat răvăşit dintr-o casă pustie, înţelese că, orice-ar fi fost, nu era psihopat. Nici nu-i mai lipsea mult, *ce* naiba, dar deocamdată nu era. Şi singura modalitate prin care putea scăpa de asta, singurul lucru care ar face să înceteze durerea aceea surdă pe care i-o provoca imaginea femeii, ar fi să iasă acum de-

acolo şi să se ducă la ea, să-i spună totul. Să-i spună şi lui Rush. Să le spună tuturor ce făcuse el şi de ce. Să se căiască odată, ce naiba! Să se căiască. Fiindcă nu mai putea suporta senzaţia asta. Era ca un ac în coaste sau ca o migrenă continuă, care-l făcea să simtă că îşi va pierde cumpătul, acolo, în dulap.

Şi probabil că ar fi fost realmente în stare să iasă de-acolo, se gândi el după aceea (caz în care toată treaba s-ar fi terminat altfel). Singurul lucru care îl împiedică s-o facă fusese certitudinea, aproape, că i-ar fi provocat un atac de cord. Or, nu voia, nu, absolut deloc, cum spunea el, să mai cauzeze vreun deces. Niciodată. Voia să fie drăguţ cu oamenii. Voia să-i facă pe cei mici să zâmbească. Voia să le bucure ultimii ani bunicuţelor şi bunicuţilor. Voia să le fie de ajutor, fără condescendenţă, handicapaţilor. Voia să întruchipeze toate lucrurile împotriva cărora militau clasa lui, educaţia primită şi ţara. Voia să fie generos. În ultimele câteva luni, se debarasase de atâtea ostilităţi, resentimente, ranchiune, perversiuni şi invidii, încât acum devenise, probabil, cel mai drăguţ tip din Wimbledon, se gândea el. Nu mai avea otravă, ce naiba! Era curat ca un furuncul chiuretat! Ceea ce simţea el, aici în dulap, în timp ce doamna Sprott plângea în aşternuturi după un bărbat care fusese – hai s-o recunoaştem! – un tip tare drăguţ, ceea ce simţea el acum era dragoste. Iubire pentru ea şi pentru soţul ei, da, nu râde, pentru Sprott şi pentru domnul şi doamna A- zgâriat-careva-Mitsubishi-ul şi Nazistul-care-a-scăpat-necon- damnat-la-Nurnberg şi Vera Ai-toate-la-locul-lor? Loomis şi Psihanalistuljungian-cu-lada-de-vin şi Lingalonga Bocche- rini şi Supravieţuitorul-cu-maţul-gros-şi-

probleme-cu-bău- tura şi Supravieţuitorul-cu-maţul-gros-şi-pasiune-pentru-cartofi şi Realistul-magic-publicat şi Realistul-magic-nepublicat şi, oh, pentru numele lui Dumnezeu, toţi, toată gaşca aceea jalnică, grotescă. Fiindcă, ăsta era lucrul pe care nu fusese în stare niciodată să-l admită, hai s-o recunoaştem, el nu era cu nimic mai bun sau mai rău decât oricare dintre ăştia. Era doar unul dintre ei. Era Grăsanul-cu-pălărie-şi-inimaginabile-sentimente-de-ostilitate-faţă-de-lume. Era...

Ce bine-ar fi dacă aş întoarce timpul înapoi, se gândi Henry. Şi ce n-aş da să nu mai fiu un asasin cvintuplu. Cât de simplă, de uşoară şi de frumoasă ar fi viaţa atunci!

Iar gândul acesta îl readuse cu picioarele pe pământ, fă- cându-l să conştientizeze că timpul nu putea fi dat înapoi. Că nu era doar Grăsanul-cu-pălărie-şi-inimaginabile-senti- mente-de-ostilitate-faţă-de-lume, ci Grăsanul-cu-pălărie-care- otrăvise-Dumnezeu-ştie-câţi-oameni-nevinovaţi. Şi gândul acesta îl făcu să simtă că se prăbuşea, se prăbuşea, aşa cum simţise în seara când încercase s-o stranguleze pe Elinor, iar pentru a suprima senzaţia aceea că se prăbuşea, care desigur era de nesuprimat, din moment ce atunci când cazi, cazi, mortul de la groapă nu se mai întoarce, iar timpul, oricât de mult te-ai căzni, nu poate fi dat înapoi, visa la o senzaţie care să oprească senzaţia de prăbuşire şi constată că simţea, sau mai degrabă nu reuşea să simtă, din moment ce cădea, ceva care să-i dea impresia că suplinea senzaţia că poate nu fusese în stare să simtă, senzaţia că...

îl înşfăcase pe Rush de umeri, zdravăn de tot, aşa cum făcuse cu Maisie în seara aia, cu luni în urmă, deşi lui *ani* i se păreau. Iar Rush încerca să-l

împingă deoparte. Şi Henry intrase cu faţa în stofa neagră a unuia dintre costumele lui David Sprott. Şi frecându-se aşa de material, probabil că stârnise praful, fiindcă desigur amărâtul ăla nu avusese cum să mai poarte hainele acolo unde se dusese, iar praful roia în jurul nărilor lui Henry şi, probabil, vreo interacţiune chimică între praf şi nas declanşă o reacţie care, o dată pornită, nu mai putea fi oprită, s-ar fi zis, nici măcar printr-un măreţ efort de voinţă.

Henry strănută.

38

Ⱡentru a înţelege ceea ce s-a întâmplat în continuare, este necesar să evaluăm exact efectul Otrăvitorului din Wimbledon asupra populaţiei locale. Cum sublinia Nazistul-care- a-scăpat-necondamnat-la-Nurnberg, nu era doar faptul că lumea se temea să iasă pe stradă. Nu, lumea se temea şi să rămână acasă. Pur şi simplu, nu ştiai unde sau când va lovi otrăvitorul. Legendele populare despre el, şi erau destule, spuneau că putea să se strecoare în orice casă voia. Că era deopotrivă lăcătuş experimentat şi chimist versat. Unii ziceau, desigur, că era un poliţai care se insinua cu vorba bună în bucătăriile oamenilor, pretinzând că voia să-i prevină împotriva otrăvitorului. Alţii susţineau că făcea parte din corpul judiciar, iar alţii că era de fapt o EA, o otrăvitoare, o femeie mămoasă care lucra la o şcoală din cartier, care avusese grijă de copii toată viaţa ei şi brusc, scârbită de atâtea îngrijiri şi ore de masă, trecuse la alimente care dăunează, în loc să facă bine.

Un strănut în dulap nu putea însemna decât un singur lucru pentru Edwina Sprott: OTRĂVITOR, clar şi răspicat.

Nu se mişcă. Rămase unde era pe pat şi spuse, cu o voce limpede, agitată:

— Te rog să nu-mi faci nimic!

Nici Rush, nici Henry nu prea ştiau cum să reacţioneze. – Dacă eşti otrăvitond, nu mă forţa să mănânc ceva! Rush ridică privirea spre Henry, cu buzele parcă zimţate sucite comic în jos. Articula ceva pe muteşte. Henry se aplecă şi desluşi

cuvintele „Ce ţâţe fantastice!“

Intr-adevăr, se gândi Henry, Rush nu e omul cu care să-ţi doreşti să împărţi un spaţiu, fie el cât de mare. Era ceva total inacceptabil să stai cu el într-un dulap.

Doamna Sprott vorbea din nou. Pronunţia ei amintea de interpretarea actorilor mediocri dintr-o piesă din West End. Rostea cuvintele cu genul acela de emfază considerată necesară pentru a comunica informaţii elementare unor bătrâni care au călătorit kilometri întregi cu autocarul şi care, pe lângă faptul că sunt cam reduşi mintal, mai şi molfăie tot timpul bomboane cu lapte. Stilul acesta teatral nu reuşea totuşi să-i disimuleze jena evidentă de a fi avut spectatori la recenta reprezentaţie scenică din faţa fotografiei lui Sprott.

— Acum, o să ies din casă, spuse ea, şi o să las uşa deschisă. Nu o să-ţi pun nici o întrebare. Eşti liber să pleci. O să mă adăpostesc la nişte vecini. Promit să nu mă uit şi nici să nu telefonez la poliţie.

Rush se uită la Henry, rânjind. Henry nu-l băgă în seamă.

— În opinia mea, continuă ea, ai nevoie de ajutor psihiatric. Nu-ţi port pică pentru ceea ce i-ai făcut soţului meu răposat. Detestându-te, tot nu l-aş putea reînvia pe David. Cred că eşti o creatură amărâtă şi bolnavă, cu mintea foarte tulburată. Probabil că nici nu-ţi dai seama ce faci. Predă-te! Acum, plec.

Henry avea de gând să se predea. Nu acum. Dar curând. Se va duce într-un loc liniştit, împreună cu comisarul Rush, şi se va da bătut. I se făcuse lehamite deja.

Nu putea fi prea rău. Măcar aşa va putea afla

ce făcuse şi ce nu; dacă „bătuse”, ca atunci când se juca de-a leapşa în copilărie, o dată, de două ori, de trei ori sau de nşpe mii de ori. Va urma un proces, desigur – crochiuri proaste în creion, cu mutra lui la *Ştirile de la zece,* pe urmă alte profiluri, şi după verdict un şir nesfârşit de articole şi fotografii cu exterioare de pe Maple Drive. Vor scrie şi despre Elinor. NEVASTA OTRĂVITORULUI A REFUZAT SĂ FACĂ SEX CU EL!
TERAPIA L-A ÎMPINS PE OTRĂVITORUL ÎN SERIE FARR SĂ UCIDĂ CINCI OAMENI! „TOT ÎL MAI IUBESC” SPUNE SOŢIA OTRĂVITORULUI. Apoi, vor fi emisiuni de varietăţi, reportaje, studii de caz serioase scrise de persoane care, din păcate, nu vor fi Karim Jackson; şi pe urmă o lungă, lungă perioadă de timp la Broadmoor, cu alţi sonaţi.

Oh, la Broadmoor nici n-ar fi prea rău. Văzuse un film despre asta, cu câteva săptămâni în urmă. Cam singurul inconvenient acolo, din câte putuse observa Henry, era obligativitatea terapiei psihiatrice în grup. Deşi la şedinţele de terapie ar fi prezenţi tot soiul de psihiatri cu priviri iscoditoare, care mureau de nerăbdare să afle despre vinovăţia lui, momentele de inconştienţă, senzaţia lui de izolare.

— S-a cărăbănit! şoptea Rush. Hai să mergem!

Lui Henry îi trecu prin minte că nu era exclus ca doamna Sprott să stea la pândă în casă, aşteptându-i să iasă. Deşi nu prea arăta ea a femeie dispusă să stea la pândă, ci mai degrabă părea numai bună să se retragă în budoar, cu nişte săruri mirositoare. Era posibil, totuşi, şi să se ascundă pe undeva, ca să-i spioneze. Tocmai de-asta, Henry luă din dulap, de pe umeraşe, câte un

sacou pentru fiecare şi îi arătă lui Rush cum să şi-l pună peste cap. Bun antrenament, probabil, se gândi el sarcastic, pentru prima lui înfăţişare la Tribunalul din Wimbledon.

Cu sacourile dentistului răposat puse pe cap, cei doi bărbaţi se furişară afară pe palier. Prinzând reverele între două degete, Henry reuşi să îşi ascundă faţa, păstrând totodată un câmp vizual îngust; asta însemna că trebuia să se mişte cu tot corpul dacă voia să se uite în altă direcţie, ca şi cum ar fi fost partea din faţă a unui cal de pantomimă, dar măcar, scanând palierul, stânga, dreapta, în faţă şi în spate, iar pe urmă, cu o întoarcere de 360 de grade, asemenea razei unui radar care mătură cerul noaptea, putu să se convingă că doamna Sprott se ţinuse de cuvânt. Cei doi bărbaţi începură să coboare scările. Uşa de la intrare era deschisă când Henry, cu capul aplecat între umeri, ţâşni spre stradă, ţinând sacoul strâns pe cap, ca o glugă de călugăr. În faţă vedea un platan desfrunzit, care indica supărat toate direcţiile. Dar, altminteri, nici urmă de doamna Sprott. Henry păşea lent pe aleea din faţă, spre poarta albă.

Se zgâi în stânga. Nimeni. Pe urmă, la dreapta. Nimeni. Cu un gest scurt şi imperativ către Rush, Henry o luă la stânga, pe trotuar.

Nu putea s-o vadă sau s-o audă, dar probabil că era deja cu receptorul la ureche. Poate că în câteva minute Maple Drive va colcăi de sticleţi cu câini antrenaţi special, dube, medici legişti şi toate celelalte chestii pe care poliţia le târăşte în locurile unde n-are nici o şansă să rezolve o crimă gravă. Din păcate, din cauza sacoului avea câmpul vizual atât de restrâns, încât nu-şi putea da seama

dacă erau sau nu în pericol. îndoit din mijloc, alerga în zigzag, ca atunci când vrei să te fereşti de tirul unei mitraliere. Din spate, îl auzea pe Rush, respirând greoi şi strigând din când în când, ca să-şi facă singur curaj: „Am scăpat?”

Henry nici măcar nu catadicsea să-i răspundă. Realiza vag că treceau prin dreptul numărului 84 (Agentul-de-bursă- care-putea-face-pe-durul), dar, cum îi era mai uşor să ţină capul în jos, habar n-avea ce putea fi în faţa sau în spatele lui. Vedea trotuarul, cu crăpături şi pete decolorate, un zid scund, vopsit în alb, pe urmă un gard viu de la o casă, în stânga, un copac în dreapta, un felinar, pe urmă alte pete decolorate pe trotuar. Se opri. Ajunsese la o porţiune denivelată a bordurii, dincolo de care, la nord, era rigola. Ridicând capul, văzu că era pe Belvedere Road. Nu-i rămânea decât să-şi tragă sacoul de pe cap şi să pornească la plimbare spre parc. Pe Belvedere Road, nu-l cunoştea nimeni. Va merge în parc, cu Rush, şi acolo va isprăvi odată. Se va preda poliţistului. Tocmai se pregătea să-şi tragă sacoul de pe cap, plănuind fazele preliminare ale mărturisirii („Ai auzit cumva vreodată de o chestie numită *Finish* când, din spate, auzi nişte ţipete. Nu numai ţipete. Tropăituri. Picioare tropăind pe trotuar. Dar nu doar o singură persoană. O mul-ţime de picioare. Henry se roti trepidând, greoi ca un robot, şi acolo, zvâcnind în câmpul vizual, ca un lucru care îţi apare în vizorul unui periscop, văzu linia caselor care formau Maple Drive. Cam la o sută de metri distanţă, se deschidea o uşă, şi mai încolo, încă o uşă. Cineva urla ceva. Era cumva doamna Sprott?

Henry nu zăbovi să descopere. Vârând capul în

sacoul dentistului, îi trase un ghiont în spate lui Rush şi porniră amândoi alergând spre parc. Aproape că şi uitase, în vâltoarea emoţiilor, că el era Otrăvitorul din Wimbledon. Dacă vreunul dintre locuitorii de pe Maple Drive punea mâna pe el înaintea poliţiei (Grăsanul-cu-alsacianul-preaiubit, bunăoară) , mare noroc dacă mai apuca să ajungă şi la Broad- moor, unde nu de terapie în grup urma să aibă nevoie, ci de Chirurgie plastică pe suprafeţe mari.

— Mai repede! îi şuieră el comisarului, uitând aproape că acesta era omul căruia trebuia să îi mărturisească totul. Mai repede! Mai repede! Mai repede!

39

Ĺ rinderea răufăcătorilor cu huiduieli şi strigăte, cum remarcase Hemy în volumul şapte al *Istoriei complete a Wim- bledonului,* reprezenta un eveniment relativ rar în istoria satului. În 1788, un tip pe nume Paggett fusese urmărit de la Dog and Fox până spre Putney Hill, fiindcă – potrivit unui cronicar al vremii – zbierase sloganuri revoluţionare în faţa unei măcelării din sat. Furioşi, negustorii locali îl hăi- tuiseră prin parc spre Queen's Mere, unde „l-au făcut să se căiască pentru entuziasmul manifestat faţă de inamicii Reginei, folosind acele accesorii ale muncii cinstite, adică mâinile lor de englezi, pentru a-l muia bine într-unul dintre iazurile Ei!"

Oricum, se gândea Henry, acum locuitorii contemporani de pe Maple Drive erau mult mai înfricoşători decât cei câţiva măcelari turmentaţi, de odinioară. Ba existau chiar şi câţiva agenţi de vânzări, în capătul mai dichisit al străzii, se înfioră Henry gândindu-se. În cazul în care ceea ce se scria în ziare era adevărat, faţă de cum erau clasele de mijloc din Anglia, în ultima perioadă a anilor 1980 o haită medie de lupi feroce putea trece drept „corpul de balet" din *Lacul lebedelor.* I se păru că aude alte uşi deschizându-se, alte urlete, alte tropăituri pe trotuar, în timp ce continua să alerge orbeşte înainte, spre centrul cartierului.

După vreo sută de metri totuşi constată că încetinise ritmul; deocamdată, nu avea senzaţia că l-ar bate cineva pe spate. Poate că vecinii lui erau atât de impregnaţi de filozofia

„autoajutorului“ încât, confruntaţi efectiv cu cineva care luase legea în propriile mâini, nu se puteau abţine să nu încremenească de admiraţie. Poate că omorul, ca atâtea alte lucruri, făcea parte acum din economia de piaţă a doamnei Thatcher. Sau poate – aceasta era cea mai plauzibilă explicaţie – erau toţi cam prea speriaţi. Indiferent de motiv însă, când el şi Rush ajunseră pe High Street, unde îşi traseră sacourile de pe cap şi se uitară înapoi spre colină, nu văzură pe nimeni, doar străzile liniştite ale suburbiei şi maşinile parcate frumos şi cu iubire sub felinare.

Atunci, întorcând capul din nou spre centrul cartierului, Henry văzu faţa lui Everett Maltby în vitrina unui magazin de electrice. Recunoscu ochii aceia mari, umezi, favoriţii şi gulerul înalt. Şocat şi îngrozit, Hemy o descoperi alături pe nevasta lui Maltby, iar într-o parte, lângă cei doi, un teanc de plăci fotografice. Totul făcut din carton, ca la reclamele pentru diverse produse. Doar nu se apucaseră să scoată bani pe seama otrăvitorului? Henry se înfiora de scârbă la gândul că dorinţa lui perversă de a ucide era exploatată pentru promovarea unor aparate electrice. Pe urmă, văzu sloganul: COMERCIANŢII DIN WIMBLEDON CONTRA OTRĂVITORULUI. COMBATEŢI TICĂLOSUL! Şi sub asta era un fel de listă de semnături. De ce-şi imaginau oamenii că, semnându-se pe o petiţie, puteau influenţa ceva? Eventual, chestia asta avea un impact minim asupra politicienilor, însă efectul asupra asasinilor era, probabil, de a-i îmboldi la eforturi şi mai mari.

— Hei, salutare!

O figură care se holbase în vitrină la aranjamentul cu Maltby se întoarse spre Henry, zâmbind, spre marea lui groază.

— Domnul Bleath, nu?!

Era tânărul de la care cumpărase taliul.

— Eu...

Henry constată că se îndrepta spre el pe strada pustie. Din spate, auzea paşii lui Rush mărşăluind ameninţător – un, doi, un, doi, te prindem noi, Farr, un, doi, un, doi, o să mă-nsor cu nevastă-ta, te prindem noi, Farr, un, doi, un, doi...

— M-ai strigat cumva Bleath?

— Nu sunteţi domnul Bleath? N-aţi cumpărat de la mine nişte...

— Lentile optice! spuse Henry, cu frenezie. Lentile optice!

Ce căuta tipul ăsta aici, în miez de noapte? Şi de ce se uita în vitrină la poza lui Maltby?

— Magazinul dumitale... se trezi Henry spunând, este lângă Maltby... adică, magazinul dumitale este...

— Domnule Bleath?

— Maltby a locuit aici... spunea Henry. Iar acum bântuie pe-aici un otrăvitor şi...

— Taliu? spunea tânărul de la farmacie pe un ton blând, măgulitor. Taliu? Taliu? Taliu?

Henry se uită la farmacist, pe urmă la Maltby şi înapoi la farmacist. Incredibil, ce mult semănau. Aceeaşi mutră comună, nevinovată. Asta era motivul, desigur, pentru care cei de la magazin se foloseau de Maltby ca să-şi vândă produsele. Asemenea atâtor otrăvitori, tipul avea un aer agreabil, nevinovat şi atrăgător. Asemenea atâtor oameni vinovaţi, avea un aer respectabil. Din spate, Henry auzea paşii lui Rush. Un, doi, trei, să nu-ncerci să fugi, Farr. Un, doi, trei, o să-ţi luăm nevasta, Farr. Un, doi, trei... De ce tipul din vitrină se uita aşa la el? îi citea oare în suflet? De ce se

uita la el cu atâta subînţeles?

Ulterior, fireşte, după ce totul se termină, Henry putu vedea perfect clar că tânărul era doar un tânăr oarecare (desigur, un tânăr care dădea o interpretare cam prea liberală regulilor privind comercializarea otrăvurilor înregistrate), iar fotografia lui Maltby era tot doar o fotografie, şi nimic mai mult. Că în chestiunea Otrăvitorului din Wimbledon totul era exact cum părea şi că visele, obsesiile, reîncarnările şi toate celelalte aiureli îndrăgite de persoane ca Realistul-magic-nepublicat erau exact asta – nişte aiureli. La momentul respectiv însă, cu tot vacarmul acela din capul lui şi cu vacarmul care venea din spate, holbându-se la omul care îl cunoscuse sub numele de Alan Bleath, când începuse toată impostura asta, Henry simţi că se dispensa de tot ceea ce luase drept realitate. Şi îl cuprinse din nou senzaţia aceea de cădere, astfel încât faţa tânărului făcu, parcă, zoom spre el, ca în ziua aceea, când îşi scosese ochelarii, iar o voce care semăna cu a lui, dar care nu era, bineînţeles, decât în capul lui, începu să vorbească, iar Henry constată că spunea efectiv, şi nu doar în gând, cuvintele magice care îl puteau elibera de toate astea.

— Eu sunt Otrăvitorul din Wimbledon!

Tânărul nu păru prea impresionat de această remarcă. Henry încercă din nou.

— Eu sunt Otrăvitorul din Wimbledon, zise el. Mă numesc Henry Farr şi sunt Otrăvitorul din Wimbledon.

Ca întotdeauna în momentele de criză, timpul părea incomensurabil. Probabil că n-o spun bine,

se gândi el. Se trase spre tânăr şi repetă fraza, cu o voce calmă, de genul va-trebui-să-mă-obişnuiesc-şi-cu-asta. Câţi nu s-or trezi, probabil, cu tot felul de indivizi care ţin morţiş să-i convingă că ei sunt Otrăvitorul din Wimbledon!

— Eu, spuse Henry, aplecându-se spre tânăr şi înşfăcân- du-l de braţ, eu sunt omul care i-a otrăvit pe toţi!

Poate că această nouă formulare îl va face să priceapă mesajul. Degeaba, însă. Tânărul se uita la el, de parcă Henry ar fi fost vreo sculptură modernă contrariantă sau vreo piesă de teatru aparţinând expresionismului german.

— Uite... spuse Henry.

Dar atunci timpul, cum face el întotdeauna, porni din nou, iar Henry îl auzi pe Rush exact în spatele lui, auzi răsuflarea greoaie a poliţistului şi se întrebă – De ce n-o faci acum? De ce nu mă arestezi, ca să se isprăvească odată totul?

„Şi aşa s-a făcut", spunea Lustgarten, „că otrăvitorul, Farr, şi-a găsit sfârşitul chiar în mâinile omului de care se temea de-atâta vreme! Văzându-l pe farmacistul inocent care îi vânduse taliul, îl copleşiră o sumedenie de amintiri şi îşi dădu seama că un spirit malefic pusese stăpânire pe el, aşa cum pusese stăpânire şi pe Everett Maltby cu atâţia ani în urmă. Căci Justiţia reuşeşte întotdeauna să-i descopere pe cei vinovaţi şi, în final, îi face să-şi mărturisească faptele, aşa cum s-a întâmplat şi cu avocatul Henry Farr, doar pentru a scăpa mai repede de insuportabilele lor mustrări de conştiinţă!"

— Auzi?! striga Henry. Eu sunt Otrăvitorul din Wimbledon!

Tânărul nu părea deloc interesat de informaţia

aceasta. Intorcându-se cu spatele la vitrina în care era expusă imaginea lui Maltby, porni destul de grăbit spre Putney. Henry avu senzaţia că tipul nici nu voia să audă ce spunea el.

— Eu i-am omorât! strigă el în urma farmacistului, care se îndepărta deja. Eu i-am omorât pe toţi!

Tipul nici măcar nu întoarse capul. Doamne, se gândi Henry, ce trebuie să fac ca să atrag atenţia? Să fur o bombă nucleară, sau ce?

— Sunt un ticălos! zbieră el, piţigăiat. Da, asta sunt! Am pus taliu pe puiul din farfuria lui Donald Templeton! Zău, da! Da, ce naiba, eu am făcut asta!

Suna cam improbabil, trebuia s-o recunoască. O fracţiune de secundă, se întrebă chiar dacă era măcar adevărat, dar pe urmă, ca omul decis să ducă până la capăt o sarcină grea, anostă, nedorită, îşi continuă confesiunea. Ar fi sunat cu mult mai bine dacă ar fi existat o muzică de fundal, sau dacă ar fi reuşit să fie şi mai dramatic; aşa însă, în ciuda conţinutului senzaţional, reprezentaţia părea destul de mediocră.

— Am pus detergent în punci! urlă el iarăşi. Am pauze de memorie! Uit mereu!

Dar acum farmacistul alerga de-a binelea. îşi închipuia, poate, că Henry încerca să-l implice în afacerea „pui-cu- taliu”. Sau poate, având în vedere neglijenţa cu care trata otrăvurile recunoscute, păţea mereu la fel.

— Injectez acid cianhidric în mere! zbiera Henry. Strecor stricnină în sosul de salată! Bântui prin supermarketuri, ce naiba, şi mânjesc franzelele cu aconit! Sunt o otravă de om! Auzi! Sunt un individ oribil, crud, lacom, imbecil, smintit

şi nesăbuit! Eu sunt Otrăvitorul din Wimbledon, lua-m-ar dracu'! Nici acum n-a fost destul, dobitocule?!

Nimeni, bineînţeles, nu avusese răbdare vreodată să-l asculte pe Henry până la capăt. Chiar dacă unii dăduseră dovadă de bunăvoinţă, până la urmă tot se ridicaseră să plece, lăsându-l pe Henry cu ideea neterminată. La şcoală, oricât de sus ar fi ridicat mâna, profesorii parcă nu-l vedeau niciodată. Era de aşteptat însă ca lumea să-l asculte măcar acum, când mărturisea că săvârşise omoruri multiple. Doamne, ce-or vrea ăştia de la mine, se gândea el amărât. Sunt câte unii care apar la televizor şi nu discută despre absolut nimic, dar oamenii îi ascultă cu limba scoasă. OK Eu sunt băiatul cuminte, care stă mereu deoparte. Am citit câteva cărţi şi, pe urmă, le-am uitat. Eu sunt tipul care promitea cândva că va ajunge cineva, dar pe urmă n-a mai făcut nimic. Eu sunt... mda... sunt avocat, ce naiba, şi dacă, la cârciumă, când conversaţia lâncezeşte, m-aş trezi spunând pe un ton metalic că am ciopârţit-o pe nevastă-mea şi amjpus-o în baie de acid, nu se poate ca lumea să nu zică „Hei! Asta n-o vorbi el chiar degeaba!"

„AUZl!" se piţigăie el, în timp ce farmacistul dispărea în negură, „AUZI! AM UCIS CINCI OAMENI! ŞI MULŢI ALŢII ÎNCĂ, PROBABIL! SUNT BOLNAV! NU PRICEPI? AM NEVOIE DE AJUTOR! SUNT NEBUN! TE ROG! AUZI!? CE NAIBA, EU SUNT OTRĂVITORUL DIN WIMBLEDON, IMBECILI LACOMI ŞI IGNORANŢI CE SUNTEŢI!"

Era singur pe stradă. Tipul plecase. Nu mai rămăsese nimeni care să-l audă. Numai omul în care începuse să vadă întruchiparea conştiinţei lui, aidoma unei fiinţe dinlăun- trul său care îl sâcâia

tot timpul, nedeosebindu-se de eul lui adevărat. Bineînţeles, aşa cum fusese mereu, cu Rush trebuia să vorbească. Rush care voia totul de la Henry – nevasta, mărturisirea faptelor, până şi sufletul lui. Pentru prima oară în patruzeci de ani, acum, când se întoarse cu faţa spre călăul lui, Henry simţi efectiv că exista şi acel ceva numit suflet. De unde altfel să-i fi venit o asemenea durere necorporală? Ce altceva ar fi putut să-i cânte în cap, aidoma unei tensiuni arteriale ridicate, izgonind prezentul şi forţân- du-l să spună nişte lucruri pe care n-ar fi crezut vreodată că le-ar putea spune?

Dar comisarul Rush afişa un fel de suficienţă nesuferită, iar expresia lui sugera că, şi dacă ar fi ascultat destăinuirea lui Henry, tot nu i s-ar fi părut probabil prea interesantă sau credibilă.

— Vasăzică, spuse el, tu eşti Otrăvitorul din Wimbledon? – Eu...

Henry constată că îi pierise vocea.

— Eu am...

— Tu ai ce?

— Am ucis oameni! zise Hemy

Iar acum, pentru prima oară, crimele lui păreau reale. Prozaice, insipide, dar înspăimântător de reale.

Rush rânji prosteşte.

— Povesteşte-mi şi mie! zise el. Haide, povesteşte-mi! Haide!

40

V/ a la un semnal dinainte stabilit, cei doi bărbaţi începură să meargă spre Putney. Henry încerca să se concentreze asupra confesiunii lui. Ştia prea bine că era un moment foarte important pentru el. La modul ideal, i-ar fi plăcut să aibă un cerc de ascultători plini de admiraţie, un foc de lemne şi un poliţai care să nu încerce să-i fure nevasta. Dar trebuia să se mulţumească şi aşa, cu puţin. Avea să fie greu, îşi dădea seama perfect, să exprime sugestiv toată jalea şi teroarea situaţiei. Se gândea că şi rudele lui Eschil s-or fi simţit probabil la fel, când încercau să explice cuiva cum murise marele dramaturg: „Păi... să vedeţi cum a fost... se plimba agale, când... i-a căzut în cap o broască ţestoasă!”

— întâi şi întâi, spuse el, am pus nişte taliu pe friptura ei de pui.

— Hai, lasă, schimbă placa! Asta s-a fumat deja! zise Rush.

Se reedita cumva, în mod sinistru, cazul din *Procesul* lui Franz Kafka, cu el fiind blestemat să rătăcească prin Londra într-o încercare zadarnică de a convinge lumea că era vinovat?

— Şi pe urmă, spuse Henry, am turnat o doză întreagă de *Finish ‘Emîn* punciul de la înmormântarea lui Donald.

Nici asta nu reuşi să capteze interesul comisarului. Poate că era greşit felul lui de a spune ce se întâmplase. Poate că nu exprima suficiente remuşcări. Problema era că, deşi avusese remuşcări, remuşcările nu sunt o chestie pe care s-o simţi prea mult timp. Henry era perfect

capabil să simtă o

excitaţie sexuală sau o invidie pe perioade de timp fenomenal de lungi, însă remuşcările, din experienţa lui, oricum, te luau de obicei prin surprindere, ca indigestia.

— De ce-am făcut-o? Ce m-a împins s-o fac? Cum am putut să fac aşa ceva? Pare incredibil, nu?

— Da, zise Rush, cu o voce mică, meschină. Pare total incredibil.

Departe, în dreapta lor, nişte faruri măturară parcă întunecimea parcului, rotindu-se apoi în cealaltă parte, spre oraş.

— Am senzaţia că-mi pierd minţile, spuse Henry.

Rush iuţi pasul. Spre groaza lui, Henry realiză că tipul încerca să fugă de el. Impiedicându-se, Henry porni după el prin iarba înaltă.

— Sunt un nenorocit de psihopat, spuse el, din nou. Sunt un nenorocit de psihopat, omule, pricepe-odată! Sunt nebun. Ar trebui să fiu închis la un ospiciu, undeva, până nu mai fac şi alte rele. Nu ştiu cum am ajuns în halul ăsta, dar...

Rush se întoarse spre el.

-— Dar ce? zise el. Dar ce?

— Dar am pe conştiinţă cinci oameni!

Din păcate, cu cât îşi analiza mai bine mărturisirea, cu atât i se părea mai neverosimilă. Chiar făcuse într-adevăr toate lucrurile pe care credea că le făcuse, în cele trei luni care trecuseră de când stătuse în birou şi se gândise să se descotorosească de Elinor? Sau totul era doar un miraj, un experiment abstract?

— Vezi tu, spuse el, Everett Maltby...

Rush se răsuci iarăşi spre el. De data asta, comisarul îl apucă strâns pe Henry, iar acesta constată, spre surprinderea lui, că omul a avea o

forţă extraordinară.

— Ce-i cu Everett Maltby? zise el.

— Crezi că oamenii pot fi posedaţi de spirite? întrebă Henry. Că te poţi trezi făcând nişte lucruri, de care, apoi, nici să n-ai habar că le-ai fi făcut? Cajekyll şi Hyde?

Rush refuză să răspundă la aceste întrebări.

— Fiindcă, reluă Henry, poate că otrăvitorul este cineva plin de... nu ştiu... amărăciune, ranchiună... şi poate că acest... poate că Maltby cumva... acţionează prin el... sau poate că el, adică poate eu, fără să ştiu, pun în scenă ceea ce a făcut Maltby. Pricepi? Zi, pricepi? Poate într-un fel repet ceea ce a făcut el, ca o marionetă... ca...

Rush îşi frământa buza de jos, cu furie.

— Habar n-ai tu de Everett Maltby, zise el. Habar n-ai de nimic.

Pe urmă se opri. Ca şi cum atunci i-ar fi venit ideea, întrebă:

— Chiar ai încercat s-o otrăveşti pe nevastă-ta?

Pentru prima oară de la începutul acestei conversaţii, Henry simţi că i se pusese o întrebare importantă. În plus, mai simţea că, atunci când va răspunde, şi răspunsul lui va conta mult. Că, de fapt, va descrie anii aceia lungi de amărăciune şi frustrare, va explica oarecum ce se întâmplase cu el şi Elinor, cum odinioară, poate, se iubiseră, dar acum, o dată cu timpul sau din lipsă de imaginaţie ori din cauza slăbiciunii unuia dintre ei, uitaseră practic ce înseamnă iubirea. Şi poate, încercând să o omoare, Henry încercase să reînvie acea iubire, acel sentiment uitat, da, dat uitării ca atâtea alte lucruri, care semăna, dacă se putea aşa ceva, cu un fel de certitudine sau cu amintirea despre un loc unde fusese el cândva, oh, probabil Elveţia,

cine naiba să ştie, de fapt?

— Da, zise el, clar, simplu. Am vrut să moară. Efectiv, am vrut să moară.

Scoţând un soi de răcnet inuman, Rush se repezi la el, cu mâinile întinse în faţă, ca nişte gheare. Henry se trase înapoi, căzu pe un petic de iarbă, iar detectivul ateriză peste el, bâjbâind cu mâinile după gâtul lui Henry.

Ei, da, aşa mai mergea. Măcar avem şi noi o reacţie, se gândi Henry.

— Sunt momente, spuse el, în timp ce se luptau tăvălin- du-se prin iarba înaltă, când îmi vine să-i crăp capul cu toporul. Când mă scoate pur şi simplu din minţi, de-mi vine s-o împachetez strâns într-un sac şi s-o azvârl peste Hammer- smith Bridge. Când îmi vine s-o leg fedeleş şi s-arunc cu cuţitul în ea. Când îmi vine să-i dau brânci din avion.

Rush stătea cu genunchii pe burta lui Henry. Aplecân- du-se în faţă, Henry izbuti să atenueze pumnul primit în stomac. împinse în sus mâna dreaptă şi îl zgârie pe Rush pe faţă, vârându-şi bine unghiile în obrazul acestuia şi în nasul gros, ca de cauciuc.

— Ticălosule, spuse Rush. Ticălos scârbos, afurist şi dobitoc ce eşti!

Ei, bine, uite un limbaj bărbătesc şi direct. Măcar aşa ştim şi noi cum stau lucrurile.

— Să nu-mi spui tu mie, zise el, că nu ţi-a venit niciodată să-ţi omori nevasta. Chiar dacă n-ai nevastă, da. Dar dacă ai avea, ţi-ar veni s-o omori. Tuturor le vine să facă asta. Numai că n-au tupeul să ducă treaba până la capăt. Se ceartă cu soţia pe bani sau pe copii, ori se distrug unul pe celălalt,

lent, de-a lungul anilor, când de fapt nu şi-ar dori decât să-şi înfigă degetele în beregata cotoroanţei şi să strângă bine de tot. Toţi vor să-şi ucidă nevasta. Mi se pare foarte normal!

Rush, care nu făcuse progrese prea mari înspre grumazul lui Henry, îl înjura vulgar.

— Ce, parcă n-o fi vrut şi ea să mi-o plătească mie?! continuă Henry. Ce-i aşa mare scofală dacă omori pe cineva? Măcar ştii că s-a terminat naibii odată şi că poţi să-ţi vezi de viaţă mai departe! Dumnezeule, e de-o mie de ori mai bine, decât să te dondăneşti tot timpul, nu crezi?! E mai bine decât ceartă, ceartă şi iar ceartă. Treci la fapte şi ai isprăvit cu toată tărăşenia! Ce naiba, măi, dar o mulţime de oameni ucid pe alţi oameni pe care, de fapt, îi iubesc sincer, zău aşa! Fiindcă nu vor să pună mâna altcineva pe ei! Şi părăsesc tribunalul liberi şi ferice, după proces! Păi, iei mai mulţi ani de pârnaie dacă jefuieşti un tren, decât dacă ucizi pe cineva! Nu văd de ce se consideră cel mai urât lucru din lume când încerci să-i faci felul cuiva!

Rush îl lovea cu picioarele în pulpe. încerca parcă să spună ceva, numai că Henry n-avea nici un chef să-l asculte. De fapt, nici nu voia neapărat să-şi recunoască faptele, ci să explice, să se justifice. Ca să-l facă pe Rush să tacă, îi puse palma peste gură şi începu să-l dea cu capul de pământ.

— Nu văd de ce să-şi bage nasul alţii în ceea ce este între mine şi Elinor! continuă el. Asta ne priveşte numai pe noi, în nici un caz pe tine, nenorocit mic şi jegos ce eşti!

Poliţistul se făcuse stacojiu la faţă. Saliva i se prelingea afară, pe la colţul gurii. Peste câteva minute, se gândea Henry, o să ajung la victima

numărul şase. Ce coincidenţă fericită că s-a nimerit să fie tocmai un reprezentant al legii!

— Preşedintele Nixon şi Henry Kissinger, zise el, au ucis sute de mii de oameni. Ştiu că erau doar nişte vietnamezi şi cambodgieni, dar tot membri cu normă întreagă ai rasei umane erau. Şi le merge bine mersi, nu-i aşa? Primesc titluri onorifice de la universităţile americane, ce mama mă-sii! Iar eu n-am făcut decât să încerc să omor o femeie foarte dificilă, cu care sunt însurat de douăzeci de ani. Ei, cum rămâne atunci cu dreptul la legitimă apărare?

Rush reuşi să descleştеze una dintre mâinile lui Henry de pe gâtul lui.

— Elinor... începu el să spună.

— Tu n-o cunoşti pe Elinor, zise Henry. Habar n-ai ce-i poate pielea lui Elinor. Şi, după părerea mea, nimeni n-are dreptul să spună ceva despre ea, fiindcă n-a fost însurat cu ea atâţia ani, ca mine. Cum, la fel, nimeni n-are voie să mă condamne că i-am pus un pic de taliu pe friptura de pui sau că am turnat nişte detergent într-un punci sărbătoresc. Eu o cunosc pe Elinor, să fie clar, OK?

Rush se holba în sus la el, oarecum îngrozit. Nici nu mai încerca să dea cu picioarele în Henry, să-l strângă de gât sau să-l zgârie.

— Uneori, o iubesc, spuse Henry. Uneori o urăsc şi uneori îmi vine s-o omor.

Realiză că omisese ceva.

— Şi, uneori, adăugă el, uşor ezitant, chiar încerc s-o omor.

Acum, îşi desfăcu degetele de pe gâtul lui Rush.

— Dar, vezi tu... ăăă... nu reuşesc. S-ar zice că, în rest, reuşesc să otrăvesc toată lumea de pe

stradă, numai pe ea nu. Ceea ce este... de-a dreptul... deprimant. Vreau să spun că n-am avut nimic cu Donald Templeton. N-am avut nici un motiv să mă plâng de Sprott, Coveney, Loomis sau ceilalţi. Habar n-aveam că Donald o să mănânce din puiul ăla nenorocit sau că punciul ăla de la pomană era, fir-ar să fie, aşa de letal. Ai ştiut de-atunci, nu-i aşa? Atunci ţi-ai dat seama, nu? Şi pe urmă n-ai făcut decât să te joci cu mine, nemernicule, aşa-i? Adică, n-am vrut să moară Karim Jackson. În fine, se prea poate să-mi fi dorit să aibă vreun accident nasol, dar...

De ce se uita Rush aşa la el? Problema era, realiză Henry, că de fapt nu va putea explica niciodată cuiva ce simţea faţă de Elinor. Probabil, se gândea el, erau deja atât de apropiaţi, încât nici cuvântul „iubire" nu mai părea potrivit. Nu se putea spune că se îndrăgostise de Elinor sau, invers, că încetase s-o mai iubească, dar ceea Ce era între ei părea mult mai înspăimântător, mai complicat şi, probabil, mai trainic decât sensurile asociate cu acest cuvânt prea des folosit şi insuficient explicat. Nici o persoană din lume nu era mai reală pentru el. Asta era explicaţia. Ea era singura fiinţă asociată în mintea lui cu vreun tip de sentiment, şi chiar dacă o mulţime de sentimente erau nespus de neplăcute, oricum, mai bine, până la urmă, să ai şi nişte sentimente urâte, decât nici un fel de sentiment. El voia să fie psihopat, iar ea nu-l lăsa, probabil de-aceea încercase s-o omoare. Dar era la fel de catastrofal la capitolul asasinări ca şi la tentativele de a nu avea nici un fel de scrupul în nimic.

Henry lăsă să-i atârne braţele pe lângă corp. Răsucindu-se, se lăsă pe vine şi ridică privirea

spre lună.

— Oricum, zise el, pe un ton destul de posac, prinde-mi cătuşele sau ce-or fi alea. Sau citeşte-mi drepturile, în fine, cum se face. Fiindcă, oricât de greu ar părea de crezut, eu sunt Otrăvitorul din Wimbledon!

Rush se uită la el. Cu buzele uşor răsfrânte, spuse:

— Nu, nu eşti.

Făcu o pauză.

— Eu sunt.

41

C/ um spusese la proces Eustache, otrăvitorul francez, „Totul a fost o glumă!” La fel şi Henry, privind în jos la comisarul Rush, realiză că nu tratase niciodată cu profundă seriozitate problema otrăvirilor. Nu era, nu va fi, nu putea fi în topul celor care încearcă să administreze substanţe toxice altora fără să-i avertizeze sau să aibă consimţământul lor. Şi, căznindu-se să se ridice în picioare, i se păru mai mult decât evident că, dacă urma să se ia la întrecere cu detectivul pentru ceea ce răposatul Gordon Macrae ar fi numit „rolul Otrăvitorului din Wimbledon”, Rush avea toate atuurile în această privinţă. Tipul era absolut desperat după asta.

— Ştii, spuse Henry, care începea deja să nu mai priceapă nimic din această conversaţie, se prea poate să fii şi tu un otrăvitor, habar n-am. Se prea poate să fii *un* otrăvitor care locuieşte întâmplător în Wimbledon. Numai că eu sunt *Otrăvitorul* din Wimbledon. Ştiu foarte bine când am pus otravă în ceva şi...

— Ha! Tu, otrăvitor?!? pufni Rush. Tu nici n-ai habar de otrăvuri. N-ai fi în stare să bagi otravă nici într-o prăpădită de tartă cu fructe!

— Ba cred că, de fapt, aş putea... începu Henry să spună.

După care se opri. Rush plecase din nou de lângă el, afundându-se tot mai adânc în bezna parcului, ajungând acum atât de departe de drum, încât nici măcar nu se mai vedeau luminile caselor de pe Parkside. în faţa lor, copacii desfrunziţi îşi întindeau crengile în sus unii spre alţii, atin-

gându-şi vârfurile într-o îmbrăţişare moartă, fără voluptate.

— Eu sunt Otrăvitorul din Wimbledon, spuse Rush. Şi nu există alţi otrăvitori destoinici care să opereze în cartier. Eu sunt Otrăvitorul din Wimbledon!

Chestia asta începea să semene cu dezbaterile acelea sindicale anoste de pe la începutul anilor 1960, se gândi Henry. Dar, până să apuce să reia tirada despre viaţa lui de criminal, Rush începuse din nou să vorbească, pe un ton cântat, legănând capul dintr-o parte în cealaltă.

— Otrava e o pasiune, spunea el. Există atât de multe otrăvuri! Atâtea lucruri care pot produce schimbări în organism! Ştii, când aveam zece ani, mi-am luat un set de laborator pentru chimie şi...

— Auzi, spuse Henry, am pus taliu, pricepi? Taliu pe o bucată de pui pe care ar fi trebuit să-l mănânce nevastă-mea, dar nu l-a mai mâncat. Şi am pus *Finish 'Em,* pricepi? *Finish 'Em* într-un punci pe care ar fi trebuit să-l bea nevastă-mea. Eu sunt otrăvitorul, OK?

Rush fornăi dispreţuitor.

— Templeton a murit după cât timp, patru ore?

— Da...

— Habar n-ai despre otrăvuri, zise Rush. Ştii pe dracu' despre otrăvuri. Dacă te-ai pricepe cât de cât la otrăvuri, ai şti că simptomele lui nu aveau nimic de-a face cu simp- tomele otrăvirii cu taliu. Şi că viteza de acţiune a otrăvii nu era nicidecum cea valabilă la taliu. Doamne Dumnezeule, fsuse Cristoase! Ce prost şi ignorant poţi fi! Ticălos amator şi prost, prost ca noaptea! Unde ai văzut tu la el efectul depi- laţiei? Eh? Unde ai văzut tu la el stomatită, eh? Vlăguire şi pierdere în greutate?

Polinevrită, eh? ŞI TOATE ASTEA SUNT ÎNCETINITE, DOBITOC IGNORANT CE EŞTI!

Henry îl privea pe Rush cu foarte multă atenţie.

— Cât i-ai dat?

— Nu ştiu exact, spuse Henry, simţindu-se jignit de acest mod de a fi interogat. Câteva grame...

— CÂTEVA GRAME, EH? ATÂTA DOAR? CÂTEVA GRAME? DAR *FINISH 'EM* CÂT LE-AI DAT, EH?

— Păi, ăăă... spuse Henry, tot mai enervat, o sticlă plină...

— O sticlă, eh? zise Rush, care după ieşirea dinainte se potolise brusc. O sticlă de *Finish 'Em.* Ştiu cum e – soluţie diluată. Da? Cam treizeci de sticle de Riesling iugoslav, corect? Ştii ce conţine *Finish 'Em?* Te-ai uitat vreodată la compoziţia produsului? E doar o denumire de marcă. Dar ştii din ce-i făcut, domnule Otrăvitor din Wimbledon?

— Păi, zise Henry, sâcâit deja de-a binelea de toată seria asta de remarce denigratoare la adresa performanţelor lui de otrăvitor, conţine...

— Un alcaliu slab de NaKOH, sau ceva de acelaşi tip. Mai slab chiar. E nevoie de 80 până la 100 de grame ca să lichidezi pe cineva; or, calculează atunci proporţional cam ce-ar însemna câteva pahare de soluţie diluată şi încearcă să-ţi aduci aminte cum au murit ăia, dobitoc imbecil ce eşti!

Henry încerca, ce-i drept fără să se sforţeze prea mult, să-şi aducă aminte cum muriseră ăia. Ţinea minte, da, că David Sprott turuia, cam prea entuziast, despre dinţi.

— Simptomele otrăvirii cu atropină, spuse Rush, sunt în primul rând excitante: neastâmpăr, excitare mentală, incoerenţă, chiar manie, piele roşie şi uscată, pupile dilatate... Gândeşte-te cum a fost, gândeşte-te cum a fost!

Henry se gândea cum fusese. Şi îşi amintea toate aceste lucruri. Uitându-se spre Rush, îşi aduse aminte că îl văzuse lângă castronul cu punci. Era oare posibil ca...

— Habar n-ai de otrăvuri, spuse Rush. Oi fi citit tu cărţi pe tema asta, dar tot degeaba, fiindcă nu

ţi-a rămas nimic în cap. Ţi-ai plimbat doar ochii pe pagină câteva minute şi pe urmă ai închis-o frumos, cu iluzia că ai căpătat nişte cunoştinţe.

Asta era întru totul probabil, se gândi Henry. Părea, în- tr-adevăr, o descriere destul de exactă a metodei lui normale de citit. Dar dacă nu taliul îi venise de hac lui Donald Templeton, atunci ce?

Rush răspunse acestor gânduri.

— N-am putut băga chiar atâta atropină în pui, spuse el, visător. Vezi tu, am injectat substanţa în câteva produse, la întâmplare, dar n-am avut prea mult timp la dispoziţie. Stau ăia tot timpul cu ochii pe tine. A trebuit să rup ambalajul ăla cretin. Şi, dacă fac socoteala, cam atât ar fi trebuit să dureze, patru ceasuri, ţinând seama de cantitatea pe care am băgat-o în pui.

Ambalajul, bineînţeles. Uitase de asta. Prin urmare, Henry nu ucisese pe nimeni? Se pregătea să-l întrebe pe Rush despre Karim Jackson şi Gordon Macrae dar, încă o dată, piticania i-o luă înainte.

— Problema în cazul otrăvirii, spuse el, adevărata problemă, mai bine zis, nu se referă la dificultatea de a o disimula, ci la imposibilitatea de a o detecta. în fiecare zi, în fiecare colţ al ţării, oamenii sunt otrăviţi. Dar nimănui nu-i pasă. Otrăvurile fac parte din regimul nostru alimentar. Le încurajăm. N-am putut face pe nimeni să priceapă chestia asta. Am pus ceva în mâncare şi nimeni nu s-a prins. N-au vrut să mă creadă. Oricum, toate alimentele sunt otrăvite. Totul e otrăvit. Anglia e otrăvită, acum. Apa de la robinet conţine murdării, ouăle au salmonela, brânza e infestată cu liste- ria, laptele şi carnea de miel prezintă urme de cesiu şi...

La faza asta, Rush îşi vârî faţa în nasul lui

Henry. Ce mai miroase a ceapă, remarcă Henry. Şi mărul lui Adam, ce mare e la el şi cât de oribil se mişcă! Henry încercă să se uite în altă parte, însă poliţistul tot îi prinse privirea.

— Există otrava pakistaneză, aşa-i? Există otrava evreiască şi otrava arăbească şi toate celelalte otrăvuri care se scurg aici şi schimbă formula chimică a ţării. Astfel încât Wimbledon nu mai e Wimbledon, ci seamănă cu alte locuri. Iar Anglia nu mai e Anglia. Nu mai e o ţară verde şi plăcută. E o ţară maro şi plăcută, nu crezi? Nu se mai spune „pâine", ci „chapati" sau „poppadum"! Eh? Eh?

Henry începea să suspecteze că poate el n-avea nici o legătură, de fapt, cu stricnina pusă în salata verde mâncată de Karimjackson. Că poate nu el era persoana care lăsase la vedere un măr roşu plin cu acid cianhidric, special ca să-l găsească nevastă-sa, dar care ajunsese să fie consumat de psihanalistul jungian. O idee aproape incredibilă, dar dacă nici nu omorâse pe nimeni, în fond? Cât se ia pentru tentativă de otrăvire? Şase luni? Nici atât, poate. Oricum, n-ar avea de ce să-i intereseze pe-ăia persoana lui Henry, când le cădea în braţe o pleaşcă de douăzeci şi patru de carate cum era Rush! Şi ce vânzare vor face ziarele pe socoteala lui, cu condiţia ca tipul să ajungă întreg la Old Bailey.

— Cu Gordon Macrae cum a fost?

Rush se hlizi cu aroganţă.

— Mărul a ajuns la Macrae. Nu ţi se pare ciudat? Mărul a ajuns la Macrae. Nu la el trebuia să ajungă mărul, bineînţeles. Dar aşa s-a întâmplat. La ora aia, aproape că nici nu-mi mai păsa cine se pricopsise cu mărul. Acţiunea propriu-zisă a contat, pricepi? Faptul de a-i vedea

murind. A fost ceva atât de... interesant.

Urmă o lungă tăcere. Henry nu mai avea nici un chef de vorbă.

— Psihopatul este o persoană care nu simte nimic, spuse Rush, foarte încet. Tu nu eşti aşa. Tu simţi o mulţime de lucruri. Se vede pe faţa ta. Musteşti de sentimente. Bune, rele, nu ştiu. Eu nu am sentimente. Nici un fel de sentimente. Iţi poţi imagina aşa ceva? îţi poţi imagina ce-nseamnă să fii ca mine? E ca şi cum ai sta încuiat într-o cameră goală zi după zi, zi după zi. îţi poţi imagina cam cum ar fi asta?

Henry se trase un pic de lângă el.

— Realitatea e că pot, spuse el, cu glasul tremurând.

Rush părea să nu-l fi auzit.

— Mi-a venit ideea de la Everett Maltby, zise el. De-acolo m-ani inspirat. Poţi otrăvi o sumedenie de oameni şi, pe urmă, poţi otrăvi *persoana* pe care voiai s-o omori, fără ca lumea să creadă că ai fost tu. În mintea lor, în mintea lor, a fost... un... maniac!

începu să râdă. Râsul îi erupse pe faţă, scuturat parcă afară din trup, ca o greaţă, unduindu-i-se peste umeri, crescând acut ca sunetele unei soprane de operă, iar apoi, subit, retezându-se, mort.

— Nostim e, spuse el, că poţi avea o fantezie despre ceva. Te poţi gândi: „Cum ar fi *dacă...*“ Ştii? Şi, pe urmă, într-o bună zi, decizi să pui în practică fantezia. Să vezi ce se întâmplă. Obişnuiam să mă duc la curve.

Nici nu mă miră, se gândi Henry. Nu pot decât spera că sărăcuţele de ele erau răsplătite adecvat pentru toată osteneala.

— Erau băieţi, majoritatea... spuse Rush.

Mare minune să nu fi fost nişte afurisiţi de crocodili, se gândi Henry, care, confruntat acum cu creatura asta, începea să se creadă, din ce în ce mai mult, un tip de-a dreptul normal.

— A fost cum era cu prostituatele, spuse Rush, a fost ca un vis, efectiv. Ceva atât de simplu, de lent şi de ciudat. Şi cu cât făceam asta, cu atât voiam mai mult s-o fac. Fiindcă voiam să văd cum e, pricepi? Fiindcă, de fapt, n-o făcusem. Nu în realitate. Fiindcă pennu mine nimic nu e real, pricepi? Nu pot simţi absolut nimic. Sunt mort pe dinăuntru. Complet mort, complet.

Şi, spre marea scârbă a lui Henry, piticania îşi vârî capul între palme şi începu să plângă. Se întreba dacă să spună ceva, de genul „haide, haide, fii cuminte'[1] sau „vino-ţi în fire[11] ori „fruntea sus – nu-i dracul chiar atât de negru[11], însă, gândindu-se mai bine, ajunse la concluzia că nu avea cum să-i ridice moralul lui Rush, fiindcă „dracul *era* chiar atât de negru[11]. Ba poate chiar mai grav. Mai mult ca să-l facă să înceteze cu plânsul, se auzi spunând: „Aăă... dar ai vrut să omori pe cineva anume?[11]

Rush ridică privirea dintre mâini, cu faţa mânjită de lacrimi.

— Adică... ai avut pe cineva special în minte? Sau putea fi... aşa... oricine?

Brusc, detectivul se înfurie.

— Sigur că da, ce naiba, dobitocule! zise el. Sigur că am avut pe cineva anume în minte, ce mama mă-sii! Nu ţi-am zis că mi-a venit ideea de la Maltby? Nu? Nu?

Urmă o lungă tăcere. Henry nu spuse nimic. în tufişurile din stânga lor, o mică vietate se furişă

tiptil printre frunzele moarte.

— Pe Elinor voiam s-o omor, spuse Rush, visător. Nu voiam să mai trăiască, pricepi? Nu suportam s-o ştiu în viaţă. Nu suportam, pur şi simplu.

Poate era de aşteptat ca, sub acest aspect, Henry să fi simţit o vagă senzaţie de simpatie faţă de acest om. Dar, ceea ce l-ar fi putut convinge că proiectul de a o ucide pe Elinor reprezenta reversul unei idei bune era tocmai informaţia că altcineva decât el îşi propusese să facă acelaşi lucru.

— Dar de ce să vrei s-o omori pe Elinor? întrebă el, oarecum nerezonabil, având în vedere situaţia în care se afla.

Rush nu-i răspunse. Cei doi bărbaţi stăteau la câţiva metri distanţă, sub razele lunii. Pe urmă, tot fără să vorbească, Rush se întoarse şi pomi iarăşi spre nord, unde, pe cerni negru-ar- gintiu, se profila conturul surprinzător de clar al morii de vânt, cu braţele aidoma lamelor infernale ale unei maşinării pregătite să aplice pedeapsa, pe drept sau pe nedrept.

42

/ ush bombănea ceva în timp ce, ţinând în mâna dreaptă punga de plastic cu cenuşa lui Sprott, înaintă anevoios cam zece-cincisprezece metri în faţa lui Henry. Găsiseră una dintre potecile care traversează parcul şi păşeau pe zgura neagră; le scârţâiau pantofii, în contratimp. Era foarte frig.

S-ar fi zis că Rush vorbea despre dragoste.

— Dacă doreşti pe cineva, îl auzi Henry spunând, dacă doreşti nişte persoane, dacă le doreşti cu adevărat, dacă vrei să-ţi aparţină numai ţie, atunci... atunci...

Henry decise să nu se bage în chestia asta.

— Dragostea, spuse Rush, dragostea...

Şi pe urmă iarăşi:

— Elinor, Elinor...

Vocea lui, tot fără să se adreseze cuiva anume, se făcu subit vioaie şi volubilă:

— Am văzut-o prima oară pe stradă, spuse el. Şi am gândit ce-am gândit. Era atât de pură. Atât de bună, pură şi dulce. Nu-nţelegeam cum de putea fi cu tine, îţi dai seama? Nu-nţe- legeam cum o persoană atât de pură, răbdătoare, dulce, onestă şi drăgălaşă putea şi să viseze numai să iubească pe cineva ca tine. Fiindcă tu eşti rău. Eşti un ticălos meschin şi lipsit de caracter. Nu ai suflet în tine, ci doar o batjocură permanentă la adresa a tot ce există frumos pe lume. Oh, Elinor! Cât eşti de frumoasă! Cât de blândă şi dulce!

Cert era că Henry nu avusese niciodată iluzii romantice în privinţa lui Elinor. Fusese dintotdeauna, din prima zi când o cunoscuse, doar

Elinor, atât. Avea o calitate inevitabilă. Parţial fiindcă, şi pe atunci chiar, era o fată destul de voinică. Henry o întâlnise pe aleea de lângă Kew Gardens şi, din ceea ce-şi mai amintea acum, Elinor îi blocase, practic, drumul. Iniţial, Henry se enervase binişor din cauza asta. Dar, uitân- du-se mai bine, existase ceva ce îi cam plăcuse la ea.

— La ce te uiţi? se răţoise ea.

— La tine! ripostase Henry.

Iniţial, relaţia lor de amorezi se desfăşurase aproape mereu cam în acest registru.

— Vrei să ieşi din casă?

— Păi, nu-mi prea vine...

— Păi, nici mie nu-mi prea vine!

— E bine!

— Zău?

De ce-şi amintea toate astea atât de clar acum? Şi de ce rămăseseră cumva ascunse şi nu le putuse rememora în ultimele câteva luni? Memoria e atât de legată de voinţă, nu-i aşa? Henry tot nu reuşea să-şi aducă aminte cum îl cunoscuse pe insul care îşi târşâia picioarele în faţa lui. Rush venise peste el încetişor, ca un virus. încercă să facă abstracţie de glasul tipului şi să se gândească, să se gândească din nou, cum era Elinor...

Ştiuseră amândoi, atunci la început, că avea să se întâmple ceva. Dar nici unul nu ştia exact ce putea fi. Uneori, s-ar fi zis că urmau să se bată cu pumnii. Alteori, lui Henry i se părea că aşteptau amândoi să apară altcineva, care să-i scoată din chestia pe care o începuseră. Dar, cumva, nimeni n-a apărut, de fapt! Probabil că nici nu se obosiseră prea mult să caute.

— Ca o bijuterie... îl auzi pe Rush spunând. Ca o bijuterie, şi grăsanul ăla nesimţit târându-se pe

ea toată... şi dacă poţi opri... dacă poţi pune capăt... dacă poţi face astfel încât nimeni, nimeni... vreodată...

Pe urmă, un geamăt înfundat: „Elinor...”

Lui Henry, dragostea romantică i se păruse întotdeauna un spectacol degradant, or Rush părea să exemplifice tocmai fazele finale ale bolii. îndrăgostitul ideal îşi adoră partene- rul/partenera fără să ţină seama prea mult de comportarea acestuia/acesteia; singura modalitate de a face ca obiectul iubirii să colaboreze necondiţionat la fantezia ta este să-l opreşti să se mai mişte, definitiv. Cei care se iubesc cu adevărat nu se pârţâie ca Henry sau Elinor (de fapt, foarte puţini oameni fac pârţ aşa de des ca Henry sau Elinor); nu se ceartă cine să meargă la cumpărături sau cine să spele pe jos, ci au mereu sentimente mari, frumoase şi îi fac pe cei ca Henry să se simtă ca dracu’.

Dar cine-şi mai putea permite, în prezent, să aibă sentimente mari, frumoase? De ce era lumea aşa de ahtiată după lucrurile care li se păreau măreţe? Măcar el fusese cinstit în privinţa sentimentelor lui.

Dacă se gândea mai bine, singurul lucru de care îi părea rău în privinţa tentativelor lui de a o ucide pe Elinor era caracterul lor parşiv. Ar fi trebuit să vină spre ea cu toporul, încă de-atunci, din prima sâmbătă. Elinor ar fi înţeles. Ar fi coborât capul, i-ar fi tras una în plex şi pe urmă s-ar fi repezit în sus în bărbia lui... totul ar fi fost OK.

— Faci pe afurisitul de otrăvitor... tu care n-ai putea... nu, n-ai putea...

De fapt, se gândea Henry, nivelul incompetenţei lui atinsese faza în care era un atu

clar. În cazul în care continua aşa, avea să ajungă preşedintele Statelor Unite. Se întrebă, într-o doară, câţi oameni otrăvise Rush pe parcursul căilor întortocheate care îl aduseseră până la Maple Drive, numărul 54, şi la mărul otrăvit pentru Elinor Farr.

„Nu vom şti niciodată", zise Lustgarten, perfect pe fază. „Oare Rush a fost cel care a introdus două grame şi jumătate de veratrină în nişte chifle delicioase de la Marks and Spencer's, pe Lee Lane, în iunie 1985? Şi oare tot acest reprezentant descreierat al ordinii a fost cel care şi-a permis indelicateţea de a băga nişte substanţe toxice în mămăliga cu ficăţei de pui la grătar comandată de Albert de la Fissolies la un restaurant din Barnes, în august 1987? Nu vom afla niciodată răspunsurile la aceste întrebări. Rush le-a luat cu el în mormânt, exact cum a dus acolo cu el taina originii pasiunii lui perverse pentru soţia legitimă a lui Henry Ian Farr, ori patologia exactă a obsesiei lui faţă de cazul faimosului otrăvitor victorian Everett Maltby. Oare, într-un fel sau altul, Maltby bântuia spiritul detectivului, aşa cum făcuse, în stilul lui, şi cu Farr? Un lucru rămâne cert – nu e bine" – şi aici Lustgarten, conştient că urma să debiteze o poantă bună în faţa camerei, surâse zeflemitor – „nu e bine să te bagi între soţ şi soţie, chiar şi atunci când vezi că încearcă să se omoare unul pe celălalt".

Henry se opri. Lustgarten anticipa evenimentele, aşa cum s-ar fi zis că făcea din ce în ce mai frecvent în ultima vreme. Şi mai îngrijorător însă era faptul că foarte des părea să aibă absolută dreptate. Devenea un fel de Tiresias al erei comunicării în masă. Chiar dacă nu avea

dreptate de data asta, fără îndoială Henry se afla în imediata proximitate a unui tip descreierat de-a binelea. Clar, Rush avea mutră de om care se pregătea să ucidă pe cineva, or, dacă nu pe el însuşi, atunci mai mult ca sigur pe Hemy.

Exact când Henry se gândea la asta, Rush se întoarse spre el şi, ca şi când abia atunci l-ar fi observat, spuse:

— Pe tine trebuia să te omor primul!

— Crezi? zise Henry, cât mai respectuos cu putinţă.

— Trebuia să te fi omorât din ziua în care am pus atropină în punci. Ce simplu ar fi fost.

— Sunt convins că pentru tine n-ar fi fost absolut nici o problemă, zise Henry, nevrând să-l supere. E limpede că... te pricepi la otrăvuri!

— Ia, nu mă mai lua tu pe mine de sus! se răsti Rush, mijind ochii.

— Nu te iau deloc de sus, spuse Henry. Vreau doar să spun că... în fine... în materie de otrăvit oamenii... nimeni nu te-ntrece! E clar!

Rush pufni, plin de importanţă. Nimeni, se gândi Hemy, nici măcar un descreierat de otrăvitor în serie, nu e imun la linguşeli. în timp ce Rush se apropia de gardul viu care mărgineşte Moara din Wimbledon, Henry se gândi să continue în acelaşi registru.

— Doamne! zise el. Şi eu care mă credeam mare otrăvitor. Da, mă vedeam în postura asta. îmi dau seama, acum, că eram complet pe dinafară. Habar n-aveam o iotă din toată treaba asta!

Rush începea să se încrunte. Hemy decise să schimbe subiectul. Trebuia să-l facă să se gândească la altceva. Mai bine să vorbească despre ceva care să-i capteze atenţia.

— Mă gândeam deunăzi, spuse el, la Charles

Bravo, îl mai ţii minte? Ala care a murit pe...

— Pe 21 aprilie 1876, într-o vineri, se răţoi Rush, după ce fusese în agonie permanentă, începând de marţi, când mâncase peşte, friptură de miel şi ouă umplute cu anşoa pe pâine prăjită.

Cu buzele uşor răsfrânte, Rush adăugă:

— Nu mai încerca să schimbi subiectul, zise el. Vorbeam despre cum ar fi trebuit eu să te omor.

Ţinând cenuşa lui Sprott sus de tot, deasupra capului, Rush veni spre Henry. Henry simţi iarăşi răsuflarea aceea cu un iz urât de ceapă, observă cutele pielii pe gâtul tipului, gulerul care-i stătea prost, ochii albaştri, apoşi, şi expresia oribilă, ahtiată, cu care părea să scruteze undeva mult dincolo de ei, când în realitate avea privirea întoarsă spre porcăria din el însuşi. Consideră că era mai bine să nu bată în retragere, ci să rămână ferm pe poziţie, ca atunci când vrei să ţii piept unui dulău rău.

— Şi despre cum aş mai putea încă s-o fac, spuse Rush. Da, cum aş mai putea încă s-o fac! Ai avut gânduri ucigaşe, aşa-i? Meriţi să mori! Nu crezi? Nu crezi? Nu crezi?

Hemy tuşi.

— Cred că aş putea învăţa să fiu un membru util al societăţii, zise el, pe un ton destul de pompos.

Rush îşi puse mâna ca o gheară pe cămaşa lui Henry. Scutură din cap. Din nou, Henry avu senzaţia neplăcută că omul acesta, doar acesta, ştia perfect ce simţea el, ştia tot ce era mai urât în el, nişte lucruri pe care el nu le spusese niciodată cuiva, nişte lucruri pe care nici nu se încumeta să le formuleze în cuvinte.

— Oh, nu, zise Rush, oh nu, nu, nu. E prea

târziu pentru coţcării dintr-astea. Vei muri, Henry Farr. Vei muri, vei muri, vei muri!

43

LZi/nul dintre principalele inconveniente ale otrăvii ca armă de ucidere este faptul că necesită efectiv colaborarea victimei. în afară de a-i îndesa pe gât lui Henry vreun sandviş cu roşii sau de a se întrerupe brusc, ca să-l invite la un restaurant thailandez din apropiere, Rush nu prea avea şanse. Putea încerca, desigur, să înfigă o seringă în el, presupunea Henry, aşa că parcă-l şi vedea pe comisar făcând o mişcare bruscă; acesta însă, epuizat pesemne de monologul dinainte, rămăsese nemişcat în iarba umedă, cu cenuşa victimei lui în mâna dreaptă. Şi apoi, lent, istovit, bâjbâi prin buzunar, de unde îşi scoase pipa.

Henry se trase un pic înapoi. Dacă pipa aia avea o dublă utilizare, suflai, dar şi trăgeai aer prin ea? Din buzunarul interior, Rush luă ceva dintr-o cutie pătrată, îndesând apoi bine în găoace...

Punea tutun. Aprindea tutunul. II fuma. Henry răsuflă domol. Ridică privirea spre moară – partea ei din spate, luminată de dedesubt, aducea a capsulă spaţială, iar micul braţ posterior semăna mai degrabă cu o elice. Lumina aproape că nici nu ajungea la cele patru braţe mai mari, care aşteptau, parcă, pe cerul negru un semnal care nu avea să mai vină vreodată.

— Sunt membru al Societăţii patrimoniului public din Wimbledon şi Putney, spuse Rush, sărind brusc la altceva, cum vezi la toţi nebunii cu patalama la mână.

— Zău?! spuse Henry, căznindu-se să pară interesat.

— Oh, da, zise Rush. Ştiu cu ochii închişi Ranger's office. Ştiu cu ochii închişi moara toată.

S-ar fi zis că, pe moment, uitase complet de otrăvire şi, chiar dacă exterminarea lui Henry figura la loc de frunte pe lista lui de priorităţi, decoamdată nu vădea semne că ar fi intenţionat ceva în acest sens.

— Aici, într-o casă din apropierea acestei mori, în 1907, a început lordul Baden-Powell să scrie cartea sa *Cercetăşia pentru băieţii*

Henry, bineînţeles, ştia asta. La fel cum ştia, de asemenea, că în 1840 lordul Cardigan se luptase în duel, un pic mai încolo de locul unde stăteau ei acum, urmărit de morarul Thomas Dann, de soţia lui, Sarah, şi de fiul lor de paisprezece ani, Sebastian. La fel cum ştia că lordul Spencer, ticălosul care a vrut să vândă Wimbledon Common în 1864, ca teren pentru construcţii, a transformat moara în şase case mai mici, sau...

Ce ciudat, se gândea Henry. Intr-un fel, Karim Jackson avusese dreptate. Nimic nu era mai fascinant, la prima vedere, decât istoria locală. „Oh", îţi ziceai în sinea ta, „exact aici, în 1846, cutare a fost decapitat, sau mai încolo, unde au pus noua cabină telefonică, s-a dat o luptă cruntă între nişte triburi germanice, în 389! Fascinant!" Dar nu era aşa. De fapt, era de-a dreptul plictisitor. Cui îi păsa în fond de istoria locală? Sau de Wimbledon?

Se uită Ia Rush (care mormăia în continuare despre moară), cu o privire aproape recunoscătoare. Aşa arăt şi eu în ochii altora, se gândi Henry. Ce îngrozitor!

— În 1893, morarul John Saunderson, continuă Rush, a fost împuternicit să efectueze reparaţiile.

A refăcut complet acoperişul...

— GURA! răcni Henry.

Rush se opri. Buza de Jos începu să-i tremure.

— Nu mă interesează, zise Henry. Nu mă interesează. M-am săturat. M-am săturat până peste cap. Ce-ai vrea tu, mă rog, *săfac* cu toate aceste informaţii? Nu mă interesează. La fel cum nu mă interesează nici să-mi povesteşti despre nevastă-mea şi să te tot fuduleşti aşa, ca şi cum ar fi cine ştie ce filozofie să otrăveşti pe unul sau pe altul. Ei bine, nu e. Oricine poate vârî un pic de acid cianhidric într-un măr. Şi un ţânc de doi ani poate face asta. E ceva plicticos, stupid şi inutil. în plus, mai e şi greşit. Nerecomandabil. Este ceva ce trebuie evitat, în general. Este urât, Rush, este foarte urât! Nimeni nu consideră că ar fi o mare deşteptă- ciune! Deloc. E ceva urât.

Rush ajunsese să semene un pic cu Billykins în ziua înmormântării lui Donald. Henry însă, care începea să descopere efectele revigorante ale eticii asupra organismului, continuă pe un ton aproape sadic:

— Oricum, nu prea te cred. Nu cred nimic din aiurelile astea. Numai o minte bolnavă ar putea scorni aşa ceva, nu crezi? Nu te văd pe tine, şi pe nimeni, de fapt, făcând toate chestiile astea, cum pretinzi tu. Cred că-i doar un mod patetic de a încerca să pari interesant. Otrăvitorul din Wimbledon? Haida-de! Nu ţine! Există pe lume lucruri cu adevărat oribile, numai că noi doi n-avem nimic de-a face cu ele. Otrăvitorul din Wimbledon? Hai să fim serioşi, zău aşa! Hai să fim serioşi, las-o baltă!

Se opri.

Rush scosese din buzunar un flacon micuţ.

Henry nu ştia ce conţinea, dar, ţinând seama de recenta mărturie a tipului, putea presupune, fără a fi prea departe de adevăr, că nu era deloc o chestie menită să-ţi priască. Probabil că se citea nervozitatea pe faţa lui Henry, din moment ce poliţistul, clar convins că avantajul era de partea lui, ridică flaconul la acelaşi nivel cu pulberea de dentist şi începu să i-l fluture lui Henry sub nas.

— Vezi! şuieră el. Vezi!

— Da, zise Henry, văd! Văd că ar trebui să te duci la doctor. La un psihiatru.

Henry avea convingerea că tipul s-ar arăta cooperant, cu condiţia să nu fie jungian. Într-adevăr, judecând după comportamentul lui Rush, nu mai era mult, probabil, până când Henry avea să treacă pe lumea cealaltă, unde putea, dacă îşi punea în minte, să aibă conversaţii despre visele lui cu Psihanalistul-jungian-cu-lada-de-vin, fără a mai pomeni, desigur, de Sprott, Loomis, Coveney şi toţi ceilalţi pe care îi ajutase să guste mai repede din beatitudinea veşnică.

— Vezi! zise Rush, din nou. Vezi! Vezi ce am eu aici!

De fapt, se gândea Henry, Rush nu era recuperabil prin nici una dintre metodele psihanalitice din lumea apuseană. Căzuse pradă unui gen de demenţă ce nu putea fi calmată decât, eventual, închiriind tot Earl’s Court şi adunând laolaltă câteva sute de mii de oameni care să aplaude şi să ovaţioneze la fiecare remarcă a suferindului.

— Avem atâtea otrăvuri englezeşti, spunea el. Tisa, tisa, tisa. Tisa cu alcaloidul ei toxic, taxina. Şi scoarţa de bobiţel. Scoarţă de bobiţel. Şi ştii care este denumirea populară pentru *aconitum napellus*

– floarea aceea care face să ţi se dilate pupilele şi să te doară rău de tot pieptul... i se spune omag. Iar la hiosciamină i se zice măselariţă. Măselariţă, măselariţă, măselariţă.

Avea ochii injectaţi. De jur-împrejurul lor, în parcul întunecat domnea liniştea. Iar vocea lui părea să vină acum din capul lui Henry. Dacă făcea parte din el însemna că Rush era partea aceea autentic malefică. Oare se va apropia acum şi mai mult, se va furişa în sus spre gura lui Henry şi se va lipi de el, punându-şi buzele alea stafidite de om matur peste buzele lui şi căţărându-se în el aşa cum se cocoaţă un astronaut în costumul spaţial?

— Anemonele sunt otrăvitoare doar proaspete, îngâna Rush pe un ton cântat. Şi joiana, care are denumirea ştiinţifică *oenanthe crocata,* tot otrăvitoare e. Natura a făcut-o să semene cu planta numită *acorus calamus.* Nişte copii au mâncat din ea şi au murit, în 1947. De ce-a făcut Mama-Natură aşa ceva? Tu de ce crezi? După părerea mea, fiindcă este foarte crudă, ca toate mamele, şi plantează în grădina ei lucruri care vindecă şi lucruri care fac rău, iar noi nu mai ştim ce vindecă şi ce face rău. Trăim din otrăvuri. Avem otrava în sânge; ne-a intrat în organism şi trebuie s-o scoatem afară.

Ridicase vocea ascuţit; frământa din buze şi i se prelingea saliva din gură.

— Am vrut s-o scap pe Elinor de otravă. Eşti veninos, să ştii, eşti o otravă. Am vrut să fie liberă, i-am dat antidotul, nu mai avem antidoturi acum, ne-am vândut antidoturile, nu mai avem otrăvuri englezeşti, avem otravă pakistaneză, otravă evreiască şi otravă de negrotei. Dar deja nu mă

mai asculţi, aşa-i?

Henry încerca să nu-l mai asculte. Dar nu era deloc uşor.

Glasul lui Rush căpătă brusc alt ton.

— Cea mai veche formă de moară în Anglia, spuse el, părând destul de vioi şi de vesel, a fost moara cu ax vertical, care a apărut prima oară prin 1180.

Morile reprezentau un teren mai sigur decât Ghidul botanistului britanic pentru otrăvurile din natură, conchise Henry. Cu scopul de a păstra vie conversaţia, atât cât se putea în cazul conversaţiilor de acest gen, spuse:

— Zău?!

— Nu mai crea impresia falsă că te interesează, când de fapt nu e aşa, spuse Rush. Nu te mai preface! îi miros pe prefacuţi de la o poştă!

Se uită spre Henry cu un aer posomorât.

— Crezi că Dumnezeu e o moară? zise el. Eu cred că Dumnezeu e o moară. Cu tot ce are ea – angrenaj cu melc, cremalieră şi pinion. în fine, tot ce trebuie. Iar eu sunt morarul Lui. Sunt Morarul lui Dumnezeu. A venit la mine azi-noapte şi m-a rugat să-i macin complet pe oamenii răi din Wimbledon. Pe toţi răii. Tu crezi că-i bine să-i macin, Henry?

Lui Henry i se părea că, la o asemenea remarcă, nu exista nici un răspuns. Odată, cu ani în urmă, un băiat de la şcoala lui îi comunicase, în plină oră de istorie, că toate orologiile şi ceasurile din Wimbledon erau expediate noaptea undeva, în camioane de mobilă. Ce avea de gând să facă, în cazul ăsta? îl întrebase elevul pe Henry, care n-avea decât paisprezece ani. Complet derutat, bulbucase ochii în cap atunci, cum bulbuca ochii şi

acum, neştiind ce să răspundă.

— Isus Cristos a murit pentru noi, spuse Rush, şi a rupt pâine pentru noi, dar nu e pâine nedospită, vezi tu, ci prelucrată. E plină de otrăvuri. Oamenii au lăsat deoparte lista otrăvurilor, iar Dumnezeu e mânios. Aşa că eu voi da fiecăruia un antidot la otrăvuri. Adevărul alungă minciuna, da? Tiosulfatul de sodiu înlătură acidul cianhidric, care i-ar fi priit mult mai bine amicului tău, doctorul de nebuni, decât să tot fi dat din gură despre visele lui, nu există vise. Există vise induse de opiu, ce dai pentru nişte opiu? Permanganat de potasiu. Trebuie să scoatem demonii din pâine!

— Înţeleg... zise Henry, crezând că găsise o modalitate de a da o direcţie acestei conversaţii.

Dacă putea devia discuţia spre aditivii din alimente, simţea că ar fi ajuns pe un teren sigur. Dar Rush se uita la el de parcă el, Henry, ar fi fost cel care lătra ca dementul. Nebunia, desigur, este foarte mândră de propriile reguli, nu vrea să intre chiar oricine în clubul ei. Ciudată la Rush era acea trecere facilă de la normalitatea aparentă la ţicneala transparentă, precum şi faptul că pietrele de construcţie ale edificiului pe care îl clădea, cuvintele, expresiile, frazele, anumite idei, făceau parte din normalitate, din viaţa de zi cu zi. La fel cum otrăvurile reprezintă formule de elemente chimice, care, legate în altă ordine, ar putea să creeze viaţă, şi nu să o distrugă, tot aşa Henry vedea cum clişeele, comicul, durerea reală şi chiar inteligenţa raţională sclipeau sporadic în discursul lui, sugerând mari realizări omeneşti, coerenţă, pentru ca doar peste câteva secunde să le vadă cum se scurg afară în vântul şi ploaia care băteau prin ţeasta lui.

— O să intru în moară acum, spuse Rush, fiindcă mai- că-mea e acolo. Ştie totul despre Maltby, fireşte. E bună cu Maltby. La secţia de criminalistică a poliţiei din Wimbledon, există un tip pe care-l cheamă Maltby şi altul pe care-l cheamă Miller[XI]. Atunci, am înţeles că eu sunt Morarul lui Dumnezeu şi că trebuie să-l macin fin, cum măcinam noi pâinea uscată, aşa că am măcinat nişte sticlă în tocana lui de vită, se vede bine prin sticlă, puteam vedea perfect în stomacul lui, şi în stomacul lui am văzut toată otrava asta, toată otrava asta despre care citim, pe care o vedem, la care ne gândim, fără să admitem niciodată, fiindcă, fir-ar să fie de treabă, se presupune că scârţâim de curăţenie, acum o să intru!

— OK, atunci... zise Henry.

Şi, păşind ca un somnambul, cu mâna dreaptă încleştată pe rămăşiţele pământeşti ale lui Sprott şi cu flaconul ăla în mâna stângă, comisarul Rush se îndreptă spre Moara din Wimbledon ca să stea de vorbă cu Dumnezeu.

XI[1] Sunet şi lumină (1b. fr.). (A'. *ed.)*

44

h

/ 1/ enry nu încercă să meargă după el.

Nu fiindcă ar fi crezut că Dumnezeu se afla în moară, deşi, dacă s-ar fi aflat, Henry nu se considera apt, deocamdată, să dea ochii cu El. în schimb, simţea că Rush era în stare să sară la el din dosul vreunui stâlp de lemn sau al vreunei vitrine cu exponate din secolul al XlX-lea.

Din păcate, după ce Rush plecă, lăsându-l singur acolo, Henry se simţi brusc vulnerabil, asemenea unui om care stă sub zidurile unui castel medieval şi aşteaptă ca apărătorii să-i toarne ulei încins în cap, sau ca vreun arcaş să se ivească sus pe metereze, cu săgeata aţintită spre inima lui. Ce liniştită părea moara! Teribil de liniştită!

Poate că nu strica să se ducă după el. Intră pe poarta din nuiele montată în gardul viu şi se îndreptă spre uşa deschisă. Din câte ţinea el minte, exista o scară abruptă în stânga, care ducea sus la un palier. Dar nu era exclus ca Rush să-l pândească exact acolo, pe trepete. Mai bine să aştepte jos, până poliţaiul făcea o mişcare.

Din păcate, o dată ce trecu pragul, ideea de a rămâne acolo unde era sau de a continua în sus, pe scara întunecoasă, i se părea la fel de înspăimântătoare. Singura lumină venea de la iluminatul de-afară, care din interior îţi crea iluzia că te-ai găsi în spatele reflectoarelor unui spectacol de *son et lumiere'.* Henry se simţea expus, încolţit, ca un prizonier evadat, prins sub

girofaruri, însă, deşi caracterul public al acestui loc era cu adevărat alarmant, înjur domnea liniştea. Ciuli urechile câteva clipe. Pe palierul de deasupra era cineva. Scârţ. Scârţ. Scârţ.

— Ăăă... Rush? făcu Henry, alungind gâtul spre etaj.

Nici un răspuns.

— Uite... Rush... dacă te-ai ascuns sus, acolo...

Dacă te-ai ascuns sus acolo, ce?

— Dacă... nu te poţi ascunde o veşnicie...

Se auzi un tropăit pe duşumeaua muzeului de deasupra şi un zgomot ca de ceva târât pe jos. Ce făcea Rush? Se baricada? Henry îşi imagină cum zgomotul acela creştea în volum, cum scârţâiturile, bufniturile şi zdrăngăniturile se întrepătrundeau, se contopeau, până când în zori Rush va începe să macine, aşa cum promisese. Roata mare, dinţată se va învârti, dispozitivul de comandă va începe să ţăcăne, iar mâna nevăzută a vreunui morar va deschide obloanele paletelor, şi pietrele mari vor începe să macine grâul, numai că nu va fi grâu, fireşte, ci întregul cartier supt în maşină, ca fumul prin pipă, storcit şi fărâmat printre piatra de vatră şi piatra rotoare, scuturat afară prin pâlnie, cocoţat pe suportul numit cal, scuturat de osia numită duduia fiindcă făcea atâta gălăgie, şi apoi turnat ca metalul topit prin găurile din planşeu, pentru a fi ambalat în saci şi trimis la piaţă. Recoltarea păcătoşilor!

— Rush?

Henry trecuse acum în cealaltă parte a treptelor. Exact la timp cât să vadă cum picioarele poliţaiului dispăreau de pe partea de sus a unei scăriţe proptite de trapa care ducea în vârful morii. Odinioară, pe vremea lui Maltby, existase o

scară exterioară până sus de tot – acum Rush urca prin interior spre... spre ce?

Recăpătându-şi încrederea, Henry se luă după el. Ajunsese pe a treia sau a patra treaptă a scăriţei când un glas tună în încăperea de mai sus – „Haide, mamă, zău aşa!“

Henry se opri. Pe urmă, strigă spre bezna de deasupra lui: – Rush? Rush?

Auzi o voce ca de bătrână:

— Am obosit, Everett!

Apoi, glasul lui Rush:

— Nu mai e mult, mamă...

— Everett!... Am obosit...

Henry continuă să urce pe scăriţă şi puse o mână pe marginea trapei.

— Everett! strigă el. Everett! Eşti acolo?

Tăcere.

După aceea, glasul lui Rush:

— M-au spânzurat la Wandsworth, în 1888. Mi-au pus ştreangul de gât şi mi-au dat drumul să atârn prin podea. Poţi să-ţi închipui aşa ceva?

Din nou, tăcere. Pe urmă:

— Răspunsul la toate astea e Maltby. El e răspunsul la toate astea. Nimeni nu înţelege, ştii? Nimănui nu-i pasă de ceea ce s-a întâmplat. Nimănui nu-i pasă de trecut. Uite ce-au reuşit să facă din ţara asta! Lumea nu se mai sinchiseşte de trecut. Şi de aceea suntem nevoiţi să-l retrăim mereu, mereu de la capăt. Să-l retrăim mereu, mereu, mereu...

Glasul lui Rush se auzea tot mai aproape.

— Mereu şi mereu şi...

— CE NAIBA!

Ultima exclamaţie survenise ca urmare a faptului că Rush trântise trapa peste degetele lui Henry. Acesta îl auzi pe poliţai hlizindu-se, în timp ce, împingând trapa la o parte, îşi făcu loc cu umerii în încăperea de sus, exact la timp ca să-l vadă pe Rush fugind pe ultimele trepte care duceau la platforma exterioară. Henry o luă pe urmele lui.

Când ieşi pe platforma aceea din lemn, văzu drept în faţă paletele morii de vânt, ca la moriştile de jucărie, care zornăie când le-nvârţi. Dar Rush nu se zărea pe nicăieri. Jos, dedesubt, Hemy văzu coroana celor doi arbori de tisa, care din unghiul acela şi în lumina scenică de acolo căpătaseră densitatea sculpturală a unor nori groşi şi pufoşi. Scrută de jur-împrejur bezna rece a nopţii de decembrie şi apoi, cu precauţie, se duse spre marginea platformei, unde doar o bară tocită, plasată mai sus de nivelul toracelui, te-ar fi putut proteja să nu cazi. Dacă tipul sărise? Apoi, când ajunse la margine, auzi un râs deasupra lui şi, întorcându-se, ridică privirea şi îl văzu pe comisar cocoţat chiar în vârful morii.

— Ia uită-te! spuse Rush. Ia uită-te!

Gesticula spre Parkside şi spre cartier. De sus, de unde se afla, se vedeau luminile, iar dincolo de ele panta întunecoasă a dealului; şi dincolo de acesta, departe, partea de sud a oraşului întins spre Surrey, Merton, Mitcham, Wallingford, Epsom...

— La ce să mă uit? zise Henry.

— La Wimbledon! ţipă Rush, ascuţit. Wimbledon! Wimbledon! Wimbledon!

Şi, clătinându-se, se ridică în picioare. începu să păşească pe calota boltită a morii spre paletele luminate de proiectoare. Departe, jos, în dreapta lui Henry, se auzeau nişte voci. Cineva fusese alertat.

— Nu-mi place Wimbledonul, spunea Rush. Nu-mi place deloc.

Măcar chestia asta mai lăsa o şansă, se gândea Henry. Dacă l-ar fi putut face să vorbească despre...

— Nu-mi plac oamenii, continuă Rush. Nu-mi place de ei! Henry prefera să nu reacţioneze.

— Nu-mi plac drumurile, nici pomii, casele, animalele de companie, grădinile, magazinele, maşinile...

Se opri şi privi în jos la Henry.

— Tu de ce te crezi perfect? spuse el. De ce te crezi de o curăţenie impecabilă? Fiecare lucru pe care îl faci contribuie la uciderea cuiva. Ori de câte ori faci un plan, dai cuiva de băut sau telefonezi unui prieten, contribui de fapt la uciderea lor. Viaţa e o boală, amice. Şi de unde ştii că, în realitate, ceea ce-ai pus tu în mâncarea aia nu a fost ucigător? A contribuit la ucidere, nu-i aşa? Totul a înlesnit moartea.

Ridică punga de plastic, care îl conţinea pe Sprott.

— Contează intenţia noastră, spuse el. Contează gândurile noastre secrete. Oamenii îşi pun costume elegante cu cravate frumoase, ies la restaurant şi par aproape umani, însă pe dinăuntru... oh, pe dinăuntru... Iar, dacă ne uităm la intenţie, ştii, dacă ne uităm într-adevăr la suflet, şi judecăm sufletul, de câte ori pe zi ucidem, omorâm, torturăm, trădăm sau ne purtăm obscen? Fiecare e vinovat în gândurile lui secrete. Să nu te crezi cumva mai bun decât mine, fiindcă nu eşti. Ipocritule! larjustiţia ta, draga, bătrâna şi Oarba tajustiţie, nu reprezintă decât modalitatea de a te autoconvinge că poţi vedea. Ei bine, nu vezi nimic. Te poticneşti prin beznă, bâjbâi drumul spre casă şi habar n-ai de nimic.

Glasurile de jos deveneau mai gălăgioase. Cineva spunea altcuiva că erau nişte vandali. Deocamdată însă s-ar fi zis că nu localizaseră de

unde veneau vocile. Henry ar fi trebuit să-i strige, dar renunţă. Continua să privească în sus, la Rush.

— Etică! spuse poliţaiul. Etică! Ce mai e şi etica asta a ta? Etica ta e otravă. Şi o înghiţi ca haplea, ţi-o plimbi pe limbă şi zici „mi-a făcut bine“, pentru că cineva te-a altoit la popou când erai mic şi ţi-a zis „asta aşa, ca să te înveţi minte”, şi te-ai învăţat minte. Etica ta e doar o chestie de obişnuinţă, or, va trebui să îţi faci alte obişnuinţe, stimabile domn, fiindcă lumea se schimbă în jurul tău şi, o dată cu ea, şi etica asta. Şi va trebui cu toţii să vă deprindeţi cu gustul otrăvii. Există otravă în Irlanda, otravă în Africa, otravă în America Latină, otravă chiar aici, în Wimbledon, şi zilnic o sorbi toată ca un domn stimabil ce eşti şi spui „Mmm, are gust mai fain! Mmm, ce otravă bună!” Nu faci aşa, zi? Zi? Zi?

Henry simţi că era nevoie de o reacţie.

— Eu...

Rush însă, fluturând punga de plastic în jurul capului, îl făcu să tacă, urlând:

— Ce-am eu aici? Un... dentist!

Şi scuturǎ punga violent. Cenuşa lui Sprott zuruia lovin- du-se de pereţii de plastic.

— Patruzeci şi ceva de ani – continuă Rush, a fost dentist! Bravo, bun dentist! Şi-a adus prinosul la bunăstarea danturii oamenilor! Bun băiat! A făcut treabă bună! Patruzeci de ani de stat în picioare, în care a tot frezat, gândin- du-se că e de folos! Şi la capătul celor patruzeci de ani? Ce-a urmat la capătul celor patruzeci de ani, eh?

La faza asta, zgâlţâi din nou punga. Fărâmiţe din Sprott se izbeau de plastic. Exista posibilitatea, se gândi Henry, să răstoarne rămăşiţele pământeşti ale omului peste calota

morii. Nu, însă. Rush preferă să desfacă punga la gură şi să se uite în ea. Păru mulţumit de ceea ce vedea acolo.

— Aşa, da, zise el. Aşa, aşa, aşa!

Şi începu să scuture în pungă conţinutul flaconului din mâna stângă. Henry se uita la el. Oare Rush îşi extindea acţiunea otrăvirilor şi asupra celor deja morţi? se întreba Henry. Cum să-şi explice altfel expresia de concentrare crâncenă întipărită pe faţa tipului, în timp ce încorpora lichidul incolor în cenuşa vecinului lui Henry? Poliţistul tot amesteca şi frământa pulberea negricioasă; sub privirile lui Henry, rămăşiţele pământeşti ale unui bărbat de patruzeci şi doi de ani, însurat, se îmbibară de fluidul transparent din mâna stângă a lui Rush. Apăsate de degetele lui Rush pe suprafaţa cenuşii, moleculele lichide se ciocneau de moleculele solide, penetrând în ele, iar stomatologul mort căpăta altă formă, ajungând să semene mai degrabă cu nişte drojdie sau aluat, decât cu nişte pleavă sau fainã. Părea ceva nefiresc. Păi, când murim, se gândea Henry, nu ne mai sculăm din nou. Nu ne bagă nimeni la cuptor ca să creştem frumos. Suntem ţărână, nu? Ţărână purtată de vânt...

Dar Sprott era drojdie, fainã şi apă. Sprott era iarăşi pâinea vie şi, sub frământările lui Rush, căpăta suflul acela straniu, plastic, pe care îl au aluatul, plastilina sau lutul; era materia primă a lui Dumnezeu, iar Rush, morarul nebun, brutarul smintit, împingea şi trăgea de el, ca să-i dea iarăşi formă omenească. Era ca o minge acum, o minge densă de cauciuc, iar Rush îl rotea între degete, ţinându-l cât putea el de sus, ca o ostie în faţa enoriaşilor evlavioşi.

— Ia, spuse Rush. Ia! Mănâncă! Acesta e Trupul

Tău! începu să chicotească.

— Acesta e Sângele şi Trupul Tău! Spiritul şi Carnea Ta! Hrănitoare şi întremătoare! Aceasta e substanţa vieţii, o, Isuse!

Urla deja.

— Acesta e Trupul lui Dumnezeu! Aceasta e o otravă puternică! Acesta e acidul Dumnezeului Cuminecăturilor! Plecaţi-vă adânc! Plecaţi-vă adânc! Acesta este Trupul lui Isus Cristos! Mâncaţi-l, căci diafană e Povara lui! Şi...

începu din nou să chicotească. Un hohot hidos, nestăvilit, ascuţit, monstruos...

— Şi Uşoară e înecăciunea lui!

Sub privirile lui Hemy, comisarul Rush începu să masti- cheze pasta. O mesteca ceremonios, părând să savureze chestia aceea care sudase din nou laolaltă fragmentele lui Sprott. Ce-o fi pus Rush acolo? se întrebă Hemy, ulterior. Alcaloizi de aconit? Brucină? Emetină? Quebracho? Yohimbină? Cotamină? Curara? Şofran? Cantaridină? Laudexium, săruri sau DFP?

Substanţa morţii, da, indiferent ce-o fi fost ea în realitate. Era ultima cină a comisarului Rush pe pământ, iar după extazul întipărit pe chipul lui puteai crede că înghiţea viaţa însăşi. Otrava fusese dintotdeauna aroma lui preferată, iar faptul că putea s-o mănânce acum *ă la dentisl* reprezenta pentru el delectarea supremă, echivalentul unei mese la Tour d'Argent, pentru orice gurmet. Cât de rapidă era acţiunea ei, Henry nu află niciodată, fiindcă poliţaiul se înecă rău cu fostul lui vecin, aluncă şi căzu în faţă peste paleta imensă, care se înclină de sus, din dreptul calotei, în jos, spre parcul întunecat. Se auzi un urlet, un fâşâit de la

alunecarea lui Rush şi, apoi, undeva în afara câmpului vizual, bufnitura surdă a unui trup izbindu-se de pământ, dedesubt. Pe urmă, oricât aşteptă Henry, nici un sunet.

Rush murise. Fusese un otrăvitor psihopat, dar şi unul dintre cei mai plictisitori oameni pe care îi cunoscuse Henry vreodată. Vasăzică, asta era OK. Nu?

Henry coborî scara greoi, spre cadavru.

45

casă la Rush s-a găsit, printre alte lucruri, o relatare amănunţită a activităţilor lui de otrăvire. Cu ajutorul acestui jurnal, pus la dispoziţia anchetei procuraturii, s-a putut pune punct afacerii numite „Otrăvitorul din Wimbledon”. Când a fost publicat, peste câţiva ani (stând la baza unei piese de teatru care s-a bucurat de mult succes, denumită simplu *Comisarul Rush)*, jurnalul a stârnit destulă vâlvă. Lumea vorbea despre banalitatea răului, despre învăţămintele pe care le putem trage cu toţii din divagaţiile lui Rush, iar Henry i-a citit cu voce tare lui Elinor unele fragmente, atunci când porţiunile cele mai decente au fost publicate în ziarele de duminică.

3 noiembrie 1987

Dimineaţă înnorată. După-amiaza a plouat. Am pus 0,013 grame de iasomie sălbatică într-o chiflă cu care am încercat să hrănesc peştii. Nu prea i-a atras. Seara, am aspirat în dormitorul de oaspeţi.

Era greu să-ţi dai seama, din ziare, care dintre crimele lui Rush erau doar fabulaţii. Nici după un an de la moartea lui, nimeni nu ştia exact câţi oameni omorâse Rush, de fapt. Tendinţa firească, desigur, era să i se atribuie orice tulburare abdominală, polinevrită, atac, criză şi boală vag dubioasă care se înregistraseră la Wimbledon în ultimii ani. Făcuse desene ale unora dintre victimele lui, iar la parter, într-o debara, s-a găsit o listă electorală, cu craniu şi oase puse cruciş, care conţinea numele a cel puţin jumătate dintre locuitorii de pe Maple Drive – ceea ce demonstra, cum îi atrase atenţia Henry lui Elinor, că tipul nu era chiar aşa de câinos. Maică-sa, s-a aflat, era

schizofrenică şi, printr-o coincidenţă ce se dovedi a fi doar atât, locuia foarte aproape de mama lui Henry.

Rush era, bineînţeles, un monstru, dar de-a lungul timpului a devenit un alt fel de monstru. Un fel de creatură din benzile desenate. Oamenii care îl cunoscuseră vorbeau despre expresia stranie din ochii lui, despre aura nefastă care îl înconjura, iar mulţi spuneau că practica de ani de zile satanismul. Se zvonea că ar fi auzit voci, că ar fi hărţuit şi siluit tinere şi, cum stătea scris într-unul dintre articole, că „ar fi fost mereu singur". Nimeni însă nu-l întreba pe Henry despre el. Nimeni nu pomeni vreodată faptul că era incredibil de plictisitor. A fi plictisitor nu se prea potrivea cu imaginea de criminal în serie şi psihopat.

Cu timpul, Otrăvitorul din Wimbledon a fost dat uitării. A intrat în istorie, alături de Maltby, Seddon, Maybrick, La- farge şi toţi ceilalţi. Şi Henry a fost dat uitării; părea realmente extraordinar că lumea îşi amintise cândva de el. A fost citat succint, într-o lucrare despre Rush, însă ziarele, spre surprinderea lui Henry, erau extrem de prost informate în privinţa faptelor adevărate ale cazului. Jurnaliştii care dădeau târcoale pe Maple Drive şi se duceau să bea la Dog and Fox erau, aproape fără excepţie, nişte inşi deloc curioşi.

Cu timpul, şi Henry a uitat. A uitat mai multe lucruri decât uitase deja. A uitat cum fusese cu otrăvirile, cu doctorul lui, cu dentistul, cu psihiatra nevesti-sii, cu vecina lui de nouăzeci şi doi de ani, cu editorul lui (ajunsese acum să-l considere pe Karim Jackson editorul lui şi chiar se grozăvea pe

la vecini că se ducea „la Londra să mai schimbe o vorbă cu redactorul” lui); şi a uitat nu numai dacă otrăvise sau nu pe vreunul dintre aceşti oameni, ci până şi dacă ştia cine erau sau de unde veniseră. Trăia foarte, foarte liniştit.

A uitat şi de Wimbledon, deşi continua să locuiască acolo. A uitat de Everett Maltby, de soţia lui Everett Maltby şi de procesul lui Everett Maltby. A uitat de afacerile externe şi de afacerile interne. A uitat de anotimpuri, de stele, de vânt, de ploi şi de aproape orice lucru pe care nu era obligat să şi-l amintească pentru a plăti ipoteca, pentru a-şi hrăni şi îmbrăca nevasta şi fiica, sau pentru a se turmenta moderat în trei seri din patru.

Dar nu a uitat de perioada când încercase să-şi omoare soţia.

Acesta era, desigur, cam cel mai interesant lucru pe care îl făcuse. Sau, mai precis, aproape cel mai interesant pe care îl făcuse, din moment ce, de fapt, nu-l făcuse niciodată. II avea în minte când se duceau la culcare, când se sculau dimineaţa, dând culoare fiecărei priviri pe care i-o adresa. Deoarece, bineînţeles, acum nu mai simţea povara insuportabilă de a trebui să ducă fapta până la capăt, totul redevenise doar o posibilitate încântătoare. Dacă Elinor dădea semne de interes faţă de vreo vacanţă prin Club Mediterra- nee, bunăoară, sau manifesta vreo pasiune nesăbuită pentru opera vreunui tânăr dramaturg radical, avea încă la îndemână posibilitatea de a trece pe la depozitul de arme din Fulham, de unde să cumpere un pistol cu care să-i zboare creierii, într-o sâmbătă dimineaţa, exact înainte de a se duce la Waitrose. Cu cât Henry cocheta mai mult cu această eventualitate, cu atâta Elinor se purta parcă mai frumos, până când, cam după un an de când decisese iniţial să o omoare, realiză, mut de consternare, că aproape nici nu se mai certau, că prietenii (şi s-ar fi zis că îşi făcuseră o sumedenie

de prietenii deja) îi considerau un cuplu model. Atunci Henry s-a gândit serios să-i povestească despre vremea când încerca să-i dea pui-cu-taliu. Dar n-a apucat să facă asta niciodată. Gestul de a mărturisi totul cu voce tare ar fi putut avea un impact extrem de amplu asupra căsniciei lor, aşa că, aidoma unora dintre soţii infideli care prefără să ducă în mormânt secretul lor, şi Henry Farr a preferat să păstreze taina doar pentru el.

într-o noapte, cam după un an de când toată lumea vorbise despre Otrăvitorul din Wimbledon, când acesta fusese dat uitării de mult, când, miraculos, Maisie se înălţase şi se subţiase, când biroul lui Henry devenise un loc de pelerinaje, aproape odihnitor şi neutru, când Elinor dobândise o nouă serie de obsesii şi expresii pe care Henry nici nu le remarcase măcar, stăteau lungiţi amândoi în pat, fiecare sub plapuma lui, când ea îi spuse brusc:

— Ai încercat vreodată să mă omori?

Henry nu răspunse.

— A fost o vreme, continuă ea, când efectiv am crezut că ai putea fi...

— Zău? spuse Henry, aproape sincer surprins.

— Oh, da!

— Când se întâmpla asta?

Elinor se foi sub plapumă. Spera să nu vină în partea lui de pat. Lui Henry îi plăcea în partea lui de pat. îi era cald şi bine. Elinor toca mărunt din dinţi, semn clar că reflecta.

— Oh, acum o veşnicie... nu mai ţin minte...

— Atunci când au început... otrăvirile?

— Nu, spuse Elinor. A fost exact înainte de asta. într-o sâmbătă. Aici. Era o atmosferă atât de rea în casă.

— Da...

— Şi pe urmă bietul Donald, săracul...

Henry tuşi. Nu voia să se gândească la Donald.

— Şi cum credeai că urma să procedez?

— Nu mai ţin minte.

Henry se răsuci într-o rână, ascultând vântul pe Wimbledon Hill.

— Mda, presupunând... făcu el.

— Presupunând, ce?

— Păi... presupunând că echilibrul meu mintal era cam... dereglat... şi presupunând...

— Presupunând, ce?

— Presupunând că... în fine... doar o dată, desigur... m-a apucat... nevoia asta dementă de a... de a mă descotorosi de tine...

Elinor se aşeză în capul oaselor pe pat. Henry nici nu se clinti.

— Ce vrei să spui?

— Păi... nu ştiu, dar... presupunând... în fine, să zicem că ne-am fi certat şi că pe urmă nc-am fi plimbat... ştii, lângă o prăpastie, să zicem... iar pe mine mă apuca nevoia asta să... te împing de sus... ştii...

— Şi atunci, ce?

— Păi... presupunând... mă-nţelegi că... aş fi încercat cumva asta... înţelegi? Tu ce-ai fi... ăăă... ce-ai face?

— Aş divorţa, zise Elinor. Aş telefona la poliţie şi te-aş băga la închisoare.

— Splendid! zise Henry.

Urmă o nouă pauză. în cele din urmă, Elinor se lungi pe spate. Dar Henry simţea, din nemişcarea ei încordată, că Elinor nu dormea.

— Mă gândeam şi eu aşa! spuse el, vioi.

— Fiindcă, de fapt, tu nu vrei să mă omori, nu-i

aşa, Henry? zise ea.

— Oh, nu!

Elinor tuşi.

— Bine, spuse ea.

O auzi cum se cuibărea mai bine sub plapumă.

— Altceva nu mai ai de spus, nu? zise Elinor,

— Nu, răspunse Henry.

Pe urmă, Elinor se foi, cu gesturi leneşe, şi căscă.

— Sunt foarte strictă cu lucrurile de felul ăsta!

— Ştiu, remarcă Henry.

Tăcerea părea altfel, acum. Era odihnitoare, autumnală, ca anotimpul, ca frunzele din platanul de afară, care se îngălbeneau, aşa cum se îngălbeniseră şi cu un an în urmă, când ei doi erau altfel, aşa cum se va întâmpla mâine.

— Nu se poate să tot omori oamenii dinjurul tău! spuse Henry. Nu se face, pur şi simplu!

Elinor preferă să nu răspundă la această remarcă discutabilă. Pauza dintre ei se prelungi, iar apoi, în ultimele clipe dinainte de a adormi, Elinor vorbi din nou:

— Mă crezi proastă, dar nu sunt. Ştiu totul despre tine, Henry. Şi o să-ţi mai spun un lucru despre noi: numai moartea ne va despărţi, să ştii. Aşa stau lucrurile. Perfect?

— Perfect! zise Henry.

La scurt timp după aceea, Elinor sforăia deja, dar Henry rămase treaz multă vreme, cu ochii holbaţi în beznă, aşteptând somnul care nu mai venea. Se gândea la Elinor, se întreba de ce mai era cu ea şi cum va fi mai departe, peste săptămâni, luni, ani de zile. Un lucru avea şi ea bun – aerul misterios. Părea foarte greu să-ţi explici cum era ea de fapt. Nici acum Henry nu ştia prea bine cum putea reacţiona ea într-o

situaţie sau alta. Nici acum nu-şi dădea seama exact ce ştia ea despre el sau cum plănuia să procedeze în funcţie de informaţiile culese despre el. Mare prostie ar fi făcut dac-o omora. Elinor era încă foarte folositoare, conchise el, răsucindu-se pe-o parte ca să adoarmă.

râsul lumii

Henry Farr e un om cumsecade, cu impozitele plătite la zi și cu o viață antrenantă ca un film mongol. El are însă o dorință mistuitoare: vrea să-și ucidă soția. Nimic mai normal, vor spune mulți capi de familie sătui de ritmurile conjugale. Eroul nostru știe foarte bine că mariajul e modalitatea de a rezolva în doi problemele pe care nu le-ai fi avut dacă ai fi rămas burlac. Problema e alta: Henry Farr greșește adresa. Nu ucide pe cine trebuie. Vrea să scape de nevastă, dar toarnă otravă în mâncarea unor făpturi nevinovate. Într-o zonă a Londrei unde de obicei se joacă tenis și se consumă căpșune cu frișcă, rata mortalității feminine începe să îngrijoreze comunitatea. Și în mod special pe inspectorul de poliție John Rush, om cu o fișă a postului clară, dar cu o agendă doldora de surprize.

În aceeași serie:

Des MacHale ***Vorbe de duh***
Christopher Buckley ***Nu te porți așa cu Prima Doamnă***
Pierre Desproges ***Femei secerate***

[1] Morarul (1b. engl.). *(N. t.)*